

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TACI ÇAL. KRALLIĞI KURTAR.

MERCAN

ve

İNCİ
TACI

MARA RUTHERFORD

1

Bazen isimlerimiz mi kaderimizi belirledi, yoksa kaderimiz yüzünden mi bu isimleri aldık diye merak ediyordum. Nor ve Zadi: mercan ve inci. İkisi de halkımız için değerli, kraliçelerin gerdanlarını süsleyecek kadar güzeldi. Ne var ki inci, parlaklığı, şekli ve kusursuzluğuyla dikkat çekerdi. Mercan ise *farklıydı*. Çarpık bir şekilde yetişirdi. Doğal haliyle güzel olduğunu söylemek zordu.

Buna rağmen Zadi'yle ben güzellik, endam ve zekâ konusunda eşit doğmuştuk. Büyüklerin söylediğine göre Varenia'da bizim kadar güzel bebek yoktu. Annem bizi ailemize ait ahşap kayığa bindirip gururla gezdirirdi. Çocukluğumuzun büyük bir kısmı bu kayıkta geçmişti. Annem, esmer ciltlerimiz güneşten yanmasın diye bize geniş şapkalar taktırır, babama mobilyaların sivri köşelerini zımparalatırdı. Koyu renk saçlarımızın tek bir teli bile makasla kesilmemişti. Her akşam üstümüzde yara bere var mı diye kontrol eder, eğer varsa yağ ve merhem sürdüğü sırada bize kızarak daha dikkatli olmamızı söylerdi.

Varenialı kadınların saçları, -düz, bukleli, kumral, esmerdenizlerimizdeki balıklar kadar çeşitliydi. Kalaylı bakır rengi tonlarıyla altın rengi arasında değişen cildimiz, pürüzsüz

ve sağlıklı olsa bile, köyümüzdeki güzellik standardı normalin üstündeydi. Kızların yüzü simetrik ve ölçülüyken ciltleri temiz; bakışlarıysa hem ışıltılı hem de meraklı olmalıydı. Fakat hiçbir zaman fazla doğrudan bakmamalıydı. Ne zaman nerede bulunursa bulunsun, kendini kusursuz bir şekilde taşımalıydı. Dikkat çekmek isteyen bir kız, her anlamda mükemmel görünmeliydi.

Çünkü Varenia'da güzel bir kız olmak, yalnızca şanslı olmak demek değildi. Her nesilde bir kişi bu standarta göre prenses seçiliyordu.

“Nor!” diye bağırdı Zadie. Beni bir ayağımı dayadığım kayığın kenarından çekmişti. “Ne yapıyorsun? Sakatlanma riskine değmez.”

Önceki gün şapkamı unuttuğum için annemin, ceza olarak saçlarımı fazla sıkı örmesi yüzünden kızaran kafa derimi kaşıdım. Durmadan güneşin ipeksi saçlarımızı incelteceğini ya da *tanrılar korusun*, güneş lekesi çıkaracağını söyleyip duruyordu. Fakat son günlerde boş midemin öfkeli gurultuları, annemin zihnimdeki tiz sesini bastıracak kadar yükselmişti. Saatlerdir istiridye aramamıza rağmen bir tane bile bulamamıştık.

Her zaman annemin sözünü dinleyen Zadie elime vurdu. “Lütfen, annemin hatırı için düzgün davran. Seremoni konusunda ne kadar gergin olduğunu biliyorsun.”

Seremoni.

Annem bu konu hakkında ne zaman gergin değildi ki? Bulutsuz her günü ayaklı, ahşap evimizin gölgesinde geçiriyorduk, denizde çok dalga var diye inci aramaya çıkamıyorduk. Bunların hepsi seremoni ve annemin takıntısı yüzündendi.

“Bizim krallığımızın sınırı yok,” derdi babam, evimizin dışındaki dar balkonda durup tek elini gözlerine siper ederek ufka bakardı. Belki kendince haklıydı ama bizim hayatımız, Ilara Veliaht

Prensi'nin bir gün evlilik çağına gireceğinin sonsuz bir işaretiydi. Yüzlerce yıldır olan şey, üç gün sonra tekrarlanacaktı. Büyükler, Varenia'daki en güzel kızı onun gelini olarak seçecekti.

Önceki kız yirmi yıl önce, tahttaki kral daha prensken, resiflerimizdeki mercanlar daha tükenmemişken bizi terk etmişti. Fakat annem onun bizim elimize su bile dökemeyeceğini söylüyordu. Kazadan önce annem, büyüklere ikimizi de göndermek zorunda kalacağını, prensin istediğini seçeceğini söyleyip takılıyordu. Çünkü ikimiz de gümüş tüybalıkları gibi tıpatıp aynıydık.

Artık hangimizin gideceği belliydi. Sağ elmacıkkemiğimdeki küçük pembe yara, tahta çıkmama engel olan tek şeydi. Varenia incisinden küçük olan bu yara, bedenimin başka bir yerinde olsa görmezden gelinebilirdi. Tabii Zadie'nin kusursuz cildiyle karşılaştırıldığında bu çarpık yarayı görmezden gelmek imkânsızdı. Neyse ki bu duruma alışmak için yedi yıl sürem olmuştu. Yedi yıl boyunca annemin bitmek bilmeyen endişelerinden kurtulmuştum.

Kayığın zeminindeki yastıklara yığılıp yüzümü bulutlarla bezenmiş gökyüzüne çevirdim ve, "Hazır mısın?" diye sordum.

"Neye?" diye sordu Zadie. Bilmiyormuş gibi yapıp eteğiyle açıkta kalan ayak bileklerini kapatmıştı.

"Varenia'dan ayrılmaya. Annemi ve Samiel'ı bırakmaya," dedim. *Beni bırakmaya.*

"Benim seçileceğim kesin değil. Sen de en az benim kadar güzelsin. Hem hiç hastalanmıyorsun. Ayrıca Alys'i de düşündüklerini duydum."

Şüphyle tek kaşımı kaldırdım. "Annem yarama rağmen Alys'in asla sahip olamayacağı bir güzelliğim olduğunu söylüyor. Ne demişti? 'Alys bir gülümsese çarpık dişini gören prens kaçıp dadısının eteklerine sarılır.'"

Zadie somurttu. "Annem böyle şeyler söylemese daha iyi. Alys'in elinde değil."

“Annemin de,” dedim buruk bir bakış atarak.

Zadie, kayığın kenarından sarkan iplerden birini çekti ve ucunda çırpınan minik balığı görünce somurttu. Denizlerimizde yıllardır çok fazla avcılık yapılıyordu ama kimse bunu itiraf etmek istemiyordu. Zadie, ışıldayan balığı dikkatle avucuna yatırdı, kancayı çıkarıp balığı denize bıraktı. Yenemeyecek kadar küçüktü. Yem olarak kullanabilirdik, tabii yakalayacak büyük balıklar olsaydı.

“Annemle geçinmek zor, farkındayım. Fakat bizim için en iyisini istiyor,” dedi Zadie bir süre sonra. “Kendi elde edemediği şeyi bize istiyor.”

Aklımda yarım düzine alaycı cevap belirse de çenemi kapalı tuttum. “Haklı olabilirsin.”

Bunu hiç dile getirmemiştim ancak Zadie’nin seçileceğini biliyordum. Ayakları toprağa basan o olacaktı ama ben karaya çıkmayı çocukluğumdan beri istiyordum. Yaram olsun olmasın, Zadie benim asla sahip olamayacağım bir güzelliğe sahipti. Varenia halkı incilerde ve insanlarda sürekli kusur arardı. Kardeşim ise her şeyin sadece iyi yanını görürdü. Ben geçen hafta bir fırtınanın evimize verdiği zarar yüzünden üzülürken Zadie, bakışlarını gökyüzüne dikmiş gökkuşağı arıyordu.

Yani annem bize berbat davrandığında bile, Zadie onun hakkında iyi konuşabiliyordu.

Ben hiçbir zaman bu kadar iyi, temiz kalpli olamazdım. Bu, taşınması daha zor olan bir acıydı.

“Ben yüzeceğim.” Düşüncelerimden elbiselerim kadar kolayca sıyrılmayı diliyordum.

Zadie endişeyle etrafına baktı. Evlilik çağına gelmiş genç kadınlar olarak, toplum içinde bacaklarımızın görünmemesi gerekiyordu. Ne var ki etekle dalış yapmak hem zor hem de tehlikeliydi. İstiridyelerin bol olduğu zamanlar genellikle genç erkekler suya dalış yapıyor, kadınlar da onlara mümkün oldu-

ğunca yardımında bulunuyordu. Babam her gün balığa çıkıyordu. Yüklü paylaşabileceği bir erkek kardeşimiz olmadığı için biz de yardım etmek zorunda kalıyorduk. Annem bile fazla şikâyet edemiyordu, ekstra gelire ne kadar ihtiyacımız olduğunun farkındaydı.

“Geliyor musun?” diye sordum.

“Tuz cildimizi kurutacak. Annem anlar.”

Ellerimi belime koyup sırttım. “İlk ıstiridye bulan bu akşam yemek hazırlamaz.” Aslında eve eli boş dönmek gibi bir lüksümüz yoktu. Yoksa gelecek hafta yemek yiyemezdik. Yine de ucunda ölüm yokmuş gibi, sanki oyun oynuyormuşuz gibi numara yapmak daha kolaydı. “Hazır mısın?”

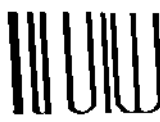
Kafasını hayır anlamında sallasa da elleri çoktan eteğini çözüyor, kalçalarını saran tuniğini indiriyordu. “Şeytansın,” dedikten sonra kayıktan sıçrayarak berrak suya atladı.

Hemen arkasından suya daldım. Kulaklarımdaki basıncın güçlenmesine izin vererek Zadie’yi geride bıraktım ve zihnimde *biliyorum* diyen kısık sesi bastırdım.

Birkaç saat sonra ateşin üstündeki sulu balık yahnisini karıştırırken Samiel içeri girdi. Yüzerek geldiği için vücudu tuzlu suyla parlıyordu. Sami en iyi arkadaşımızdı, çocukken bizimle oynama cesaretini gösteren tek erkekti. Annemizin mantıksız katılığı bir yana, babamız valinin en yakın arkadaşıydı. Gerçi Sami, annemin azarlamalarından muaftı çünkü bahsettiğim vali *babasıydı*.

“Zadie senden önce ıstiridye buldu deme sakın,” diyerek bana sataştı. Sami en az benim kadar rekabetçiydi ama Zadie’nin şansı yaver gitmişti. İstiridye, ıslak dallardan yapılmış minik masanın üstünde duruyordu. Çoktan ikiye ayrılmıştı ve ne yazık ki içinde inci yoktu.

Yalnızca bizim denizlerimizde bulunan nadir, pembe inciler para birimimizdi. Son zamanlarda Ilaralıların talebi çoğaldıkça sayıları azalıyordu. Bu inciler soylular için yapılan takılarda, aynı zamanda toz haline getirilen cilt kremleri ve kozmetik ürünlerde kullanılıyordu. Çoğu Varenia ailesinin evinde bu incilerden yapılmış şifalı merhemden bir kutu olurdu. Tabii yalnızca acil durumlarda kullanılırdı; çünkü tüm hayatımız bu incileri özel kıldığı söylenen sulara geçtiği için doğal olarak sağlıklıydık. Kazadan sonra annem, yaramı kapatmak umuduyla bu merhemi her gün kullanmıştı. Asla tamamen iyileşmeyeceğini anlayınca da pes etmişti.

Sami, masanın üstündeki boş istiridye kabuğunun yanına yıpranmış pirinç bir düğme bıraktı. “Bak Zadi’ye ne getirdim.”

Hoşnutsuzluğumu belli ederek cık cıkıldım. Kanunen, denizden elde edemediğimiz tüm ürünler için yalnızca Ilara ile ticaret yapıyorduk. Bunlar da giysi, meyve, sebze, alet, kitap ve içme suyuydu. Yakacak odunumuz bile Ilara’dan geliyordu. Fakat Sami bu kuralın istisnasıydı. Kuzenlerimiz olan Galethliler ile sık sık gizli ve yasadışı ticaret yapıyordu. Yüz yıl kadar önce, küçük bir grup Varenialı hayatlarını tehlikeye atarak karaya çıkmış, sonra da Ilaralılarından çaldıkları atlarla kuzeye kaçmışlardı. O atlar Galeth kültürünün temeli haline gelmişti. Tıpkı bizim kültürümüzün temeli olan dalgalar gibi.

Ilaralılar bize, “Dalğanın Çocukları” diyordu. Bakış açıları da tam olarak böyleydi, bize çocuk muamelesi yapıyorlardı.

Ilara’nın bizim hayal bile edemeyeceğimiz kaynakları vardı. Sadece içme suyu ya da yiyecekleri yoktu. Gelişmiş silahları ve binlerce askerleri vardı. Varenialılar, bazen dalgaların keyfine göre yaşamak yerine daha kolay bir hayat arayışına giriyor, Ilara toprağına ayak basmaya çalışıyorlardı. Kıyıda devriye gezen askerler bu duruma hızlı ve kararlı bir şekilde son veriyordu. Birkaç kişinin kurtulması mümkündü fakat Ilara kanunlarını

çiğnemenin sonucu yalnızca suçlunun ölümü değildi. Ilara büyük bir çaba göstermeden tüm halkımızı yok edebilirdi.

İlgilenmiyormuş gibi yaparak düğmeye dokundum ancak işin aslı, karadan gelen her şey beni büyülüyordu. “Peki, Zadi bu düğmeyi ne yapsın? Giymediği pantolonuna mı diksın?”

“Gittiği zaman giysin diye pelerin yapıyorum. Ilara’da üşür.”

Sami de tıpkı benim gibi, seremonide kardeşimin seçileceğinin farkındaydı. Bu durum bazı açılardan benim kadar acı çekmesine neden oluyordu; çünkü onu seviyordu. Hep sevmişti. Zadi’nin de sevgisine karşılık verdiğini düşünüyordum ama ikisi de Zadi’nin bir gün prensle evleneceğini biliyordu. Bu yüzden ilişkilerinin arkadaşlıktan ileri gidemeyeceğinin farkındaydılar.

“Çok düşüncelisin,” dedim. “Ama Galethliler ile ticaret yapmaman lazım. Yakalanırsan asılırsın.”

“O zaman yakalanmamam lazım,” dedi ve bronzlaşmış teninde bir deniz kabuğu kadar beyaz duran dişlerini göstererek güldü. Varenialı erkeklerin yükü kızlar kadar ağır değildi, en azından konu güneş yanığı ve yaralanmaya gelince. Fakat ailelerine bakmakla yükümlüydüler, bu da son zamanlarda daha zor olmaya başlamıştı. Geçen sene iki inci, bir ailenin karnını bir ay boyunca doyurabiliyordu. Şimdi ise bu fiyat iki katına çıkmıştı. Ayrıca nasıl oluyordu bilmiyordum ama alınan malların kalitesi de daha kötüydü. Ilara ile olan ticari ilişkimiz hakkında soru sormamayı uzun zaman önce öğrenmiştim. Bu konu hakkında endişelenmek büyüklerin göreviydi, benim değil. Aneme göre endişelenmem gereken daha önemli konular vardı, saçımın rengi ve kirpiklerimin uzunluğu gibi.

Ama ben Varenia’nın dışındaki dünyayı düşünmekten hiç vazgeçmemiştim.

“Galeth’den haber var mı?” diye sordum.

“Güney Ilara’da ayaklanma olduğuna dair söylentiler var.”

“Yeni bir şey değil.”

Sami kafasını salladı. “Durum daha kötü bir hal almış. Kral Xyrus, kuzeye giden mültecilere geçiş izni vermeyi reddetmiş. Hem de Galethliler onları seve seve karşılamaya hazır olduğu halde.”

“Ordularını güçlendirmek için her yola başvuruyorlar.”

“Konu ondan ibaret değil. Galethliler de bir zamanlar mülteciydi.”

Düğmeyi elimde çevirdim. Üstünde küçük, çok yapraklı bir çiçek işlemesi vardı. Gül denen çiçekleri duymuştum fakat hiç görmemiştim. Bu kadar küçük bir düğmenin bile, böyle büyük bir zanaatkârlığa layık olduğu dünyayı hayal etmeye çalıştım.

“Çok güzel,” dedim düğmeyi boş istiridye kabuğunun içine bırakmadan önce. “Tıpkı Zadie gibi.”

Sami elini omzuma koyduğunda yanağımı eline yasladım. “Onsuz ne yapacağız?” diye fısıldadım.

Bir duraksama oldu, sonra öksürük sesi geldi. “Herhalde evlenmek zorunda kalacağız.”

Tahta kaşıkla eline vurunca kolunu hızla geri çekti. “Varenia’daki son erkek olsan dahi seninle evlenmem.”

Alınmış gibi yaparak elini göğsüne koydu. “Nedenmiş?”

“Çünkü en iyi arkadaşımsın. Daha da kötüsü, müstakbel valisin.”

“Haklısın. Senden vali eşi olmazdı zaten,” diyerek masadan kurutulmuş hurma çalıp kaçtı.

“Bir daha yaparsan yemin ederim seninle evlenmem. Alys’e kalırsın.”

Sami yüzünü buruşturdu. “Çocuklarımızın köpekbalığı gibi dişleri olduğunu düşünsene. Annem kederden ağlardı.”

Zadie kapıdan kafasını uzatıp somurttu. “İkiniz de şeytansınız, biliyorsunuz değil mi? Alys nazik ve sadık bir kız. Onunla evlenmek büyük şans olur.”

“Haklısın,” dedim. Mahcup olmuşum. Dış görünüşle yargılanmanın nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyordum.

Zadie ıslak saçlarını eliyle toparlayıp kafasını yana eğerek sıktı. Bu sırada küvetten akan -bulaşıkları yıkamak için kullanıldığımız- temiz suyu kovaya dolduruyordu. Zadie, annem öyle istediği için saçında tuzlu suyla uyumazdı. Üstelik Ilara’dan gelen içme suyu o kadar pahalıydı ki, aslında sadece içmek ve yemek yapmak için kullanılması gerekiyordu.

“Şeytan olsam sana bunu getirir miydin?” diye sordu Sami, pirinç düğmeyi istiridyenin incisiymiş gibi sunarak.

Zadie’nin nefesi kesildi, hemen sonra kollarını göğsünde bağladı. “Muhtemelen getirirdin çünkü dürüst biri bunu bulamaz.”

Sami, omzunun üstünden bana bakıp ardından Zadie’ye yaklaştı. “Beğendin, değil mi? Lütfen beğendim de. Sana pelerin yapmak istedim, Ilara’ya giderken yanında götürürsün. Dağlarda hava soğuk olur.”

“Henüz gitmediğimi sen de biliyorsun,” dedi Zadie, yine de duruşu gevşemişti. “Ayrıca pelerin yapacak kumaşı nereden bulacaksın?”

“Dürüst bir insan kaynağını ele vermez.”

“Dürüst bir insanın kaynağı olmaz.”

Kirpiklerimin altından onları izlerken bir yandan da yahniyi karıştırıyor gibi yapıyordum, sulandırılmış olmasına rağmen dördümüze ancak yetiyordu. Zadie’nin Sami’ye, yemek alabilecekken parasını harcadığını söylemediğine, iyilikleri için mesafeli olmaları gerektiğini anlatmadığına sevinmiştim. Yaram olmasa Ilara’ya giden ben olabilirdim. O zaman Sami ve Zadie istedikleri gibi evlenirdi. Ben de başka bir kıza hediye verilen pirinç düğmenin üstündeki işlemeden çok daha fazlasını görmüş olurum.

Belki başka bir hayatta, diye geçirdim içimden buruk bir şekilde. Bu hayatta gerçekleşme ihtimali yoktu.

“Bu harika koku nedir?” diye sordu babam. Zadie’nin arkasından eve girmiş, bu sırada Sami’nin tökezlemesine sebep olmuştu. Alnındaki deniz tuzuna ve rüzgârdan çatlamış yanaklarına bakılırsa derin sularda balık tutmaya gitmişti.

“Her akşam yediğimiz şey,” dedim. “Tabii bugün bir şey yakalayabildiysen başka.”

Üzüntüyle kafasını hafifçe salladığında midem guruldayarak cevap verdi. Sesi bastırmak için kaşıkla tencerenin kenarına vurdum. “Sorun değil, baba. Zadie balık yapınca ev bir hafta kokuyor.”

Sami güldü, Zadie alınmış gibi yaparak Sami’yi itti. Babam bile ortamı yumuşatma çabama hafifçe gülümsemişti.

Annemle babam, Sami ve Zadie’nin birbirlerine olan davranışlarını fark etmişti. Fark etmemek mümkün değildi ama babam, anneme göre biraz daha hoşgörülüydü. Annem hiçbir şeyin Zadie’nin hayattaki hedefinin önüne geçmesini istemiyordu. Kraliçe olmalıydı çünkü annem olamamıştı. Yirmi yıl önce bu onur başka bir kadına verilmişti ve annem, tarihin tekerlür etmesine izin vermeyecekti. Ben onun teminatı olsam da yaklaşık bir senedir, Zadie’nin seremoniye sağ salım katılması adına zavallı kardeşimin üstüne çok daha fazla düşmeye başlamıştı.

Babam boğazını temizleyip Sami’ye döndüğü sırada, Sami düğmeyi hızla arkasına sakladı. “Baban seni arıyor. Galiba teyzelerine yakacak götürmen gerekirken ortadan kaybolmuşsun?” diyerek tek kaşını kaldırdı ama ben sesindeki neşeyi duyabiliyordum.

Sami, “Evet. Ben de tam gidiyordum,” dedi ve dönüp Zadie’yle beni yanaklarımızdan öptü. “Yarın görüşürüz.”

“Yarın olmaz,” diye hatırlattı babam. “Seremoni için hazırlanacaklar, unuttun mu?”

Babam çok heybetli bir adam değildi, en azından benim gözümde değildi. Fakat Sami kızardı. “Tabii ki. O zaman seremonide görüşürüz.”

Babamın Sami’ye düzgün bir şekilde veda etme fırsatı vermiş olmasını diledim. Bir sonraki görüşmelerinde Zadie, Ilara Prensi’nin müstakbel eşi olacaktı.

“Görüşürüz,” dedik Zadie’yle aynı anda. Sami balkona çıkıp suya inen halat merdivene yönelmişti. Evimiz, Varenia’daki tüm evler gibi batmış bir geminin tahtalarıyla yapılmıştı. Birkaç yılda bir turuncumsu pembeye boyuyorduk. Annem bu rengi seviyordu, ayrıca ufukta görmesi kolay bir renkti. Havanın aydınlık olduğu, lamba kullanamayacağımız zamanlarda evi bulmamız kolay oluyordu.

Babam yalostan oyulmuş alçak taburelerden birine oturdu. “Görüyorum ki bugün Nor yemek yapıyor. Yani istiridyeyi Zadie mi buldu?” Eliyle porselen kâsenin içine koyduğum parlak, gri et parçasına işaret etti. Eşyalarımızdan bazılarını takas yaparak almıştık, bazılarını ise batan gemilerden çıkarmıştık. Annem bu eşyaları nereden bulduğunu hiç sormuyordu; özellikle de el aynası ya da kaplumbağa kabuğundan tarak gibi, kibirli duruşuna hitap eden bir şey bulduysam.

Zadie’yle birbirimize baktık. İstiridyeyi onun bulduğunu kabul etmek, annemin emirlerine karşı gelip yüzdüğünü itiraf etmek demekti. Annem, prensin gelinin ailesine göndereceği devasa başlık parasına güveniyordu ancak o zamana kadar karnımızı doyurmak zorundaydık. Yarın ya da gelecek hafta, ne kadar istiridye kalacağını kim bilebilirdi ki? Sami babasının büyüklerle fısıldaşarak konuştuklarını duymuştu, yani durumun ailelerimizin söylediğinden daha kötü olduğunu biliyorduk.

“Ben buldum,” dedim. “İçinde inci olduğuna dair bahse girdik ve çıkmadı.”

“Yazık olmuş. Eh, istiridyeyi yiyen *ben* olduğum sürece kimin bulduğu çok önemli değil,” dedi babam. Ona kâseyi uzatan Zadiye’ye göz kırpmıştı. “İkiniz de iyi kızlarsınız.”

Kâseyi ağzına doğru eğip istiridyeyi yuttuğu sırada Zadiye’yle beraber iki yanına geçtik. “Benden hanginizi alırlarsa onu çok özleyeceğim,” dedi. “Ama bugünün geleceğini biliyordum. Varenia’daki en güzel kızla evlenmenin bedeli bu.”

Annem balkondan içeri girdiği sırada yeni yıkanmış saçlarını örüyordu. Hiçbir zaman kulak zarını patlatacak kadar derine dalmamıştı, yaşlı köylülerden çoğu basıncı azaltmak için böyle yapıyordu. Köydeki en keskin kulaklardan birine sahipti. Gözlerinin ve dudaklarının etrafında sadece birkaç ince çizgi vardı, güneşte şapka takmanın -ve nadiren gülümsemenin- yararlarını gösteriyordu.

“Güzelliğimiz, Thalos’un bu aileye verdiği lütfun bir yansıması,” dedi. Okyanus tanrısı onu izliyormuş gibi kararan dalgalara bakıyordu. Aniden dalgalanan deniz suyu ahşap zeminimizdeki çatlaklardan içeri girdi, annemin gözleri duyduğu tatminle parlıyordu.

“Fedakârlığımızla onu onurlandıracağız,” diye ekledi babam.

Babamın arkasından Zadiye’nin elini sıkıp güneşin hiç batmamasını diledim. Söylenene göre okyanus verdiği hediyeler karşılığında hep bir şey isterdi ve Thalos, aç bir tanrıydı.

2

Sonraki iki gün, evlenme yaşı gelmiş diğer kızlarla birlikte büyük sarı çadırda geçti. Bazılarımız tüm hayatları boyunca buna hazırlanırken, iki gün boyunca seremoniye hazırlanmanın saçma olduğunu düşünüyordum. Büyükler kararlarını çoktan vermişti, ne kadar süslenirsek süslenelim sonuç farklı olmayacaktı. Zadie'yle baş başa vakit geçirmeyi tercih ederdim çünkü yakında gideceğini biliyordum. Fakat gelenek böyleydi ve Varenia'da gelenekler, tıpkı deniz gibi hayatımızın ayrılmaz bir parçasıydı.

Evde enerjik, neredeyse neşe sarhoşu bir atmosfer vardı. Bize, festivale hazırlanan çocuklarmışız gibi davranılıyordu. Odada kız sesleri yükseliyor, birkaç dakikada bir kahkahalarla noktalanıyordu. Hiçbirimiz önceki seremoniyi hatırlayacak yaşta değildik ama birkaç anne, biz oruç tutup içme suyu olarak kullanılması gereken temiz suda yıkanırken seremoninin hikâyelerini anlatıyordu. Benim annem de buna dahildi. Zaman geçirmek için Zadie'yle birbirimizin cildine kokulu yağlar sürüp, saçlarımızı süslü desenlerle ördük. Sonra hepsini tekrar yaptık.

Diğer kızlara göz attım, çoğunu tanıyordum. Bizimki kadar küçük ve izole olmuş bir köyde, yabancı yüz görmek mümkün

değildi. Gerçi annem üzerimize fazlasıyla titreyerek, bizi kendi yaşımızdaki kızlardan uzak tutmak için elinden geleni yapmıştı. Geceleri bize, seremoniye katılma yaşları gelmiş kızlar arasındaki sabotajlara dair hikâyeler anlatırdı. Gecenin bir yarısı kesilen örgüler, cilde sürülen deniz ısırganları... hatta dökülen kızgın yağlar.

Annem hep, erkekler fiziksel olarak güçlü olabilir ama kızlar onların iki katı acımasızdır, derdi. Bu sözünü destekleyecek bir davranış görmemiş olsam da, diğer kızlarla fikir sahibi olacak kadar zaman geçirmemiştım. Zadi ve Sami sayesinde kendimi hiç yalnız hissetmemiştim, yine de farklı arkadaşlar edinme fırsatım olsun istedim.

Güneş ufuk çizgisinde kaybolmaya başlayınca gerginlik ve heyecan artmaya başladı. Favoriler, yani Zadi ve Alys, arkadaşlarının arasında oturuyordu. Kızlar onlara övgüler yağıdırıyor, aynı zamanda karşı taraf hakkında hakaretler fısıldaşıyorlardı.

“Alys on yedi yıl boyunca ağzını hiç açmasaydı, adil bir yarış olurdu,” diye fısıldadı Minika adında sarışın bir kız. “Ama maalesef martı kadar geveze.”

Alys’e özür dolu bir bakış attım, sadece bir dişi hafif yamuktu, o kadar. Annesi at kılından yapılma misina ile dişi düzeltmeye çalışsa da pek faydası olmamıştı. Yine de kestane rengi saçları ve yeşil gözleriyle güzel bir kız olduğunu inkâr etmek mümkün değildi. Bronz cildi ve gür, siyah bukleleriyle Ginia da güzeldi. Büyük mavi gözleri ve narin yüzüyle tüm ailesini gururlandıran Lunella da öyleydi. Aile büyükleri kızlar arasında nasıl seçim yapıyordu, aklım almıyordu. Bu, en güzel deniz kabuğunu seçmeye çalışmak gibi bir şeydi.

Zadi, Minika’ya azarlayıcı bir bakış atarak saçımı tekrar ördü, bunun son örgü olacağını umuyordum. Kafa derim kaşınıp yanmaya başlamıştı. “Yeter kızlar. Alys arkadaşım, o

her haliyle mükemmel. Ilara'ya gitmek için seçilirse kıyıya güvenle varsın diye Thalos'a dua edeceğim. Siz de aynısını yapacaksınız.”

“Fazla iyi niyetlisin,” dedi Lunella. “Mürekkkepbalığı kadar yumuşak ve kırılgansın. Dikkatli olmazsan prens seni akşam yemeği niyetine yer.”

Zadie kızardı. Yüzüne düşen bir tutam saçı kulağının arkasına attı. “Prens nasıl biridir acaba?” diye sordum, dikkati kardeşimin üstünden çekmek istiyordum. “İlaralılar hakkında pek bilgimiz yok, gerçi onlar bizim hakkımızda her şeyi biliyor gibi.”

“Kadınlarımızın ne kadar güzel olduğunu mesela,” diye cevap verdi Minika.

Annem odanın ortasında, duvardan duvara uzanan renkli yastıklardan birinin üstünde oturuyordu. Otuz kız ve kadının, kozmetik ürünler ve elbiseleriyle birlikte zar zor sığıdığı bir evdi. “Daha fazlası var,” dedi annem. “Sizin de bildiğiniz gibi.”

Biliyorduk. Tarihimiz çocukluğumuza deniz ipeği gibi örülmüştü. O kadar iç içeydiler ki biri nerede bitiyor, diğeri nerede başlıyor anlamak mümkün değildi. Buna rağmen hepimiz sıraya girerek hikâyeyi anlatmaya başlayan anneme doğru döndük. Dünyanın sonsuza dek değişeceği günden önce, bu hikâyeyi dinliyor olmak uygun görünüyordu.

“Yıllar önce, ismi tarihin derinliklerine gömülmüş bir ülke varmış. Güçlü, bilge bir kraliçe tarafından yönetiliyormuş. Bir kızı olmuş ve ona göklerin tanrıçası Ilara'nın ismini vermiş. Ilara'nın gülümsemesi ay gibi ışık saçarmış, gözleri gece gökleri gibi koyu ve ısıtılıymış. Gülünce yıldızların daha çok parladığı söylenirmiş. Halkı onu, o da halkını çok severmiş.

“Bir yaz günü, prenses daha on altı yaşındayken ailesiyle birlikte karaya yolculuğa çıkmış. Lüks partilere katılıp yakışıklı erkeklerle tanışmış ama tanıştığı hiçbir erkek, Alathia

Denizi'nin diğerk ucundaki Kuven'den gelen Prens Laef kadar yakışıklı değilmış. Haftalarca gizli gizli buluşup birbirlerine gözlerden uzak buseler vermişler. Sonunda Prens ona evlenme teklif etmiş ve Ilara seve seve kabul etmiş.

“Fakat birbirlerini sevmelerine rağmen, Ilara'nın annesi evlenmelerini yasaklamış. Kraliçenin ülkesi o dönemlerde tüm kıtaya hükmediyormuş ve Kuven küçük, zayıf bir krallıkmış. Laef'in babası da zalim bir hükümdarmış, denizden birçok şey aldığı halde karşılığını vermiyormuş. Ilara'nın annesi, doğudaki güçlü bir krallık ile çok daha avantajlı bir evlilik ayarlamış ancak o prens yaşlıymış ve hiç çekici değilmış. Kraliçenin kızını çok sevmesine rağmen ülkesini riske atmayı göze alması mümkün değilmış.”

Birkaç kız homurdanarak kraliçeye katılmadıklarını gösterdi.

Annem somurttu. “İnsanın görevini yapması ne kadar önemli bir şey, hatırlatmama gerek var mı?” diye sordu ve bunu yaparken doğrudan Zadi'e baktı. Sorumluluğunun ağırlığını kimse kardeşimden daha iyi bilemezdi. Zadi ciddiyle kafasını salladı, bense gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum.

“Ilara'yla Laef evlerine dönmüş. Ama Ilara'nın düğününden önceki gece ikisi de en güvendikleri hizmetkârlarını toplayıp ailelerinin gemilerini kaçırmışlar. Laef deneyimsiz bir denizciymiş. Ilara ise daha önce hiç denize açılmamış. Buna rağmen birbirlerini o kadar seviyorlarmış ki ayrı kalamamışlar. Ertesi gece, gemileri Alathia Denizi'nin ortasında buluşmuş. Birkaç gün boyunca Laef'in gemisinde kalıp aşklarının tadını çıkarmışlar. Yedinci günde evlenmişler ve Kuven'e dönmeyi planlamışlar. Laef'in babası evliliklerini destekliyormuş. Çünkü Ilara'nın annesinin bu evlilik sonucu ittifak kurmayı kabul edeceğini düşünüyormuş.

“Yola çıkacakları gün, güneş doğarken Ilara'nın kahkahası

dalgaların üstünde seken bir taş gibi yankılanmış. Prens onu kollarına alıp öpmüş. Sevgililer, denizlerin tanrısı Thalos'un onları izlediğinden habersizmiş. Thalos, bu ikilinin Laef'in babasına büyük mutluluk getireceğini görmüş ve Laef'in babası bu mutluluğu hak etmiyormuş. Denize olan borcunu ödemediği için Thalos, Laef'in hayatındaki en önemli şeyi elinden almaya yemin etmiş, Ilara'yı."

Acıyan kafa derimin ürperdiğini hissedip Zadie'ye sokuldum.

"Thalos, devasa dalgalar yollayıp gemiyi yalos gibi savurmuş. Âşıklar birbirlerine sarılmış, gerekirse birlikte ölmeye yemin etmişler. Bunu gören Thalos, geminin yelkeninden çok daha yüksek bir dalganın zirvesine binerek yanlarına gelmiş ve prensesi Laef'in kollarından alıp ölüme doğru sürüklemiş."

Hepimiz büyük çıkma pencereye dönerek valinin evine baktık. Ilara'nın kayıp gemisinin gemi başı süsü, Vali Kristos'un çatısını oluşturan pruvadan yükseliyordu. Ahşap oymalı bir kadın şeklindeydi. Rüzgâr ve deniz boyasını uzun zaman önce dökmüştü, sevgilisine uzanmak ister gibi bir eli havadaydı.

Bu hikâyeye inanmıyordum, en azından Thalos kısmına. Thalos'u fiziksel bir varlıktan çok, bir ruh olarak hayal ediyordum. Ama yasak aşk teması, birlikte olmak için her şeyi riske atan iki gencin hikâyesi hep kalbime dokunmuştu. Uzak diyarlardan bir yabancıyla tanışmak, aşk için görev ve sorumlulukları geride bırakmak... Uzun ömrümün geri kalanını bu küçük köyde geçirme düşüncesi beni boğduğunda bu hayale kaçıyordum.

Kızlar arasında fısıldaşmalar oldu. Hikâyeyi hepimiz bilsek de annemin anlatma biçimi tüylerimi diken diken ediyor, cildimi ölü denizkestanesinin boş kabuğu gibi yapıyordu.

Kızlardan biri, "Prens Laef'e ne olmuş?" diye sordu.

"Ilara kollarından alınınca peşinden suya atlamış. Onu bir daha gören olmamış. Söylentiye göre ilk kan mercanı orada ye-

tişmiş, yaşarken ayrı düşen ama ölümden birleşen iki âşığın kalbinden çıkmış." Annem bana bakıyordu, yanağımdaki sızlamaya karşı koydum. Kan mercanı bana adımı vermekle kalmamış, yaramı da vermişti. Neredeyse canıma mal oluyordu.

"Peki hizmetkârlar?" diye başka bir kız daha sordu.

"Ölene kadar efendilerine sadık kalmışlar. Prens ve prensese bakmaya söz vermişler, öldükleri yerden ayrılmamışlar. O yer de tam olarak burası, Varenia'nın kurulduğu yer. Bir bildiri imzalayarak kaybettikleri prensesin yerine yeni bir prenses doğana kadar karaya çıkmamaya yemin etmişler."

"Neden kızlarımızı onlara veriyoruz?" Bu soruyla kendimi şaşırtmıştım. Yıllardır içimi kemiren, sormaya asla cesaret edemediğim bir soruydu. Şimdi tam sırasıydı çünkü annem beni görmezden gelemezdi.

Annem bana bakarak gözlerini kıstı. "Prensese kaybeden hizmetkârlar, özür olarak Ilara'nın annesine denizden hediyeler göndermiş. Kraliçe ise ülkenin adını, kızının anısına Ilara olarak değiştirmiş. İlerleyen yıllarda ülkeye salgın hastalık musallat olmuş. Binlerce insan ölmüş ve hayatta kalan kadınların çoğu kısır kalmış. O zamana kadar yönetim kraliçeden kraliçeye geçmiş olsa da kraliçenin başka kızı yokmuş. Sadece hastalıklı bir oğlu varmış. Oğlu evlilik yaşına gelince de uygun gelin bulamamışlar.

"Tabii bildiğiniz gibi verimli sular anlamına gelen Varenia, salgından etkilenmemişti. Kraliçeye inci ve ipek göndermek üzere güzel bir kız yolladıklarında Ilara prensi ona âşık olmuş, böylece Varenia'dan gelin alma geleneği başlamış."

Annemin, diğer kızların sorduğu soruları yanıtlamasını izledim. Bu soruların cevabını hepimiz biliyorduk fakat yine de soruyorduk. Ritüelin bir parçasıydı. Odanın havası parfümden ağırlaşmıştı, birisi tavandaki kapağı açınca içeriye havayla birlikte ay ışığı doldu. Ay ışığı annemin saçlarına ve yüzüne vuruyordu.

Sürekli geçen seremonide seçilmesi gerektiğini düşünen ama bu şansı başka bir kıza kaptıran zavallı annem. Babam onun hâlâ Varenia'daki en güzel kadın olduğunu söylüyordu. Büyüklerin aptallığına çok sevindiğini yoksa onu krala kaptırmış olacağını anlatıyordu. Ancak annemin dargınlığı, sevgili babamın tatlı sözlerinin dindiremeyeceği kadar büyüktü. Ertesi gün Zadi'e'nin seçilmesi dışında hiçbir şey onu memnun etmeyecekti. Bazen bunun bile memnun etmeyeceğini düşünüyordum.

O gecenin ilerleyen saatlerinde, diğer tüm kızlar gibi Zadi'e'yle ben de uyuyamayıp yastıkların üzerinde dönüp durduk. Hava çok sıcak ve boğucuydu. Yarın o kadar önemli bir gündü ki uyuyamıyorduk. Altımızdaki kirislere vuran dalgaların çıkardığı *şapırtı* sesi normalde beni uyuturdu ama bu sefer, zaten gerilmiş olan sinirlerime dokunuyordu.

Zadi'e konuştuğunda yanağıma vuran sıcak nefesini hissettim. "Sana daha önce hiç kimseye söylemediğim bir sır vereyim mi?"

Ona doğru döndüm, Zadi'e'nin sır sakladığı düşüncesi nabzımı hızlandırmıştı. Ben ona her şeyi anlatıyordum. Hep anlatmıştım. "Tabii ki."

"Umarım yarın Alys seçilir."

Şaşkınlıkla derin bir nefes aldım. "Ne? Neden? Bunu çok istiyorsun sanıyordum."

Zadi'e'nin yüzü karanlığa gömülüydü, kaşlarının endişeyle çatılmış olduğunu hayal edebiliyordum. "Seninle kalmak istiyorum. Sami ile evlenmek istiyorum. Onu seviyorum, Nor."

Midemde soğuk bir şeyler hissettim, yılanbalığı kadar kaygan bir şeyler. Tabii ki Zadi'e'nin kalmasını, Sami ile birlikte olmalarını istiyordum. Ama Zadi'e'nin isteği gerçekleşirse hayatındaki rolüm ne olurdu merak ediyordum. "Biliyorum."

"Sence onu seçerler mi? *Gerçekten* güzel bir kız, düşünce-

li ve korumacı. Bunların önemi çarpık bir dişten fazla olmalı, Varenia'da bile."

"Mümkün," dedim. "Ama prenses olmak istemiyor musun? Dünyayı görmek istemiyor musun? Sonsuza kadar burada kalmaktan daha kötü bir şey olamaz."

"Varenia benim evim. Sen ve Samiel evimsiniz. Dünyada bunun kadar değerli başka ne olabilir ki?"

Güller, diye düşündüm. Atlar, kaleler... hayal bile edemeyeceğim bir sürü şey. Dünyada bunlar kadar değerli başka ne yoktu ki?

"Seni seçseler gerçekten gitmek ister misin?" diye sordu.

"Evet," dedim, bir an bile tereddüt etmemiştim. İkimiz de seçilmeyeceğimi biliyorduk. "Yarın seni seçerlerse ne yapacaksın?"

Gözleri ay ışığının altında parlıyordu. "Giderim. Ama giden sadece bedenim olur, o kadar. Kalbim Samiel'a, ruhum sana ait, canım kardeşim."

Seremoni günü doğan güneş parlak ve aydınlıktı. Beraberinde hem rahatlama hem de korku getirmişti. O evden çıkmam, yirmi dokuz kadınla paylaşmadığım havayı solumam lazımdı. Toplantı evini valinin evine bağlayan uzun iskeleye çıktığımızda Zadiye yanımda tir tir titriyordu.

Tüm kızlar güneşten rengi açılmış tuniklerini ve tuz lekeli eteklerini çıkarıp düzgün elbiseler giymişlerdi. Nesillerdir ailelerinde olan bu elbiselerin çoğu şimdi onlara miras kalmıştı. Zadiye, annemin yedi inci -neredeyse iki aylık erzak parası- vererek aldığı yepyeni, pembe ipek elbiseyle dikkat çekiyordu.

Babamın hakkını vermek gerekiyordu, anneme engel olmaya çalışmıştı. "Zadiye, tahıl çuvalı giyse bile seçilir," demişti.

Ama annem onu duymazdan gelip elbiseyi Zadiye'ye uzatmıştı. "İncim için pembe," demişti ve bana dönüp bir zamanlar

beyaz olan eski seremoni elbisesini vermişti. “Sana da kırmızı, Nor. İsmi aldığın mercanın rengi.”

Kan. Söylemediği kelime buydu. Yeni boyanmış ince pamuklu elbise, kana bulanmış gibi duruyordu.

Ahşap limanın etrafı teknelerle doluydu. Seremoni için gelen aileler teknelere doluşmuştu. Bazı tekneler suya batmış durumdaydı. Eğer çocuklardan biri sık sık yaptıkları gibi yer değiştirmek istese alabora olacaktı.

Sami, koyu turuncuya boyanmış kapının eşiğinde duran babası Vali Kristos’un yanındaydı. Boş gözleri boş denize bakan gemi başı süsü, üstlerine uzun bir gölge düşürüyordu. Sami’yle bir anlığına bakıştık, çenesini sıktıktan sonra ayaklarına bakmaya devam etti.

“Varenia’nın güzel insanları.” Vali Kristos söze girdi. Uzun, geniş omuzlu bir adamdı. Gür, kahverengi sakalında gümüş çizgiler vardı. “Ufak başlangıcımızdan beri köyümüz deniz tarafından kutsanmıştır. Bu sular bizi besleyip korumakla kalmıyor, bizi güçlü ve dayanıklı yapıyor. Bildiğiniz gibi geçtiğimiz günlerde, köylülerimizin en büyüğü yüz ellinci yaşını kutladı.”

Yüzlerce insan limanın yakınlarındaki bir tekneye doğru döndü. Büyük Anne Agathe, yedi yaşlı çocuğu, sayısız torunu ve büyük torunu ile teknenin içinde oturuyordu. Hepimiz saygıyla başımızı eğdik.

“Artık kızlarımızdan birini Ilara’ya gönderme vakti geldi, zamanı geldiğinde kraliçe olacak. Bizim için bir kayıp olsa da aslında büyük bir onur. Bunu gereklilikten değil, cömertlikten yapıyoruz.”

Neredeyse yüksek sesle gülecektim ama kendimi tutmayı başardım. Yiyecek ve su kaynağımızın kesilmesini istiyorsak, tabii ki *gerekli değildi*. Varenia’nın inci ve kadın gönderme geleneği ne zaman özürden intikama dönüşmüştü, bilmiyordum. Karaya adım atmama yemini ne zaman ölümle cezalandırılan

bir kanun haline gelmişti, hiçbir fikrim yoktu. Seçeneğim olsa uzun zaman önce bir kayığa atlayıp karaya çıkardım.

Vali, iskeleye inip kolyeye dizilmiş inci taneleri gibi sıralanmış biz kızlara yaklaştı. “Büyükler gece geç saatlere kadar tartışıp bu çok önemli kararı değerlendirdiler.”

Göz ucuyla büyüklere baktım. Vali’nin evinin önünde sandalyeye oturmuşlardı. Erkek ve kadınlardan oluşan bu on üç kişilik gruptaki herkesin yüz yaşın üstünde olduğu düşünülünce, bu kadar dikkatli durmaları şaşırtıcıydı.

“Büyük Nemea, açıklamayı yapmak ister misiniz?” diye sordu Vali. Ortada oturan kadına doğru dönmüştü. Denizköpüğü kadar beyaz olan saçının örgüsü dizlerine kadar iniyordu. Yavaşça ilerlerken rengi solmuş etekleri arkasında dalgalandı. Vali’nin evine en yakın duran Alys’di, ona doğru yaklaşıncı etrafımdaki herkesin nefesini tuttuğunu hissettim.

Ama yürümeye devam etti, arkamdan bir yerden şaşkınlıkla verilen bir nefes duydum, sonrasında bastırılmış bir ağlama sesi geldi. Muhtemelen Alys’in annesiydi, o da en az benim annem kadar hırslıydı. Kızlıktan genç kadınlığa geçtiğimizde annem Alys ile görüşmemizi yasaklamıştı, bu durum beni çok üzmüştü. Sonuçta Varenia’da halimizden anlayan biri varsa eğer, o da Alys’di.

Zadie solumda duruyordu, Büyük Nemea ise sağımdan yaklaşıyordu. Büyüklerin huzurundayken yapılması gerektiği gibi kafamı eğdim. Nemea’nın yıpranmış ayakkabıları görüş alanıma girdiğinde bir anlığına önümde durma ihtimali var mı diye düşündüm. Aptalca, anlık bir düşünceydi çünkü bir saniye sonra Zadie’nin önünde durmuştu.

Zadie’nin nefesi bir nebze hızlanmıştı, muhtemelen kardeşi lmasam bunu anlamazdım. Kendime engel olamayarak karnı kaldırdım. Büyük Nemea kolunu kaldırmış, buruş buruş olan elini Zadie’nin omzuna koymuştu. Kalabalıkta annemi ve

babamı aradım, tekemiz ön taraflarda duruyordu. Annemin gözleri Zadi'e'ye odaklanmıştı, sırtışı tüm yüzüne yayılıyordu.

“Zadie.” Büyük Nemea söze girdi. “Bir hafta içinde Ilara'ya gidecek, Prens Ceren ile evleneceksin. Aileni ve tüm Varenia'yı onurlandırdın.”

Zadie kafasını eğdiği sırada Vali Kristos yaklaşıp, kafasına nadide beyaz nilüferlerden yapılmış bir çelenk taktı. Yakında takacağı tacın bir sembolüydü bu. Vali, Zadi'e'nin yanağına nazik bir öpücük kondurdu. “Sevgili kızım, seni özleyeceğiz,” diye fısıldadı, sadece kardeşim ve benim duyabileceğim bir şekilde.

“Ben de sizi,” dedi Zadi'e.

Vali, Zadi'e'yi kalabalığa doğru çevirdi. “Büyükler seçimini yaptı!” diye bağırdı. “Artık kutlama zamanı!”

Kalabalıktan neşeli nidalar yükseldi, kardeşime uzanmamak için ellerimi gövdeme yapıştırdım. Sami'ye baktığımda onun da ellerini benim gibi sıkıdığını gördüm.

Yalnızca bir haftamız kalmıştı. Sonra Zadi'e'yi bir daha göremeyecektik.

3

Köydeki herkes ev yapımı şarapları açıp ebeveynlerimize övgüler yağdırırken, ben valinin evinin altında duran teknemi-ze kaçtım. Hissettiğim kederin yalnızca kardeşim için olduğunu söyleyerek kendimi telkin ediyordum. Küçük bir yanı- ken- di kaybım için ağlıyordu. Hayatımın geri kalanını Varenia'da geçirmekle kalmayacaktım, Zadi- e olmadan geçirmek zorunda kalacaktım.

“Nor?”

Kafamı kaldırdığımda Sami'nin evinin önündeki merdiven- de durduğunu gördüm. “Gelebilir miyim?” diye sordu. “Pek kutlama yapasım yok.”

Tekneye inip yanıma oturduğu sırada yeniden ağlamaya başladım.

“Ah, Nor. Lütfen ağlama,” diyerek beni kollarına aldı. Ben de gözyaşlanımı durdurmaya çalıştım. Eski bir efsaneye göre inciler, tanrıların gözyaşıydı. Biz ölümlüler ise ağladığımızda sadece tuzlu su döküyorduk ve etrafımızda yeterince tuzlu su vardı.

Sami, yüzüme düşen saçları geri çekti. “Zadie ve ailen için en iyisi bu.”

Kafamı kaldırdım, şok olmuştum. “Ne?”

“Bu bir onur, Nor. Bundan daha büyük bir onur yok.”

“Yalan. Yalan olduğunu sen de biliyorsun. O kadar büyük bir onursa, Ilaralılar prensesi neden kendi kadınlarından seçmiyor?”

“Nor...”

Onu itip diğer oturağa geçtim. “Seni seviyor, Sami. Dün gece söyledi. Şimdi ise bizi bırakması ve onu asla mutlu etmeyecek bir prensle evlenmesi gerekiyor.”

Şok olma sırası ondaydı. “Beni seviyor mu?”

“Evet,” diyerek gözlerimdeki yaşları elimin tersiyle sildim.

“Gitmek istemediğini söyledi, kalıp seninle evlenmek istiyor.”

Sami birkaç dakika boyunca hareketsiz kaldı.

“Bir şey söyle,” dedim sonunda. “Ne düşünüyorsun?”

“Beni seviyor.”

“İnanması bu kadar zor mu?”

“Evet!” dedi ve parmaklarını kahverengi saçlarında gezdirmeye başladı. Ardından bugün saygın görünmemiz gerektiğini hatırlayarak durdu. “Beni sevdiğini hep *umuyordum*. Bazen bana karşı hisleri olduğunu düşündüğüm bile oluyordu fakat ne zaman yaklaştırmaya çalışsam aramıza hep mesafe koydu. Ilara’ya gitmek istiyor sanıyordum. Tüm kızlar istiyor sanıyordum.”

“Ben de öyle.”

Kafasını sallayıp başını eğdi. “Babalarımız konuşuyordu.”

Korsemdaki iplerden biriyle oynadım. “Hep konuşuyorlar.”

“Hayır, bu sefer farklı. Babam bana dedi ki sen ve ben...”

Ellerimi bıraktım. “Biz ne?”

Sami yavaşça kafasını kaldırıp gözlerime baktı. “Evlenecekmişiz.”

Aramızda asılı kalan bu kelime, bir fırtına bulutu kadar ağırdı.

“Evlenmek,” diye tekrarladım.

“On sekiz yaşına basar basmaz. Sanırım babalarımız başından beri ailelerimizin birleşmesini istiyordu. Birbirlerine hep kardeş gözüyle baktılar. Artık gerçekten kardeş olacaklar.”

“Ama evlenemeyiz,” dedim aniden. “Birbirimizi sevmiyoruz.”

Sami yorgun bir şekilde iç çekti. “Evlenmek için sevmek gerekmiyor, Nor. Sence Zadie, Prens Ceren’i sevecek mi?” dedi. Prens’in adını pis bir meyve çekirdeğini tükürüyormuş gibi söylemişti.

“Annemle babam birbirini sevdiği için evlendi, seninkiler de öyle. Belki konuşursak, Zadie’nin dün gece söylediği şeyi anlatırsak fikirleri değişir.”

Sami çoktan teslim olmuş gibiydi. “Bu kararı büyükler verdi, ailelerimiz değil. Tabii onların istediğiyle de uyuşmuş oldu.”

Ağlayamayacak kadar sersemlemiştim. Zadie olmadan hayatım nasıl olacak bilmiyordum ama *bunu* beklememiştim.

Sami yanıma gelirken tekne ileri geri sallandı. “Daha kötüsü de olabilirdi,” dedi nazikçe. “Beni Alys ile evlendirebilirlerdi. Sen de rasgele biriyle evlenirdin. Öyle mi olsun isterdin?”

Eteklerimi elime alıp sıktım. “Hayır, tabii ki olmazdı. Sadece, bu şu an biraz fazla geliyor... hiç mantıklı değil.”

“En azından ihtiyaçların karşılanacak. Ben vali olduğumda, babamın zayıflığının aksine ilahîlara karşı çıkacağım.”

Gözümün ucuyla ona baktım. “Sözlerine dikkat et, Sami. Baban bunları duyarsa zayıf olup olmadığını, seni suyu lanı gibi parçalamaktan çekinmediğinde anlarsın.”

Kolunu omzuma sardı. İşte tam o an neden asla evlenemeyeceğimizi anladım. Sami, Zadie’ye neredeyse saygıyla, narin bir kuş yumurtasına dokunur gibi dokunuyordu. Bana ise kardeşine dokunan bir ağabey gibi. Fazla rahat, kendinden fazla emindi. Erkekler, sevgilisinin bedenine değen her dalgayı kıskanmalıydı, omzunu yastık gibi kullanmamalıydı.

Omzumu silkip kolunu ittim. “Zadie’yi bulmam lazım. Konuşma fırsatımız olmadı.”

Beni durdurmaya çalışmaması içimi rahatlatmıştı fakat evliliğimiz hakkındaki gerçek hisleri aklımı kurcalıyordu. Zadie’den sonra en iyi seçenek olduğum için mi bunu kabul etmişti, yoksa beni gerçekten bir erkeğin eşini sevdiği gibi sevebileceğini mi düşünüyordu?

Onu en iyi arkadaşım olarak değil, bir damat adayı olarak görmeye çalıştım. Üstünde en kaliteli tuniği ve pantolonu vardı, saçı düzgünce taranmıştı, en azından eliyle bozmadan önce. Ancak yüzüne baktığımda görebildiğim tek şey, çocukluğumdaki o yaramaz oğlandı. Halatı bağlamadan çapayı atıp babama benim yaptığımı söyleyen, bir keresinde tuniğimi çaldığı için beni denizden eteğimi elbise gibi giyerek dönmek zorunda bırakan çocuk. Birçok kızın kışkandığı uzun, koyu kirpiklerle çevrili gözleri benimkilerle buluştuğunda, aileme karşı duyduğum sevgiden başka bir şey hissetmiyordum.

“Yarın öğlen gelirim,” dedi. “Ebeveynleriniz evde değilken. Zadie’ye de ki... büyükler iyi bir seçim yaptı.”

Hafifçe gülümsemeyi başardım. “Kendin söylersin. İyi geceler, Sami,” dedim. Tam limana çıkan merdivene uzanıyordum ki elimi tuttuğunu hissettim.

“Bunu ben de istemedim, biliyorsun.”

Sesindeki soğukluğa şaşırarak anlattıklarına verdiğim tepkinin gururunu incittiğini fark ettim. Sami nazik ve yakışıklıydı, iyi bir lider olacaktı. Onunla evlenmek büyük bir şans olsa da duygularımı anlaması gerekiyordu.

“Ben Zadie değilim, Sami,” dedim olabildiğince nazik bir şekilde.

“Öylesin demedim.”

Gözlerimiz bir anlığına buluştu, sonra tekneden inip Sami’yi karanlıkta yalnız bıraktım.

Zadie'yi aramaya çıktığımda hâlâ Sami'nin verdiği haberi sindirmeye çalışıyordum. Onu, seçim seremonisindeki diğer kızların arasında bulduğumda gülümsediğini görünce sevindim. Şarabından bir yudum daha aldı ve altınimsı kahverengi gözleri bulanmaya başladı. Normalde içki içmemize izin yoktu, anlaşılan bu akşam kuralların hiçbirisi geçerli değildi.

Annemin yaşlarında bir kadın, "Kardeşine imreniyor olmalısın," dedi. "Varenia'dan gidecek. Prens ile evlenecek."

Sanki hiç farkında değilmişim gibi konuşmuştu. "Evet, çok şanslı."

"Düşünsene, yıllar önce onu balık ağından kurtarıp yanağını kesmiş olmasaydın, bu akşam seçilen sen olabilirdin. Şanssızlığın için onu suçlamamakta zorlanıyorsundur."

Kadına bir kez daha baktım. Karnımda yine o tuhaf his oluşmuştu, içinde yılanbalığı yüzüyordu sanki. Alys'in annesi konuşuyordu.

Varenialıların düşündüğünün aksine, yanağımdaki yara için Zadie'yi hiç suçlamıyordum. Kardeşimin hayatı karşılığında sadece ufak bir bedeldi. Bu, ikizime imrenmediğim ya da o kaza olmasa hayatımın nasıl olacağını merak etmediğim anlamına gelmiyordu. Eğer yaram olmasaydı, muhtemelen hayatımı Zadie ile rekabet ederek geçirecektim. Kendimi böyle olmadığı için teselli ediyordum. Kardeşime en iyi arkadaşım değil de engel gözüyle bakmayı aklımdan bile geçiremezdim.

Alys'in annesi, çırpınarak uzun zaman önce yerleşen kumları dağıtmaya çalışan bir dilbalığı gibiydi. Acı dolu anılarımı su yüzüne çıkarmaya çalışıyordu. Onları ait oldukları yere, derinlere gömdüm. Babam her zaman, geçmişe takılı kalmanın aynı dalgayı ikinci kez bulmaya çalışmak gibi anlamsız olduğunu söylerdi.

“Kardeşim adına mutluyum,” dedim ve kadını geride bırakarak Zadie’nin yanına gittim.

Tüm köy, olması gerektiği gibi bir ziyafet olmadığı gerçeğini gizlemek için yeterince ev yapımı şarapla kutlama yaptıktan sonra, gecenin geç saatlerine kadar evimize dönmedik.

Babam, annemi eve götürdüğü sırada annem uyukluyordu ama yüzündeki muzaffer gülümseme hiç bozulmamıştı. Tüm tebriklerin tadını çıkarmış, diğer annelerin kıskanç bakışlarını zevkle izlemişti. Kadınların birçoğu annemin bir kızının prenses, diğerinin valinin eşi olacağını biliyordu. Varenia’da haberler hızlı yayılırdı, buna rağmen Zadie’nin evliliğinden haberi olmadığı belliydi. Çakırkeyif ve yorgun olsa da ruh hali tüm köyün neşesini paylaşıyordu.

Soyunmasına yardım edip onu yatağa yatırdıktan sonra elbiselerimizi dikkatle katladım. Kardeşimi balina kemiğinden korseler ve topuklu ayakkabılarla hayal etmeye çalıştım. Bunları daha önce hiç görmemiş, sadece Sami’den duymuştum. Yasadışı ticaret yaptığı iskelede her türlü insanla karşılaşıyordu.

Yasal ticaret yapılan limana yalnızca Ilaralılar geliyordu. Ilara’daki hayattan asla bahsetmiyorlardı. Kibar ve aynı zamanda sertlerdi. Kesik kesik konuşuyorlar, ticaret dışında başka bir şeyden bahsetmiyorlardı. (Aynı dili konuşuyor olmamıza rağmen Varenialı ağzının daha müzikal olduğunu düşünüyordum.) Yıllar içinde, asla süslü olmayan fakat şık duran elbiselelerinden ve davranışlarından, hayatları hakkında küçük detaylar çıkarmıştım. Annem pazarlık yaptığı sırada ben gemilerindeki kaliteli oymaları inceliyordum. İnsanlar ve atlar, ağaçlar ve nehirler, ismini bilmediğim düzinelerce hayvan vardı.

Belki de Sami’yle evlenirsem bir gün gizlice karaya çıkıp bunları kendi gözümle görebilirdim. Vali eşi, köylü bir kızdan daha özgür olurdu herhalde.

Kardeşimin üstünü örttüm, ne kadar az zamanımız kaldığını

düşününce gözlerim doldu. Zadie'nin Varenia'dan ayrılıp dünyayı görmesi, benimse burada kalıp sevdiği çocukla evlenmem kaderin acı bir cilvesiydi. Alys'in annesinin ima ettiğinden çok daha acı... Öfkeli bir şekilde gözyaşlarımı sildim, elim yanlışlıkla yanağımdaki yaraya değdi. Bu yara olmasaydı ben seçilebilirdim, Zadie de Sami ile evlenebilirdi. Kardeşime karşı hiç dargın değildim ama Thalos'a öyle bir küfrettim ki Sami duysa onun bile yüzü kızarırdı. Bu hiç adil değildi.

Saman dolu karyolada kardeşimin yanına uzandım. Saçındaki nilüfer tacını dikkatle çıkardıktan sonra örgülerini çözmeğe başladım. Uyuyor sanmıştım ancak o kadar yorgun bir şekilde iç geçirdi ki Büyük Nemea kadar yaşlı olduğunu hissettim.

"Ne oldu?" diye fısıldadım. Annemle babam evin diğer tarafında yataklarında uyuyor olsalar da odaları ayıran tek şey perdeydi.

"Bir anda her şeyi hatırladım."

"Ne?"

"Bu akşamın anlamını hatırladım. Bir anlığına unutmuştum. Arkadaşlarıyla kutlama yapan bir kızdım o kadar," dedi ve saçının diğer tarafındaki örgülerini açmam için yan döndü. "Bir hafta içinde gideceğime inanamıyorum. Seni bir daha göremeyeceğim. Hiç inanmak istemiyorum."

"O zaman olmayacakmış gibi yapalım," dedim. Gözlerimi dolduran taze yaşlara karşı koymaya çalışıyordum. "Bu haftayı en sevdiğimiz şeyleri yaparak geçirelim. Bu yedi günden ilerisini konuşmayalım."

"Durum değişmeyecek."

"Hayır ama bu yedi günü ağlayarak geçirmek de durumu değiştirmeyecek. Prensini yeni gelinini balonbalığı gibi şişmiş görmek istediğini hiç sanmıyorum."

Nefesini burnundan verdi. Saçını açmayı bitirmiştım. Saçları benimkilerle birebir aynı tondaydı, kahverengi dalgalar ha-

linde her yerine dökülüyordu. “Tamam,” dedi. “Peki yarın ne yapmak istiyorsun?”

“Birlikte güneşin doğuşunu izlemek istiyorum.”

“Ona iki saat kaldı. Yarın günbatımını izlese?”

“Sanırım olur. Sonra resife gidip kaplumbağalarla yüzmek istiyorum. Hiç bulmadığımız kadar büyük bir istiridye bulmak istiyorum, içinde dört beş tane inci olan bir şey. Sami’ye verip meyve aldırırız. Sonra da-”

“Bence bir günlük bu kadar yeter, Nor.”

Esneyip saçımı çektim ve yatağa yerleştim. Genellikle birbirimize bakarak uyuyorduk. Annem bebeklikten beri böyle olduğumuzu söylüyordu. “Sami’yi çağıralım mı?” diye sordum.

“Yarın olmaz.”

Gülümsedim, içim rahatlamıştı. Kardeşimle yalnız bir gün geçirmek istiyordum. Ilara’dan da Sami’yle evlenmekten de bahsetmek istemiyordum. Ertesi gün sadece bize ait olacaktı.

Babam, inci getirmemiz koşuluyla tekneyi almamıza izin verdi. İnci bulacağımızın garantisi yoktu, yine de içimde iyi bir his vardı. Ev görüş alanından çıkar çıkmaz, şapkamı çıkarıp eteğimi bacaklarımın arasında bağladım. Suda bizden başka tekne yoktu, çoğu insan festivalde içtiği şarap yüzünden hâlâ uyuyordu ve annem onlardan biriydi. Zadie de biraz rahatsız görünüyordu. Onu tekneye sürüklemeyi önce zorla bir kepçe su içirip, biraz yulaf lapası yedirmiştim.

Karşımda otururken yüzü şapkasının geniş siperliği altında gölgedeydi. Annem, biz dışarı çıktığımız sırada seremoni bitti diye kardeşi gibi umursamaz olamayacağını söyleyerek homurdanmıştı.

“Şapkayı çıkarabilirsin, Zadie. Annem seni göremez.”

Bakışlarını sudan ayırmadı. “Resife gittiğimizde çıkarırım. Şu anda risk almanın anlamı yok.”

Peki ya Ilara'ya gittiğinde? diye sormak istedim. *O zaman risk alacak mısın?* Bu hafta Ilara hakkında konuşmamaya söz vermiştik. Ama kendimi bildim bileli hayatlarımız bu seremoninin etrafında dönüyordu. Seremoni bittiğine göre, Zadie'nin gidişi dışında konuşacak ne vardı ki?

Güneş oldukça acımasızdı, gökyüzünde gölge yapacak bir bulut bile yoktu. Sırtüstü yatıp saçlarımı ıslatarak serinlemeye çalıştım, su ensemden akınca iç geçirdim. Bundan sonra saçımı açık bırakacak, cildimin tıpkı erkekler gibi bronzlaşmasına izin verecektim. Nasıl olsa hepimiz sonunda Büyük Nemea'ya benzeyecektik. Saçlarımız beyazlayacaktı ve derimiz pelikan gırtlığına dönecekti. En iyi yanı sevdiğin insanlardan uzaklaşmak, en kötü yanı da hayatının geri kalanını yetersiz hissederek geçirmekse eğer, güzel olmanın ne anlamı vardı ki?

Zadie'nin elleri sertleşip nasır tutmasın diye genellikle ben kürek çekerdim. Bugün acelemiz yoktu, bu yüzden parmaklarımı suda gezdirerek dalgaların bizi resife taşımasına izin verdim. Küreklerin sapları tahrişi önlemek için kumaşla sarılıydı, ayrıca elimde siğil çıksa bile hızla iyileşiyordu. O kadar hızlı iyileşiyordu ki kazadan beri dikkatsizliğime rağmen başka bir yaram olmamıştı. Doktor, mucizevi iyileşme becerimin kan mercanıyla bir ilgisi olduğunu düşünse de daha fazla açıklama getirememişti.

“Evet,” dedi Zadie. “Kiminle evlenmeyi düşünüyorsun?”

Havanın sıcaklığına rağmen başımdan aşağı soğuk sular döktü. “Ne?”

“Bence Eyo çok yakışıklı. Ayrıca en pembe incileri hep o buluyor. Ailesi birçok aileden daha iyi durumda.”

Zadie bana daha önce evlilikle ilgili bir şey sormamıştı. Köydeki çocukların hiçbirisiyle ilgilenmediğimi biliyordu. Gelecekle ilgili hayallerimin hepsinin karada olduğunun, Vareni-

a'da yaşamayı hayal etmediğimin farkındaydı. Önceki gecedен sonra Sami'den bahsetmem mümkün değildi. Zadiе bu konuyu öğrenmeden Ilara'ya gitse daha iyi olurdu. Gerçeği öğrenmek canını yakmaktan başka bir işe yaramazdı.

Oyunu bozmamaya karar verdim. Ne zararı olacaktı ki? “Eyo yakışıklı, çok inci bulduğu da doğru... Ama hiç nefesini kokladın mı?”

Zadie güldü. “Hayır, neden?”

“Çürük balık gibi kokuyor. Öyle biriylе evlenemem. Alethia Denizi'ndeki tüm incileri verseler dahi olmaz.”

“O zaman sen söyle. Sevgili kardeşime layık olan kim? Iano mu?”

Kafamı hayır anlamında salladım. “Çok kısa.”

“O zaman Jovani. Köydeki en uzun erkek, uzamaya da devam ediyor.”

Şapkamla kendimi yellerken bir süre düşündüm. Jovani uzundu, nefesi de kötü kokmuyordu. Zadiе ve benimle yaşıt küçük bir kız kardeşi vardı, onu sürekli koruyordu. Pek tanışmıyorduk ama seremoniden önce kaldığımız toplanma evinde birkaç kızın ondan bahsettiğini duymuştum. Anladığım kadarıyla ailesine karşı çok saygılıydı ve çalışkan biriydi.

Gerçi önemi yoktu. Kaderim Sami ile evlenmekti. Önceki gece kolunu omzuma nasıl attığını hatırlayınca midemdeki yılanbalığı bir kez daha kıvranmaya başladı. “Jovani'yi düşünebilirim,” dedim.

Zadie, bana uygun bir aday bulduğu için zevkle ellerini çırttı. “Çok güzel çocuklarınız olur,” dedikten sonra yüzündeki gülümseme bir anda yok oldu. Aklından ne geçtiğini çok iyi biliyordum, birbirimizin çocuklarını asla göremeyecektik.

Bugün düşüncelerimin depresif olmasına izin veremezdim.

Tekneden aşağı baktığım sırada bir kaplumbağanın yüzerek görüş alanımızdan çıktığını gördüm. “Geldik!”

“Ne çabuk?”

“Bak,” dedim suyun resif üstünde renk değiştirdiği noktayı işaret ederek. Tüm vücudum ter içindeydi, eteğimi çıkarmak için can atıyordum. Tekneden aşağı atlayıp bedenimin yüzeyin birkaç metre altına inmesine izin verdim. Orada asılı kalmıştım. Ağırlığım yoktu, en özgür hissettiğim yerdeydim. Bir saniye sonra çapa aşağı indi ve Zadie’nin bana katılmasını bekledim.

Birkaç santim öteme atlayarak yüzüme köpük saçtı. Kaçmadan uzanıp onu çimdikledim. El ele tutuşup bir saniye öylece durduğumuzda birbirimize gülümsedik ve sanki nefes tutma yarışı yapmıyormuşuz gibi numara yaptık. Suyu ondan önce girmeme rağmen ciğerlerim daha güçlüydü, Zadie bana dil çıkarıp su yüzüne çıktı.

Bir saniye sonra ben de çıktım. “Peki bugün iddiamız nedir? İlk istiridyeyi bulan hem bugün *hem de* yarın yemek yap-sın mı?”

“İlk *inci* bulan,” dedi Zadie. “İncisiz istiridye babama atış-tırmalık olmak dışında bir işe yarıyor mu?”

Bulduğumuz istiridyelerin babama derin sularda balık avla-yacak gücü verdiğini düşünmek istiyordum. Aslında içimizde en çok onun kaburgaları sayılıyordu. Her akşam yemekten son-ra dümdüz karnını okşayıp doymuş gibi yapıyordu ama Zadie ve ben büyüdükçe onun porsiyonları azalmıştı.

“Peki,” dedim Zadie’ye. “Kabul ediyorum.” Ardından derin bir nefes alıp tekrar suya daldım, istiridyeleri kardeşimden önce bulmak istiyordum.

Neredeyse hemen bir tane buldum, yanında kan mercanı ol-nası iyiye işaretti fakat hiç yaklaşmadım. Kan mercanı son de-rece zehirliydi, istiridyeler arasındaki ilişkiyi bir gizem olarak kabullenmiştik. Bildiğimiz tek şey, bu sulardaki incileri pembe

yaptıklarıydı. Pembe inciler solgun renkli kuzenlerinden beş kat daha değerliydi. Kan mercanının açtığı yara neredeyse her zaman ölümcüldü. Benim aldığım bu yaradan kurtulmuş olmam hem doktorlar hem de büyükler tarafından mucize olarak değerlendiriliyordu.

Eskiden burada bir resif vardı. İncilerin değeri düşmeye başlayınca köylüler açgözlülük edip resifi yok etmişti. Artık istiridyeye bulabileceğimiz tek yer, on beş metre aşağıdaki okyanusun dibiydi. Tüm gücümle aşağı yüzdüm, istiridyeye ulaştım ve birkaç metre ötede bir tane daha olduğunu görünce şansıma inanamadım. İkisini de alıp zeminden destek alarak yukarı doğru fırladım. Bu derinlikteki dalışlar için ağırlık olarak kaya kullanmıyor, yukarı çıkarken halatlara güvenmiyorduk. Hatta kulak zarlarımızı koruması için kulaklarımıza ve ağzımıza yağ bile sürmüyorduk. Tabii otuz metre ya da daha derine dalan erkekler için bu önlemler gerekliydi.

Yüzeye çıktığımda etrafta Zadiye'yi aradım ama onu göremedim. İstiridyelerimi tekneye bıraktım. Tam tekrar dalmak için ciğerlerimi dolduruyordum ki yanımda belirdi.

“Bir şey buldun mu?” diye sordum göğsümde güm güm atan kalbimi görmezden gelmeye çalışarak. Kazanın üstünden yedi yıl geçmiş olmasına rağmen ikizim için hâlâ endişeleniyordum. Yanında ben olmadan İlara'ya gideceğini düşünmek neredeyse dayanılmazdı.

Tekneye büyük bir midye bıraktı. “Bu midyeyi buldum. Belki annem sakalından deniz ipeği toplar. Sen?”

“İki tane buldum, iri bir kan mercanının yakınındaydılar. Umutluyum.”

Sinirle homurdandı. “Ben diğer tarafı arayacağım. Peşimden gelme.”

“İyi, sen bilirsin. Ben yine buraya bakacağım. İhtiyacın olursa bağır.”

“Neden sana ihtiyacım olacakmış?” diye sordu yüzüme su atıp. Sonra suyun içinde kayboldu.

Kalp atışlarımı ve nefesimi yavaşlatmak için birkaç saniye bekledim. Uzun süre su altında kalmak için sakın olup odaklanmak gerekiyordu. Panik yapmak en kötüsüydü, ikimiz de bunu çok iyi biliyorduk.

Ciğerlerimi havayla doldurup tekrar suya daldım. Bu sefer kan mercanının sol tarafına doğru ilerlemeye başladım, etrafta kemiklerden başka bir şey yoktu. Balıklar bile kan mercanına dokunulmayacağını biliyordu. Burada hangi köylünün gömülü olduğunu merak ettim, bedeni kumaşla sarılmış ve taşla ağırlaştırılmıştı. Tanıdığım biri miydi yoksa bu mercan ben doğmadan çok daha önce de mi buradaydı?

Beni yaralayan mercanı çok iyi hatırlıyordum. Hiç o kadar büyük bir kan mercanı görmemiştim. Birbirine karışmış kırmızı dalları, tam ortadan ikiye ayrılmış bir göğüs kafesinin içinden fışkırıyordu. On yaşımıza bastığımızda bize tek başımıza dışarı çıkabileceğimiz söylenmişti, gerçi annem yine de Sami’yi hep yanımızda gönderirdi. Zadiye’yle ben deniz zeminindeki kayalar arasında istiridyeye ararken Sami teknede kalıp balık tutardı.

İstiridyeyi aynı anda görmüştük. Devasa bir şeydi ve kabuğunda pembe bir parıltı vardı, muhtemelen büyük bir mercana yakın olduğu içindi. Kan mercanına yaklaşmamamız gerektiğini biliyorduk. Varenia’daki tüm çocuklar dalmadan önce bunu öğrenirdi ama bu istiridyeye çok çekiciydi.

Birbirimize bakıp istiridyeye doğru hızla yüzmeye başladık. İçinden, ailemizi aylarca besleyebilecek devasa bir inci çıkacağını hayal ediyorduk. İkimiz de istiridyeye o kadar odaklanmıştık ki kayalara takılmış olan balık ağını görmedik. İstiridyeye ilk ben ulaşmış, kardeşime dönüp gülümsemiştim. Ancak Zadiye o zamanlar daha cesurdu. İkimizin de nefesi kalmamıştı, ona rağmen üstüme atıldı. Kayalardan destek alarak yüzeye doğru

fırlamıştım ki elinin ayak bileğime sarıldığını hissettim. Beni çekiyordu.

Kardeşıme baktım, balık ağından destek alıyordu. Diğer ayağımla eline tekme attığım sırada kafam karışmıştı ve sinirlenmiştim. Ayağımı bırakmıyordu. Ciğerlerim yanıyordu, elini açmak için eğildiğimde balık ağına bilerek tutunmadığını fark ettim. Tunığıne büyük bir kanca saplanmıştı. Ona yardım etmem için bana tutunuyordu.

Yüzündeki korku dolu ifadeyi görünce hemen harekete geçtim. Balık ağını tutup kendimi aşağı çektim, sonra tunığının kumaşını yırtmaya başladım. Zadiie panikliyordu, bu da benim sakın kalmamı neredeyse imkânsız hale getiriyordu. Eğer sakın kalmazsam nefesimin tükeneceğini, ikimizin de boğulacağını biliyordum. Ayak bileğime bağladığım bıçağa ulaşır balık ağını kesmeyi başardım. Zadiie artık özgürdü. Kaçmak için çırpınırken beni geriye, kan mercanının üstüne doğru itti.

Canım çok yanmıştı. Çocukken ateşteki tencerenin sapına dokunduğumda, elim sızlayıp kabardığında bile böyle bir acı hissetmemiştim. Mercana değen yüzümde hissettiğim acı, gözlerimi tam anlamıyla kör etti. İğnelenme hissi olarak başlayan acı, yayılarak önce yanağımdan yüzüme, ardından boynumdan göğsüme indi. Düşünmeden ağzımı açtım ve deniz suyunu içme çektim. Sonrasında ne olduğunu hatırlamıyorum ama Zadiie'nin anlattığına göre, yüzeye çıkar çıkmaz daha hızlı yüzdüğü için Sami'yi göndermiş.

Sami, tekne de yuttuğum suyu çıkarmama yardım ettikten sonra bilincim açılmıştı. Attığım çılglık o kadar yüksekti ki Sami neredeyse suya düşüyordu. Zadiie yanımda duruyor, ağlayıp özürler diliyordu. Fakat ben yanağımdan tüm vücuduma sızlayarak yayılan acı dışında hiçbir şey hissedemiyordum. Eve gelene kadar bilincim tekrar kapanmış ve iki gün boyunca yerine gelmemişti.

Yıllar önce yaşanan bu kazadan sonra hayatımız bir daha eskisi gibi olmadı. Annem beni haftalarca evden çıkarmadı, yaranın kabuk tutup altındaki pembe derinin çıkmasını bekledi. Üstümüze daha fazla titremeye başladı. Zadie daha çekingen ve dikkatli birine dönüştü.

Ben ise o gün hem bir şey kaybettim hem de bir şey kazandım. Yaram başta utanç kaynağı olsa da onun sayesinde güzelliğin, en azından halkın güzellik tanımının, lütuftan çok yük olduğunu fark etmeye başladım. İçimizden birine Varenia'dan ayrılma fırsatı sunuyordu ama bunu kendimiz seçmiyorsak adına özgürlük denebilir miydi?

Zadie'nin fikrini sormaya tenezzül etseler cevabı ne olurdu biliyordum.

Kazanın anısı aklımda kaybolurken birkaç santimetre ötemdeki istiridyeyi alıp yüzeye çıktım ve çığlıkları tam o zaman duydum.

4

“Nor!”

Zadie’nin sesinin geldiği yöne döndüm. Hızla halkalar çiziyordu, başı her yöne savruluyor gözleri etrafı taniyordu.

“Ne oldu?” diye sordum, çoktan ona doğru yüzmeye başlamıştım bile.

“Kızsaçı denizanası! Thalos adına, her yerde!”

“Kıpırdama,” diye seslendim. “Olduğun yerde kal.”

Kızsaçı denizanası, okyanustaki en tehlikeli denizanalarındandı, genellikle gece su yüzüne çıkardı. Geceleri hafif mavi renkte parladıkları için kaçınması kolaydı ama güneşin altında renkleri suyla bütünleşiyordu.

“Dur!” diye çığlık attı Zadie. “Bak.”

En azından küçük bir kızsaçıydı. Kafa kısmı en fazla yarım metre çapındaydı. Zadie’den birkaç metre ötede suyun yüzeyinde süzülen, neredeyse şeffaf bir damla gibiydi. Etrafında ismini aldığı saçlar kadar ince, uzun dokunaçlar savruluyordu. Ölmediği sürece yüzeye çıkmayacağını düşündüm, gerçi ölüyen bile tehlikeliydiler. Dokunaçların nereye kadar uzandığını görmek için suyun altına daldım, akıntı onları bizden uzağa sürüklüyordu.

İç rahatlığıyla derin bir nefes verdim. “Geri geri yüz,” dedim Zadi’ye. “Sorun yok.”

Zadie dediğimi yaptı. Ben de geri geri yüzdüm ve denizanasından uzaklaşana kadar devam ettik. Tekneye döndüğümüzde ikimiz de bitkin düşmüştük.

“İyi misin?” diye sordum elini tutmak için uzanarak.

“İyiyim. Fazla panik yaptığının farkındayım. Su yüzeyine çıktığımda birkaç metre ötemde olduğunu görünce korktum. Şey sandım...”

Yaralanacağını. “Sorun yok. İhtiyacın olursa bağır demiştim zaten,” diye takıldım.

Teknenin yan tarafına tutunarak kendimizi çektik ve içine girip zemine yığıldık. Korkunun verdiği heyecan yavaş yavaş geçiyordu. Topladığım üç istiridyeye ayağımla hafifçe vurdum. “Bugünlük yeter mi?”

“Ben bir şey bulamadım.”

“Midye buldun. Annem bundan alacağı ipeği sana yaptığı eldivenlerde kullanır.” Deniz ipeği örmek, annemin yaptığı az sayıda ağır işten biriydi. Yalnızca belli midye türlerinin sakalından toplanan bu ipek telleri, suda kahverengiydi. Özel bir şekilde işlendiğindeyse güneş ışığında altın rengine dönüyordu.

“Yani, sadece kendi işime yarayan bir şey mi buldum? Aileye katkı değil bu,” dedi Zadi. Sami, annemin deniz ipeğiyle yaptığı ürünleri iskelede takas etmeyi teklif etmişti. Nadir olduğu için belli çevrelerde inciden bile değerliydi, yine de annem kabul etmemişti. Ilara, Prens Laef ve Varenialılar yüzünden var olan kan mercanları ve incilerin aksine, deniz ipeği denizin bir hediyesiydi. Bu yüzden ancak hediye edilebilirdi, satılamazdı.

En küçük istiridyeyi Zadi’ye verdim. “Al, bu senin olsun.”

İstiridyeler bozulmasın diye oturağın altına, gölgeye koyduk ama eve gider gitmez kan mercanının yanında bulduğum büyük istiridyeyi hevesle açtım. Kabuğun içinde pespembe beş inci görünce Zadi’yle birlikte şaşkınlıkla nefesimizi tuttuk.

“Çok güzeller,” dedi Zadie. “Yıllardır böyle inci görmemiştim,” diyerek kabuğa uzandı ve durdu. “Kan mercanına çok yakında duruyordu herhalde.”

Omuzlarımı silktim. “Dikkatli aldım.”

“Nor,” derken fark etmeden kendi yanağına dokundu. Aylarca ona suçunun olmadığını söylememe rağmen kaza hakkında ne kadar suçlu hissettiğini biliyordum.

“Artık önemli değil, Zadie. Sen seçildin. Sen...” söylediklerim yarım kaldı. Ilara’dan bahsetmemeye söz vermişim. Zoraki bir şekilde gülümsemeyi başardım. “Güzelliğim ya da eksikliğim artık önemli değil... ne benim, ne annem, ne de senin için. Artık istediğim kadar çirkin olabilirim.”

“Jovani öyle düşünmeyebilir,” dedi gülerek.

“O zaman kur yapma aşamasını hızlı atlamam gerekecek, değil mi?”

Gülümsedi. “Annem, iki kızının da on sekiz yaşından önce nişanlandığını görünce çok sevinecek.”

Zadie, gerçeğe ne kadar yaklaştığının farkında değildi. Belki de henüz kaderim yazılmamıştı. Belki de Sami ile evlenmek istemediğimi anlatırsam annem ve babam beni anlardı.

İncileri kabukta bırakıp istiridyenin etini babam için kâseye koydum. “Peki sevgili annemiz bu saatte nerede?”

“Biz giderken bu öğlen babamla birlikte Vali Kristos’un yanına gideceklerini söyledi. İşleri varmış.”

Kaldırmaya uğraştığım tahıl çuvalını neredeyse düşürüyordum. “Ne işleri varmış?”

“Söylemedi. Herhalde yolculuğumun hazırlıklarıyla ilgili. Ilara elçisi-”

“Altı gün sonra gelecek. Biliyorum.”

Zadie, saçının örgüsünü çözüp parmaklarını saç tellerinde gezdirmeye başladı. “Sami pelerininin neredeyse bittiğini söyledi. Bu akşam verecekmiş.”

Bir anlığına yüzüne baktım. Biliyor muydu? Benim bir şey söylememi mi bekliyordu? “Bugün biz bize olacaktık hani?”

Gözlerini çıplak ayaklarına dikti. Zadie’den bir parmak uzun olmama rağmen ayaklarım neredeyse yarım el daha büyüktü. Aramızdaki farklılıklar sadece sahip olduğum yara değildi, gerçi herkesin ilk fark ettiği buydu. On iki yaşımızdayken, ailelerimiz gece geç saatlere kadar sohbet ederken birlikte uyumamıza izin verdikleri dönemde, ayaklarımın daha büyük olduğunu Sami söylemişti.

Ayağa fırlamış, ay ışığı dışında hiçbir ışık kullanmadan her yanımızı karşılaştırmıştı. “Nor’un gözleri Zadie’den daha çekik,” demişti. “Zadie’nin burun delikleri daha yuvarlak.” Çenesini sıvazlayıp gözlerini vücudumuza indirmişti. Henüz kadın değildik, o yüzden uzun süre incelemesine gerek kalmamıştı. “Nor’un dizleri Zadie’ninkilere göre daha boğumlu,” diye eklemişti. Daha ne olduğunu anlamadan benim uzun ayaklarımdan biri bacaklarının arasına inmişti. Dizlerimden bahsetme hatasına bir daha düşmemişti.

Konu, en iyi arkadaşımın beni böyle detaylı incelemesinin verdiği rahatsızlıkla bitmiyordu, zaten annem aynısını sürekli yapıyordu. İkizimle karşılaştırılmak karmaşık bir şeydi. Küçüklüğümüzde diğer çocuklar gelip bana benim daha güzel olduğumu fısıldar ve şeytani bir şekilde sırtırlardı. Aynısı Zadie’ye de olurdu. Bunu duyunca ufak bir gurur hissetmemek mümkün değildi, güzellik o zaman bile aklımızdaydı. Zadie’yi korumam gerektiğini hissediyordum. Çünkü ben daha güzelsem, bu Zadie’nin daha çirkin olduğu anlamına geliyordu. Bana iltifat edilecek diye kardeşime hakaret edilmesine izin veremezdim. Güzelliğimin ne Zadie’yle ne de başkasıyla karşılaştırılmasını istemiyordum. *Kendim* olarak görülmek istiyordum.

“Sorun değil,” dedim sonunda. “Sami aileden sayılır. Tabii ki akşam gelebilir.”

Yanakları kızarken gözleri benimkilerle buluştu. “Son zamanlarda uzadığını fark ettin mi? Eskiden bizden birazcık uzundu. Artık kafamı kaldırmadan yüzüne bakamıyorum.”

Tahılı havana koyup ahşap bir tokmakla dövmeye başladım. İşlenmemiş unla kil fırınımızda ekmek yapıyorduk. Ekmek her zaman sert ve tatsız olsa da yahniye batırdığımızda midemizi doldurmaya yardımcı oluyordu. Artık yiyecek balığımız azaldığı için önemi artmıştı. “Evet, büyüdü sanırım. Hepimiz büyüydük.”

“Sesi de değişti. Bir süredir toktu ama şimdi...”

“Yapma,” dedim. Kelimeler ben engel olamadan ağzımdan çıkmıştı.

“Ne yapmayayım?”

Dudağımı çiğnedim ve zihnimin denizinde dibe batmadan yüzeyde kalmaya çalıştım. Bencillik ediyor olabilirdim ama ona evliliğimden bahseden kişi ben olmak istemiyordum. “Onun hakkında bu şekilde düşünmek için kendine izin verme. Altı gün içinde gitmen gerek. Durumu daha fazla zorlaştırmak dışında bir şeye yaramaz.”

Önüme geçerek beni ona bakmaya zorladı. “Bu durumu daha fazla zorlaştıracak *hiçbir şey* yok,” diye hırladı. “Onu seviyorum ve onu bırakıp hiç görmediğim başka biriyle evlenmek zorundayım. O da Alys veya başka bir kızla evlenecek. *Ölmek* istiyorum!”

Nefesimi tutup ona baktım. Bunları kimseye karşı kaba olmayan tatlı kardeşim söylemişti. “Zadie.”

“Bana ne düşünmem ya da ne hissetmem gerektiğini söyleme,” dedi boğuk bir sesle, gözleri yaşlarla dolmuştu. “Sen, annem ve babamla kalıp istediğin kişiyle evlenebileceksin. Benim ne yaşadığımı bilemezsin.”

Sırtını döndüğü sırada ben daha hızlı davranarak ince bileğini yakaladım. Aynı boydaydık ama minikliği beni hep şaşırtı-

yordu. Sami ya da bir başkası, gelecekteki eşimin kollarında bu kadar narin hissedecek miydim?

“Sence ben çok mu mutluyum?” diye sordum. “Sen dünyayı gezmeye giderken burada kalmak istediğimi mi sanıyorsun? Burada kalmak *istemiyorum*. Sensiz burada yaşamayı hiç istemiyorum. Burada kalıp Sami ile evlenebilmen için her şeyimi verirdim. Senin yerine geçebilsem bir dakika düşünmezdim. Ama beni seçmediler, Zadie.”

Ben deniz zemininden aldığın kusursuz denizkabuğuyum ancak diğer tarafını çevirdiğinde çatlağı görürsün. Ben tüccara geri verip birinci kalitesini istediğin yırtık kumaşım. Varenia'daki herkesin gözünde senin mahvolmuş halinim. O yüzden bana ne hissettiğini anlamıyorum deme.

Kan beynime o kadar sıçramıştı ki oturmak zorunda kaldım. Bunları kardeşime asla söyleyemezdim. Bunlar eskiden sahip olduğum özgüven problemlerimdi... annemin aklıma soktuğu, yenmek için yıllarca uğraştığım düşüncelerdi. Ben bu durumu nasıl değiştiremiyorsam, Zadie de değiştiremezdi. Ona Sami'den bahsetmek, tıpkı onun gibi evliliğe zorlandığımı anlatmak için yanıp tutuşuyordum ama duruma bu gözle bakmayacağını biliyordum. Kıskanması için bir neden daha vermiş olurum ve kardeşimle kavga etmek istemiyordum.

Onu kollarım arasına alıp tüm gücümle sarıldım. Bir anlığına karşı çıksa da bedeni sonunda rahatladı ve bana yaslanarak ağlamaya başladı. Ta ki evin altındaki sütunların gıcırtısını, babamın derin mırıltısının annemin tiz sesiyle karıştığını duyana kadar. Birbirimizin saçlarını düzeltip yanaklarımızdaki yaşları sildik.

Varenia'daki çok az insanın aynası vardı, bizim hiç ihtiyacımız olmamıştı.

“Ee?” diye sordu babam yerdeki kapaktan çıkarken. “Bir şeyler bulabildiniz mi?”

“Zadie ne buldu bakın,” dedim beş incili istiridyeyi işaret ederek. Diğer iki istiridyeden toplam üç inci çıkmıştı ama renkleri diğer beşine yakın bile değildi.

Babamın koyu kaşları havaya kalktı. “Bunu Zadie mi buldu?”

“Tabii ki,” dedi annem arkamızdan yaklaşp elini Zadie’nin omzuna koyarak. Keyfi rahatsız edici derecede yerindeydi. “O bizim şanslı incimiz.”

Zadie’nin bana baktığını hissedebiliyordum. Kafamı çevir-medim.

“Nor’un çeyizi için kullanınız,” diye ekledi annem.

Ah, evet, çeyizim. Annem yıllardır bundan bahsediyordu. Kazadan kısa bir süre sonra sözünü etmeye başlamıştı, iyi bir çeyiz olmadan beni evlendiremeyeceğini ima edip duruyordu.

“Calliope,” diye kızdı babam nazikçe.

Annem onu duymazdan geldi ve incileri kabuktan aldı. “Baş döndürücü. İstiridyeyi nerede buldun?”

“Resifin yakınında,” diye cevap verdi Zadie.

“Bu kadar koyu renkte olduklarına göre kan mercanının yakınındaydı. Yaklaşmadın, değil mi Zadie?”

“Hayır, anne. Hep dikkatliyiz.”

“Güzel. Şimdi gidip yıkan. Bu akşam vali ve ailesiyle yemek yiyeceğiz.”

“Neden?” diye sordum. Bizim evimize sık sık ziyarete geliyorlardı fakat biz valinin evinde hiç yemek yemezdik. Bu yalnızca valinin ailesine ayrılmış bir onurdu.

Aile. Yakında ben de bu aileden olacaktım. “Ah,” diyerek nefes verdim.

“Ne?” diye sordu Zadie, gözleri ben ve annem arasında gidip geliyordu. “Bir şey mi oldu?”

“Vali Kristos duyuru yapacak,” dedi babam. “Seremonide giydiğiniz elbiseleri giyin.”

Annemin gözlerini yakalamaya, bunu şimdi yapmamaları

için sessizce yalvarmaya çalışsam da beni görmezden gelerek odasına gitti ve şarkılar mırıldanarak perdeyi arkasından çekti. Zadi tek kaşını kaldırıp bana baktıktan sonra balkonun güneş alan tarafına doğru yöneldi. Yikanma suyunu ısınması için oraya koyuyorduk.

“Baba,” dedim sessizce. “Bunu şimdi yapamayız. Zadi mahvolur.”

Bana baktı. “Biliyor musun?”

“Samuel seremoniden sonra söyledi.”

“Zadi gitmeden önce bunu öğrenmeyi hak ediyor,” diyerek istiridye kâsesini ağzına götürüp üçünü birden yuttu. “Ayrıca, kardeşi gelecekteki valinin eşi olacağı için sevinmesi gerekir. Bu bütün aile adına büyük bir onur.”

Omzuna elimi koydum. “Baba, onu seviyor.”

Bir anlığına gözlerini kapadı. “Biliyorum, Nor.”

“O zaman biraz bekleyelim. Altı gün daha beklesin. Zarar gelmez.”

“Annen beklemek istemiyor,” dedi sessizce.

Demek bu onun fikriydi. Zadi ona istediği her şeyi vermişti. Annem neden onu cezalandırıyordu? Aramızı mı açmaya çalışıyordu? Bizi ayırmaya çalışmak annemden bekleyebileceğim bir hareketti. Zadi’nin Varenia ile olan bağlarını koparıp kalmak için neden bırakmayarak, ona iyilik ettiğini bile düşünüyor olabilirdi. Tabii ki kimseye ne düşündüğünü sormadan bildiğini okuyordu.

Sami. Belki onunla konuşursam ailesini beklemeye ikna edebilirdi. Bu durumu en az benim kadar istemediğini tahmin ediyordum. Zadi’ye âşıktı. İsteyeceği son şey canının yandığını görmektir.

Tam yerdeki kapaktan çıkmak üzereydim ki annem yatak odasının perdesinden kafasını uzattı.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu. “Birazdan akşam yemeği yiyeceğiz.”

“Bir işim var. Birkaç dakikaya dönerim.”

“Hemen dön. Tekne lazım,” dedi. Kamuya açık binalar ahşap iskelelerle valinin evine bağlıydı. Birçok ev mahremiyet nedeniyle ayrı inşa edilmişti, gerçi Varenia’da mahremiyet bulmak zordu.

“Yüzerim,” dedim eteğimi bacaklarımın arasına sıkıştırıp suya atlayarak. Güneş yeni yeni batıyor, suyun üstünde turuncu bir parıltı yaratıyordu. Zadi ile günbatımını izleyemeyecektim ama bu daha önemliydi.

Vali’nin kapısı duvara asılı lambalarla aydınlatılmıştı, böylece alacakaranlıkta yolumu kolayca bulmuştum. Merdivene tırmanıp eteğimin ve saçımın suyunu sıktıktan sonra kapıyı hafifçe çaldım. Normalde valinin evine bu şekilde gitmezdim fakat durup düşünürsem cesaretimi kaybedeceğimi biliyordum.

Kapı açıldı, Sami’nin şaşkın yüzü karşımda duruyordu. “Nor.”

“Konuşmamız lazım,” derken yanından geçip eve girdim. Valinin evine sadece birkaç kez girmiştim, büyüklüğü her seferinde beni şaşırtıyordu. Burası Zadi’nin gelecekteki evi olmalıydı, benim değil. “Zadi hakkında.”

Sami kolumu çekiştirdi. “Şimdi sırası değil.”

“Sırası bunu akşam yemeğinde konuşmak mı? Babandan Zadi’nin gidişini beklemesini iste.”

“O sadece benim babam değil, Nor. Köyün valisi.”

Ondan uzaklaştım. “O zaman ben isterim.”

Sami’nin annesi Elidi mutfaktan, “Geldiler mi?” diye seslendi. Odaların perde yerine kalıcı duvarlarla ayrıldığı tek ev onlarındı. Sami’nin bile kendine ait bir odası vardı, gerçi on yedi yaşında bir erkeğin neden mahremiyete ihtiyacı olabileceğini bilmiyordum.

Elidi ve Vali Kristos birlikte içeri girdi. Bir süre boyunca bana baktılar, gelişime şaşmışlardı. Belki de elbiselerime şaşmışlardı. Bacaklarıma yapışmış ıslak eteklerimi çekiştirirken aniden tekneyle gelmiş olmayı diledim. İkisinin de bakışları beni geçip arkama yöneldi.

Arkamda birisi boğazını temizledi.

Arkamı döndüğümde kapı eşiğinde bir yabancı olduğunu gördüm. “Tanrılar aşkına,” diye fısıldadım kendi kendime. Genç bir adamdı, benden en fazla birkaç yaş büyük olmalıydı. Bakışları vücudumda gezdiği sırada ıslak giysilerimin farkındalığı acı verici bir boyuta ulaştı. Gözlerimiz aşağılayıcı bir saniye boyunca birleşti, sonra bakışlarımı ayaklarımın altında biriken su damllarına yönelttim.

“Nor, ne yapıyorsun?” diye sordu Elidi, hızla gelip beni yabancıнын yanından dışarı doğru yönlendirerek. “Ailen nerede?”

“Yemeğe hazırlanıyorlar. Sami ile konuşmaya geldim.”

“Misafirimiz var.”

Sanki hiç fark etmemişim gibi konuşmuştu.

“Kim?”

“Eşim her şeyi anlatacak. Eve git ve temizlen. Döndüğünde lütfen tekneyle gel.”

Kafamı sallayıp merdivenden aşağı indim, ilk defa annemi dinlemiş olmayı diliyordum. Eve yüzdüğüm sırada genç adamın kim olabileceğini çıkarmaya çalıştım. Tuhaf elbiselerine, Sami ve ailesinin ondan daha tuhaf olan davranışlarına bakılırsa köyden biri değildi. Onu tanımasam da bildiğim bir şey vardı, Varenia’daki hiçbir erkek bana onun gibi bakmamıştı. Bense yalnızca bir saniye bakabilmişim ama Sami’nin gözlerinin asla gitmediği yerlere baktığını hatırlayınca yanaklarım kızardı.

“Neredeydin?” diye sordu Zadie, kapaktan içeri girdiğim sırada.

“Hiç.”

“Hemen üstünü değiştir. Annem neredeyse hazır.”

Annem aynanın önünde hazırlanıyor, hâlâ şarkı mırıldanıyordu. Yabancıdan haberi var mıydı? Neler oluyordu? Temiz suyla hızlıca yıkandım ve kırmızı elbisemi giydim. Bu sırada Zadie saçımı düzeltmeye çalışıyordu. Onun saçı her zamanki gibi mükemmel bir şekilde toplanmıştı. Cildi elbisesinin yumuşak pembesi altında parlıyordu. Onun yanında kendimi rüküş hissediyordum. Annemin bunu özellikle planladığından şüphelenmiştim.

“Gelin hadi kızlar,” dedi babam hepimizin tekneye binmesine yardım ederken. Kendimi kaba bir şekilde oturağa bırakıp kollarımı göğsümde birleştirdim. Kaçınılmaz sonucu ertelemek için kürekleri denize atmalıyım. Babamın güçlü kolları tekneyi kısa sürede valinin evine getirdi. Tekneyi bağlamayı teklif ettim ve halatla olabildiğince uzun bir süre uğraştım. Belki de kaçıp bu yemekten tamamen kurtulabilirdim.

“Acele et Nor,” diye seslendi annem şeytani düşüncelerimi duyabiliyormuş gibi.

Somurtarak merdivene tırmandım. Babam ile Vali Kristos el sıkıştı, Elidi ise annem, ben ve Zadie’yi salona buyur etti. Büyük ahşap masanın -bizimki gibi yalostan yapılmamıştı, gerçek ahşaptandı- üstünde yarım düzine yemek vardı. Parıl parıl parlayan salkım üzümler, karpuz küpleri ve incir dilimleri, et suyunda sotelenmiş beyaz balıklar; siyah, yeşil ve mor zeytinlerle dolu kâseler. Yıllardır bu kadar yiyecek görmemiştim, büyük çoğunluğu da karadan gelmişti. Vali bu yemeğe bir servet harcamış olmalıydı.

Vali Kristos’un babamın sırtına sevgiyle vurmasını izledim, o sırada annemle Elidi birbirlerine sarıldı. “Bunca yıldan sonra kardeş olacağız, Pax,” dedi Kristos derin, gürleyen sesiyle. Sesi konuşma yapmak için yaratılmış gibiydi.

Zadie'nin yanımda kasıldığını hissettim. "Ne diyor?" diye fısıldadı.

Ağa düşmüş balık gibiydim, nereye dönersem döneyim kurtulamıyordum. Cevap veremedim yabancı tekrar belirdi ve etrafımdaki herkes, benim bilmediğim bir sırta sahipmiş gibi onu selamladı.

"Kim bu?" diye fısıldadım, Zadie'nin yanında tuhaf bir şekilde reverans yaparken.

Vali, Zadie adına cevap verdi. "Sevgili dostlarım, bu saygıdeğer beyefendi bu akşam misafirimiz olacak. Ilara kralı tarafından bizzat gönderilmiş bir elçi."

Genç adam Zadie'ye yaklaşıp tekrar selam verdiğinde siyah ceketindeki Ilara armasını gördüm. Arkasında iki hançer olan bir kalbin içinde, genç bir kadın profili. Zadie'nin elini tutup öptü.

"Adım Talin," dedi. "Sen de Zadie olmalısın."

"Evet lordum," dedi Zadie. Sesindeki hafif titreşimi duyabiliyordum. "Bu da kardeşim, N-"

"Nor," diye tamamladı Talin. Deniz camı rengine gözleriyle bana bakıp sırttı. "Daha önce tanışmıştık."

5

Annemin bakışlarının, yabancıнын bakışlarıyla birlikte beni takip ettiğini hissedebiliyordum. *Ne yaptın?* diye soruyordu sessizce. Açıklama yapacak zaman yoktu. Vali hepimize oturmamızı işaret etti ve kendimi Sami'yle Zadie'nin arasında, Talin'in karşısında otururken buldum. Aklımda milyonlarca düşünce vardı. İlaralılar seremoniden hemen sonra elçi gönderiyorlar mıydı? Zadie'nin Varenia'daki en güzel kız olduğunu doğrulamak için mi gelmişti? Ayrıca kralın tam olarak nesi oluyordu?

Ona olabildiğince gizli bakışlar atsam da aslında Zadie gibi çekinerek başımı eğmem gerekiyordu. Uzun boyluydu, derisi bronzlaşarak benimkine yakın bir tona gelmişti. Kumral saçlarında annemin nefret ettiği güneşten rengi solmuş tutamlar vardı. Fakat güçlü, düzgün yüzüne ve kaslı bedenine annemin bile kusur bulabileceğini sanmıyordum. Gözleri çarpıcı derecede maviydi. Sol tarafında oturan Vali Kristos'a ya da sağ tarafında oturan babama, hatta en azından Zadie'ye bakması gerekirken onu birkaç kez *bana* bakarken yakalamıştım.

Annem ve Elidi, yemeğin büyük çoğunluğunda sessizce oturmuş, yemek arasında konuşmayı erkeklere bırakmışlardı. Yiyecekler taze ve lezzetliydi ama o kadar gergindim ki iştahım

kapanmıştı. Annem hâlâ nişanlandığımı açıklamayı planlıyor olamazdı, değil mi?

“İlara, büyüklerin kararını doğrulamak için hep birini gönderiyor mu?” diye sordu babam. Biraz fazla heveslenip öne doğru eğildiğimde, Zadie bir parmağını bacağıma koyarak beni uyardı.

Talin çatalını bırakıp babama döndü. “Sanmıyorum. Gerçi süreci ilk defa yaşıyorum. Size çok tuhaf geldiğinin farkındayım, aranızda ilk defa bir İlaralı var.”

“Eminim sizin için de bir o kadar tuhaftır,” dedi annem, dudaklarını büküp zarifçe gülümseyerek. Soylu insanlara hiç bu kadar yaklaşmamıştı, kendinden çok memnun olduğu belliydi. “Sevgili Zadie’imizi nasıl buldunuz? Büyükler iyi seçim yapmış mı?”

Hava atma fırsatını değerlendirmeden edemiyordu. Talin gülümsedi ama gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. İçimden bir ses annemin amacını anladığını söylüyordu, sırf bu yüzden onu sevmiştim.

“Gördüğüm en güzel Varenialı kız,” dedi Talin.

Annem neşeyle gülümsedi, ta ki söylediklerini düşünene kadar. Talin yalnızca Zadie ve beni görmüştü. Bana üstü kapalı hakaret etmiş olmasına rağmen, annemin gülümsemesinin zayıfladığını görünce neredeyse kıkırdayacaktım.

“Prens Ceren şanslı bir adam,” diye ekledi Talin. Sami’nin yanımda kasıldığını hissettim. “Daha güzel bir kız hayal edemiyorum.”

Bunu söylerken bakışları Zadie’den bana kaydı. Gözlerimi açırdım. Kan yüzüme hücum etmiş, yaram yanmaya başlamıştı. Ardından sohbet kimse fark etmemiş gibi devam etti.

“Ağzınızın tadını biliyorsunuz,” dedi Talin. “Yemekler çok lezzetli.”

Sami’ye sert bir bakış atıp sessiz kalmasını diledim ama beni

gördüyse bile bu durması için yeterli olmadı. “Bu çok özel bir durum, lordum. Her gün böyle yemek yemediğimizi rahatlıkla söyleyebilirim. Özellikle de orta sınıftaki köylüler hiç yemiyor.”

Sami'nin babası ona bir bakış atarak benim başaramadığımı başardı. Sahte cesaretine rağmen, Sami'nin babasına karşı çıkabileceğini hiç sanmıyordum.

Talin ortamı yumuşatmak için boğazını temizledi. “Vareni-a'nın nüfusu ne kadar?” diye sordu.

“Kabaca beş yüz,” diye cevap verdi babam. Vali Kristos'a nüfus sayımı konusunda yardımcı oluyordu. “Bir süre boyunca neredeyse altı yüz kişiydik, birkaç nesildir sayımız azalıyor.”

Talin kaşlarını çatı. “Neden?”

Babam ve Sami, Kristos'a baktı. İkisi de gerçeği biliyordu. İnsanlar artık daha az çocuk yapıyordu; çünkü onlara bakmaya güçleri yoktu.

Vali dişlerini göstererek gülümsese de sanki acı içinde gibi görünüyordu. “Bu konularla misafirimizin canını sıkmayalım. Kutlama yapmak için toplandık,” diyerek şarap sürahisine uzanıp Zadi ve benimki dahil, tüm kadehleri doldurdu. Sonra kendi kadehini kaldırıp bize de aynısını yapmamızı işaret etti. “Güzel Zadi'nin yakında Ilara'ya katılmasının dışında, bir kutlama nedenimiz daha var.”

Olanları fark ettiğimde elimdeki kadeh neredeyse düşecekti.

Kristos, Sami'yle bana doğru döndü. “Nor ve Samiel'a. Yaklaşan birlikteliğiniz yüreğimi mutlulukla dolduruyor. Artık ailelerimiz birleşecek, hep hayalini kurduğum gibi. Thalos hepimizi kutsadı,” diyerek kadehini dudaklarına götürüp şarabını içti. Annem, babam, Elidi ve Sami de aynısını yaptı. Zadi ise bana bakıyordu, olduğum yere çivilendiğimi hissettim.

Sami dirseğiyle beni hafifçe dürttü. “İç.”

“Ben-”

Zadi gözlerini kırptırdıktan sonra tahıl çuvalı gibi yere

yığıldı. Nefesim kesildi. Herkes ona yardımcı olmak için başına toplanırken bense şoktan olduğum yerde donup kalmıştım. Sonunda Sami elime dokundu.

Elimi çektim. “Şimdi olmaz,” diye fısıldadım.

Babam, Zadiye’yi sırtüstü çevirdi. Zadiye gözlerini kırptırarak tavana bakıyordu, yüzü bembeyaz kesilmişti.

“İyi mi?” diye sordu Elidi, etrafına çaresizce bakarak. “Üzülmedi, değil mi?”

“Nefes al,” diyordu babam Zadiye’ye. Zadiye sudan çıkmış balık gibi nefes alıyordu. “Sorun yok,” dedi babam.

Elidi, anneme döndü. “Kardeşi adına sevinmedi mi?”

Annem cevap vermedi, kâğıt yelpazesini Zadiye’nin yüzüne doğru anlamsızca yelliyordu.

Vali, oğlunu kolundan tutup ayağa kaldırdı. “Derdi ne?”

“Derdi falan yok. Şaşırdı o kadar,” dedi Sami.

“İkinizin arasında bir şey mi vardı?” diye hırladı Vali.

“Tabii ki hayır!” Sami’yle annem aynı anda bağırılmıştı.

Talin’e baktım. Ayağa kalkmıştı ve sessizce bizi izliyordu. Bir anlığına varlığı unutulmuştu. Gözlerimiz buluştuğunda *senin bu konudaki düşüncen nedir?* diye sormak istercesine tek kaşını kaldırdı.

Sami’ye söylediklerimin ne kadarını duyduğunu merak ettim. Yüzündeki ifade *her şeyi* der gibiydi.

“İyiyim,” dedi Zadiye, kendini zorlayarak otururken. “Bugün çok güneş altında kaldım ve pek su içemedim. Biraz su alabilir miyim?”

Elidi suyu getirmek için aceleyle mutfığa gitti. Gelirken hızla dönerek suyu etrafa sıçratmıştı. “Al bakalım. Bugün hava çok sıcaktı, değil mi Calliope?”

Annem kendi kendine bir şeyler mırıldanıp Zadiye’yi ayağa kaldırmak için herkesi geriye doğru itti. “İyisin, değil mi Zadiye?”

Zadie kafasını evet anlamında salladı ama gözleri hâlâ yerdedydi. Sıkıdığı çenesinden gözyaşlarına karşı koymaya çalıştığını ve bunu başaramadığını görebiliyordum.

Herkes masaya döndükten sonra Talin tekrar kadehini kaldırdı. “Nor ve Samiel’a,” dedi.

Bu sefer içtim, sıvı dilime değdiği an yüzüm ekşidi. Seremoniden sonra verilen sulandırılmış şaraptan çok daha güçlüydü. Talin kadehinin üstünden beni izliyor, gözleri neşeyle parlıyordu. Yanımda duran Zadie, kadehi ağzına götürüp içmeden geri indirdi. Ne göz kırpmıyor ne de gülümsüyordu. Ona bunun Sami ya da benim hatamız olmadığını, ikimizin de bunu istemediğini söylemek istiyordum ama burada söyleyemezdim.

Sonunda tüm tabaklar bittikten sonra yetişkinler balkonda konuşabilmek için masadan kalktı.

Talin masada oturmaya devam etti. Babam veya Vali Kristos gibi bir yetişkin değildi ama Sami gibi bir çocuk da değildi. Zadie’yle konuşmak için onu kenara çekecektim ki Talin önüme geçti. Yutkunarak gözlerimi kaldırıp ensesine ve şakaklarına düşen nemli buklelerine baktım. Onca kumaşın altında pişiyor olmalıydı. İyi oluyordu, bana sırtımanın cezasını çekiyordu.

“Nişanlanmışsın, tebrik ederim,” dedi kısık bir sesle. Aksanında limanda tanıştığım Ilaralı erkeklerin sertliği yoktu.

Teşekkür edersem eğer, evliliği istiyormuşum izlenimi vereceğimi düşünerek sadece kafamı eğdim. O kadar yakınımda duruyordu ki elbisemin etekleri neredeyse siyah botlarına değecekti. Bu kadar koyu bir rengin yanında elbisemin kırmızısı gözüme rüküş görünmemeye başladı.

“Varenia’yı beğendiniz mi?” diye sordum. Sesim kendi kulağıma kısık ve çocuksu geliyordu. Talin gibi birinin gözünde çok cahil görünüyor olmalıydım.

“Geleli çok olmadı,” dedi. “Birkaç saattir buradayım. Buradaki sıcaklık ve enerji, fırtınada sığınılan güvenli bir liman gibi.”

Kafamı tekrar kaldırdım, söyledikleri beni şaşırtmıştı.

Kafamın karıştığını yüzümden anlamış olacaktı çünkü ben cevap veremedim tekrar ağzını açtı.

“Talin, lütfen bize katıl,” diye seslendi Elidi kapı eşiğinden

Talin ağzını geri kapatıp beni selamladı. “Lütfen müsaade edin, leydim.”

Talin, Elidi’nin peşinden kapıya doğru ilerleyip eşikte duraksadı, arkasına baktığında hafifçe gülümsüyordu. Hemen arkamı döndüm, yüzüm kızarmıştı.

Zadie, masada oldukça yalnız ve üzgün görünüyordu. Kardeşimin yanında olmam gerekirken Talin ile konuştuğum için utanmıştım. Bu yüzden hemen yanına gittim, yüzüme bakmıyordu.

“Kardeşim, lütfen yüzüme bak.”

“Biliyordun ve bana söylemedin,” dedi titrek bir sesle.

“Biz de yeni öğrendik, olmaması için ikna edebiliriz diye düşünmüştük. Bu akşam söyleyeceklerini bilmiyorduk.”

Zadie tek kaşını kaldırdı. “Biz mi? Şimdi ‘biz’ mi oldunuz?”

Zadie’nin diğer yanında duran Sami’ye bakış attım. Sami elini tutmaya çalışsa da kardeşim ona bakmadan elini geri çekti.

“Bunu biz istemedik, Zadie,” dedi Sami. “Yapabilsem seninle evleneceğimi biliyorsun. Ama gideceksin.”

“Gitmek istiyormuşum gibi konuşuyorsun,” dedi Zadie, Sami’nin gözlerinin içine bakarak. “Babana beni sevdiğini, benimle evlenmek istediğini söyle. Beni Ilara’ya göndermek zorunda değil. Alys’i gönderebilir. Ya da Nor’u.”

Ses tonunu duyunca ırkıldım. “Seçim valinin değildi. Ayrıca elçi seni gördü. Büyükler fikrimizi değiştirdik diyemez.”

Gözyaşları sonunda kirpiklerinin altından dökülerek yanaklarına düşmeye başladı. “Neden?”

“Varenia senin kadar güzel bir kız görmedi,” dedi Sami. “Başkasını seçemezlerdi.”

“Buna rağmen beni istemiyorsun.”

Sami, parmağını Zadie'nin yanağında gezdirerek gözyaşlarını sildi. Kafamı çevirdim, bu kadar yakın bir ana tanıklık etmek istemiyordum. “Hayatta en çok istediğim şey seninle evlenmek; ancak hepimiz tanrıların planında oyuncuyuz, tıpkı akıntıya kapılmış balıklar gibi.”

Zadie, Sami'nin tuniğine yapıştı. “O zaman akıma karşı yüz. Planı değiştir. Beni senden almalarına izin verme.”

Sami onu kendine çekerek çenesini kafasının üstüne koydu. Zadie yüzünü Sami'nin göğsüne gömüp ağlamaya başlamıştı. Onu hiç bu kadar üzgün görmemiştim.

İçim öfke ve çaresizlikle doldu. Tanrıların bizim için belirledikleri yol bu olamazdı. Çok yanlış olduğunu hissediyordum.

Evin arka tarafındaki kapıdan geçip iskeleye çıktığımda yüzüme sıcak bir rüzgâr vurdu. Elbisemin kırmızı kumaşı vücuduma yapıştı, örgülerim yüzüme vurdu. Elimi bir zamanlar Ilara'nın gemisine ait olan korkuluğa koyup rüzgâra doğru eğildim ve Thalos'a seslenerek dua ettim... sesimi duyduysa bile cevap vermedi.

Vali ve ailesine veda edip eve döndüğümüzde, Zadie yatağa uzanıp bana tek kelime etmeden sırtını döndü. Yetişkinler bakmadığı sırada Sami'nin elini tuttuğunu görmüştüm. Sami'yi affetmesine rağmen beni affetmemişti. Kalan beş günümüzden ne kadarını öfkesine yitireceğimizi merak ediyordum. Elim omzunun üstünde duruyordu, benden daha çok uzaklaşınca ben de kendi tarafıma geçtim. Karanlıkta kendi öfkemin alevlendiğini hissediyordum.

Bunların hiçbirini ben istememiştim. Bunu anlıyor olmalıydı. Sami'yi sevmediğimi, yapabilsem onun yerine Ilara'ya gideceğimi biliyordu. Belki de suçlayacak birine ihtiyacı vardı, keşke bu kişi ben olmasaydım.

O gece rahat uyuyamadım. Bazen sıcak basıyordu, bazen de üşüyordum. Durmadan yorganı üstümden atıyor, sonra tekrar üstüme çekiyordum. Sabah kaskatı ve yorgun bir halde uyandığımda, Zadi'e'nin yatakta olmadığını fark ettim. Balkonda olduğunu düşünerek oraya gittim ama orada da değildi.

Deniz sakindi, koyu gri-mavi rengiyle ufukta kayboluyordu. Güneş, denizin kaybolduğu noktadan tembelce yükseliyordu. Güneşin doğuşunu ve batışını izlemekten her zaman zevk almıştım, doğanın saf güzelliğini çok seviyordum. Şimdi ise midem, son zamanlarda fazlasıyla tanıdık hale gelen o his yüzünden bulanıyordu. Yüz yıl daha aynı manzarayı görme fikri beni neredeyse delirtecekti.

Kalkıp içeri girmek üzereydim ki evin altından bir ses geldiğini duydum. Balkonun kenarına yaklaşarak aşağı baktım.

Sami'yle Zadi'e, tekнемize binmiş fısıldaşıyordu.

Seslenmek için ağzımı açtım. Zadi'e'nin ismi tam dilimin ucuna gelmişti ki Sami öne doğru eğildi. Bir saniye sonra öpüşüklerini gördüm.

Bir süre öylece bakakaldım. İnsanların daha önce öpüştüğüne şahit olmuştum. Genellikle annemi ve babamı görürdüm. Bazen festivallerde veya teknede kimsenin bakmadığını düşünerek öpüşen gençleri görüyordum. Ama bunlar ikiz kardeşim ve Sami'ydi. Üstelik kısa bir öpücük de değildi. *Hâlâ* öpüşüyorlardı.

Tekrar balkona çekilip gün doğumunu izlemeye devam ediyordum gibi yaptım. Zadi'e ve Sami öpüşmek istiyorsa eğer, bu beni ilgilendirir miydi? Sami'yi o şekilde sevmiyordum. Onu öpmek istemiyordum.

Gerçi, kardeşimin müstakbel eşimle öpüşmesini istiyordum? Somurtup ahşabın kıymıklarıyla oynadım. Annem bunu öğrense dehşete düşerdi. Tabii ona asla söylemezdim. Kardeşimin Varenia'yı terk etmesini ne kadar istemesem de

ufak bir yanım gidişine birkaç gün kaldığı için sevinliyordum. Bu şekilde devam edemezdim.

Zadie içeri girmiş olmalıydı, birkaç dakika sonra arkamdan balkona çıkan ayak seslerini duydum. Omuzlarıma bir battaniye örtüldü ve Zadie yanıma oturup kafasını boynumla omzumun birleştiği yere koydu. Kafası buraya daima kusursuzca yerleşmişti. Üstünde duman, deniz tuzu ve Zadie'ye özgü kokusu vardı. Birlikte ayaklarımızı aşağı sarkıtıp suyun üstüne gölgeler düşürürken, bir gün Sami'nin de kokularımızı karşılaştıracacağı düşüncesini aklımdan çıkardım.

Annemle babam hâlâ uyuyordu. Önceki gece içtikleri şaraplar düşünülürse bir süre daha uyuyacaklardı. Benim bile çok az içtiğim halde başım hâlâ tuhaftı.

“Nor.”

“Mmm?”

Zadie kafasını boynumdan kaldırdığında aniden yok olan sıcaklığı, olması gerekenden daha büyük bir boşluk gibi hissettirmişti. “Dün gece için özür dilerim.”

“Özür dileyecek bir şey yok.”

“Var. Bencillik ettim, sen de bu durumu istemiyordun. Sami başka biriyle evlenecekse, o kişinin sen olmasına sevindim.”

Rahatlayarak nefes verdim. “Zadie.”

“Evet?”

“Ben de üzgünüm.”

“Biliyorum.”

Aynı anda birbirimizin elini tuttuk, kapalı gözlerimden sıcak bir damla yaş aktığını hissettim. Kalan bütün gündoğumlarını ve günbatımlarını onsuz nasıl izleyecektim? Bir yanım tekneyi alıp kuzeye, Galeth'e doğru gidebilmeyi diliyordu. Orada yeni bir hayata başlayabilirdik, kimse bizi tanımazdı. Geleceğimiz tamamen bize ait olurdu ama kardeşimin, görevinden asla kaçmayacağını biliyordum. Ondan bunu isteyemezdim.

O günün ilerleyen saatlerinde Sami'yle buluşmuştuk, bakmakta zorlanıyordum. Eğer bir erkek kardeşim olsaydı, Sami'yi sevdiğim gibi severdim. Annem ve babam bu konuda konuşmuyordu ama bizden sonra çocuk yapamadıklarında şüpheleniyordum. İyi de olmuştu. Başka kızları olsa nasıl olurdu, hayal bile edemiyordum.

Sami'nin bakışlarının sürekli Zadie'ye kaymasını, dudaklarının kıvrılarak gülümsemeye dönüşmesini izledikçe, öpük melerini ve bunun ne anlama geldiğini düşünmeye başladım. Erkeklerin Zadie'ye böyle baktığını daha önce çok görmüştüm. Bu şekilde ilgi görmenin nasıl bir his olduğunu sık sık merak ediyordum.

Ta ki dün geceye kadar. Talin'in yüzündeki bakışın ne anlama geldiğini artık anlamıştım. Düşündüğüm gibi sırtıma değildi, hayranlığa benzer bir şeydi ve bu konuda ne düşünmem gerektiğini bilmiyordum.

Beni ilk gördüğü zamanki görüntümü hayal ettim. Islak tünüğüm ve eteğimin bedenimin kıvrımlarına nasıl yapıştığını gözümün önüne getirmeye çalıştım. Artık çocuk değildim, valinin evine o halde gitmemem gerektiğini bilmeliydim. Utanmazlığım aklına bir şeyler mi sokmuştu? O kadar kızarmıştım ki Zadie hasta olup olmadığımı sordu.

Belki de bu yüzden yarama değil, geri kalan yerlerime bakmakla meşguldü. Daha sonra üzerimde düzgün kıyafetler varken de bakmamıştı. Gözleri bir kez bile yarama takılmamıştı, en azından ben görmemiştim. Belki de Ilarahlılar, yaralardan Varenialılar gibi tiksiniyorlardı. Fakat Zadie odada olduğu halde, neden sürekli bana baktığını anlayamamıştım.

Her şeye rağmen annemin eğitimi işe yaraymış olabilir miydi? Bize hep kadınsı olmayı öğretmişti. Birisi bizi övdüğünde

başımızı eğmeyi, hafifçe gülümsemeyi, elbiselerimizin özel dikim ve gösterişli ama çok sıkı olmaması gerektiğini öğretmişti.

Doğuştan prenses olmasanız bile prenses gibi davranamazsınız diye bir şey yok, derdi hep. Soylu gibi davranırsanız insanlar da size soyluymuşsunuz gibi davranır.

Hatalarına rağmen annemin hakkını vermek gerekiyordu. Diğer köylüler ve tabii ki valinin ailesi, bize hep iyi davranmıştı. Bunun nedeni kısmen babamın valiyle çocukluktan beri olan arkadaşlığıydı, tabii dahası da vardı. Annem bizi dünyaya nilüfer kadar nadide ve güzel şeyler olarak sunmuştu. İnsanlar da bize o gözle bakmıştı.

Sami ve Zadie'ye baktım. Sami'nin gözleri Zadie'nin her hareketini takip ediyor, akşam yemeğini hazırlamasını izlerken aptal aptal gülümsüyordu. Babamın, annemin ayna önünde süslendiğini görebilmek için, hayatını tehlikeye atıp gemi enkazlarında ona hediye aradığını görmüştüm.

Değerimin güzelliğimin ötesinde olduğuna inanmak istiyordum. Ailemizin geçinmesine yardım ediyordum; yemek yapıyor, balık ağlarını onarıyordum. Pazarda zekice ticaret yapma konusunda da iyiydim. Ama başlık parasını alarak ailemizi yıllarca besleyip giydirecek olan Zadie'ydi, hepsi de güzelliği sayesindeydi.

Güzellik güçtür, derdi annem sürekli. O kadar çok söylemişti ki, bu cümle artık *gökyüzü mavidir ve su ıslaktır* gibi doğru gelmeye başlamıştı. Bir kadının değerinin tamamen dış görünüşüyle belirlendiğine inanmak *istemiyordum*. Fakat beynimin içinde küçük, susmak bilmeyen bir ses, *Ya annem haklıysa?* diye soruyordu.

6

Sonraki günlerde, geldiği kadar sessizce giden Talin'i düşünecek zamanım olmadı. Zadie portre için poz verirken fazladan ev işi yapmak zorunda kalmıştım. Bu portre, o gitmeden önce Ilara'ya gönderilecekti; kendisinden önce seçilen tüm Varenialı kızların portresinin yanına asılacağını hayal ettim. Onlar da gitmek istemişler miydi, yoksa onların da kalmak için sebepleri var mıydı?

Akşam olduğunda Zadie, babamın ona yaptığı sandığın içindeki az sayıda eşyayı kontrol ediyordu. Kale, sıradağların eteğine yapıldığı için orada hava çok daha soğuktu. Annem en iyi elbiselerimizi, (Zadie'nin pembe elbisesi ve benim kırmızı elbisem) kaplumbağa kabuğu tarağını ve evlendiklerinde babamın anneme verdiği beyaz inci kolyeyi alması konusunda ısrar etmişti. Sandıkta Sami'nin sözünü verdiği pelerin de vardı. Onu Zadie'ye önceki gün hediye etmişti. Yumuşak, yeşil kadifeden yapılmıştı ve boğaz kısmındaki pirinç düğme dışında üstünde süsleme yoktu.

"Hiç bu kadar yumuşak bir şeye dokunmamıştım," dedim pelerini hafifçe okşayarak.

"Vatoz sırtı olabilir."

“Evet ama ondan güzel pelerin olmaz.”

Zadie zoraki bir şekilde gülümsedi. “Hayır, herhalde olmaz.”

“Ne oldu?” diye sordum. “Yani, ne olduğunu biliyorum ama özellikle canını sıkan bir şey mi var? Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?”

İç geçirdi. “Aptalca olduğunu farkındayım fakat bir mucize olacağını, bu durumu değiştirecek bir çözüm bulacağımızı düşünüp duruyorum. İmkânsız olduğunu farkındayım, yine de hayalini kurmadan edemiyorum.”

“Kalmana izin vermelerinin tek yolu, bir anda güzelliğinden olman. Onun da olmayacağını biliyoruz.” Hatta Zadie bu son birkaç günde daha fazla güzelleşmişti.

Keder ruh için iyidir, demişti babam kazadan sonra; acı ve mide bulantısı geçmişti ama kusursuz cildimdeki yırtık hissine henüz alışamamıştım. Acı ya da zorluk bilmeyenler, sahile vuran dalgalar kadar sığ olur.

Peki sığ olmanın nesi kötü? diye sormuştum ona.

Sığ suyun altında ne var? Hiçbir şey. Okyanus derinlerde canlanır. Ne kadar derine inersen, o kadar gizem ve sürprizle karşılaşırın.

Somurtup yanına sokulmuştum, ikna olmamıştım. Hiç sığ su görmemiş olsam da sığ sular hakkında bildiğim bir şey vardı, içinden yürüyüp sahile çıkılabiliyordu. Karadan daha büyük bir gizem veya sürpriz olamazdı. En azından benim için olamazdı.

Zadie pelerini katlayıp sandığa geri koydu. “Tanrıların kaderlerimizi karıştırmış olabileceğini düşünmeden edemiyorum. Kalacak olan ben olmalıydım...”

“Gidecek olan da ben,” diye tamamladım cümlesini. Nefesimi burnumdan verdim. “Yani, aynı yumurta ikiziyiz. Belki de aslında Zadie benim, sen de Nor’sun,” dedim gülerek.

Kazadan önce herkes bizi karıştırdı, bana o kadar çok Zadie diyen olmuştu ki Zadie ismine bile kendi ismimmiş gibi

cevap veriyordum. Kardeşime o kadar yakın hissettiğim anlar olmuştu ki bir insanın iki yarısı olduğumuza gerçekten inanmıştım. İnsanlar yarım kalple nasıl yaşayamıyorsa, ben de on-
suz yaşayamazdım.

Zadie gülümsedi. Ancak o akşam uyumak için yatağa yat-
tığımızda, daha önce yaptığı gibi sırtını döndü. Annemin hare-
ketlerine anlam veremesem, geleceğimde ne olduğunu tahmin
edemesem bile, hayatımdaki en büyük sığınaklarımdan biri
Zadie'nin düşüncelerini biliyor olmamdı. Onun düşüncelerini,
kendi düşüncelerimden bile daha iyi biliyor olabilirdim. Tahmin
edilebilir, güvenilir, dürüst ve iyi biriydi. Sorumluluk sahibi ve
soğukkanlıydı. Beklenmedik şeyler yaparak insanı şaşırtmıyor-
du. Ufuk kadar düz, gün doğumu kadar güvenilir. Kendimizi
bildiğimizden beri bugünün geleceğinin farkındaydık. Zadie'nin
de benim gibi bu güne hazırlandığını düşünmüştüm.

Gecenin ortasında uyandım ve Zadie'nin yerinde olmadığını
gördüm. Endişem yalnızca bir saniye sürdü, sonra yine Sami
ile öpüşmeye gitmiş olabileceğini düşündüm. Kendime kıskan-
madığımı söyledim ama ya berbat öpüşen biriysen? Zadie na-
sıl öpüşüleceğini nereden biliyordu?

On yedi yıl boyunca bana kendi etim, tırnağım kadar yakın-
dı. Şimdi ise onu ne kadar tanıdığımdan şüphe ediyordum.

Sabah uyandığımda tekrar yanımdaydı. Uyku mahmuru
kalp şeklindeki yüzüne baktım. Eğer yaralanan o olsaydı, Sami
onu yine de sever miydi diye düşündüm. Kazadan sonra anne-
min bana olan sevgisinin nasıl değiştiğini görmüştüm. Sevgi-
sini asla sorgulamadığım babam bile bana farklı davranmaya
başlamıştı. Bana gözlerinde üzüntü veya pişmanlık olmadan
bakamıyor, sanki iki farklı versiyonumu görüyordu. Kazadan
önceki halim ve şimdiki halim.

Uyandığımda Zadie'ye gece yokluğundan bahsetmedim, o

da anlatmadı. Babam sabahın erken saatlerinde diğer erkeklerle balık tutmaya çıkmıştı, annem hâlâ uyuyordu.

“Ne yapalım?” diye sordu Zadie hazırlanırken.

“İstiridye ararız herhalde.”

“Tekneyi alırsak annem komşulardan ödünç almak zorunda kalır. Ya da yüzmesi gerekir.”

Sırıttım. “Daha güzel.”

Tüm sabah dışarıdaydık. O kısa saatler boyunca her şey seremoniden önceki haliyle aynıymış gibi hissettiriyordu. Gördüğümüz birkaç istiridyeyi almak için yarıştık, sık sık yaptığım gibi Zadie’nin bir kez daha beni yenmesine izin verdim. Kayalar arasında saklanan bir ahtapot bile bulup çıkarmıştık. En azından akşam yemeğinde yahni dışında bir şey yiyebilecektik.

Eve döndüğümüzde annem beklediğimiz gibi evdeydi. Yatağına uzanmış yelpazesini sallıyordu. Kapaktan içeri girdiğimizde kendine çekidüzen verdi.

“Neredeydiniz?” diye inledi. “Bütün sabah teknesiz kaldım.”

“Birlikte zaman geçirmek istedik,” dedi Zadie. “İki günümüz kaldı.”

Somurttu. “Farkındayım. *Üçümüz* birlikte zaman geçiririz diye düşündüm, değişiklik olur,” dedi ve bizi karyolaya oturtup kollarını omuzlarımıza attı. “Birkaç hafta içinde evde babanızla yalnız kalacağımıza inanamıyorum.”

Kolunun altından çıktım. “Nasıl yani?” diye sordum.

“Düğün. Elidi’yle düğünü gündönümünde yapmayı planlıyoruz. Birlikte yeni bir hayat ve aile kurmak için çok hayırlı bir zaman.”

Zadie’yle dehşet içinde birbirimize baktık. *Aile* mi? Ben daha on sekiz yaşında bile değildim. Evlenmeye hazır değildim, anne olmaya ise hiç hazır değildim. “Acelenizi anlamıyorum,” dedim. “Zadie yeni gitmiş olacak. Biraz bekleyemiyor muyuz?”

“Sami’nin seninle evlenmeyi kabul etmesi bile büyük şans, Nor. Bence beklemek akıllıca değil. Ayrıca kardeşin gittikten sonra ailede çalışan sayısı azalacak. Sen Sami ile evlendikten sonra ihtiyaçlarımız karşılanacak, en çok da senin ihtiyaçların giderilecek. Ailenin refah içinde olmasını istemiyor musun?”

Yani konu paraydı, ben değildim. Durumumuzun kötü olduğunu inkâr edemezdim ama aynısı Varenia’daki tüm aileler için geçerliydi. En azından bazı aileler gibi besleyecek on sekiz boğazımız yoktu. Ailemiz erkek çocuk sahibi olacak kadar şanslı değildi. Aslında erkek çocuklar aileye bizden daha çok katkıda bulunabilirdi. Tabii annem, kızlarını sonuna kadar değerlendirmiyordu.

“Evet, anne,” dedim. “Ailemin refah içinde olmasını istiyorum.”

“Güzel. İki gün sonra Zadi’nin partisinde nişanlandığını açıklayacağız. O zaman Varenia’daki herkes ailemizin ne kadar şanslı olduğunu öğrenecek.”

O gece Zadi’nin ağlamasıyla uyandım.

“Ne oldu?” diye sordum oturup kardeşime uzanarak. Yattığı yere dokunduğumda parmaklarım boşluktan başka bir şey bulamadı. “Neredesin?”

“Buradayım,” dedi. Gözlerim karanlığa alışınca yatağın yanına çömeldiğini gördüm. Yanaklarında gözyaşları parlıyordu.

“Sorun nedir? Bir şey mi oldu? Yaralandın mı?”

“Hayır. Ben... yardımın lazım.”

“Tabii ki,” dedim ama olduğu yerde kaldı ve saçlarını bir omzundan diğerine attı. “Sabaha kadar bekleyebilir herhalde.”

Zadie konuşmadan ayağa kalkıp yatak odasından çıktı. Yarı uykuluydum ve kafam karışık. Kalkıp peşinden gittim.

“Ne oldu?” diye fısıldadım. “Sorun nedir?”

“Söylersem benden nefret edersin. Bu yine de bana engel olmaz. İlara’ya gidemem. Yardımın lazım.”

Ben bir şey yapamadan balkondan aşağı atladım. Peşinden suya atladığımda, kendini boğacak diye çok korkuyordum. Zadiye evden uzaklaştı. Çığlık atıp durmasını söylemek istiyordum fakat köyün yarısını uyandıracağımdan korktuğum için sadece onu takip ettim.

Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca yüzdükten sonra, evimizden oldukça uzakta demir atmış teknemize ulaştık. “Ne yapıyorsun?” diye sordum kesik nefesler alırken. Zadiye’nin bu kadar hızlı yüzebildiğini bilmiyordum. Tekneye çıkmak için elimi uzatmıştım ki, Zadiye bana gelmememi işaret etti.

“Çok yaklaşma, Nor.”

“Ne? Neden?” diye sorarak gözlerini takip ettim. Teknenin yanından sarkan bir halat vardı. “Nedir bu?”

Dudağını ısırıldı. “Dün gece yakaladım.”

Demek Sami’nin yanına gitmemişti. “Ne yakaladın?”

“Kızsaçı denizanası.”

Aniden nefesim kesildi ve tekneden birkaç metre uzaklaştım. “Zadiye, hayır! Ne kadar tehlikeli olduğunu bilmiyor musun? Seni soktu mu?”

“Büyük bir ağ kullandım. Dokunmadım. Yakaladığımdan beri bakmadım bile. Bütün gün burada tuttum, üstüne çapa koydum. Muhtemelen ölmüştür.”

Suyun altına daldım, yanıldığına emindim. Zadiye kızsaçı yakalamış olamazdı. Nasıl yakalayacağını bile bilmezdi. Denizanası gerçekten oradaydı, balık ağının içinde hafifçe parlıyordu.

Tekrar su yüzüne çıkıp yüzüme düşen saçları geriye attım. “Peki bununla ne yapacaksın?”

“Kendimi yaralayacağım. Bacağımdan. Dido gibi.”

Dido, çocukluktan beri tanıdığımız bir kızdı. Sekiz yaşındayken akıntıyla köye giren ölü bir kızsaçı tarafından yara-

lanmıştı. Varenialıların yaraları çok çabuk iyileşirdi ama bacaklarında hâlâ yara izleri vardı. Bizimle yaşıt olduğu halde seremoniye katılmayan kızlardan biriydi. Ne zaman riskli ya da tehlikeli bir şey yapsak, annem bize Dido'yu örnek gösterirdi.

Zavallı Dido gibi olmak istemezsiniz, değil mi?

“Neden?” dedim nefes nefese.

“Varenia’da kalmanın tek yolu güzelliğimi yok etmekse, bunu yapmaya hazırım.”

Gözlerimi kapadım ve önceki gün ona söylediklerimi hatırlayarak aptallığım için kendi kendime lanet okudum. “Bunu söylediğim salak bir laf yüzünden mi yaptın? Varenia’da kalmanı sağlasa dahi Sami ile evlenmene asla izin vermezler. Ayrıca ölebilirsin!” Kızsaçı denizanasının dokunaçları nadiren ölümcül olurdu; çünkü onlardan kaçması kolaydı ve sokulan insan genellikle hemen uzaklaşıyordu. Dido küçüktü ve iyi yüzemiyordu, karşılaştığı denizanası devasa olduğu için kaçamamıştı.

Bu denizanası önceki gün gördüğümüzden daha küçüktü. Yavru denizanelerinin zehri yetişkinler kadar güçlü olmuyordu. Ama bilerek sokulmak? Böyle bir şeyin doğurabileceği sonuçları kim bilebilirdi ki?

“Varenia’da kalmamın başka bir yolunu biliyorsan seve seve dinlerim. Bilmiyorsan da duymak istediğim tek şey, bana yardım edip etmeyeceğin,” dedi Zadié.

Bu sen değilsin! diye çığlık atmak istiyordum. Sesi annem gibi soğuk ve duygusuzdu. “Senin için her şeyi yaparım, Zadié. Biliyorsun. Ama kendine zarar vermene yardım etmem,” dedikten sonra yüzerek uzaklaşmaya başladığımda, kolumu kuvvetle kavradı.

Alınlarımız neredeyse birbirine değene kadar beni kendine çekti. Bir saniye sonra yüzü buruştu ve ağlamaya başladı. “Lüt‘en, Nor. Korkuyorum.”

Birkaç saniye boyunca ona baktım. Bir şeyi kendini kalıcı

anlamda yaralayacak kadar istemek nasıl bir duyguydu, anlamaya çalışıyordum. Zadie bu türden bir acıyı hiç tatmamıştı, istediği şeyin ne olduğunu anlaması mümkün değildi.

Ama benim acı çekmemi izlemişti, yaşadıklarımı biliyordu. İzlemek bile onun için çok acı verici olmalıydı. Ben onu o durumda görsem, aynı şekilde acı çekerdim. Benden bunu istediğine göre başka çaresi kalmamış olmalıydı.

Zadie'nin *zaten* acı çektiğini anlamaya başladığımda göz yaşları gözlerimi yaktı. Sami'yi bırakıyor olmak fiziksel bir sakatlığa neden olmuyordu ama Zadie'nin Varenia'yı terk edeceğini her düşündüğümde kalbime hançerler saplanıyor gibi hissediyordum. Zadie ise bu hissi *hem* beni *hem de* Sami'yi düşündüğünde yaşıyordu. Elimi kavrayan eline, kolunun kusursuz tenine baktım. Bunca yıl boyunca derisine bir kıymık bile batmadan yaşamayı başarmıştı. Şimdi de hepsini bir anda çöpe mi atmak istiyordu?

“Yapamam!” diye bağırdım, gözlerimden yaşlar dökülürken. “Sana bunu yapamam, Zadie. Üzgünüm.”

Ondan birkaç metre uzaklaşmıştım ki arkamdan seslendi.

“O zaman kendim yaparım!”

Arkamı döndüğümde bıçak çekip suya atladığını gördüm.

“Zadie, hayır!” diye bağırıp ona doğru yüzdüm, tam zamanında yetişmeyi başarmıştım. Omzundan tutup onu kendime çevirdiğimde, bir anlığına sessizlik içinde öylece birbirimize baktık. Yüztü, hissettiğim kederin aynası gibiydi.

“Lütfen, Nor,” diye ağladı yüzeye çıktığımız anda. “Yapmayacaksan da en azından yanımda kal. Tek başıma yapamam.”

Kafamı evet dercesine salladığım için kendimden nefret ediyordum. Onu yalnız bırakıp kendini ciddi anlamda sakatlamasına izin veririm, kendimden daha çok nefret edeceğimin de farkındaydım. “Nasıl yapacaksın?” diye sordum titrek bir sesle.

Yüzündeki endişenin birazı yok olmuştu, sanki hepsini ben

yüklenmişim. “Birkaç dokunaç kesip bacaklarımın üstüne ka-
yacağım. Kalıcı hasar olması için bir süre derime değmesi ge-
rekiyor.”

Dehşet içinde ona bakakaldım. “Nereden biliyorsun?”

Teknenin diğer tarafına, denizanasından uzağa doğru ilerle-
di. “Annem söylemişti. Denizanası sokarsa eğer, hemen doku-
naçlarını çıkarıp düz, sert bir şeyle iğneleri ayıklamamı tembih-
lemişti. Yoksa yaralar kalıcı olurmuş. Küçük bir kızsacı, zehri
öldürücü değildir herhalde.”

“Herhalde mi?” diye bağırdım.

“Eminim.”

İçim hiç rahatlamamıştı. “Peki annemle babama ne diyece-
ğiz? Köye ne anlatacağız?”

“Gece yüzmeye çıkıp denizanasını görmediğimizi söyleye-
ceğiz. Kimse bunu kendi kendime yaptığımı inanmaz zaten.”

Haklıydı. Yanında olduğum halde ben bile inanamıyordum.
“Peki Sami seninle evlenmezse?”

“Beni seviyor, Nor. Bunun değişmeyeceğini biliyorum.”

Bir yaranın sevgiyi ne kadar değiştirebileceğini çok iyi bili-
yordum ama bunu ona söyleyecek gücü kendimde bulamadım.
“Babası vali. İzin vermeyebilir.”

Zadie kafasını iki yana salladı. “Sami beni isterse ailesi onu
dinler. Dinlemezlerse de birlikte kaçarsınız.”

Şok olmuş bir şekilde gözlerimi kırdım. Ben de Zadie’yle
kaçmak istemiştim, yine de bunu gerçekten yapacağını asla dü-
şünmemiştim. “Bunu onunla konuştun mu?”

“Hayır ama öyle olduğunu biliyorum. Öpüştük, Nor. Söz
vermek gibiydi. Onun sevgisinin de en az benimki kadar ol-
gunun sözü. Benim için her şeyi yapacağını sözü. Birinin
in için her şeyi yapacağını bilmek nasıl bir duygu, tarif
ilemem.”

Sertçe nefes aldım, sözleri kalbime dikenli bir kanca gibi

saplanmıştı. Benim onun için her şeyi yapacağımı bilmiyor muydu? “Ve bunu benden mi istiyorsun? Seni o kadar seviyorsa neden *Sami*’den istemedin?”

Beni kendine çekti. “Çünkü ruhumun ikizi *sensin*. Beni herkesin tanıyabileceğinden çok daha iyi tanıyorsun. Ayrıca gördüğüm en güçlü insansın. Senin dışında kimse bana yardım edemez.”

“Bunu benden istemen adil değil,” dedim sesim hıçkırıklarla titrerken.

“Beni koruyacaksın,” dedi gözyaşları içinde. “Beni hep korudun, şimdi de koruyacaksın.”

Çılgılık atmamak için dudağımı ısırarak zorunda kaldım. Bir yanım bunu sorduğu, beni bu duruma soktuğu için ona kızgındı. Ona hayır demek, yatağa yatıp her şey bitene kadar iki gün boyunca uyumak istiyordum.

Ama haklıydı. Onun için yapmayacağım şey yoktu. İsteddiği şey gerçekten buysa, tek başına yapmasına izin veremezdim.

“Dokunacı almana yardım edeyim,” dedim sonunda. “Ama bunu sırf tek başına yaparsan, sakatlanırsın diye yapıyorum. Haklı olduğun için değil.”

“Anladım,” diyerek tekneye uzandı ve babamın en keskin mızrağıyla, balık tutarken kullandığı küçük ağlarından birini verdi. “Dikkat et.”

Mızrağı alıp suyun altına daldım. Denizanasının büyük kısmı Zadié’nin kullandığı ağın içindeydi, bazı dokunaçları deliklerden dışarı süzölmüştü. Gözyaşlarım tuzlu suya karışırken titreyen ellerimi durdurmaya çalıştım. İnce dokunaçlardan beş altı tane kesmek için birkaç kez denemek zorunda kalmıştım. Küçük ağı uzatıp dokunaçları yakaladım. Yaptığının doğru olup olmadığından hâlâ emin değildim. Ağı kol boyu uzağımda tutarak yüzeye çıktım.

Zadié’nin elinde küçük bir parça yalos vardı. “Çılgılığım du-

yulmasın diye uzakta yapmak istedim. Yine de bunu ısraca
ğım. Tekneye binelim, ne olur ne olmaz bayılırsam diye.”

Her şeyi planlamış olduğunu fark ettim. Belki de ölü deniza
nasını gördüğü günden beri planlıyordu. “Sonra?”

“Sonrasına bakacağız.”

Ağın içindeki dokunaçları tekneye bıraktıktan sonra kendi
mi içeri çektim ve Zadie’nin yanına yığıldım.

İkimizin de üstünde sadece tunik vardı, Zadie’nin bacakla
rındaki tuzlu su, ay ışığının altında parlıyordu. Hâlâ kusursuz
ve tek parçaydı. Eve dönüp hiçbir şey olmamış gibi davranmak
için çok geç değildi.

“Lütfen yapma, Zadie,” diye yalvardım. “Vali Kristos’la
birlikte konuşsak? Belki de senin yerine beni göndermeyi ka
bul eder.”

Kafasını hayır dercesine salladı. “İzin verse bile annem asla
kabul etmez. Kaderimin bu olduğunu söylüyor.”

Ve benim yeterince güzel olmadığımı düşünüyor, diye dü
şündüm. Büyüklerin Zadie yerine Alys’i seçme riskini asla
göze almazdı.

Teknenin bir ucuna oturup yalosı ağzına aldı. “Hazırım,”
dedi ağzındaki tahtayla.

Küçük ağı aldım, içindeki dokunaçlar neredeyse hiç par
lamıyordu. Saat kaçtı? Ebeveynlerimiz uyanıp yaptığımızı
görene kadar ne kadar vaktimiz kalmıştı? Annem bunu öğren
diğinde ne diyecekti? Her şeyin sonsuza dek değişeceğinin far
kındaydım, yine de ağı Zadie’ye uzattım. Dido’nun yaralarını
düşündüm. Kazadan sonra ziyarete gittiğimizde onu sadece bir
kez görmüştüm. Dokunaçların değdiği yer pembeleşip şişmişti,
derisinin içinde solucanlar geziyor gibi görünüyordu.

Zadie’nin böyle yaraları olacağını düşününce ağlamaya baş
lamıştım. Ağı bacaklarına doğru indirdiği sırada gözlerimi ka
patıp çığlıklarını duymaya hazırlandım.

“Yapamıyorum.”

Gözlerimi hızla açarken içim rahatlamayla dolmuştu. “Tanrılara şükürler olsun.”

Zadie ağzındaki yalosı çıkardı. “Senin yapman lazım, Nor.”

“Ne?” Kafamı şiddetle sağa sola salladım. “Hayır. Yanında kalırım dedim, o kadar. Ben yapamam.”

Zadie ağı yanına koyup önümde diz çöktü. “Lütfen,” diye yalvardı. “İlara’ya gitmem gerekirse kederimden ölürüm. Ben-siz kalırsan sen de ölürsün. Belki uzun süre ölmezsin ama bu hayat seni de yavaş yavaş öldürür. Seni *tanıyorum*, Nor. Burada asla mutlu olamazsın.”

“Yapma,” dedim ağlayarak. “Konu benim isteklerim değil. Ben bunu istemiyorum!”

Tekrar ağa uzanıp bana doğru o kadar güçlü bir şekilde itti ki irkildim. “Beni gerçekten seviyorsan yardım edersin.”

Zadie’yi hiç bu halde görmemiştim. Gözleri kocaman olmuştu, neredeyse bembeyaz görünüyorlardı. Çaresizlikten aklını kaçırmıştı, sevgili kardeşime hiç benzemiyordu. “Öyle deme. Lütfen.”

Olduğu yerde öylece kalmış; korku, öfke ve ihtiyaçla titriyordu. Herkes bunun bir onur olduğunu söylemişti. Seçilen kız olmanın, güzel olmanın, avantajlı bir evlilik yapmanın... Ancak onur, gitmemek için yalvaran, diz çökmüş bir kız gibi görünmemeliydi.

“Bunu gerçekten istediğine inanamıyorum, Zadie. İnanamıyorum.”

“İstiyorum, Nor. Dünyadaki her şeyden çok.”

Ağı ondan almak için tüm gücümü topladığım sırada, içten içe rahatladığını hissediyordum. Fakat o kadar gergin görünüyordu ki misina gibi kopacağından korkuyordum.

“Seni seviyorum,” dedim.

“Bana her şey oldun,” dedi duygu dolu bir sesle. “Kürek çekmeme izin verilmediğinde kollarım, dalmama izin verilme-

diğinde bacaklarım oldun. Anneme karşı kendimi savunamadığımda dudaklarım oldun. Şimdi de ellerim olman lazım, Nor.”

Ağlamamı bastırmak için dudağımı ısırdım. Zadie bunu tet başına yapamıyorsa, ihtiyacı olan güçlü el olacaktım.

Ağı, ilk dokunaç çıplak kalçasının üstünde sallanana kadar indirdiğimde yine tereddüt ettim. “Zadie, ben...”

Ben bir şey yapamadan uzandı, elimi tuttu ve aşağı indirdi. Dehşete düşerek elimi kurtarıp ağı bıraktım. Ama dokunaçlar çoktan derisine değmiş, yapışmaya başlamıştı. Küçük iğneler derisini tutup kendilerine doğru çekerken Zadie yüzünü ekşitti.

Artık dudaklarımı ısırarak yetmiyordu. Çığlık atmamak için elimi ısıırıyordum. Parlak, mavi hatlar Zadie’nin bacağına sarılmıştı... üstelik titreyip acıdan kıvrınmasına rağmen. Derisi kızardı ve kabarmaya başladı. Dokunaçların derisine karışmasını dehşet içinde izledim.

“Çıkar şunları!” diye bağırdı sonunda. “Lütfen!”

“Nasıl?” diye çığlık attım. Ellerimle deniz suyu alıp dokunaçları suyla ayırmaya çalıştım ama çıkan birkaç iğne, kardeşimin derisini de beraberinde götürdü. Paniklemiş bir şekilde ona yardım etmeye çalışırken dokunaçlardan biri koluma değdi. Acı o kadar dayanılmazdı ki sonunda kendimi tutmayıp çığlık attım. Zadie’nin acısının bin kat daha kötü olduğunu biliyordum.

Zadie’yi çaresizce omuzlarından kaldırıp tekneden aşağı ittim. Tek elimle suya batmasını engellerken diğer elimle babamın mızrağını kullanarak kalan dokunaçları çıkarmaya, derisine olabildiğince az zarar vermeye çalıştım.

İşimiz bittiğinde Zadie baygındı ve etrafımızdaki su, kan yüzünden koyulaşmıştı.

7

Zadie'yi tekneye çıkardıktan sonra bir süre öylece yattık. Nefesimi kontrol altına almaya çalışıyordum. Zadie gözleri kapalı, rengi solmuş ve hareketsiz halde yanımda yatarken bayılamazdım. Olabildiğince hızlı eve dönmemiz lazımdı. Ondan önce ağdaki denizanasını çıkarıp mızrakla parçaladım.

Kolumdaki yara her kürek çekişimde acısa da çoktan iyileşmeye başlamıştı. Zadie'nin bacaklarına bakamıyordum. Yaraların büyük kısmı sağ kalçasındaydı ama birkaç dokunaç sol kalçasına ve kasıklarına değmişti. Yüzü ay ışığında solgun görünüyordu, yaraları karanlıkta bile kıpkırmızıydı. Zehir, neredeyse hemen kanına karışmıştı ve şimdi ateşten yanıyordu. Hemen eve dönmezsek gerçekten öleceğinden korkuyordum.

Zadie baygın olduğu için ebeveynlerimizi çağırmak, olanları açıklamak, bakımına yardım etmek bana düşüyordu. Ayrıca korkuyordum. Herkesin beni suçlamasından, Zadie'nin planının işe yaramamasından, onu yine de göndermelerinden veya yerine Alys'i göndermelerinden... Kardeşim adına, Sami'nin bu yaraları görmezden gelememe ihtimalinden de korkuyordum. En kötüsü de kendimden korkuyordum. Çünkü böyle korkunç bir şeyin, dünyada en sevdiğim insana olmasına izin

vermekle kalmamış, yardım etmiştim. Zadie elimi zorla bastır-
mış olsa bile.

Evimiz görüş alanına girene kadar hızla kürek çektim, sonra
tekneyi bir sütuna bağladım. Yanaklarımdaki yaşları silip mer-
divenden aceleyle çıktım. “Anne! Baba!” diye bağırdım karan-
lığa doğru. “Yardım edin!”

Perdenin diğer tarafında hareketlendiklerini duyabiliyor-
dum, yeterince hızlı değillerdi. Perdeyi açtığım sırada babam
yatakta dikildi. “Ne oldu, kızım?” Hangimizin konuştuğunu
anlayamadığı zaman *kızım* diyordu.

“Zadie,” dedim boğazımdaki yumruya rağmen. Hayatımda
hiç bu kadar ağlamamıştım, kan mercanı kazasından sonra bile.
“Kızsaçı soktu.”

Uykusunda mırıldanan annem aniden oturur hale geldi.
“Ne?” diye bağırdı korkudan tizleşmiş sesiyle.

Onu kaldırmak için eğildiğim sırada ellerim titriyordu. “Yü-
züyorduk, gördüğümüzde çok geçti.” Söylediğim her kelime
yalan olsa da, hissettiğim keder ve dehşet fazlasıyla gerçektir.
“Teknede baygın yatıyor. Onu buraya çıkaracak gücüm yoktu.”

“Thalos, olamaz!” diye çığlık attı annem. Ebeveynlerim hız-
la yanımdan geçip gitti. Babamın şapırtıyla suya atladığını duy-
dum, sonra da kapaktan aşağı bakan annemin çığlığını.

“Bebeğim!” diye ağladı. “Güzel bebeğime ne olmuş?”

Aniden aklıma kaza günü geldi... zayıf bir şekilde teknede
yattığım o gün. *Güzel bebeğime ne olmuş?* Annem benim için
de aynısını söylemişti. Dizlerim aniden zayıflayıp titremeye
başladı, yere yığıldığımda fark eden olmadı.

Annemin çığlıkları üzerine diğer evlerde de ışıklar yanmaya
başladı. Babam insanlara yardım etmeleri için sesleniyordu.

“Büyük Nemea’yı çağır,” diye emretti, Zadie’yi kapıda bek-
leyen anneme hafifçe uzatarak.

Benimle konuştuğunu anlamam biraz zaman aldı. Zorla-

narak ayağa kalktım, evden çıkabildiğim için minnettardım. Kardeşimin bacaklarına, yaptığımız şeyin korkunç sonuçlarına bakamıyordum.

Tekneye döndükten sonra gücümün bir kısmı geri geldi ve hiç çekmediğim kadar hızla kürek çektim. Büyük Nemea'nın evine ulaştığımda kendimi durmaya zorladım, yoksa annemin çığlıklarından uzaklaşmak için Varenia'dan çıkacaktım.

Geldiğimde yaşlı kadının evinden çıkmakta olduğunu gördüm. "Ne oldu kızım?"

"Kardeşim," dedim nefes nefese. "Kızsaçı soktu. Bayıldı."

"Zadie mi? Hayır, olamaz!" Tekrar eve girdi ve bir saniye sonra ağır bir çantayla geri geldi. Köy doktorunu tercih ederdim ama geçen sene köpekbalıği saldırısında ölmüştü. Kızının eğitimi de yarım kalmıştı.

Çantayı alıp tekneye binmesine yardım ettikten sonra eve doğru var gücümle kürek çektim. Evimizin etrafında birkaç teknenin toplanmış olduğunu görüyordum. Nemea ile birlikte annemin ağlama sesini takip ederek yatak odasına girdik.

"Kenara çekilin," dedi Nemea ebeveynlerime, çantasından kumaş parçaları çıkarmaya çoktan başlamıştı bile. Zadie yatakta yatıyordu, hâlâ baygındı ve alnı ter içindeydi.

"Buna nasıl izin verirsin?" diye çığlık attı annem beni görür görmez. "Kardeşini böyle bir gecede yüzmeye götürmek gibi aptalca bir şeyi nasıl yaparsın?"

Fikrin Zadie'den çıktığını, gitmek istemediğimi söyleyebilirdim. Anneme gerçeği söyleyebilirdim, bir yanım söylemek de istiyordu. Gözlerim kardeşimin bacaklarına gittiğinde, eksik deriyi ve biriken kanı görür görmez ona ihanet edemeyeceğimi fark ettim.

"Özür dilerim anne," dedim gözyaşları içinde. "Görmedik. Galiba ölüydü."

"İğneleri çıkardınız mı?" diye sordu Nemea.

“Evet, sanırım. Elimden geleni yaptım.”

“Güzel,” dedi. Parlak, pembe bir merhemle dolu balım kemiğinden kavanozu açıp, Zadié'nin bacağına sürmeye başlamıştı. “İnci merhemi iyi gelir ama korkarım ki yaralar çok derin, asla tamamen kapanmaz.”

Nemea'nın sözleri üstüne annem daha şiddetli ağlamaya başladı.

“Peki yaşayacak mı?” diye sordu babam.

“Ateşini düşürebilirsek yaşayacak,” dedi Nemea ve temiz suyla bir kumaş ıslatıp Zadié'nin başına koymamı istedi. Yalosı ısırıldığı sırada parçalanan kanlı dudaklarına birkaç damla su damlattık. Büyük kadın, kanları temizlememi izlerken soru sormadı. Annem Zadié'nin elini koparacak gibi tutuyor, dizleri üstünde ileri geri sallanıp Thalos ve adını bildiği diğer tüm tanrılara dualar ediyordu. Nemea, Zadié'nin bacaklarını bandajlarken babam ise volta atıyordu.

İnsanların penceremizden baktığını, balkona doluştuğunu görebiliyordum. “Bak, baba,” dedim. Evimiz bu kadar insanın ağırlığını kaldıramazdı. Babam dışarı çıkıp onlara bir kaza olduğunu, sabah her şeyi anlatacaklarını ve eve gitmelerini söyledi.

Vali Kristos'un, dışarıda insanlara kibar fakat sert bir tonla evlerine gitmelerini söylediğini duyduğumda içim rahatladı. Elidi ve Sami'yle birlikte eve girip Zadié'nin yanına geldi. Herkes başında durduğu için Zadié görünmüyordu. Sami'nin gözleri önce beni buldu.

“Nor, ne oldu?” diye sordu yanıma çömelerek.

“Yüzüyorduk. Ölü bir kızsacı çarptı. Hemen eve getirdim.”

Beni kollarına aldığı anda bir anlığına beni teselli etmesine izin verdim. Ne olursa olsun Zadié'yi bırakmayacaktı.

Annem köşede ağlıyor, Sami'nin annesi sessizce bir şeyler mırıldanırken Vali Kristos da babamla konuşuyordu. Büyük

Nemea, Zadi'e'nin yaralarını sarmayı bitirmişti ve bir kâseye su koyuyordu. Birkaç tutam ot koyup pembe merhemden ekledikten sonra karıştırmasını izledim.

Sami'nin yardımıyla ayağa kalkıp kil fırınımızın ateşini yakmaya gittim. "Ne yapıyorsunuz?" diye sordum Nemea'ya.

"Krem yaralarına iyi gelecek, çorba ise ateşine."

Karışım duman çıkarmaya başladıktan sonra bir kâse istedi ve çorbayı içine doldurdu. Babam, Zadi'e içebilsin diye onu kaldırmaya çalışsa da deniz hıyarı kadar zayıftı. Kirpikleri oynar gibi olduğu sırada çorbadan birkaç yudum içmeyi başardı ancak uyanmadı. Uyuması daha iyiydi, hissettiği acı inanılmaz derecede fazla olmalıydı.

Nemea, ebeveynlerimi yanına çağırdı. "Kızın dinlenmesi lazım. Bu durumda İlara'ya gidemez, tabii Prens onu kabul ederse. Yarın büyüklerle acil bir toplantı düzenleyeceğim ve ne yapılması gerektiğine karar vereceğiz."

"Bir şeyi yok," dedi annem sırtını dikleştirerek. "Prenses olmak için doğdu, iki gün sonra da İlara'ya gidecek. Tıpkı planladığı gibi. Onu seçtiniz. Bunu geri alamazsınız."

Büyüğün gri gözleri kısıldı. "Söylediğim gibi, sabah konuşacağız. Şimdilik herkes dinlensin. Kız kendine geldiğinde çok acı çekiyor olacak. Ona çorbadan az az içirin. Acısı dayanılmaz hale gelirse çok az miktarda şarap içebilir."

"Bir şeyi yok," dedi annem bir kez daha. Büyük Nemea cevap vermemişti.

"Beni eve götür," dedi Nemea, Sami'ye dönerek. Sami, kendisinin yarısı kadar olan yaşlı bir kadından emir aldığı için hiç gücenmemişti.

Sami, "Sabah dönerim," diye seslendi kapaktan aşağı inerken. "Ona iyi bak."

Kafamı sallayıp kollarımı gövdeme sardım. Üstümde sadece ıslak geceliğim vardı ama içime işleyen soğuğun kuruduktan sonra bile gitmeyeceğini biliyordum. "Bakarım."

Zadie'nin yaraları kadar kırmızı ve öfkeli güneş doğduğunda hepimiz uyanmıştık. Zadie henüz konuşmamıştı. Annem, onu kucağında sallayıp yüzüne düşen saçları düzeltirken ağlıyordu sadece. Ateşi düşmemişti ama bilincinin açık olması iyiye işaretti. Az da olsa çorba içirmeyi başarmıştım. Zadie asla gözlerime bakmamıştı. Babam evde volta atmaya devam ediyordu.

“Kararlarını değiştiremezler,” dedi. “Kral bacaklarındaki birkaç yaraya anlayış gösterir herhalde.”

Dilimi tuttum, söyledikleri yüzünden yaram sızlıyordu. Zadie'nin yaralarıyla karşılaştırıldığında çok önemsiz görünüyordu. Ama Zadie'nin mantığını anlıyordum. Fiziksel becerilerini etkilemeden görüntüsünü değiştirecek radikal bir şey yapması gerekiyordu. Yaralı kadınlar ailesine bakabilirdi.

“Aptallık etme, Pax,” diye kızdı annem. “Birkaç yara mı? Kız mahvoldu.”

“Calliope,” diye hırladı babam. “Yeter.”

Annem ona sırtını dönüp bana baktı. “Bunun olmasına nasıl izin verirsin?” diye sordu yüzüncü kez. “Hem de gitmesine iki gün kala? Tüm hayatını güzelliğini koruyarak geçirdi ve aptal bir karar yüzünden her şey berbat oldu.”

Kendimi tutamayacak kadar yorgundum. “Her şey berbat olmadı. Ben yine de valinin gelini olacağım.”

Annemin öfkelenmesini bekliyordum elbette... fakat tokadı beni hazırlıksız yakalamıştı.

Elim yanağıma gitti. Annem bize hiç vurmamıştı. Bunun evgiden çok bizi sakatlama korkusundan olduğunu düşünüyordum. Kendisi de şok olmuş gibi gözleri bir anlığına büyüdü ma geri çekilmedi.

“Hepsini sen ayarladın, değil mi?” diye suçladı beni. “Kardeşini hep kışkırttın. Burada yaşamaktan memnun değilsin. Hep bizden üstün olduğunu düşündün, Varenia'nın senin için

çok küçük olduğunu söyledin. Sen de sularımızda yüzen önemsiz, aptal balıklardan birisin sadece. Sence Alys varken seni seçerler mi?”

Babam gelip başımızda dikildi. “Yeter dedim.”

Bazı insanların bunu Zadie’ye bilerek yaptığımdan şüpheleneceğini biliyordum ama öz annem? Gerçekten böyle bir şey yapabileceğimi düşünüyor muydu? “Zadie’yi canımdan çok seviyorum,” dedim. Acımı maskeleyemeye çalışmış, tamamen başarısız olmuştum. “Yerine geçebilmek için asla canını yakmam! Bunu biliyorsun.”

Annem bana sırtını döndü. “Seni hiç tanımıyorum.”

Babam elimi tutup beni balkona çıkardı. “Bana doğruyu söyle, Nor,” dedi dalga sesinin, kendi sesini bastıracağından emin olduktan sonra. “Kaza mı oldu, yoksa Zadie burada kalıp Sami ile evlenmek için kendini mi yaraladı? Onu sevdiğini biliyorum, Sami’nin ona bakışlarını da gördüm. Senden yardım mı istedi?”

Midem çapa halatı gibi düğümlendi. O kadar bariz miydi? “Kaza oldu.”

Babamın gözleri benimkilerden daha koyu bir kahveydi, neredeyse siyahtı. Rüzgâr saçlarını savurup seyrekleşen saç çizgisini ortaya çıkardı. Bu ona seçkin, bilge bir görüntü veriyordu. “Doğruyu söyle, Nor.”

“Kaza oldu,” diye tekrarladım yavaşça. Gerçekler gırtlığımı tekmeleyip çığlık atıyor, serbest kalmak istiyordu.

Bu hissi geri yuttum.

“Peki. O zaman büyüklerin kararını bekleyeceğiz. Muhtemelen Alys ya da diğer kızlardan birini gönderecekler,” diye iç geçirdi. “Sami onu böyle kabul eder mi, bilemiyorum.”

Tanrılar aşkına, Zadie’ye söylediğim her endişemi savunmak zorunda kalmıştım. “Eder. Onu seviyor.”

“Yine de ailesi izin vermeyebilir,” diyerek boğazını temiz-

ledi. "Özellikle de artık tüm köy gündönümünde Sami ile evleneceğinizi bildiği için. Onun sorumlusu da annen."

Ağzım açık kaldı. "Ne? Olmaz! Artık Sami ile evlenemem. Zadié ölür."

Boğazını tekrar temizledi. Yüzünü diğer tarafa çevirdiği sırada gözlerinde yaşların parlamadığını gördüm. Babamın ağladığını hiç görmemiştim.

Korkuluğa gidip yanında durdum ama ona bakmadım. Utanmasından ve benim gözlerimdeki utancı da görmesinden korkuyordum. "Sami, Zadié ile evlenmezse ne olacak?"

"Herhalde yaraların ne kadar kalıcı olduğuna bağlı."

Ağzımdan ufak bir inilti çıktı. "Korkuyorum, baba."

Bana sarıldı. Küçüklüğümde, kazadan önce yaptığı gibi saçlarımı okşuyordu. "Ben de, Nor. Ben de."

Birkaç saat sonra büyükler, annemle babamı toplantı binasına çağırdılar. Beni Zadié'yle ilgilenmem için evde bırakmışlardı. Zadié uyuyordu, en azından bilinci kapalı değildi. Hâlâ benimle konuşmasa da uyurken elimi tutmuştu. Sargıları açıp yaralarının ne durumda olduğunu görmek istiyordum. Diğer yandan iyileşmesine engel olmaktan korkuyordum. Nemea, akşam gelip sargıları değiştireceğini ve biraz daha merhem süreceğini söylemişti. En azından karnındaki küçük çizgiler şimdiden iyileşiyor gibi görünüyordu.

Kardeşim *iyileşecekti*. İyileşmesi gerekiyordu.

Zadié gözlerini kırpıştırarak açtığında ona hemen içmesi için su getirdim.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordum. "Konuşacak durumda mısın?"

Kafasını salladı. "Evet, konuşabiliyorum."

Elini sıktım. "Bana kızmadın değil mi? Bunun için beni suçlarsan dayanamam."

Kafasını sağı sola salladı, yüzünü hiç bu kadar solgun görmemiştim. “Nor, tabii ki seni suçlamıyorum. Bunu ben yaptım.”

“Pişman mısın?”

Doğrulamaya çalıştı, sonra zayıf bir şekilde yastıkların üstünde geri düştü. “Yalnızca Sami başka biriyle evlenirse pişman olurum,” dedi.

Kasıldım, babamın söyledikleri aklıma gelmişti. Artık beni Sami ile evlendirmeye çalışırlarsa evlenmezdim.

“Nor?” Sami, düşüncelerimi duyup gelmiş gibi perdeyi açtı.

Zadie aniden doğrularak tuniğini düzeltecek gücü buldu.

“Burada ne arıyorsun?”

“İyi misin diye bakmaya geldim, aptal,” dedi Sami yatağın ucuna oturup Zadie’nin elini tutarken. “Nasılsın?”

“Biraz daha iyiyim. Çok ağrım var ama seni görmek iyi geliyor.”

Bakışlarımı istemeden yere doğru çevirdim. Son birkaç ayda Zadie’nin hayatındaki en önemli ilk kişi değil, ikinci kişi olmaya başlamışım.

Sami eğilip Zadie’nin alnına yumuşak bir öpücük kondurdu. “Gücünü toparlar toparlamaz evleniriz.”

Zadie neşeyle gülümsedi. “Ailen kabul etti mi?”

“Daha konuşmadım,” diyerek yutkundu Sami, endişeli olduğu belliydi. “Şu anda büyüklerle konuşuyorlar.”

“Yani gitmeyeceğim kesinleşti mi?”

“Bilmiyorum. Beni odaya almadılar. Gerçi Büyük Nemea’nın yolculuğun senin için ölümcül olabileceğini söylediğini duydum. Bir de şey dedi...” Cümlesini yarıda kesti. Onu hiç bu kadar rahatsız görmemiştim.

“Ne dedi?” diye sordu Zadie.

Sami iç geçirdi. “Bu kadar kötü yaraları olan bir kızı göndermek, halkımız için utanç kaynağı olurmuş.”

Bu sözlerin üzerine Zadie’nin gözleri yaşlarla dolmuştu,

yine de gülümsemeyi başardı. “Bunların hiç önemi yok, önem olan seninle olabilmem.”

Ben Zadie’nin gözünde ikinci sıraya düşmüş olabilirdi ama o, Varenia’daki en güzel kız olmaktan utanç kaynağı olmaya düşmüştü. On yedi yıllık kimliğini kaybetmişti. Thalos’a Sami’nin ailesinin insafa gelerek evlenmelerine izin vermeleri için dua ettim. Sonuçta yaralarının, eş olarak becerilerine olumsuz etkisi yoktu. Sami umursamadığı sürece bu durum başkalarını ilgilendirir miydi?

Aşağıdan babamın sesini duyunca Sami’yle beraber ayağa kalktık. Babam kapaktan içeri girdi ve anneme yardım etti. Annemin yüzü soğuk, duygusuzdu. Bir saniye sonra Büyük Nemea’nın büzüşmüş eli uzandı ve babam onu tutup, kemikleri bir kuşun kemiği kadar hafifmiş gibi kolayca yukarı çekti.

“Ne oluyor?” diye sordum. Sami hâlâ Zadie’nin elini tutuyordu.

Büyük Nemea cevap verdi. “Üzgünüm ama başka seçeneğimiz yok. Zadie Ilara’ya gitmek zorunda, yolculuk ölümcül olsa bile.”

“Hayır!” Zadie’nin çığlığı şaşkınlıkla dolu sessizliği sarstı. Sami’nin gözleri benimkilerle buluştu. Aramızda sessiz bir konuşma geçti ve kahverengi gözlerinde gerçeği gördüm. Onun aşkı da en az Zadie’ninki kadar güçlüydü. Zadie giderse, ikisi de bir daha toparlanamazdı.

Yardım et, diye yalvarıyordu.

Ben de verebileceğim tek cevabı verdim.

“Hayır,” diye tekrarlardım hissettiğimden çok daha sakin bir sesle. “Beni gönderin.”

8

İlk cevabı annem vererek zalim bir kahkaha attı. “Çok istiyorsun, değil mi?” diye sorarken yanıma gelip parmağıyla göğsümü deldi. “En başından beri bunu istiyordun. Büyükler bile bunu senin yaptığının farkında.”

Annemin elini itip babama döndüm. “Ne demek istiyor?”

Babam uzun, bitkin bir şekilde iç geçirdi. “Bunu senin yaptığını düşünüyorlar.”

“Ne?” Sesim öfkeliydi ancak içim, mercanlardaki kurtçuk dolu delikler gibi suçlulukla dolup taşıyordu. “Saçmalamayın. Zadi de oradaydı, gerçeği size anlatır!”

“Evet,” dedi Zadi arkamdan. “Kazaydı, baba. Korkunç bir kazaydı o kadar. Nor benim canımı asla yakamaz!”

Annem, Zadi’ye doğru eğildi. “Onun için yalan söylemene gerek yok,” dedi nazıkçe. “Hâlâ prenses olabilirsin.”

“Alys’i gönderemezler mi?” diye sordu Sami.

“Seçim şansları olduğunu düşünseler gönderirlerdi,” dedi babam.

Babamın koluna dokundum. “Nasıl yani?”

Gözlerinin altında siyah torbalar oluşmuş, sanki bir gecede on yaş almış gibi derisi çökmüştü. “İki nesil önce, seçilen

bir kız Ilara'ya gitmesine birkaç gün kala boğulmuş. Büyükle onun yerine başka bir kız göndermiş. Prens, düşük kalitede bir kız geldiğini görünce ceza olarak suyumuzu bir ay kesmiş. Düzinelerce Varenialı ölmüş, çoğu da çocukmuş,” dedi babam güçlkle yutkunarak. “Büyükler Alys'i gönderirlerse, Ilaralıların onları kandırmaya çalıştığımızı düşüneceğinden korkuyorlar.”

Ilaralıların sert olduğunu biliyordum ama bu onlar için bile fazla abartılmış gibiydi. “Gönderdikleri kıza ne olmuş?”

Babam kafasını iki yana salladı. “Bilmiyoruz. Prens Ilaralı bir kızla evlenmiş.”

“Peki yaralı bir kıza ne yaparlar sence?” diye sordum. “Sami, Büyük Nemea'nın seyahatin ölümcül olabileceğini söylediğini duymuş.”

“Ölümcül olabilir, doğru,” dedi Büyük Nemea. “Fakat elçi buraya geldi ve Zadi'e'yi gördü. Artık Alys'i gönderirsek onları kandırdığımızı düşünürler. En azından elçi, Zadi'nin önceden sağlıklı olduğunu biliyor. Prens trajik bir kaza yaşandığını kabullenmek zorunda kalacak.”

“Peki yine de tatmin olmazsa? Suyumuzu, yiyeceğimizi, yakacağımızı kesmesini engellemenin bir yolu var mı?” diye sorarak Nemea'ya döndüm. “Ben gideyim. Zadi'nin gidecek gücü yok.”

“Peki yaralı ne yapacaksın?” diye sordu annem, aşağılayıcı bir tonda. “Elçi onu gördü.”

Onu. Kızını değil. Ama haklıydı. Talin beni oldukça yakından incelemişti. Yaramı gördüğüne emindim.

Nemea, çenesindeki beni kaşıyarak düşündü. “Saklayacak bir şey yapabilirim. Kapatıcı türü bir şey. Konseye Zadi'nin seyahat edecek durumda olmadığını söyledim, kızın durumunu kendi gözleriyle görmeleri gerekebilir. Yara olsa da olmasa da prensin ölü yerine diri bir kız isteyeceğine eminim.”

Annem kafasını hayır der gibi salladı. “Prens pazardaki salaklara benzemez. O başka tarafa bakarken pahalı kumaşın yerine ucuz kumaşı koyamayız. Yaptığımızı anlarsa-”

“Bu senin kararın değil,” diye hırladı Sami.

İrkildim, sebebi Sami’nin söyledikleri değil, annemin söyledikleriydi. Uzun zamandır beni böyle gördüğünü, Zadiye’nin kusurlu bir hali olduğumu düşündüğünü biliyordum. Ama bunu daha önce hiç dile getirmemişti.

“Bana kapatıcı üstünde çalışmak için biraz zaman verin,” dedi Nemea. “Ayrıca konseyi ikna etmeye çalışmak için de. Nor’u sürgün etmek için oy veren birkaç kişi vardı. Bunu tercih edilebilir bir alternatif olarak görebilirler,” diyerek bana baktı. “Gerçekten kardeşinmiş gibi yapabilir misin?”

Sürgün lafı beni o kadar şaşırtmıştı ki konuşamadım. Sadece zayıf bir şekilde kafamı sallayabildim.

“Güzel. Bu akşam evime gel. Kararımızı verene kadar konuştuklarımızı başka kimse bilmeyecek.”

Bir anlığına Sami’ye baktı. Onu eve götürmesini isteyecekmiş gibi duruyordu ama kararını değiştirdi. “Tekneni ödünç alacağım, Samiel. Sonra gelip alırsın.”

Büyük Nemea gidince babam sesini alçaltarak benden başkası onu duymasın diye fısıldadı. “Kardeşin on yedi yıldır buna hazırlanıyor ve yapamayacağını yeni fark etti. Senin hazırlanmak için iki günün var. Yapabileceğinden emin misin?”

Biliyordu. Bunun bir kaza olmadığını biliyordu, benim suçlu olmadığını da biliyordu. Toplantıda beni savunmuş muydu? En azından beni anneme karşı savunmuş muydu? Veya beni *sürmek* isteyen büyüklere karşı? Hayatım boyunca sadece iki köylünün sürgün edildiğini görmüştüm, denizin ortasına götürülüp küreksiz bir teknede bırakılmışlardı. Suçları cinayete teşebbüstü. Tanrılar aşkına, benim Zadiye’yi öldürmeye çalıştığımı mı düşünüyorlardı?

“Baba,” dedim tüm sorularımı tek bir kelimeyle aktarabil-
meyi umarak.

Babam sadece kolumu sıkıp Zadie ve Sami’ye döndü. “Ba-
ban henüz senin hakkında bir karar vermedi, Sami. Nor’un
onuru şüphe altına girdiği için büyükler Alys ile evlenmen ge-
rektiğini düşünüyor.”

“Olmaz,” dedi Sami. Zadie eliyle hızla açık ağzını kapattı.

“Annen de onlara katıldı,” diye devam etti babam.

“Hain,” dedi annem öfkeyle. “Bir de ona kardeşim dedim.”

Babam ona aldırış etmeden devam etti. “Ama baban her şeyi
sırasıyla yapmamız gerektiğini söyledi. Seninle konuşmak isti-
yor, Sami.”

“Peki ben?” diye sordu Zadie.

Annem burnunu çekti. “Peki sen *ne*?”

“Benim fikrim kimsenin umurunda değil mi? Büyükler kar-
deşimi yalancılıkla suçlamadan ya da ayakta duracak halim
yokken beni Ilara’ya göndermeden önce fikrimi sormuyorlar
mı? Varlığımı bu kadar çabuk mu unuttular?”

“Anlamadın mı?” dedi annem. “Güzelliğin olmadan sen bir
hiçsin. Hepimiz bundan ibaretiz, sen de kardeşinin bunu çöpe
atmasına izin verdin. Şimdi o prenses olacak, ben de acınası
hayatını *benim* evimde geçirip pörsümeni, yaşlı bir kadına dö-
nüşmeni izlemek zorunda kalacağım. Ne kadar önemli bir şey
olduğunu sana anlattığımı sanıyordum. Ucunda ne olduğunu
anlattığımı düşünüyordum. Artık on yedi yılda hiçbir şey öğ-
renmediğini anladım. Bedelini de ağır ödeyeceksin.”

Annem konuştuğu Zadie büzülüyor, her kelimesiyle daha
fazla küçülüyormuş gibi görünüyordu. Annemin hırsının hep
kibrinden doğduğunu düşünmüştüm, yirmi yıl önce uğradığı
haksızlığı telafi etmeye çalıştığını sanmıştım. Ama belli ki bu,
onun için çok daha fazla anlam ifade ediyordu.

Beni Varenia için fazla iyi olduğumu düşünmekle suçlamış-

tı. Yüzümüzün simetrisi ve vücudumuzun kıvrımları dışında hiçbir değerimiz olmadığını düşünen oydu. İlara'ya gidecek kişi olarak seçilmenin buradaki herkesten iyi olmak olduğunu, hatta köyün erkeklerinden bile üstün olduğunu düşünen kendisiydi. Benden bu yüzden mi bu kadar nefret ediyordu? Bende kendini gördüğü için mi?

Bu düşünce canımı yakmıştı. Ben anneme benzemiyordum. “Hiçbir şey anlamayan *sensin*,” dedim öfkeyle. “Bedelini ödeyen de.”

“Nor,” dedi babam beni geri çekmeye çalışarak.

“Sen hiç haksızlığa uğramadın, anne. Seçilmezsek değerimiz olmadığını söylüyorsun. Neden peki? Bizi fakir yapan, izole eden ve kendi eşini bile seçmeye tenezzül edemeyen bir prensle evlenmeye gönderilmenin neresi güzel? Burada onur kelimesi kimsenin ağzından düşmüyor ama güzel olmakta onur yok. Dişin yamuk, burnun kıvrık ya da *yanan var* diye kaderinin değişmesi onurlu bir şey değil.”

Zadie yüksek sesle ağlamaya başlamıştı. “Lütfen kavga etmeyin,” dedi. Onu duymazdan geldim. Bu duygular içimde yıllardır birikiyordu ve tıpkı dalgaları durduramayacağım gibi kendimi de durduramazdım.

“Seni seven iki kızını, intikamını alacak silahlara çevirdin. Ortada bir düşman olmadığını hiç fark edemedin.”

“Kes sesini,” diye çığlık attı annem. “Seni cahil, aptal.”

“Belki *gerçekten* silahımdır,” diye devam ettim, kolumdan tutan babama rağmen. “Öfkenle bilenmiş bir bıçağımdır. Belki de seni sırtından saplamak için gelmişimdir.”

Annem üstüme atladığında babam beni tam zamanında kenara iterek onu yakaladı. Sert bir şekilde yere düştüm ama hemen ayağa kalktım. Kollarımdaki ağrıya aldırış etmedim fakat kalbim kırılmamış gibi de yapamıyordum.

Annem ve büyükler bu kadar zalim olabileceğimi düşün-

yorlarsa buna engel olmayacaktım. Artık Zadie ve Sami kavuşmuşlardı. Bense Ilara'ya gidecek, köylüleri bir daha görmeyecektim. Babam da her zamanki gibi annemi affedecekti; çünkü o bile güzelliğin gücüne karşı koyamıyordu.

Sonraki saatler çok yavaş geçti. Sami, babasıyla konuşmak için bir süreliğine eve gitmişti. Nemea bir kez daha dönüp Zadie'nin yaralarını sardı ve durumuna göre gayet iyi toparlandığını söyledi. Zadie öğleden sonrayı uyuyarak geçirmiş, annem ise saatlerce bağırıp bana lanetler okumuştur. Şeytani, hain kızı hakkında söylediklerini kimin duyduğuna aldırış bile etmedi. Babam ise onu teselli etmeye çalıştı.

Ben evimizin altındaki tekne de yattım, annemin sesini duymamaya, sütunlara vuran suyun sesine odaklanmaya çalışıyordum. Parmaklarımı suya daldırdığımda evimizin altında yaşayan küçük balıklar parmaklarımı kemirdi. Gölgede hava serindi. Dağlarda havanın nasıl olacağını, bildiğim her şeyden uzak yerlerin neye benzediğini hayal etmeye çalışıyordum.

Annem tanrılara gönülden bağlıydı. Sadece Thalos'a değil, güzellik tanrıçası Astrea'ya, hava durumu tanrısı Spiros'a... kısacası hepsine tapıyordu. Bense etrafımdaki her şeyin içinde yaşayan ruhların varlığına inanıyordum. Suda, kuşlarda ve havada var olan tüm ruhlara. Hepsi canlı, güzel ve görünmez tüm tanrılar kadar ilahiydi. Dağların da ruhları olduğuna şüphe yoktu. Acaba onlar da kuşlar ve balıklar gibi çok iyi tanıdığım sevecen ruhlardan mıydı? Yoksa havayla su gibi hayatımızı idame ettirmemizi sağlayan ama bazen de bizi öldürmeye çalışan değişken ruhlar mıydı?

Dönüp yüzüstü yatarak yırtılmış balık ağı ile ölü denizanasını serbest bırakmak için kullandığım bıçağı çıkardım. Bunları yukarı çıkarıp anneme hepsinin Zadie'nin fikri olduğunu, Sami'yi sevdiğini ve gitmek istemediğini, ona yardım etmezsem

kendini öldürebileceğini anlatabilirdim. Annem bu söylediklerimi daha çok sevebilirdi. Yaşlanıp bekâr ölecek bir kadın yerine güzel bir fedai.

Peki ailemize ne olurdu? Beni savunacak bir Zadie olmadan kardeşimi öldürmeye çalıştığım için kesinlikle sürülürdüm ki bu ölümle eşdeğerdi. İçinde su veya yiyecek olmayan boş bir teknede uzun süre hayatta kalmak mümkün değildi. Evde kalmış bir kızla bir prensesin, ölü bir kızla sürülmüş bir kızdan iyi olduğu kesindi.

Zadie'nin hâlâ Sami'yle evlenmesine izin verilebilirdi. Annem hâlâ hem valinin eşinin *hem de* prensesin annesi olabilirdi.

Ama annem suya düşmüş planından başka bir şey göremiyor, kendini parçalıyordu. Hayatı boyunca hiç gitmediği bir krallığın, hiç görmediği tacı için yaşamıştı. Çıtalar üstüne inşa edilmiş güzel bir ev gibiydi ama yalandan ibaretti. Gerçeği kabullenmek demek, varlığının temellerinin yıkılması demekti. Bu yeni sonucu kabullenmek, aslında hayatın devam edebileceğini kabullenmek demekti.

Ağlamasını parkelerin arasından duyabiliyordum, babam ona teselli edici şeyler fısıldıyordu. Fakat ne söyleyebilirdi ki? Olanı hiçbir şey değiştiremezdi.

Güneş ufukta batmaya başlarken Büyük Nemea'nın evine doğru kürek çekmeye başladım. Onu kurutulmuş balıkla yosundan basit bir yemek hazırlarken buldum, pişirmek için ateş yakmamıştı. Tek odalı eve baktım, köşede oynayan bebek torunlarını görmeyi, temizlik yapan bir ya da iki torun kızla karşılaşmayı bekliyordum. Yüz yirmi beş yıldır yaşayan bir kadınla ilgilenen birilerinin olması gerekmiyor muydu?

"Yardım edeyim," dedim elindeki bıçağı alarak.

"Teşekkür ederim," diyerek bir tabureye oturdu, yerine yerleşirken eklemleri çıtırdamıştı. "Aklından geçeni biliyorum. 'Çocukları ve torunları nerede? Kim yemek yapıyor?' Ben tek

yaşamayı tercih ediyorum. Belki yüz elli yaşıma geldiğimde bir iki torunumu bana yardımcı olsunlar diye yanıma alırım.”

“Ben yapmadım,” dedim aniden. Buraya kendimi savunmaya gelmemiştim ama birden, ailem dışında en azından bir kişinin bana inanmasına önem verdiğimi fark ettim.

Beni duymazdan gelip su dolu bir kovayı işaret ederek, “Biraz su ver çocuğum,” dedi.

Suyu getirip yanındaki tabureye oturarak onu beni dinlemeye zorladım. “Ben yapmadım.”

“Yaptın ya da yapmadın. Bu dünyada kalan az zamanımı zaten olup bitmiş şeylere harcayamam. Artık önemi yok.”

“İnsanların kardeşimin canını yakmadığımı bilmesi önemli. Onu korumak için her şeyi yaparım,” dedim. Bunu yedi yıl önce kanıtlamamış mıydım? Varenia kanunlarına göre ailemize karşı sorumlu olduğumuz kadar yabancılara karşı da sorumluyduk. Kurtarabileceğin birinin ölmesine izin vermek ailene akıl almaz bir utanç yaşatmak demektir. İnsanların birbirine karşı sorumlu olduğu düşüncesi doğumumdan beri aklıma işlenmişti. Ama bunun Zadié’yi kurtarma nedenimle hiçbir ilgisi yoktu. Onu daima korurdum. Bizzat Thalos’un çelik parmaklarından çekip almam gerekse bile.

“Vali Kristos’un oğlunu sevdiğini duydum.”

“Evet. Sami de onu seviyor.”

Nemea iç çekip kurutulmuş balığa uzandı. “Keşke aşk, insanların inandığı kadar önemli olsaydı.”

Zadié yaralandığından beri ne uyumuş ne yemek yemiştin, artık sabrım kalmamıştı. “O da ne demek?”

“Eşim elli sene önce, çok derine hızlı bir şekilde daldığı için öldü. Onu çok seviyordum. Ama aşk sonsuza dek sürmüyor. Zaman ya da yaşananlar bizi ayırmasa bile, ölüm ayırıyor.”

Kafamı hayır anlamında salladım. Buraya felsefe dersi al-

maya gelmemiştim. “Büyükler Ilara’ya gitmeme izin verecekler mi, vermeyecekler mi?”

Cevap olarak eğilip bana denizgergedanı boynuzundan yapılmış küçük bir kavanoz uzattı. “Al,” dedi.

Kapağı açtım ve içindeki açık kahverengi merheme baktım. Pis kokuyordu, kuş pisliği gibiydi. “İçinde ne var?”

“Kahverengi yosun ve... başka şeyler.” Kapaticıdan ufak bir miktar alıp yanağıma sürdü. “Odanın diğer tarafında ayna var.”

Şüpheyle büyük, sinek pisliği dolu aynaya yaklaştım. Bu ayna gemi enkazından veya yasadışı bir takastan alınmış olmalıydı. Üstündeki tuzu biraz temizleyip yansımana baktım. Annemin el aynası dışında hiçbir yerde kendimi görmemişim.

Zadie’ye bakıyordum ama Zadie değildi. Tepeden başladım. Sami haklıydı, gözlerim biraz daha çekikti. Burnum düz ve şekilli idi, neredeyse Zadie’nin burnuyla aynıydı ama sanki onun burun delikleri biraz daha yuvarlaktı. Dudaklarım dolgun ve pembeydi, tıpkı Zadie’ninkilere benzese de onun üstdudağı biraz daha belirgin olabilirdi.

Gözlerimin yaranın olduğu yeri hızlıca geçtiğini fark edince şaşkınlıkla nefesimi tuttum.

Parmaklarımın aceleyle yanağıma gittiğini gören Nemea güldü. Kapaticı hemen çıkmıştı. Ona döndüm. “Kalıcı değil mi?”

“Bir gün boyunca kalır ama birkaç dakika beklemesi lazım. Suya girdiğinde on beş dakika içinde çıkar. Bu kadar kısa sürede elimden ancak bu geldi.”

Gözlerimin kenarları yaşlarla doldu. “Neden daha önce vermedin?”

Yaşlı yüzünün, aynada benimkinin yanında belirmediğini gördüm. “Neden verecektim, çocuğum? Yaralarımızı saklamak varlıklarını yok etmiyor. Tıpkı güzelliğin, kişiliğimizi gizlemediği gibi.”

Gözlerimiz ortak yansımamızda buluştu. Gözleri bulut gri-

siydi, Zadie'yle benim gözlerimiz ise annemizin altın tonundaki rengini almıştı. *Bal gibi*, demişti Sami bir keresinde. İkimiz de hiç bal görmemiştik. Balı, "böceklerin yaptığı bir şey" olarak tasvir edince hakaret ettiğini düşünmüştük.

"Yani Ilara'ya gidiyor muyum?" diye sordum.

"Evet."

Dönüp ona baktığımda konuşamadığımı fark ettim. Gülümseyerek omzuma dokundu. "Şimdi kızım, eve gidip seyahate hazırlan. Ilara'ya at arabasıyla beş günlük yolun var. Bu sürenin büyük kısmını hasta olarak geçireceksin."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. Kazadan beri kan mercanı zehirlenmesi dışında hiç hastalanmamıştım. "Neden?"

"Daha önce hiç karaya çıkmadın. Her şey sisteminde şok etkisi yaratacak, en çok da yiyecekler. Hava bile farklıymış, öyle diyorlar. Üşüyeceksin, gerçi muhafızlar sana uygun kıyafetler getirecektir."

Sami'nin pelerinini düşündüm. Artık benim mi olmuştu? Zadie'nin sandığındaki tüm güzel kumaşlar, inci kolyeler ve tarak da benim mi olacaktı? Yoksa kardeşime verilen lüks eşyalardan yararlanamayacak mıydım? Zavallı Alys tacı önce Zadie'ye, sonra bana kaybettiğini öğrenince ne hissedecekti?

"Peki ya kral ne yaptığımızı anlarsa?" diye fısıldadım korkuyla. "Buradaki herkesi cezalandırır mı?"

Nemea kemikli omuzlarından birini kaldırdı. "Evet. Gerçi bu gidişle beş yıla kalmadan hepimiz açlıktan öleceğiz. Kralın kendine sorması gereken soru, biz olmadan çok sevdiği incilerini kim toplayacak?"

Nefesim kesildi. Daha önce hiçbir yetişkin durumun ne kadar kötü olduğunu bana itiraf etmemiş, krallığın bize olan ihtiyacını bu kadar açıkça ortaya koymamıştı.

"Vali Kristos neden Ilaralılara karşı çıkmıyor?" diye sordum. "Büyükler neden çıkmıyor?"

“Devrim genç işidir, çocuğum. Ayrıca buradan ne yapabiliriz ki? İncileri onlara vermezsek kral da bize hiçbir şey vermez. Kıyıya çıkmaya çalışırsak öldürülürüz,” diyerek kapatıcı kavanozunu bana uzattı. “Git hadi. Ailene dön. Diğer büyükler onlara haberi vermiştir. Gitmeden önce kardeşinle olabildiğince fazla vakit geçirmek isteyeceksindir.”

Kapıya doğru yürürken söyledikleri zihnimde yankılanıyordu. Buradan *gerçekten* ne yapılabilirdi?

“Peki ben?” diye sordum arkamı dönerek.

Nemea merakla beni süzdü. “Ne olmuş sana, çocuğum?”

“Ben kalede olacağım. Kral beni dinleyecektir. Ona ne kadar çaresiz olduğumuzu anlatırsam, daha fazla yiyecek ve su göndermezse inci toplayacak insan kalmayacağını söylersem... bir şeyler yapması gerekir, değil mi?”

Aynı omzunu tekrar kaldırarak hafifçe silkti. “Belki yapar, belki yapmaz,” dedi. Bu sefer gülümsüyordu.

O gece uyumadım. Aileden kimsenin uyuduğunu düşünmüyordum. Zadié'nin fısıltıları dışında hiç ses yoktu. Uzun saatler boyunca elini tutarak ona her şeyin iyi olacağını, Sami ile evlenip çok güzel çocuklar doğuracağını söyledim. Tabii bana inanmış mıydı, bilmiyordum.

Anlattıklarım Zadié ve Varenia'da yaşayacağı hayattan ibaret olsa da aklım uzaklardaydı. Vali Kristos'un evinde yemek yediğimiz akşam, Talin'le tanıştıktan sonra Thalos'a ettiğim duayı hatırladım. Zadié yerine beni göndermesi, onu istemediği bu kaderken kurtarması için dua etmişim.

Duayı Zadié için yapmış olsam da söylediklerimde biraz bencillik olduğunu inkâr edemezdim. Zadié'nin gitmesini istemiyordum ama Varenia'da kalıp Sami'yle evlenmek de istemiyordum. Hayatımı, eşim bana baktığında başkasını mı düşü-

nüyor diye şüphelenerek geçiremezdim. Yüz yıl boyunca ayı-
ufka bakamaz, aynı şeyleri yiyip aynı insanları göremezdim.

Buna bir şekilde ben mi neden olmuşum? Thalos beni kâ-
tülüğüm için cezalandırıyor muydu? Evet, Varenia'dan gitmek
istiyordum ama bedelinin bu olacağını bilsem asla istemezdim.

Parkelerdeki çatlaklardan suyun mavisini görebildiğimde
yataktan kalktım. Varenia'da geçireceğim son güne girmiş-
tim. Ertesi sabah Vali Kristos ve Sami beni kıyıya götürecekti.
Kraliyet muhafızlarının komutanı tarafından bizzat karşılanı-
caktım.

Annem hâlâ benimle konuşmadığı için bunları babam an-
latmıştı. "Komutan senin Zadie olduğuna inanmazsa ne olur
bilemiyorum," diye ekledi.

Kafa derimin buz kestiğini hissetmeme rağmen başımı sal-
ladım. "Anladım."

"Git, buradaki son gününün tadını çıkar."

"Zadie bu kadar hasta, annem de bu kadar sinirliiyken hiçbir
şeyin tadını çıkaramam," dedim.

Göğsüne yaslanmama izin verdi. "Kardeşin iyileşecek. An-
nen de seni affedecek."

"Yarından önce değil ama."

"Hayır, muhtemelen değil. Elbet bir gün her şey tekrar yo-
luna girecek."

Ben o günü hiç görmeyecektim. Bir daha hiçbirini göreme-
yecektim.

"Git Sami'yi bul," dedi babam. "Kristos, Zadie'yle evlen-
mesine izin vermiş mi öğren. İyi bir adamdır, doğru kararı ve-
receğine inanıyorum."

Tuniğimle gözlerimin kenarlarını sildim. "Tamam baba."

Gitmeden önce Zadie'ye baktığımda annemin başında oldu-
gunu gördüm. İyi ellerde olduğundan emin olduktan sonra bal-
kondan suya atladım. Tekneye binebilirdim ama canım yüzmek

istiyordu. Sami'nin evi uzakta değildi ve okyanusu bir daha ne zaman göreceğimi bilmiyordum. Belki de asla göremeyecektim.

Sami'nin evine geldiğimde, onu evin önündeki iskelede otururken gördüm.

“Haber var mı?” diye seslendim.

Yakınımızdan tekneyle bir aile geçti, ailenin annesi bana pis pis bakıyordu. Zadie'ye yaptığımı düşündükleri şey için bana lanet okuduğuna şüphem yoktu. Çenemi kaldırıp bakışlarına karşılık verdim.

Sami suya atladı ve kadın en sonunda yüzünü çevirip bana bakmayı kesti. “Henüz yok,” dedi. “İyi misin? Ailem bana büyüklerin kararını söyledi.”

Hissettiğim korkuyu yuttum. “Bir şeyim yok,” dedim.

Daha yaşlı gösteriyordu. Son iki günde yaşanan olaylar, çocukluğunun geri kalanını söküp almış gibiydi. “Baban mı gönderdi?”

“Evet. Babanın evlenmenize izin vereceğini düşünüyor. Sence verecek mi?”

Sami, evinin altındaki sığıla yüzüp onu takip etmemi işaret etti. “Bilmiyorum. Annem Zadie'yle evlenmeme şiddetle karşı çıkıyor.”

“Neden?”

“Çünkü Thalos'un ailenizi cezalandırdığını düşünüyor.”

Sözleri üzerine irkildim. “Ne için?”

Yere baktı. “Annenin gururu için,” dedi.

“Bunun Thalos ile hiçbir ilgisi yok,” dedim ama görüldüğüm kadar emin değildim. “Gerçi annemin gururuna bir şey diyemem.”

Sami tek eliyle sütunlardan birini tutup diğer eliyle beni kendine doğru çekti. Daha önce hiç görmediğim kadar sert davranıyordu.

“Canımı yakıyorsun,” dedim elini üstümden iterek.

Sert bir sesle sordu. “Bunu kendi kendine yaptı, değil mi?”

Bir süre boyunca suyun üstünde yüzdüm, tuttuğu yer hâlâ acıyordu. Zadié, Sami’nin gerçeği bilmesini istemezdi, yine de bilmeye hakkı yok muydu? Aralarında bu kadar korkunç bir sır varken birlikte hayat kuramazlardı.

“Evet,” dedim sonunda.

“Ona yardım ettin mi?”

Hayır diye çığlık atmak istedim. Ben bulaşmak istememiştim. Zadié’nin bana söylediklerini, ona yardım etmezsem onu sevmediğimi söylediğini hatırladım. Kalmazsam tek başına yapacağını söylemişti.

Bu sırrı hayatım boyunca saklayamazdım. Birine söylemem gerekiyordu. “Evet,” dedim.

Sami iki eliyle suya vurarak ikimizi de ıslattı. “Thalos adına, Nor! Neden?”

“Başka seçeneğim yoktu!” diye bağırdım. “Denizanasını tek başına yakalayıp tekneye bağlamıştı. Gitmek istedim, eğer gidersem tek başına yapacağını söyledi. Kendini öldürecek diye korktum. Yapamayacağımı fark ettiğim sırada elimi zorla bacağına bastırdı,” diyerek gözyaşlarımı sildim. “Yapmak istemedim ama oradaydım.”

“Onu ikna edemez miydin?” diye sordu, kendi gözleri de yaşlarla dolmuştu.

“Sence denemedim mi?” Titrek bir nefes aldım ve ona yalvaran gözlerle baktım. “O benim kardeşim, Sami. Bana yalvardı. Seni bırakamazdı. Anlamıyor musun? Senden ayrılacağına ölür,” dedim.

Büyük bir dargınlıkla, *beni değil* diye düşündüm. *Sadece seni.*

“Peki babam onunla evlenmeme izin vermezse ne yapacağım? O zaman ne olacak?”

Gözyaşlarımı bastırdım. “Bir yolunu bulacaksın,” dedim.

“Ben valinin oğluyum, Nor. Sorumluluklarım var.”

Bu sefer ben onun kolunu tuttum. Yüzünü ekşitene kadar tırnaklarımı tanıdık derisine batırdım. “Ben biraz önce hayatım boyunca başka biri olmayı kabul ettim! Kardeşimi bırakmayacağsın, anladın mı?”

Çenesi kasıldı. “Bırakmayacağım,” dedi.

“Söz ver.”

Elimi nazikçe itip gözlerimin içine baktı. “Söz veriyorum,” dedi.

“Güzel,” dedim. Ona inanıyordum. Bu durumu nasıl yoluna koyacaktı bilmiyordum ama bir çaresini bulacağına inanıyordum. “Konuşmamız gereken bir şey daha var,” dedim.

“Ne?”

“Vali olduğunda hep yaşam standardımızı yükselteceğini söylüyorsun. Ilara’ya başkaldıracağını söylüyorsun.”

“Yapacağım da,” dedi. Nedense bu sefer ona hiç inanmadığım kadar inanıyordum.

“Henüz vali olmadan bunu yapmaya başlamanın bir yolu var desem?” diye sordum.

“Ne demek istiyorsun?”

Ailesinin küçük teknesine işaret ettim. “Gel benimle,” dedim.

9

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu Sami, kürekleri ona uzattığım sırada.

Ona buruk bir şekilde gülümsedim. “Pazara. Bu hafta ailemin tahılını ve suyunu sen alacaksın,” dedim. Annem benden bir şey almamı istememişti ama Zadie’nin yaraları dikkatini dağıtıyordu, bana duyduğu nefret yüzünden yiyeceklerimizin bitmek üzere olduğunu fark etmemişti.

Sami’nin ağzı bir süre açık kaldı, benimle tartışmaması gerektiğini biliyordu. Kafasını salladı. “Yemin ederim ki kaya midyesi kadar inatçı ve otoritersin.”

Sert bir bakış atarak sözünü kestiğimde ikimiz de güldük. “Evlensek asla yürümezdi,” dedim. “Biliyorsun, değil mi?”

“Bilemiyorum. İdare edebilirdik,” dedi.

Aniden utanarak eteğimle bacağımı örttüm, Sami bacaklarımı daha önce birçok kez görmüş olsa bile. “Dün gece Büyük Nemea ile görüştüm. Yaram için kapatıcı yaptı fakat kral numaramızı anlarsa olacaklardan korkuyorum. Babamın söylediğine göre büyükler bir seferinde ikinci sınıf bir kız göndermişler. Bu yüzden Ilara suyumuzu kesmiş. Düzinelerce çocuk ölmüş,” dedim.

Sami kürekleri o kadar sıkı tutuyordu ki eline kıymık batacağından korktum. “Kimse de bir şey yapmamış, öyle mi?”

Kafamı hayır dercesine salladım. “Nemea, ayrıca durum değişmezse Varenia’nın beş sene içinde aç kalacağını söylüyor. Sulardaki balıkları bitirdik, inciler olmadan ticarete ne kullanacağız?”

“Mercan ve sünger?” dedi şüpheli bir şekilde.

“Onları sığ taraflarda da bulabilirler. Ayrıca çok sayıda balık tutup balina avlayabilen ticaret gemileri var. Bizim sunabildiğimiz tek şey, Varenia incileri,” dedim.

Sami iç geçirdi. “Ne yapılabilir bilmiyorum, Nor. Babamla konuşmaya çalıştım ama hiçbir şey yapmıyor. Kimse yapmıyor.”

Bir süre sessizce kürek çekti, ta ki iskele pazarı bir dalganın üstünde belirene kadar. Birbirine bağlanmış teknelerden oluşan bir pazardı. Temel ihtiyaçlar ve kimsenin besleyecek kadar yemek bulamadığı birkaç evcil hayvan satılıyordu. Küçükken Sami’ye bize maymun alması için yalvarmıştık. Hayır dediğinde Zadi ağlamıştı. Reddetmekte haklı olsa da ondan sonra bize hiç hayır dememişti sanırım.

“Belki ben yardım edebilirim,” dedim. “Ben Ilara’da olacağım, Sami. Kral ile konuşabileceğim. Prens benim *eşim* olacak. Ona buradaki durumun ne kadar kötü olduğunu anlatırsam, bir şeyler yapmak zorunda kalırlar.”

Burnunu çekti. “Neden? Bizi umursamıyorlar ki. Bunu açıkça belirttiler. Şu elçi yok mu, Talin miydi? Gelişinin tek nedeni Zadi’ye bakmak değildi.”

İsmi duyunca yanaklarımın ısındığını hissettim. “Ne demek istiyorsun?” diye sordum.

Sami, tüccarların duyabileceği mesafeye fazla yaklaşmamamız için çapayı attı. “Siz gittikten sonra babama bir sürü soru sordu. Annemin inci koleksiyonunu görmek istedi, annem de öyle bir koleksiyonu olmadığını söyledi. Fakir ailelere yardım

edebilmek için incilerini satalı yıllar oluyor. Kralın 'ortalama bir köylünün' evini ziyaret etmesi konusunda ısrarcı olduğum söyledi. İnsanların nasıl yaşadığını görecekmış," dedi.

"Thalos aşkına, neden?"

Sami tek kaşını kaldırdı. "Bilmiyorum. Sizin evinizi görmek istedi ama babam onu teyzemlerden birinin evine götürdü," dedi.

Ufak bir hayal kırıklığı hissettim. Son birkaç gündür o kadar meşguldüm ki Talin'i düşünecek fırsatım olmamıştı. Gerçekten deniz camı rengindeki gözleri birkaç kez rüyama girmişti. O bir daha görür müyüm diye düşündüm, sonra da aptallığım için kendime kızdım. Talin, numaramı anlayabilecek tek kişiydi. Bir kez daha görmemek için dua etmem gereken tek kişiydi.

"Sence ne istiyordu?" diye sordum Sami'ye.

"Bence kral, onu bize güvenmediği için gönderdi. İncileri kendimize sakladığımızı düşünüyor. On sene önceki kadar inci çıkmadığını söylüyoruz ancak yalan söylediğimizi düşünüyor. Bence o yüzden incilerin değerini azaltıp duruyor," dedi.

"Nasıl yani?" diye sordum kafa karışıklığı içinde. "İncilerin değerine piyasa karar veriyor. Kral değil."

"Birkaç hafta önce pazarın kuzeyinde bir Galethli ile takas yapıyordum. İlaralı kaçakçıların incileri her zamanki fiyata sattıklarını söyledi," dedi.

Biraz daha yaklaştım. "Tam olarak ne demek istiyorsun? İncilerin değeri düşmedi ama bize karşılığında daha az ödeme mi yapıyorlar?"

Kafasını sallayarak onayladı. "Kral bizi yeterince zorlarsa incilerin aniden artacağını düşünüyor. Kalmadığına inanmıyor. Ya da inanmak istemiyor. Elçi burada gördüğü gerçekleri anlatsa bile kral onu dinlemeyebilir," dedi.

Talin'in geliş amacı casusluk olabilir miydi? Bana nasıl baktığını, bakışlarının midemde yarattığı kıpırtıları düşündüm.

Talin'in şüphesini, merak ya da her ne kadar aşağılayıcı olsa da ilgi olarak algılayacak kadar saf mıydım?

Sami devam etti. "Anlamadın mı? Hiç olmadığı kadar çok çalışıyoruz ama ekonomimiz büyümüyor. Büyük büyük atalarımızdan çok daha kötü haldeyiz. Peki neden? İncilerimizi herkes gibi neden serbest pazarda satamıyoruz?"

Bıkkın bir şekilde iç geçirdim. "Kayıp prenses yüzünden," dedim.

"O yüzlerce yıl önceydi, hiç olmamış bile olabilir. Şu anda yaşayan Varenialılarla hiçbir ilgisi yok. Bizi bilerek fakir ve güçsüz tutuyorlar, Nor," dedi.

"Biliyorum, Sami."

O kadar hızlı konuşuyordu ki takip etmekte zorlanıyordum. "Ayrıca Ilaralılar tarafından kontrol edilmemiz bir yana, en güzel kadınlarımızı kraliçe olarak gönderiyoruz. Bu kadar aşağılık insanlarsak, prenseslerini neden Varenia'dan alıyorlar?"

"Bilmiyorum!" diye bağırdım.

Bir süre sessizce oturduk, tekne hafifçe sağa sola sallanıyordu. Yıllardır kendime aynı soruları soruyordum ama cevaplara hâlâ yaklaşamamıştım.

"Belki öğrenebilirim?" diye aniden öneride bulundum.

Sami kafasını kaldırdı. "Ne?"

"Kalede olacağım, kralın ve tüm danışmanlarının yanında. Ilaralıların incileri ne yaptığını, neden bu kadar çok istediklerini görmüş olacağım. Sorularımızın cevapları parmaklarımin ucunda olacak."

"Kralın kalesinde *casusluk* mu yapacaksın?"

Omuzlarımı silktim. "Orada yaşıyorsam eğer bu casusluk mu oluyor? İnsanların konuşmalarına tesadüfen kulak misafiri olmak casusluk mu?"

Kafasını iki yana sallamaya başladı. "Hayır, Nor. Öyle demek istemedim," dedi.

“Ne yapalım yani? Sen vali olana kadar bekleyelim mi? Baban Ilaralılara karşı çıkamazken senin çıkabileceğinin garantisi var mı?”

Sami çenesini kastı. “Peki *senin* çıkabileceğinin var mı? Hayatını güzelliğin hakkında endişelenerek geçirdin, yönetmeyi öğrenerek değil,” dedi.

Öfkemin alevlendiğini hissettim ancak korkum daha ağır basıyordu. Annemin sözleri kulaklarımda yankılandı. *Güzellik güçtür*. Belki bu Varenia’da doğruydu ama Ilara’da işlerin nasıl yürüdüğünü kim bilebilirdi ki? “Kral beni dinler mi bilmiyorum,” diyerek itirafta bulundum. “En azından denemem lazım.”

“Çok tehlikeli, Nor. Ne yaptığın anlaşılırsa... sonucu buradaki herkes için korkunç olabilir,” dedi.

Ellerine uzandım. “Kralın kalesinde casusluk yapmanın riskli olduğunun farkındayım. Kolay yola başvuruabileceğimi de biliyorum. Geleneklerimizi bırakıp Ilara hayatına alışabilirim. Varenia’da her şey yolundaymış, ailem geçinebiliyormuş, Zadie dinlenmek yerine dalış yapmak zorunda değilmiş gibi davranabilirim. Ama gerçeği biliyorum. Güneşin her doğuşu, Varenia’yı tek bir istiridyenin bile kalmayacağı o güne yaklaştırıyor. O zaman ne yapacaksın? Ilara kralı, su ve yakacak vermeyi kestiğinde ya da yakalayacak balık kalmadığında ne olacak? Artık *çabalamak* yeterli değil. Hemen şimdi *harekete geçmezsek* hepiniz öleceksiniz,” dedim.

Sami kafasını kaldırıp bulutlara bakıyor gibi yaptı, engellemeye çalıştığı gözyaşlarını görebiliyordum. “Tamam, öğrenebildiğini öğren,” dedikten sonra somurttu. “Peki, bir şeyler öğrensen bile bana nasıl bilgi vereceksin? Varenialı gelinlerin içbiri bir daha köye dönmedi.”

“Benimle buluşmak zorundasın.”

“Nor-” deyip bakışlarımı takip ederek iskele pazarına baktı. Varenia’daki tüm yüzler tanıdıktı ama buradan, kalabalığın

içinde hepsi aynı görünüyordu. Sami kalabalığın arasına karışabileceği bir yere gelirse...

“Liman,” dedik aynı anda.

Derin bir nefes aldı. “İşe yarayabilir. Bir sonraki pazara üç haftadan fazla zaman var. Hazırlanman için yeterli olabilir.”

“Ama nasıl buluşacağız? Liman pazarının kocaman olduğunu söylemiştin,” dedim.

“Uçurtma satan bir adam var. Bulması kolay çünkü uçurtmaların birkaçını standına bağlıyor. Öğle vakti orada buluşabiliriz,” dedi.

Heyecanlı ve şaşkına dönmüş bir halde tekneye yaslandım. “İlk seferinde gelemeyebilirim,” dedim.

“Biliyorum.”

“Ama her ay orada olmaya devam et. Gelmek için elimden gelen her şeyi yapacağım.”

“Ben de.”

Pazardan alacaklarımızı hızlıca aldık, ikimiz de kalan vaktimizi boşa harcamak istemiyorduk. Sami, eve doğru kürek çekmeye başladığı sırada bir ailenin yanından geçtik, suratları asıktı. Köyün seilmeyen kızı olduğumu fark ettilerse de bir şey söylemediler.

Sonra teknenin zemininde koyu bir kumaş olduğunu gördüm. Yaklaşık bir metre yetmiş santimlik bir şeyin üstüne örtülmüştü.

Bir ceset.

Aile, ölmüş ferdini görmeye gidiyordu. Sami’yle aynı anda başımızı eğdik, sempatimizi göstermek için kalbimize dokunduk. Kafamızı kaldırdığımızda ailenin babası bize başıyla selam verdi ve sessizlik içinde yollarına devam ettiler.

Varenia’da cenazeler kişisel, ciddi şeylerdi. Yalnızca çekirdek aile fertleri katılırdı. Böylece diğer insanlar, ölümlere duydukları saygıdan dolayı belirli yerlerden kaçınmak zorunda

kalmıyordu. Çocukluğumda bir cenazeye katılmıştım, dedemin cenazesiydi. Rüzgâr balinası tarafından öldürülmüştü. Bu yırtıcı balinanın beyaz, devasa bir yüzgeci vardı. Yelken görevi gören bu sırt yüzgeci sayesinde okyanustaki en hızlı canlılardan biriydi. Anneannem dul kalmıştı. Neyse ki çocuklarının çoğu yetişkindi, bu yüzden teyzemlerden birinin yanına yerleşmişti.

Babamın söylediği sözleri hatırlamıyordum. Yalnızca ceset suya değdiğinde kumaşın bir anlığına su yüzeyinde asılı kaldığını, dedemin yüzünün görüldüğünü hatırlıyordum. Kayalarla ağırlaştırılmış ceset hızla batmıştı, kısa süre içinde köpekbalıklarının geleceğini biliyorduk.

Neden cesetleri yakmıyoruz? diye sormuştum babama, ölmüş olsan bile yenmekten iyi bir son olacağını düşünmüştüm.

Çünkü kızım, denizden aldıklarımızın karşılığını vermeliyiz. Thalos bize denizden yiyecek ve topladığımız incileri veriyor. Böylece güçlü ve sağlıklı oluyoruz. Öldüğümüzde ise okyanusa dönüyoruz ki o da beslensin. Kalplerimizden kan mercanı yetişsin ve döngü tekrar başlasın.

Anı yok olurken yarama dokundum. “Herkes kardeşimin canını yakmaya çalıştığını düşünüyor, Sami. Hatta onu öldürmeye çalıştığını sanıyorlar,” diyerek yere baktım, gözlerim dökmediğim yaşlar yüzünden yanıyordu. “Galiba bu söylentiye annem başlattı.”

“Belki ama söylentiye Alys’in annesi yaydı. Alys yerine sen seçildiğin için çok kızgın,” dedi.

“Alys’ten güzel olduğum için seçilmedim. Başka alternatif olmadığı için seçildim,” dedim.

Uzanıp elimi tuttu. “Dinle, Nor. Sen ikinci sınıf bir kız değilsin. Hiçbir zaman olmadın,” dedi.

Üzüntüyle güldüğümde Sami bana eşlik etmedi.

“Ciddiyim. Kralı gözetlemeye gönüllü olacak başka bir kız düşünemiyorum. Zadie bile yapamaz. Annen, yaran yüzünden

çirkin olduğunu söylemiş olabilir ama yaran seni cesur yaptı,” dedi.

“Cesur mu?” diye sorarak tahıl çuvalına tekme attım. “O kadar korkuyorum ki Sami...”

Kahkaha attı. Çocukken çok sevdiğim o kahkahasının, daha kalın bir versiyonuydu.

“Neye gülüyorsun?”

“Sen hiçbir şeyden korkmuyorsun, Nor. Hiç korkmadın,” dedi.

Yanıliyordu. Zadi ve babamı bırakmaktan, bildiğim tek yuvayı terk etmekten korkuyordum. Yabancılar arasında yalnız kalmaktan, başka biriymişim gibi numara yapmaktan korkuyordum. Hiç görmediğim bir adamla evleniyordum ve bu konuda tıpkı Sami’yle nişanlanmam gibi hiçbir seçim şansım olmadığını biliyordum.

Daha da kötüsü, dönüştüğüm kişiden korkuyordum. Herkes yalan söyleyen, ailesine saygısızlık eden, kardeşinin kendini sakatlamasına yardım eden bir kadın. Bir kralı gizlice gözetleyen bir kadın.

Taç çalan bir kadın.

O gece kutlama olmadı. Zadi için planlanan veda kutlaması ve Sami’yle olan evliliğimizin anonsu kazadan sonra iptal edilmişti. Köy sıradan gecelerde olduğu gibi sessizdi.

İyi de olmuştu, insanların bana ters ters bakıp fısıldaşmalarını kaldıramazdım.

Sami’yi sabah son kez görecektim, beni kıyıya götürecekti. Onun dışında benimle görüşmek isteyen iki insan da evdeydi, bu yüzden tüm geceyi evde geçirmek istiyordum.

Annem bile hâlâ yüzüme bakmıyordu.

“Her şeyin hazır mı?” diye sordu Zadi. Artık yatakta oturbiliyordu, yüzüne biraz renk gelmişti ama hâlâ çok acı çektiğini görebiliyordum.

“Evet,” dedim onun olması gereken sandığa dokunarak. Annemin itirazlarına rağmen babam sandığı almam konusunda ısrarcı olmuştu. “Lütfen, benim için endişelenmene gerek yok.”

“Evet, endişelenmek hep senin işin oldu,” diyerek elimi sık-tı. Beni suçlamıyordu. Sadece şimdi yaptığım fedakârlığı değil, yedi yıldır her gün yaptığım fedakârlıkların farkında olduğunu söylüyordu. Elleri incinmesin diye kürek çekmem, tüm hataların suçunu üstlenmem, Sami dolaşmak istediğinde güzelliği-ne zarar gelir diye onunla kalmam. Hepsinin boşa çıkması çok ironikti. Kaba ellerim ve güneşten bronzlaşmış cildimle benim gidiyor olmam çok ironikti.

Varenia’daki son yemeğimi hazırladım çünkü annem yap-mıyordu, Zadie yapamıyordu ve babam, eh... açlıktan ölse bile yemek hazırlayamazdı. Elimizde Sami’nin aldığı tahıl ekmeği ve biraz kurutulmuş balık dışında başka bir şey yoktu. Sami, Zadie’yle evlenmezse yiyeceğimiz Büyük Nemea’nın tahmi-ninden de önce bitecekti. Prens beni kabul edip başlık parası gönderse bile. Pazarda kullandığımız incilerin çoğunu ben bu-luyordum. Zadie yaralı olmasa dahi yokluğumu telafi edecek kadar dalış yapamazdı.

Zadie, akşam yemeğinde atmosferi rahatlatmak için cesur-ca bir harekette bulundu. “Düşünsene, yarın at göreceksin Nor. Gerçek bir at. Hem de yakından. Belki binersin bile,” dedi.

“Sence binebilir miyim?”

Kafasını salladığında ikimiz de heyecanla inledik. Günlerdir ilk defa eski halimize döndüğümüzü hissediyordum.

“Karada beş günlük yolculuk yapacaksın, neler göreceğini düşünsene. Denizde beş günlük bir yolculukta göreceğinden fazlasını göreceğin kesin,” dedi.

Sohbetin tersine dönmüş olması tuhaftı. Bunlar benim Za-die’ye söylediğim türden şeylerdi. Bunu bana hatırlatarak mo-

ralimi düzeltmeye mi çalışıyordu, yoksa kararından pişman mı olmuştu?

“Gittiğinde görgülü davranmayı unutma,” dedi babam. Sabahattan beri kurduğu en uzun cümleydi. “Nereye gidersen git, aileni temsil ediyorsun.”

“O bu aileyi temsil *etmiyor*,” diye çıkıştı annem. “Bizim için öldü sayılır.”

Zadie elini annemin koluna koydu. “Nasıl böyle söylersin? Nor’umuz sonsuza dek gidiyor, seni bu sözlerle mi hatırlasın istiyorsun?”

“Beni... kusurlarına rağmen ona mümkün olan en iyi eşi bulmak için yaptığım fedakârlıklarla hatırlamasını isterdim. Fakat o hepsini çöpe atmayı tercih etti, bu yüzden nasıl istiyorsa öyle hatırlasın,” dedi annem. Masadan kalkıp yatak odasının perdesi arkasında kayboldu. Ekmeğine ve balığına dokunmamıştı.

“Ona kulak asma,” dedi Zadie zayıfça.

Kimsenin yemek yemediğini fark ettim, babam bile yemişti. Belki de annem haklıydı. Belki de *gerçekten* vefasızlık etmiştim. Beni köyden başka biriyle evlendirebilirdi ama Sami’yi seçmişti. Prensle evlenecek kadar güzel olmayabilirdim ama yine de valinin oğluna layık olduğumu düşünmüştü.

Yaptıklarının özveriden doğduğuna inansaydım annemi anlayabilirdim. Maalesef bu şartlar altında inanabileceğimi hiç düşünmüyordum.

“Hadi yatalım,” dedim Zadie’ye, yatak odasına gitmesine yardım ederek. Sakat bacağına ağırlık veremese de ayağa kalkacak gücü vardı ki bu çok iyi bir gelişmeydi. Yarın bana veda edebilecek gücü bulabilirdi, en azından balkona çıkabilirdi.

Saçındaki örgüleri çözerek temiz suyla bir kumaş ıslatıp yıkanmasına yardım ettim. Zayıf ve hastalıklyken bile güzeldi. Altın rengi gözleri sevgi ve merhamet yayıyordu. Yumuşak,

pembe dudaklarında üzgün bir gülümseme vardı. Elini yanağına koyduğunda kumaşı bırakıp elini tuttum.

“Ne oldu?” diye sordum.

“Seni bir daha görmeyeceğime inanamıyorum.”

“Ah, Zadi,” dedim. Söylediğinin doğru olduğunu bilmeme rağmen, bu şekilde düşünmeye asla dayanamazdım.

“Varenia’dan gitmeye çok korkuyordum ama senin gidişimi izlemekten bu kadar korkacağımı hiç düşünmemiştim. Zorla gönderilmiş olmama o kadar odaklanmışım ki kalmak nasıl olur, hiç düşünmedim,” dedi.

Zadie’yle aramızdaki fark buydu. Varenia’yı gideceği günü hep kendi açımdan hayal etmiş olmama rağmen, milyonlarca kez de onun açısından hayal etmiştim. Kalmanın hep daha kötü olduğunu düşünmüştüm.

“Bir şey olmayacak,” dedim. “Annemle babam yanında. Sami de öyle.”

Elimi sıktı. “Ama en çok sevdiğim insan yanımda olmayacak. Sami kalbimin sahibi olabilir ama sen, sevgili ve güzel Nor’um, ruhumun ikizisin,” dedi.

Ağladım. Beraber ağladık. Annemin aptalca hayaline harcadığımız onca yıl ve sırtımızdaki yükler için. Ben, annemin gözünde yeterli olmadığımı ve asla olmayacağımı bildiğim için; Zadi ise fazlasıyla yeterli olmanın, kusursuzluğa ulaşma zorunluluğunun yükü için... Kardeşimin bacaklarındaki yaralar kadar hassas ve zayıf olduğumuz o anda, annemin asla anlayamayacağı bir biçimde güzeldik.

Birden, kardeşimin Sami’ye olan sevgisini kıskanmanın ne kadar aptalca olduğunu fark ettim. Artık hiçbir erkeği kardeşimi sevdiğimden fazla sevemeyeceğimi anlamıştım. On yedi yıldır, neredeyse her anımız birlikte geçmişti. Bununla ne rekabet edebilirdi? Bunu ne yıkabilirdi? Annem ve hayalleri yıkamazdı. Thalos bile yıkamazdı.

Sabah için kendimi hazırlamalıydım. Zadi'e'nin yapacağı gibi saçlarımı dikkatle yıkayıp örmeli, en iyi elbisemi çıkarıp cildime yağ ve parfümle bakım yapmalıydım. Ama bunlar yerine tüm gün giydiğim tunikle, gözyaşlarımızın tuzlarıyla lekelenmiş yanaklarımla kardeşimin kollarında uyudum. Kalplerimiz birlikte atıyordu.

Annem, bize zamanın veya mesafenin yok edemeyeceği tek bir hediye vermişti. *Birbirimiz.*

10

Alacakaranlığın gri ışığında, Zadie'nin şakağında gezen parmak uçlarıyla uyandım. "Ne oldu?" diye sordum uykulu gözlerimi ovuşturarak.

"Birlikte göreceğimiz son gün doğumu. Kaçırmanı istemedim," dedi.

Kalktığımda güldü.

"Ne?"

"Saçın. Yolunu kaybetmiş bir kuş için iyi bir yuva olurdu."

"Zadie!" dedim şaşkınlıkla kafama dokunarak. "Buraya bütün bir kuş ailesi sığar!"

"Sonra düzeltirim. Acele et!"

Odamızın dışındaki balkonda oturduk, her zamanki gibi bacaklarımızı aşağı sarkıtmıştık. Son gün doğumunun nefes kesici olmasını dilediğimde güneş beni hayal kırıklığına uğratmadı. Suyun üstündeki ufuk turuncuya boyanarak parladı. Turunculuğu yukarı iten parlak sarı, güneşe yol açmaya başlamıştı. Işık, yok olan karanlığa yayılıp suyun üstünü kapladı.

Zadie kafasını omzuma yasladı, ben de yanağımı saçına bastırdım. Bunun son gün doğumumuz olduğunu, sesini son kez duyup, yüzünü son kez göreceğimi düşünmemeye çalış-

tım. Düşünemiyordum. Aklım almıyordu. “Elbette yarın aynı yataktan kalkacak ve bildiğim tek ev olan bu verandaya geri dönecektim.” Çünkü benim başka bir evim yoktu. Varenia’nın dışına hiç çıkmamışken başka bir şey hayal edebilmem mümkün müydü?

“Kızlar,” diye seslendi babam. “Sami yakında gelir. Nor’un hazırlanması lazım.”

“Tamam baba,” dedik bir ağızdan.

Zadie sözünü tutarak önceki gecenin saçıma verdiği hasarı düzeltti. Bana önce saçımı temiz suyla yıkamamı söyledi, sonra da saçımı tarayıp ördü. Örgüleri çok sıkı yapmamasını istedim, ne zaman çözebileceğimi bilmiyordum.

“Ne giyeceğim?” diye sordum küçük elbise yığını karıştıran.

“Sadece bir tunikle etek. Arabada elbise olacak ve deri tabanlı ayakkabılar. Bana öyle söylediler,” dedi.

Çıplak ayaklarıma baktım. Annem özel kutlamalar için arada sırada bizi terlik giymeye zorlardı. Ben yalınayak gezmeyi tercih ediyordum. “Ayakkabı mı giymem lazım?”

Zadie kafasını geriye atıp kahkaha attı. Günlerdir ilk defa acı çekiyor gibi görünmediğini fark ettim. Endişenin altında yarattığı kırıksıklıklar silinmişti, hareket ettiğinde yüzü artık kırmıyordu.

“Daha iyi misin?”

“Aslında evet,” dedi kalçasındaki sargıyı açarak. Yara hâlâ pembe ve hassastı ama enfeksiyon belirtisi görmediğime sevinmiştim. Bir gün Sami’nin parmağıyla bu yaraları takip edeceğini gözümün önüne getirdim, huzurlu hissediyordum. Birbirlerine sahip oldukları sürece kardeşim için endişelenmeyecektim. Burayı çok seviyordu. Hep sevmiştir.

En iyi beyaz tuniğimle soluk mavi eteğimi giydim. Zadie, Büyük Nemea’nın verdiği kapatıcıyı yanağıma sürmeme yar-

dımcı oldu, ikimiz de ne kadar iyi göründüğüne bakarak şaşındık. Kısa bir süre bekledikten sonra ovuşturunca bile çıkmıyordu. Ardından küçük bir kâse yahni ve kurutulmuş incir yedim. Midem çok dolarsa kusacağımdan korkuyordum, zaten karnım çok aç değildi.

“Gerginliktendir,” dedi babam. “Böyle bir günde gergin olman normal.”

“Evet, baba.”

Dışarıdan seslenen Sami’nin sesini duyunca döndük.

“Vakit geldi,” dedi babam.

Annemi aradım. “Nerede?” diye sordum. O bile veda etmek ister diye düşünüyordum ama şüphe, aklımda aç bir balık gibi dolanıyordu.

“İşi olduğunu söyledi.”

“Beni uğurlamaya gelecek, değil mi?”

Babam kafasını salladı. “Bir şey söylemedi.”

Çenem titremesin diye kendimi kasıp sandığımı aldım. “Zadie’ye yardım et, olur mu? Elinden geleni yapıyor, yine de yardıma ihtiyacı var,” dedim.

Sami ve Vali Kristos’un oturduğu tekneye gittim. İkisi de en iyi elbiseleri içinde çok seçkin görünüyordu. Sami’nin annesine daha çok benzediğini düşünüyordum, şimdi ise babasına olan benzerliğini görebiliyordum.

Sandığımı almak için uzanıp, “Hazır mısın?” diye sordu.

Kafamı salladım fakat midemdeki yılanbalığı var gücüyle kıvranıyordu. “Sanırım.”

“Annen nerede?”

Acımı maskeleyemeye çalışarak omzumu silktim. “Burada değil,” dedim.

Sözlerim üstüne vali bile somurttu.

“Sorun değil,” diye yalan söyledim. “Durun veda edeyim,”

diyerek kardeşimi çocuk gibi taşıyan babama döndüm. Babam, kardeşimi bırakıp tuniğinden bir şey çıkardı. Kırmızı renkli, uzun, ipek bir keseydi. Üstünde pembe işlemeler vardı.

“Nedir bu?” diye sordum keseyi elime koyduğu sırada. İçinde sert ve ince bir şey vardı.

“Bıçak, seni neredeyse öldüren kan mercanından yapıldı,” dedi.

Keseyi neredeyse düşürüyordum. “Ne?”

Gülümsedi. “Merak etme. Kınında,” dedi.

İpek kesenin ağzını iki santimetre açtım ve nilüfer işlemeli, fildişi bir kabza gördüm. “Neden böyle bir şey yaptın ki?” diye sordum.

“Sen hastayken seni kaybedeceğimizi düşündük. Ben de o kan mercanını bulup çekiçle paramparça ettim,” dedi.

“Ne yaptın?” diye sordum. “Ölebilirdin!”

“Dikkat ettim. Yani aşağı yukarı,” dedi.

Bıçağı keseden çıkardım. Kını vatoz derisinden yapılmıştı. Kabzayı nazikçe, mercan bıçağı biraz görmeye yetecek kadar çektim.

“Mercana dokunmanın zararı yok,” diye açıkladı. “Ölüyken bir şey yapmıyor. Ama derini keserse kesik ölümcül olur.”

Gözlerine bakıp, “Bunu neden bana veriyorsun?” diye sordum.

“Arka tarafını çevir.”

Dediğini yaptım ve nefesim kesildi. Kabzaya konmuş, devasa kırmızı inciyi gören Kristos’un bile gözleri büyüdü. Başparmağımın tırnağı kadardı ve kusursuz bir yuvarlak şekliydi. Bizi şaşırtan asıl şey rengiydi. Parlak, gördüğüm tüm kan mercanları kadar parlak, canlı bir kırmızıydı. Kırmızı incilerin var olduğunu bile bilmiyordum. Yirmi pembe inci değerinde olmalıydı.

“Bunu nereden buldun?” diye sordum inciyi saygıyla okşayarak.

Önüme düşen bir tutam saçı kulağımın arkasına sıkıştırdı. “O gün Zadie’yle bulduğunuz istiridyenin içinden,” dedi.

“Neden satmadın?” diye sordum alabileceğimiz onca yemeği düşünerek.

“Çünkü bu senin incin. Başından beri öyleydi,” dedi.

Bıçağı keseye koyup kollarımı babama doladım ve ona sıkıca sarıldım. “Beni bu kadar iyi anladığın için teşekkür ederim baba. Seni özleyeceğim.”

“Ben de seni özleyeceğim,” dedi gözlerinden akan yaşları durdurmaya çalışmadan. “Thalos seni bu aileye bir lütuf olarak verdi. İkinizi de.”

“Anneme iyi bak,” dedim titrek bir sesle. “Henüz farkında değil ama beni özleyecek.”

“Tabii ki özleyecek.”

Zadie’ye dönüp daha şiddetli ağladım.

“Ağlama canım,” dedi, en az benim kadar ağlıyor olmasına rağmen. “Seni çok seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum.”

Gülümsemeyi başardı. “Şimdi kim balonbalığı gibi şişecek?”

“Umurumda değil,” dedim.

Yine de koluyla gözyaşlarımı sildi. “Benim için her şeyinden fedakârlık ettin, bunu ölene kadar unutmayacağım,” dedi.

“Sen de benim için aynısını yapardın.”

“Ama sen öyle bir şey istemedin.”

Ona yapabildiğim kadar sıkı sarıldım. Babama sarıldıktan sonra kollarımdaki varlığının ne kadar minik olduğuna bir kez daha şaşırmıştım. İçimde bir korku dalgası yükseldi. “Bunu yapabilir miyim, bilmiyorum,” diye kulağına fısıldadım.

Geri çekilip gözlerimin içine baktı. “Annem hep güzelliğin güç olduğunu söyledi. Değerimizin pazardaki inciler gibi tartılıp ölçülebilen bir şey olduğuna inandı. Ancak yedi yıldır, yanığını yaraladığımdan beri bağımsız ve güçlü birine dönüşmene

şahit oldum. Merakın sayesinde diğer kızların aklına bile gelmeyen sorular soruyorsun. Sen hep güzeldin, Nor. Yanağındaki yara var ya? Köydeki çoğu insan fark etmiyor bile. Büyüklerin beni seçmesinin nedeni yaran değildi. Beni seçtiler çünkü planlarına uyacağımı, prens için yumuşak başlı, uysal bir eş olacağımı düşündüler.”

“Zadie.”

Ellerini omuzlarıma koydu. “Annem *yanılıyor*, Nor. Senin hayal ettiğin her şeyi gerçekleştirme gücün var. Bu başka hiç kimsenin sahip olmadığı bir şey. Sahip olduğun bu içsel güç sayesinde Varenia’daki en güzel kız *sensin*,” dedi.

Kafamı iki yana salladım. O an hiç de güçlü hissetmiyordum. Üzgün, korkmuş ve çok zayıf hissediyordum. “Seni seviyorum,” dışında bir şey söyleyemedim.

“Tekrar görüşeceğiz, ya bu hayatta ya da ötekinde. Hadi git, kaderinle yüzleş,” diyerek alnımı öpüp, babamın tekneye binmememe yardım edebilmesi için geri çekildi.

Sami bana sarıldı. Kardeş ya da sevgili gibi değil, bir arkadaş gibi sarıldı. Ona hiç olmadığı kadar minnet duyuyordum. Vali, bizi kıyıya götürmek için bizzat kürek çekmeye başladı.

Kendime arkama dönmemem gerektiğini söyledim. Zadie’nin aklındaki son görüntüm, olduğumu düşündüğü gibi güçlü olsun diye sırtımı dik tuttum. Göremedikleri ise gözlerimden dökülen yaşlar, avucuma batırdığım tırnaklarım ve ısır-dığım altdudağımdı. Böylece kendime odaklanacak farklı bir acı yaratıyordum.

Zadie’nin bağırışları rüzgârda kaybolurken son sözlerini aklımda tekrarlayarak onlardan güç aldım. Sevdiğim insanları terk etmiyordum, tıpkı konuştuğumuz gibi kaderimle yüzleşmeye gidiyordum.

Farkındalık, zihnime bir dalga gibi çarptı. Ondan benim için fedakârlık yapmasını istememiş olabilirdim ama o yine de yap-

mişti. Bana planını anlatmamıştı; çünkü hayatını tehlikeye atmasından çıkarım olacağını bilsem dahi, bunu asla kabul etmeyeceğimin bilincindeydi. Bir şekilde kaderlerimizi büyükleme annemin, Thalos'un elinden alıp düzeltmeyi başarmıştı.

Gözlerimden akan buruk gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzüldü. Ondan nasıl şüphe etmişim?

Çok geç kalmadığımı umarak aniden arkamı döndüm. Varenia'nın pembeden sarıya, kırmızıdan turuncuya boyanmış evleri ufukta görkemli bir günbatımı gibi uzanıyordu. Hızla küçülen evimizin önünde Zadie'nin küçük figürünü seçebiliyordum. Anladığımı belli etmek için elimi kaldırdım ve onun da elini kaldırdığını görünce tuttuğum hıçkırık bir anda boğazımdan kaçtı.

Sami bana daha sıkı sarıldığında gözyaşlarım bitene kadar ağladım.

Sonunda omzunda uyuyakalıp saatler sonra yüzüme vuran güneş ışığıyla uyandım. Sami'yle babası, tüm gün boyunca sırayla kürek çekti. İkisi de güçlü erkeklerdi ve gün doğumundan kısa bir süre sonra yola çıkmamıza rağmen, güneş ufukta hızla alçalmaya başlamıştı. Şapka takıyor olsam da güneşin altında kalmaktan başım ağrıyordu. Gömleğim ve eteğim terden sırlıklam olmuştu. İki adamın üstünde de keten tunik ve pantolon vardı, bu lüks bana verilmemişti. Neyse ki yiyecek ve su getirmişlerdi. Gece olduğunda dönecek gücü nasıl bulacaklardı bilmiyordum.

Ufuk artık değişmeye başlamıştı. Varenia'nın güneydoğusunda kıyıya çıkıyorduk. Sonunda tüm hayatım boyunca hayal ettiğim karaya çıkacaktım. İki tarafa doğru uzanan bir kum tabakası vardı. Ormanın bulanık, yeşil manzarası görünüyordu.

Dalgalar çoğalıp bizi kıyıya doğru daha hızlı taşıdıkça detaylar belirginleşmeye başladı. On ya da on beş kişilik bir asker grubu denize doğru dizilmişti, olduğum yerden yüzlerindeki

ifadeyi göremiyordum. Gövdeleri kaplumbağa kabuğu gibi sert ve katı bir şeyle kaplıydı, atları ise arkalarında dizilmişti. Bu devasa hayvanlar yaklaştıkça daha fazla büyüyor gibiydi.

Sami kürekleri bir saniyeliğine bırakıp dalgaların bizi taşımasına izin verdi. “Nor?” diye sordu.

Gözlerimiz buluştu. “Evet?”

“Hazır mısın?”

Neredeyse gülüyordum. Tabii ki hazır değildim. Asla hazır olmayacaktım. Sami ve babasının, beni bir düzine yabancının yanına bırakıp gitmeleri absürt bir düşünceydi. Bu tekmeden inecek gücü nasıl bulacaktım?

Ama korkumu bastırdım. Güçlü olmalıydım, böylece Zadie, Sami’ye korkup korkmadığımı sorduğunda çok cesur olduğumu söyleyebilirdi. “Hazırım,” dedim.

Kafasını salladı. “Kıyidan beş metre kadar açıkta çapa atacağım, komutan seni almaya gelecek, başka bir muhafız ise sandığını taşıyacak. Komutan muhtemelen babama bir hediye sunacak, birkaç kelime edecek. Sonra biz gideceğiz,” dedi.

“Anladım. Teşekkür ederim.”

Babasının sert bakışlarını görmezden gelerek ellerimi tuttu. “Zadie’ye iyi bakacağıma söz veriyorum. Lütfen endişelenmemeye çalış,” dedi.

“Biliyorum,” diyerek öne doğru eğilip yanağına hafif bir öpücük kondurdum. Kendimi bildim bile en iyi arkadaşımız ve sırdaşımız olan çocuğa veda ettim. “İdare ederdik,” dedim çekilirken. Asla gerçekleşmeyecek evliliğimizi kastediyordum. “Ama Zadie’yi Varenia’daki en mutlu kız yapacaksın.”

“Hayatımı bunu gerçekleştirmeye çalışarak geçireceğim,” diye fısıldadı. “Unutma, gözlerini ve kulaklarını dört aç.”

“Açacağım.”

Vali Kristos eğilip iri elleriyle çenemi tutup yanağıma yakından inceledi. “Kapatıcı duruyor. Güzel,” dedi.

Beni bıraktığı sırada gözyaşlarına hâkim olmaya çalıştım. “Ailelerimizin arası bozuldu, biliyorum ama...”

“Sorun değil, Nor,” diyerek bana sıkıca sarıldı. “Seni hep yeğenim olarak gördüm. Ilara’da kendine dikkat et. Prensi hiç görmedim ama... zor biri olduğunu söylüyorlar. Fevri tavırlarına elçi kadar anlayış göstermeyebilir,” dedi.

Zor diyerek neyi kastettiğini merak ettim. “Tamam efendim.”

“Ailene iyi bakacağım, söz veriyorum.”

“Teşekkür ederim,” diyerek onu yanağından öptüğüm sırada Sami çapayı tekneden aşağı attı.

Sahilde duran adamları inceledim. İki tanesi diğer muhafızlardan ayrılınca gözlerimi kırptım. Üstlerinde sadece bol, beyaz tunikler ve sıkı pantolonlar vardı, ayakları çıplaktı. Kıkırdamamak için bir elimle ağzımı kapattım. Yaşça büyük olan adamın saçları sarıydı ve şekilli bir sakalı vardı. Diğeri ise Sami kadar tıraşlıydı. Kabukları olmadan küçük ve zayıf görünüyorlardı, kendime sakın olmam gerektiğini hatırlattım. Bu adamlar kanlı sulara dolaşan aç köpekbalıkları değildi. Köpekbalıklarının altında yüzen küçük balıklar gibilerdi. Korkacak hiçbir şeyleri yoktu.

Fakat suya girip bize yaklaştıklarında, o kadar küçük olmadıklarını gördüm. Hatta ikisi de Varenia’daki tüm erkeklerden uzundu, Jovani dahil. Omuzları Vali Kristos kadar genişti, dudakları ciddiyetle kasılmıştı.

Elimi indirdim, yüzümdeki gülümseme kaybolurken boğazımda bir panik yumrusunun oluştuğunu hissettim. Bu iki yabancı adam beni almaya geliyordu. Talin’e kadar hiç yabancı birini görmemiştim ve bu adamların gözleri neşeyle parlamiyordu.

“Onlarla gidemem,” diye fısıldadım valiye. O ise adamlara bakmaya devam etti, yüz ifadesi en az onlar kadar ciddiydi.

Adamlar, göğüs hizalarına kadar gelen suda ilerleyip teknenin yanına geldiklerinde Kristos, “Merhaba,” dedi.

“İyi günler, Vali Kristos,” diye cevapladı sakallı adam. Sakalının altındaki cildi güneşten bronzlaşmıştı, kırıksıklık yoktu. “Ben Kral Xyrus’ın kraliyet muhafızlarından Komutan Osius,” dedi. Gözleri bir anlığına benimkilere döndü ama uzun süre bakmadı. Bunun yerine tüm vücudumu süzdü. Belki de Talin ona Zadie’yi tasvir etmişti, prene gönderilen kızın doğru kişi olup olmadığını doğruluyordu.

“Leydim,” dedi sonunda elini bana uzatarak. “Sizinle tanışmak büyük bir onur.”

Elimi tutmasına izin verdim. Elim ağzına götürüp öptüğü sırada bıyıkları elimi gıdıkladı. Bu tuhaf hareket üstüne gözlerimi kaçırmamak için kendimi zor tuttum. “Teşekkür ederim,” demeyi başarmıştım.

“Muavinim Grig, eşyalarınızı kıyıya taşımanıza yardım edecek. Korkarım ki protokol nedeniyle Ilara topraklarına girene kadar karaya ayak basamazsınız, bu yüzden sizi arabaya kadar taşıyacağım,” dedi.

Elimi geri çekerek, “Taşıyacak mısınız?” diye sordum.

“Evet, leydim. Görevi yerine getirebileceğimden emin olabilirsiniz,” dedi. Gözlerinin kenarı kırıştığında biraz rahatladığımı hissettim. Cüssesine ve ciddi ifadesine rağmen, isminde *deniz* kelimesi geçen bu adama güvенеbileceğimi hissettim.

Adam, Kristos’a döndü. “Leydinin ailesine bu hediyeleri sunmak istiyoruz,” dedi, Grig’in suya sokmamak için uğraştığı çuvalı işaret ederken. “Başlık parasının geri kalanı Prens Ceren evliliği kabul ettikten sonra gönderilecek.”

Kristos homurdanarak kabul etti ve Grig, çuvalı teknenin içine koydu. İçinde ne olduğunu merak ettim, yiyecek veya giysi gibi işe yarar bir şey olduğunu umdum.

Sami, Grig’in sandığı kaldırmasına yardım ederken komutan elini bana uzattı. “Evet, leydim. İnmenize yardım edebilir miyim?”

Bir elimle Komutan Osius'un elini tuttum. Elimin ne kadar titrediğini fark etmeyeceğini umuyordum. Uyuşmuş bacaklarım üstünde yükseliyordum ki, Sami diğer kolumu tutup dengeyi bulmama yardım ettiği için ona minnet duydum. Kafamı çevirip ona baktım, zoraki bir biçimde gülümsedim ve kendimi komutanın beni bekleyen kollarına bıraktım. Sandığı kafası üstünde taşıyan Grig kıyıya doğru döndüğünde Osius da peşinde gitti.

Komutanın omzu üzerinden, Sami'nin elini kaldırıp son kez veda etmesini, sonra da kürekleri alıp dalgaların ardında kaybolmasını izledim.

11

O an gelip çatmıştı. Muhtemelen tanıdığım kimseyi bir daha göremeyecektim. Midemde soğuk bir çukur oluştu, karnımdaki tuhaf his sanki taşa dönüşmüştü. Çenemi komutanın nemli tuniğine yasladım. Bu hareketim karaya olan yürüyüşünü hiç etkilemedi.

Okyanusun alçaldığını ve suda sürüklenen eteğimin ağırlaştığını hissedince kafamı tekrar kaldırdım. Komutanın adımları kumda hafif izler bırakıyordu. Bunu daha önce hiç görmemiştim, dokunduğum tek kum deniz yüzeyindeki kumdu. Ben de ayaklarımı kuma gömmek istiyordum ama komutan burada yürüyemeyeceğimi söylemişti. Komutan ilerledikçe kum çıtırtı sesleri çıkardı, ardından çuvaldan dökülen tahıl gibi yumuşak bir sese dönüştü.

Karada her şeyin ne kadar farklı görüneceğine o kadar odaklanmıştım ki, seslerin de bir o kadar farklı olacağını hiç düşünmemiştim.

Ve kokuların. Muhafızlara yaklaştığımız sırada burnuma kesilmiş soğana benzer keskin bir koku doldu. Ağır deriler içinde, büyük bir güneşin altında beklemiş bir düzine adamın kokusu.

Hemen ardından yoğun ama sıcak, neredeyse tatlı bir koku vardı. Bunun at kokusu olduğunu daha sonra öğrenecektim.

Komutan Osius, diğer muhafızların ve atların yanı sıra çerecek ağaçların arasına girdiğinde hayretle kafamı kaldırdım. Ağaçlar devasaydı, gördüğüm tüm bitkilerden daha büyüktü. Dallarda sallanan yapraklar küçük ve narindi. Yanından geçtikçe, benim dallardan birine uzanıp bir yaprak kopararak parmağımın arasında ovdum. Pürüzsüz ve kaygan bir şeydi. Benim götüre kokladığımda, Komutan Osius'un gövdesinde kaktığını fark ettim. Bana gülüyordu.

Yaprağı bırakıp kollarının arasında kasıldım. Bende daha fazla şey görmüş birinin gözünde, bunun ne kadar güzel olduğunu fark ettim. Cahil bir "dalgaların çocuğu" olmak krallarının suçu olmasının önemi yoktu.

Bundan sonra merakımı kendime saklayacaktım.

"Geldik, leydim."

Araba, kapıları ve pencereleri olan büyük, ahşap bir yapıydı. Tekerlekli bir eve benziyordu, ön tarafına dört kahverengi bağlanmıştı. Hava neredeyse kararmıştı ama arabanın yanlarındaki asılan lambalar, üstündeki detaylı işlemleri aydınlatıyordu.

"Leydim," dedi genç bir kadın arabadan inip reverans yaparak. Bir anlığına ne yapacağımı bilemeyip boş boş baktım. Beyaza çalan sarı saçları, iki yanında balıksırtı şeklinde tıknazlamıştı; güneşte kalmış bir su kirpisi kadar sararmış ve soluk yüzünü çevreliyordu. Gök mavisi gözleri benimkilerle buharlı günde altlarında morumsu lekeler olduğunu fark ettim. Yorgun neredeyse hastalıklı bir görüntüsü vardı.

Elbisesi ağır, koyu gri bir kumaştan yapılmıştı. Düz göğsünü ve gördüğüm en ince beli ortaya çıkarmak için üst kısmı doğru daralıyordu. Üstümdeki ıslak tunikle eteğe baktım. Bana keresinde yüzen pazardan aldığımız tahıl çuvalından çıkarmış. Zadiyle benim çığlık çığlığa evden kaçmamıza neden oldu.

boğulmuş fare gibi hissediyordum. Kadının aklından geçeni tahmin edebiliyordum. *Varenia'daki en güzel kız bu mu?*

“İyi akşamlar,” dedim uygun olduğunu umduğum bir şekilde kafamı eğerek.

Gülümsedi. “Ben Ebb. Ilara’da leydimin hizmetkârı olacağım. Ve tabii ki seyahatte. Çok... açıkçası şu anda nasıl hissettiğinizi tahmin bile edemiyorum. En azından üstünüzdeki ıslak giysileri çıkaralım,” dedi.

“Bir saat içinde yola çıkmalıyız, Ebb,” dedi Komutan Osius. “Yola çıkmadan önce biraz sıcak çay içir,” diye ekledi beni arabaya bindirirken.

Arabanın içi dışarıda görüldüğünden daha büyüktü. İki uçta da koyu kırmızı kadifeyle kaplı oturaklar vardı. Pencereilerin üstüne beyaz kumaş asılmıştı, daha ağır olan kırmızı perdeler ise kenara çekilmişti. Ebb bu perdeleri kapadı.

“Mahremiyet için,” diye açıkladı. “Hava biraz karanlık ama elimizden geleni yapacağız.”

İçeride bir lamba olmasına rağmen tek bir mum yanıyordu ve loş ışık hoşuma gitmişti. Öne eğildim, arabada düz oturacak yer yoktu. Yerde de su birikintisi oluşmaya başlamıştı. Ayaklarım ıslak kumaşa battı. Ilara’da çıplak hiçbir şey yok muydu?

Ebb’in elini sırtımda hissedince irkildim.

“Sorun yok, leydim. Islak elbiselerinizi çıkarmanıza yardım edip sizi biraz kurutacağım,” dedi.

Sonraki birkaç dakika tuhaf bir sessizlik içinde geçti. Ailem dışında kimse beni çıplak görmemişti. Yaz mevsimiydi ama çıplak vücudumdaki tüyler diken diken olmuştu, ürpermeden edemiyordum. Ebb, üstüme kalın bir yorgan örtüp kendimi kurulamamı söyledi. Arabanın kapısını açıp ıslanmış giysilerimi yere attığını görünce dehşete düştüm.

“Neden böyle bir şey yaptın?” dedim aniden. “Onlar sağlam elbiselerdi.”

Gülümsediğinde yüzündeki kemiklerin hareket ettiğini göre biliyordum. “Endişelenmeyin, leydim. Kalede sizi düzinelerce elbise bekliyor. Alın.” Oturaktaki yastıklardan birini kaldırarak kendi elbisesiyle benzer aynı katı kumaştan yapılmış bir elbise çıkardı. Bu elbisenin rengi daha koyu bir griydi. “Bu seyahat elbisesi tabii,” diye ekledi yüzümün düştüğünü gördüğünde beni endişelendiren elbisenin kalitesi değildi. Varenia’da hiç bu kadar iç karartıcı renkler giymiyorduk.

“İlara’da daha renkli elbiseler giyiliyor mu?” diye sordum umutla.

“Sarayda hayır. Kayıp prensesin anısına yas renkleri giyiyoruz,” dedi ama sesinde hiçbir duygu yoktu. Güneşin sabah doğup akşam batması kadar bariz bir şey anlatır gibi bir hali vardı. “Önce iç çamaşırlarınızı giymeniz lazım,” dedi.

Kafamı yana yatırınca parmak uçlarıyla dudaklarını kapatarak biraz güldü. Nazik bir gülüşü vardı. Ona ve Komutan Osius’a çocuksu görünsem de benimle dalga geçmediklerini fark ettim. Bana nasıl yaklaşacaklarını bilmiyorlardı, o kadar.

“Ben yardımcı olacağım,” dedi. Kısa kollu bir atlet çıkarıp kafamdan geçirdi. Beyaz kumaş o kadar inceydi ki neredeyse transparandı, sahip olduğum tüm giysilerden daha kaliteliydi ve dizlerimin altına kadar uzanıyordu. Ardından uzun ipek çorapları giymeme yardım etti, arkasından pilili bir iç etek giydim. En sonunda sırtımdan kancalarla tutturulan elbiseyi giydim. Ebb bu kancaları şaşırtıcı bir hızla iliklemişti. Yakasının kesimi sivri bir kare şeklindeydi. Korse o kadar sıkıydı ki kumaş göğüs kafesimin tamamen genişlemesine izin vermediği için kendimi kısa, hızlı nefesler alırken buldum. Tüm bu süreç yıllarca sürmüş gibiydi ve işimiz bittiğinde ikimiz de terliyorduk. Oturağa oturdum, bunu her gün yaşamak zorunda kalacağıma inanamıyordum.

“Şimdilik idare eder,” dedi Ebb nefes nefese. “Arabanın içi çok havasız.”

“Şimdilik mi?”

Tekrar gülümsedi. “Endişelenmemeye çalışın. Zamanla hepsine alışacaksınız.”

İkna olmasam da zayıfça kafamı salladım. “Biraz hava alabilir miyim lütfen?”

“Arabadan inmeniz yasak ama camları açabiliriz.”

Perdeleri açan Ebb’in önüne geçip pencereleri açtım, temiz hava almak için yanıp tutuşuyordum. Yüzüme vuran serin esinti artık hoşuma gidiyordu. Böyle giysiler içinde bir daha üşüyebileceğimi düşünmüyordum. Komutan Osius arabanın önünde belirdiğinde hâlâ temiz havayı içime çekiyordum.

“Leydim,” dedi selam vererek. “Elbise size yakışmış. Yola çıkmaya hazır mısınız?”

Elbiseyle ıstakoz kabuğu giymiş bir yengece benziyordum. Önce elbiseye sonra Ebb’e baktım. “Sanırım evet.”

“Çok güzel,” diyerek kafasını salladı ve tekrar kayboldu.

“En iyisi oturun, leydim. Yolculuk zaman zaman sarsıntılı olabiliyor,” dedi.

Ben daha oturamadan şoför atlara bağırdı. Araba ileri doğru hareket ederek beni kadife yastıklara düşürdü. Kafamı kaldırıp Ebb’e baktım, yine kibarca gülümseyerek oturmama yardım etti. “Alışacaksınız, leydim. Söz veriyorum.”

Birkaç dakika sonra aynı anda çok fazla görüntü, ses ve koku tarafından bombalanan duyularım yüzünden pencereye koştum. Perdeleri geriye çekip midemdekileri olduğu gibi arabanın kapısına boşalttım.

Büyük Nemea’nın tahmin ettiği gibi yolculuğun kalanı uzun ve acılı geçti. Komutan Osius’un “kara tutması” adını verdiği bir hastalığa yakalanmıştım. Zadie’yle bir tüccardan yanlışlıkla

bozuk et aldığımız zaman bile bu kadar hasta olmamıştım. Ebb bana bir bebeğe bakar gibi bakıyordu. Elbiselerimi değiştirmeme yardım ediyor, hastalığıma iyi gelsin diye tarçın, valerian kökü ve karayılan otundan çaylar yapıyordu. Bu bitkiler de her şey kadar yabancıydı ama üçüncü günde midem bir şeyler yiyecek kadar rahatlamıştı.

Ebb dışında kimseyi görmemiştim. Ara sıra arabanın camından Grig ya da komutanı görüyordum. Ebb ile ben arabanın içinde uyuyorduk. Akşam olduğunda ateşin başındaki erkeklerin gür kahkahaları ve ateşin yoğun kokusu, evimi özlememe neden oluyordu. Araba, etrafımı saran bir balık ağı hissi vermeye başlamıştı. Daha önce hiç yaşamadığım bir hisse karşı savaşmak zorunda kaldım. İçimde, bir şeyin serbest kalmak için çırpındığını hissediyordum. Hastalanmadığım zaman uyuyordum. Her ne kadar araba tekneymiş, altımızdaki kaba yol dalgalı bir denizmiş gibi düşünmeye çalışsam da, zihnimi ve bedenimi kandıramıyordum.

Beşinci günün sabahı, yola çıkmadan önce Komutan Osius beni kontrole geldi. "Birkaç saate Ilara toprağında olacağız," diye beni rahatlattı. "Sonunda arabadan inip biraz gezebileceksiniz."

Büyük Nemea bana yolculuğun uzun olacağını söylediğinde, arabadan günlerce inemeyeceğim aklıma gelmemişti. Ilara bir zamanlar tüm bir kıtaya yayılıyordu ama son birkaç nesildir ayaklanmalar artmıştı, bu yüzden Ilara toprağına ulaşmadan önce iki farklı ülkeden geçmemiz gerekiyordu. İlk ülke Mera-din'di. Genellikle yoğun ormanlardan ve yolun üstüne kurulmuş küçük köylerden oluşuyordu. Bu bölgeyi kralın elinden alması kolay olmuştu çünkü kıyıya yakındı ve kral hiçbir zaman dağlardan uzaklaşmıyordu.

Ama şu anda geçtiğimiz ülke Pirot, oldukça tartışmalı bir alandı. İsyancılar her hafta daha fazla toprağı ele geçiriyordu.

Ebb'in söylediğine göre Ilara'yı işgalcilerden koruyan tek sınır bir nehirdi.

Çaresizliğimi gizlemeye çalışarak, "Kaleye ne zaman varacağız?" diye sordum Komutan Osius'a. Temiz hava ve güneş ışığı olmadan daha ne kadar dayanabilirdim bilmiyordum.

"Korkarım ki ancak günbatımında. Fakat endişelenmeyin. Yakında yolculuğunuz geçmişte kalacak," diyerek gülümsedi, o bile eve dönmeye can atıyor gibi görünüyordu. Sakalı bakımsız bir hal almaya başlamış, gözlerinin altı torba torba olmuştu.

Kahvaltıdan birkaç saat sonra durduk ve kalkmamam için yalvaran Ebb'e aldırış etmeden pencereye fırladım. Büyük bir ahşap köprünün ayağında duruyorduk, altında parıldayan su kütlesi o kadar büyüktü ki başta okyanus olduğunu düşündüm.

"Bu Ilara Nehri," diye açıkladı yanıma gelen Ebb.

"Yani?"

"Evet, leydim. Yeni eviniz nehrin hemen diğer tarafında."

Biraz daha öteye baktım. *Ev*. Bu kelime aklıma hep Varenia'yı getirecekti, sonraki yüz yılı Ilara'da geçirsem bile. Komutan Osius, köprünün ayağında bir adamla konuşuyordu. Giysileri komutana benziyordu. Ebb, erkeklerin üstündeki kalın deri giysinin zırh olduğunu, savaşta korunmak için giydiklerini söylemişti. Ama göğsündeki arma, etrafı siyah ve altın rengi kalkanla çevrili beyaz bir ağaçtan oluşuyordu.

"Pirot'u kim yönetiyor?" diye sordum.

"Kral Xyrus buranın hâlâ kendi yönetimi altında olduğunu söylüyor ama askerler Lord Clifton'ın armasını taşıyor," derken sesini alçalttı. "Aslında kendini lord ilan eden bir köylü. Bunlar onun askerleri."

Sami, güneyde savaş olduğundan bahsetmişti. Gerçi burası güney değildi. Çatışmaların bu kadar kuzeye geldiğinden haberi var mıydı?

Dışarıdaki uğultu yükseldi ve daha şiddetli bir hal aldı. Ebb, kolumu çekiştirerek, "En iyisi içeride beklemek," dedi.

"Dışarıda değilim ki," diye konuşmaya başlamıştım ki pencerede bir adamın yüzü belirdi.

Osius'un konuşmakta olduğu adamdı. İlaralı muhafızlardakı kısıydu. Vücudunun cüssesi su fiçisine benziyordu, ağzı alkol kokuyordu.

"Yani, yeni kraliçeniz bu mu olacak?" diye sordu Osius'a. Beni o kadar detaylı inceledi ki yanağımdaki yaranın yandığını hissettim. Yaramı gizlemeye özen göstermiştim, Ebb ne zaman arabadan inse kapatıcı sürüyordum ama varlığını unuttuğumdan şüpheliydim. "Varenia'daki en güzel kız," diyerek dudaklarını yaladı. "Bahse varım komutanın ilk doğan olmayı diliyordur."

Osius yaklaştı, yüzünde öfkeli bir ifade vardı. "Geçişimizi engellemek savaş ilanıdır, Riv," dedi.

"Devam et, Os," dedi adam bana pis pis bakıp arabanın önüne geçtikten sonra. "Bırakın geçsinler!" diye seslendi göremediğim birine.

"İyi misiniz, leydim?" diye sordu Osius.

Oturdum. "İyiyim."

"Onu kafanıza takmayın," dedi Ebb. "Cahil bir paralı asker. Clifton'ın askerlerinin çoğu kadın kraldan kaçmak için güneyden gelenlerden oluşuyor."

Kaşlarımı kaldırdım. "Kadın kral' mı? Kraliçe mi demek istiyorsun?"

"Kendine kral diyor ve ordu topladığına dair söylentiler var. Bu adamlar orduya alınmamak için kaçıp paralı asker olarak çalışmayı tercih ettiler. Fakat buraya ait değiller. Kral Xyrus iyileşir iyileşmez onları geri püskürtecek," dedi.

"Kral hasta mı?" diye sordum.

Dudağını ısırp bana yan yan baktı. "Yanlış konuştum, ley-

dim. Biraz soğuk aldı ama iyileşiyor. Kırk yaşında bir adamın olabileceği kadar sağlıklı,” dedi.

Kırk. Babam kırk iki yaşındaydı ve Sami’den daha fit durumdaydı. Varenia’da erkeklerin zirve yaşı elliydi. Biz ıllaralılardan daha uzun yaşıyorduk. Kırk burada daha büyük bir yaş olarak görülüyor olabilirdi. Yine de o yaştaki bir insan ne kadar sağlıklı olabilirdi ki? Hem de *kral* olmasına rağmen.

Tekerlekler, köprünün ahşap çıtaları üstünde sallanmaya başladı ama benim gözlerim altımızdaki suya odaklanmıştı. Su o kadar berraktı ki, nehir yatağındaki kayaları ve taşları görebiliyordum. Su bize doğru akıyordu, dalgalardan çok daha hızlıydı. Ebb’in yanından geçip arabanın diğer tarafına ulaştım ve perdeleri açtım. Nehrin uç kısmında, büyük kayaların üstünden akan su beyazlaşıp köpürüyor, göremediğim bir hedefe doğru akıp gidiyordu.

“Nereye akıyor?” diye sorarken Ebb’in gözlerinin kapalı olduğunu fark ettim. Normalde çökük olan yanakları nefesini tutuyor gibi şişmişti. “İyi misin?”

Köprüyü geçip tekrar yola çıkana kadar cevap vermedi. Gözlerini kırpıştırarak açtığında yüksek sesle nefes verdi.

Merakla ona baktım. “Ne yapıyordun?” diye sordum.

Cevap verirken biraz mahcup olmuş gibiydi. “Su ruhlarına engel oluyordum, leydim,” dedi.

“Neye?”

“Önemli değil. Siz dinlenin.”

“Bizim de su ruhlarımız var,” dedim Varenia’yı saran okyanusu düşünerek. Bazen parkelerimizin arasındaki boşluklardan ruhlarla konuşur, ertesi gün bana en iyi istiridyeleri göstermelerini isterdim. “Ama biz onlara engel olmuyoruz.”

Birkaç saat uyuyakaldım ve yüzüme vuran güneş ışığıyla uyandım. Ebb, içeri toz girmemesi için yolculuğun büyük kıs-

mında perdelerin kapalı kalmasında ısrarcı olmuştu. Şimdi ise perdeleri açmış, yanımızda ilerleyen komutanla konuşuyordu.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu. Ilara’nın sınırlarına varana kadar “hırsızlar ve eşkıyalar” ile karşılaşınız diye endişelenmişti ama bugün daha rahat görünüyordu.

“Evet, her şey yolunda. Sadece...”

“Kale!” diye bağırdım, Ebb’in irkilmesine sebep olarak. Arkasında yükselen büyük taş yapıyı işaret ettim. Devasaydı, en azından yüz eve denkti. Bulutlara uzanan kulelerinde kıvıll ve altın renkli Ilara bayrakları sallanıyordu. Her yanı, üstü mor ve sarı çiçeklerle kaplı tepelerle çevriliydi. Tepelerin arasındaki vadiden küçük bir nehir akıyordu. Hayal ettiğimden bile daha güzeldi, bir anlığına tüm rahatsızlığım yok oldu.

“Üzgünüm, leydim,” dedi Osius. “Bu *eski* kale. Henüz Yeni Kale’ye gelmedik.”

Gülümsemem daha çok büyüdü. Bu eski kaleyse eğer, yeni-si oldukça göz kamaştırıcı olmalıydı. “Duruyor muyuz? Lütfen evet de. Yakından görmem lazım.”

“Çok kısa bir süre durabiliriz. Hâlâ birkaç saatlik yolumuz var.”

Ebb perdeyi kapatıp beni tekrar oturttu.

“Çok güzel,” dedim. “İnsan böyle bir yeri neden terk eder ki?”

“Yeni Kale çok daha güvenli. Artık burada sadece kraliyet muhafızları var.”

Devasa taş bir binadan daha mı güvenliydi? Varenia’daki küçük ahşap evimi görse ne düşündürdü acaba? “Yani komutan ve askerleri burada mı kalıyor?”

“Evet. Prens de öyle.”

“Prens mi?” diye sordum. Müstakbel eşimle *şimdi*, is renğinde elbiseyle, beş günlük yolculuktan bitkin düşmüş bir halde mi tanışacaktım? Ellerim saçlarıma gitti, korktuğum kadar karmaşık ve dağınıktı. “Bu halde onunla tanışamam!”

Ebb cevap veremeden Grig kapıyı açtı. “Atları değiştirece-

ğiz. Artık güvenli bölgeye girdiğimiz için muhafızların bazılarını burada bırakacağız, leydim. Komutan çıkıp biraz yürümek istediğinizi söyledi?”

Açık kapıyı ve ardında uzanan mavi gökleri görünce saçımın, elbisemin durumunu unuttum. “Evet,” dedim nefesim kesilirken, çoktan ayağa kalkmışım bile.

“Ayakkabılarınız, leydim,” dedi Ebb, bir yandan eteğimi çektiyordu.

Tekrar yerime oturdum Ebb, üstü hoş kurdelelerle süslenmiş siyah ipekten ayakkabılarımı uzattı. Ayağıma uymayacak kadar narin ve küçük görünüyorlardı, nasıl olduysa kolayca giydim. Komutan Osius öne çıkıp bana elini uzattı, hevesle elini tuttum. Etrafımdaki görüntülerden o kadar büyülenmişim ki aşağı bakmayı unutmuşum. Ayağım şapırtıyla yoldaki bir çamur birikintisine battı. Yeni ayakkabılarıma bulaşan çamuru görünce inledim. Karaya attığım ilk adımı tamamen batırmışım.

Komutan beni rahatlatmak için elime dokunarak çimenlere doğru yönlendirdi. Hayal ettiğimden daha yumuşaktı, sanki süngere basıyordum. Bir bakıma okyanusa dönmüş gibi hissediyordum ama etrafımdaki her şey mavi yerine yeşildi. Çimenlerden göklere uzanan ağaçlara kadar her şey yeşildi.

Omzumun üstünden bakarak gülmeye başladım, Zadié'nin bunlara nasıl tepki vereceğini merak ediyordum. Küçükken kalenin hayalini kurardık ama hiç böyle bir şey hayal etmemiştik. O da benim kadar şaşırmış olmalıydı.

Gözlerim Zadié yerine Ebb'i bulunca gülümsemem yok oldu. Heyecandan tüm olanları unutmuşum. Her şeyi kardeşimle paylaşmaya çok alıştım. Artık gözlerim ikizimin bulunması gereken boşluğa her baktığında, bir daha hiçbir şeyi paylaşamayacağımızı hatırlıyordum ve kalbim acıyordu.

“Endişelenmeyin, leydim,” dedi Ebb diğer koluma girerek. “Kimse size zarar veremez.” Acımı endişe sanmıştı. Küçük bir

muhafız birliği at sırtında bizi karşılamaya geliyordu. İki adam, ise kendilerini cüce gibi gösteren dört siyah at getiriyordu.

Atlılar yaklaşınca öndeki genç adamlardan birinin metal bir zırh giydiğini fark ettim. Zırhı, batan güneşin ışığı altında parlıyordu. Bir eli atın dizginlerini tutuyordu, diğer eli ise kılıcının kabzası üstündeydi. Atı, gümüşe çalan bir griydi, beyaz yelesi kaslı göğsüne kadar uzanıyordu. Genç adam durup atından indiğinde muhafızlar selam verdi ve Ebb geniş bir reverans yaptı.

Titreyerek Ebb'in yanında eğildim, saygılı bir şekilde yere baktım. Peki kime selam veriyorduk? Prens olamazdı. Ebb'in bu durumda prensle tanışmama izin vereceğini hiç sanmıyordum.

Genç adam elime uzanırken kalbim kaburgalarımaya vuruyordu. Ona nasıl hitap edeceğimi bile bilmiyordum. Prens mi? Yüksek Majesteleri mi? Beş gündür seyahat ediyor olmamıza rağmen, Ebb beni bu ilk tanışma anına hazırlamamıştı.

Ama kafamı kaldırdığımda gözlerimin içine bakan turkuaz gözler bir yabancıya ait değildi. Elime değen dudaklar çok tanıdıktı. Varenia'da gördüğüm gülümsenin yerini ciddi bir ifade almış olsa bile.

Talin'in bakışları on saniye boyunca benimkilerle buluştu. Bu süre hem bitmek bilmemiş hem de hiç yetmemişti. "İlara'ya hoş geldiniz, leydim. Önceden tanışmıştık."

12

Bir anlığına, Vali Kristos'un Sami'yle nişanlandığımızı açıkladığını duyan Zadie gibi bayılacağımı sandım. Talin bize elçi olduğunu söylemişti. Neden herkes ona selam veriyordu? Thalos adına, gerçek kimliğimi biliyor muydu?

"Talin," dediğimde etrafımdaki insanlar şaşkınlıkla bağırdı. "Özür dilerim. Lord Talin?"

Yanımda duran Ebb, "*Prens Talin*," diye mırıldandı. Şaşkınlık içerisinde, fal taşı gibi açılan gözlerimle ona baktım.

Tanrılar aşkına, nişanlım *Talin* miydi? Müstakbel eşini görmek için elçi kılığında mı gelmişti? Vali Kristos'un bundan haberi var mıydı? Annemin var mıydı? Hayır, mümkün değildi. Bir soyluyla aynı odada olduğunu bilse kriz geçirirdi.

Sonra ilk buluşmamızı hatırladım ve o kadar çok kızardım ki aklımdan geçenleri okuyabildiğine emindim.

"Ben Kral Xyrus'ın küçük oğluyum," diye açıkladı. "*Prens Ceren*, ağabeyim, Yeni Kale'de sizi bekliyor."

İçimin rahatlamış olması gerekirdi ama tuhaf bir hayal kırıklığına uğramıştım. Ona ters ters baktığımı fark edince tekrar yere baktım. Kim olduğumu anladiysa bile belli etmemişti. Bu, eninde sonunda anlamayacağı anlamına gelmiyordu. Talin'in

tekrar görmeyeceğim bir elçi olması gerekiyordu, müstakbel eşimin *kardeşi* değil.

Elimi tutmaya devam ettiğini ancak elimi saran sıcaklık yok olduğunda fark ettim. Osius'a döndü. "Lütfen müstakbel kraliçemizi kaleye götürün. Yolculuktan yorgun düştüğü ve kafasının karıştığı belli," dedi.

Tekrar reverans yaparak eğildim, ona bakmaya cesaret edemiyordum. Ebb'in peşinden arabaya bindim. "Anlamadım," diye mırıldandım otururken.

"Özür dilerim," dedi Ebb. "Her şeyi açıklamam gerekiyordu. Tamamen benim hatam," dedi.

"Sorun değil, Ebb. Şimdi açıklayabilir misin?"

"Prens Talin, Prens Ceren'in üvey kardeşi ve kraliyet muhafızlarının başkomutanı. Eski Kale'de yaşıyor. Annesi de sizin gibi Varenia'dan gönderilmişti," dedi.

Önceki Varenialı gelin, Talin'in annesi miydi? "Peki tahtın vârisi kim?" diye sordum.

"İlralı kraliçenin oğlu, leydim. Gittiğimizde Prens Ceren her şeyi açıklayacak. Söz veriyorum."

Yastıklara yaslandım, zihnim cevaplanmamış sorularla dolup taşıyordu. Ceren'in annesine ne olmuştu da Talin başka bir kadından doğmuştu? Talin'in annesi, kralın metresi miydi? Bu düşünce korkutucuydu. Bunca zamandır kadınlarımızı Ilara'ya gönderiyor, sonrasında onlara ne olduğunu bilmiyorduk. Büyüklerimizin aklından ne geçiyordu?

Son birkaç gündür yorgunluk ve hastalık yüzünden o kadar sersemlemiştim ki gerilmeye, hatta acı duymaya bile halim kalmamıştı. Şimdi ise en çok istediğim şey evimde olmaktı. Zadie'yle birlikte saçma sapan şarkılar uydurarak annemi sırtlendirip evden kaçırmak istiyordum. Kardeşimle birlikte her şey yüzleşebilirdim, onun için her şeyi yapardım. Fakat artık

cesur hissetmiyordum. Hasta, yorgun ve çok ama çok korkmuş hissediyordum.

Durduğumuzda büyüyen ay çoktan gökyüzünde yükseliyordu. Arabadan inip önce batıya, evime doğru döndüm. Hemen sonra etrafıma göz attım.

Kendimi karanlıktan örülmüş bir duvara bakarken buldum, yıldızlarla bezenmiş gökyüzünden çok daha karanlıktı. Kafamı yukarı kaldırdım, ta ki ensem neredeyse omurgama değene kadar. Sonunda gökyüzünü görebiliyordum. Thalos aşkına, önümdeki bu şey neydi?

Ebb koluma girerek beni ileri doğru götürdü. “Yeni Kale’ye hoş geldiniz,” dedi.

Bir adım geriledim. “Ne?” diye sorarken sesim fısıltı gibi çıkmıştı.

Komutan Osius diğer tarafımda belirip boştaki koluma girdi. “Atları burada bırakacağız, leydim. Korkarım ki Ayris Dağı’na tırmanmamız gerekecek. Çok yorulduysanız güneş doğana kadar bekleyebiliriz. Kalenin alt kısmında bir han var. Krala haber gönderebilirim,” dedi.

“Hayır.” Bunu daha fazla uzatmak istemiyordum. “Tırmanırım. Bu kadar uzun bir yolculuktan sonra bacaklarım açılır.”

İlara zırhı giymiş birkaç adam, dağın eteklerinden bir yerden ortaya çıkıp atlarımızı aldı. Diğerleri ise etrafımızı saran muhafızlara meşaleler uzattı. Artık etraf aydınlandığı için gördüklerim anlam kazanmıştı. Kale, dağın kendisiydi. Ya da dağ kaleydi. Sami, dağların taştan yapılma dev dalgalar olduğunu söylemişti. Ama etrafımda bana okyanusu hatırlatan bir şey göremiyordum. Zihnim gördüklerime alışmaya başladığı sırada dağın cephesinde dar kesikler olduğunu fark ettim. Bunlar pencereydi. Bazılarının arkasından hafif ışık sızıyordu.

Dağın içine basamaklar oyulmuştu, düz bir sıra halinde basamakları tırmanmaya başladık. Uçurumun önüne dev metal

kazıklar geçirilmiş ve aralarına ip bağlanmıştı. Bacak kaslarım yanmaya başladığında bu ipten destek aldım. Güçlü bir olduğumu düşünsem de zar zor nefes alıyordum. Akciğerlerimi doldurmaya çalıştıkça göğsüm elbisenin korsesine yapışıyor. Elbisemi yırtıp atmak, berbat ayakkabılarımı aşağı fırlatmak istiyordum ama bunu yapacak enerjim yoktu. Ebb de zorlukla nefes alıyordu, yine de şikâyet etmiyordu.

Saatlerdir tırmanıyormuşuz gibi hissettiğim sırada, “Daha ne kadar var?” diye nefes nefese sordum. Taş basamaklar engeliydi ve yükseklikleri farklıydı, bu yüzden her adıma dikkat etmek zorundaydım. Rüzgâr, zaten zayıf çıkan sesimi o kadar hızlı yok etmişti ki Ebb’in beni duymadığından korktum.

“Yarısındayız,” diye seslendi arkasına bakarak.

Bu cevabı duyunca dizlerimin bağı çözüldü, Grig elini belime koyup beni desteklemese sırtüstü düşecektim. “Kendinizi yormayın, leydim. Dinlenmeniz gerekiyorsa durabiliriz,” dedi.

Kafamı hayır anlamında salladım. “İyiyim. Biraz başım döndü o kadar,” dedim.

“Başta hepimiz zorlanıyoruz. Zamanla daha kolay gelecek.”

İki kez daha düşer gibi oldum ve Grig dengemi bulmama yardım etti. Kraliçe olduğumda Grig’e makam verecektim.

Kaslarım yorgunluktan titremeye başladığında merdivenler alçaldı ve kendimi geniş bir platformda buldum. “Bunu kim inşa etti?” diye Grig’e sordum. En azından yorulmuş gibi yapma nezaketini göstermişti.

“Kalenin girişi bir mağara. Surları, Prenses Ilara’nın kardeşi, Kral Maldon yaptırdı.”

Beş adam boyunda demir bir kapı önümüzde yükseliyordu. Muhafızlardan biri seslenince daha küçük bir kapı açılarak muhafızları tek tek içeri aldı.

İçerideki mağara devasaydı. Tavan o kadar yüksekteydi ki neredeyse bulutları görmeyi bekliyordum. Deniz kabuğu kadar

pürüzsüz olana kadar cilalanmıştı. Üstüne kırmızı, mavi, krem ve altın rengi ile detaylı resimler çizilmişti. Koridor duvarlarına şömineler sıralanmıştı, yüksek tavandan fenerler sarkıyordu.

Ayağımın altındaki zemin, dağ duvarlarında kullanılan koyu gri malzemeden yapılmıştı. Cilalanmış yüzeyiyle yukarıdan gelen ışığı yansıtıyordu. Odanın diğer ucunda, -tabii buna oda denebilirse- koyu taştan oyulmuş bir taht vardı. İki insanın sığabileceği kadar uzun ve genişti, taşlar o kadar güzel kesilip cilalanmıştı ki, kara cevherler gibi parlıyorlardı. Daha önce birçok kez taht hayal etmişim ama hayalimdeki şey yerden yükselen, dağın kendisi kadar koyu ve korkutucu olan bu şeye benzemiyordu.

Ayrıca boştu.

Ebb'e dönerek, "Kral nerede?" diye sordum.

"Siz banyo yapıp üstünüzü değiştirdikten sonra odasında buluşacağız."

Hayatımda banyo yapacağıma hiç bu kadar heyecanlanmamıştım. Ebb'in peşinden giderek onu, odanın diğer tarafındaki koridorlara kadar takip ettim. Adımlarımı dikkatli atıyordum çünkü zemin kaygandı ve ayağımdaki ayakkabılar neredeyse hiç koruma sağlamıyordu.

Koridora girdiğimiz anda kalenin ne kadar karanlık olduğunu fark ettim. Evet, hava kararmıştı ama henüz tek bir pencere bile görmemiştim. Dışarıdan gördüğüm pencereler gözcüler için olmalıydı. Buradaki tek ışık, alevi sönmek üzere olan birkaç meşaleden geliyordu. Meşalelerin üst kısımları yosuna benzeyen bir şeyle sarılıydı. Kızsaçı denizanası gibi soluk mavi bir tonda parlıyordu.

"Bu nedir?" diye sordum durup daha yakından bakmak için. Işık, mavi alev kadar aydınlıktı ama sıcaklık vermiyordu.

"Ayyosunu, ormandan," dedi Ebb. "Ay doğunca parlıyor. Bu gece gibi, ayın neredeyse dolunay olduğu gecelerde daha çok parlıyor. Hizmetkârlar ayda bir meşaleler için yosun topluyor."

“Peki, ya ay olmadığında?” diye sordum.

“Tilkialevi diye bir mantar kullanıyoruz, o ayyosunu kade-
ışık vermiyor.”

İşığın çok daha loş olduğunu düşünmek ürpermeme sebep
olmuştu. “Peki gündüz? Pencere yok mu?”

“Havalandırmanın iyi olduğu yerlerde, örneğin taht odası-
da alevler var. Maalesef pencere yok. Dağın alt kısımlarına in-
dikçe hava kararıyor, gözleriniz alışacaktır.”

Alev olmadan etraf sadece karanlık değildi, aynı zamanda
soğuktu. Basamakları tırmanırken harcadığım enerjinin yarattı-
ğı sıcaklık vücudumu terk etmişti, bu yüzden kollarımı bedeni-
me sararak Ebb’in peşinden gittim.

“Ah, geldik işte,” dedi önünde bir muhafızın beklediği kapı-
da durarak. Muhafız sessizce kapıyı açtı ve içeri girmemiz için
kenara çekildi.

İçeride kapıları olan küçük bir koridor daha vardı. Ebb diğer
koridora doğru döndü. “İşte odanız,” dedi.

Girdiğimiz oda büyüktü, tavanı taht odasının tavanı gibi ci-
lalanıp boyanmıştı. Taş zeminin üstü duvar örtüleri ve halılarla
kaplıydı, böylece biraz da olsa ısıniyordu. Odanın ortasında de-
vasa bir yatağın üstü, yorganlar ve deri battaniyelerle doluydu.

Yatak dışındaki tek mobilya büyük, ahşap bir gardıroptu,
kapılarında tuhaf, kıvrımlı işlemeler vardı. Aşağı yukarı valinin
evi kadar olan bu oda, şaşırtıcı derecede boştu. Gerçi burası bir
ev değil, uyunacak bir yerdi.

Duvar taşlarından oyulmuş küvetin içinde banyo suyu ha-
zırlanmıştı. Yanında boyalı ipekten bir paravan duruyordu.

“Evet, banyo yapıp üstünüzü değiştirmek ister misiniz?”
diye sordu Ebb. “Hafif bir şeyler getirmelerini söylerim, böy-
lece ben saçınızı yaparken yemek yiyebilirsiniz. Saat çok geç,
ral dinlenmek isteyecektir.”

Ben de aynı şekilde hissediyordum. Göz kapaklarım ağırlaş-

mıştı, merdivenler yüzünden kaslarım sızlıyordu. “Peki prens? Onunla bu akşam mı tanışacağım?” diye sordum.

“Sanmıyorum. Ancak eminim yarın burada olacaktır.”

En azından bu iyiydi. Paravanın arkasında soyunup soğuk havada üşümeden hemen küvete girdim. Hayatımda ilk defa sıcak banyo yapıyordum, yıkanmadan geçen bunca günden sonra harika bir histi. Sızlayan kaslarım hemen rahatlamaya başladı. Ebb örgülerimi çözdü ve saçımı köpüren kokulu bir çeşit sabunla yıkadı, ardından sıcak suyla saçımı duruladı. Su yanığımdaki kapatıcıyı çıkaracak diye korktum, gerçi Ebb bir şey fark etmemiş gibi görünüyordu.

Sonsuza dek küvette kalabilirdim ama Ebb’in hızlı hareketleri acelemiz olduğunun hatırlatıcısıydı. Küvetten çıktığımda soğuk hava çıplak bedenime vurunca anında pişman oldum.

Ebb bana bir havlu verdi ve gardırobun başına geçip kapaklarını açtı. “Leydim, elbisenizi hızlı seçmeniz gerek. Bence bu elbise durum için çok uygun ama şu da-”

“Sen seç,” dedim acelesini anlayarak. “Sana güveniyorum.”

Ebb’in söylediği gibi, küçük masanın üstünde hafif bir yemek duruyordu. Masanın önündeki tabureye oturduğumda Ebb saçlarımı düzeltmeye başladı. Koyu bir çeşit ekmek, kremalı peynir ve incir kemirdim, gergin olduğum için fazla yiyememiştim. Ebb saçımı örmeye, kendisinden beklemediğim bir hız ve beceriyle şekil vermeye başladı. Hızına rağmen eli Zaidie’den çok daha hafifti, ayrıca kafa derim dinlenebilsin diye saçımın yarısını açık bırakmıştı.

İşi bitince, altın ipliklerle işlenmiş koyu mavi bir elbise giymeme yardımcı oldu. Koyu renkli giysileri hâlâ beğenmesem de alışmıştım. Elbisenin, duvardaki ayyosunu lambaların ışığında parlayan metal ipliklerine hayran olmuşum.

Ebb üstünü değiştirmek için gittiğinde, elbiseyi giyindiğim sırada bir hizmetkârın getirdiği sandığımı açtım. Küçük kapatı-

cı kavanozunu çıkarıp yavaşça büyük, ayaklı aynaya yaklaştım. Arabadaki el aynasında yansımamı görmüştüm ama tüm vücudumu hiç görmemiştim. Düşününce tüm hayatımda boyunca kendimi görmediğimi fark ettim. Bunu yapmaya hazır mıydım, bilemiyordum.

Kendime engel olmadan aynanın önüne geçtim. Karşımda duran bendim, en azından hayalimdekiyle hiç ilgisi olmayan bir versiyonumdu. Baston yutmuş gibi dimdik duran, saçları özenle yapılmış bu kız kimdi? Elbisenin kumaşı giydiğim tüm elbiselerden daha kaliteliydi. Elimi düz karnımda ve korsenin ortaya çıkardığı kıvrımlı kalçalarımda gezdirdim.

Yüzüm bile bir yabancıya aitti. Elmacıkkemiklerim daha çıkık görünüyordu. Gerçi odadaki loş ışık yüzünden öyle görünüyör olabilirdi. Ebb, boynum uzun ve çekici görünsün diye saçlarımı yukarıda toplamıştı. Altın gözlerim ve gururlu dudaklarım ile biraz anneme benzediğimi fark ettim.

Yaramın üstündeki kapatıcı henüz gitmemiş olsa da biraz tazeledim. Yanağımdaki yara olmadan, neredeyse *gerçekten* Zadi gibi davranabiliyordum.

“Ne yapacağım?” diye sordum yansımama, kardeşim yanımdaymış gibi.

Omuzlarını dik tut, dediğini hayal ettim. Çeneni kaldır. Büyükler bunu yapabileceğimizi düşünmese bizi seçmezdi.

Kapının açıldığını duyup arkamı döndüğümde Ebb'i gördüm ve kalbim bir anda daha hızlı atmaya başladı. Zamanı gelmişti. Kral ile tanışacaktım.

“Çok güzel görünüyorsunuz, leydim,” dedi, bana yumuşacık siyah kürkten yapılmış kısa bir pelerin uzatırken. “Koridorlar soğuk oluyor, leydim. Bu sizi sıcak tutar. Hazır mısınız?”

Kafamı sallayıp bunu yapmak için doğmuşçasına yanından geçerek koridora çıktım. Zihnimde Zadi arkamdan geliyor, bunun için doğduğumu söylüyordu.

Kralın taht odasından oldukça uzak olan kendi odasına doğru yürürken sayımız gittikçe çoğalıyordu. Grig ve komutanın arkamızda sıra olduğunu fark ettim. Üstlerinde bir çeşit hayvan postundan örülmüş şallar ve eldivenler olan, koyu, göze batmayan elbiseler giyen hizmetkârlar bir anda yanımda belirliyordu. Uzun bir kapının önünde durduk. Kapının üstünde titizlikle oyulmuş, boynuzlu canavarlar ve gül desenleri vardı. Aklıma birden Sami'nin aldığı küçük hediye gelmişti. Zadiyeyle Sami, pelerini yanıma almam konusunda ısrar etmişti. Zadiye Varenia'da kalacağı için buna ihtiyacı olmadığını söylemişti ama pelerini yolculuk boyunca sandıktan çıkarmamıştım. Ebb'in giysileri çöp gibi sokağa attığını gördükten sonra bu insanların küçük bir pirinç düğmeye değer vermeyeceğini anlamıştım. Sami'nin o düğme için kaç inci feda ettiğini merak ettim.

Kapılar açılır açılmaz burnuma hastalığın mide bulandırıcı derecede tatlı kokusu geldi, pazarda çürüyen meyvelerin atıldığı sepet gibi kokuyordu. Kokuyu parfümlü tütsüyle kapatmak için çok uğraşılmıştı, bu iki kokunun birleşimi neredeyse dayanılmazdı. Kralın yatağının başında duran birkaç kadın vardı, burunlarına küçük bezler bastırıyorlardı.

Kendi yatağımı büyük sanmıştım, oysa Kral Xyrus'un yatağı benimkinin iki katıydı. Üstünde yastıklardan destek alarak oturan iskeletimsi adam, yatağı daha da büyük gösteriyordu. O kadar soluktu ki etrafındaki beyaz çarşaflar içinde neredeyse kayboluyordu. Gri sakalı uzun ve dağınıktı; yaşlılık lekeleleriyle dolu kafasında kalan birkaç tel saçla aynı renkteydi. Eski çağlardan kalma gibi duruyordu, en yaşlı Varenialı büyükten bile yaşlı görünüyordu. Bu adamın babamla aynı yaşta olması mümkün değildi.

Komutan Osius beni öne çıkardı, ardından kralın önünde durarak diz çöktü. Ben de etrafımdaki kadınları taklit edip, evde pratik yapmış olmayı dileyerek düşmeden yapabileceğim en geniş reveransı yaptım.

Kralın sulu gözleri komutanın sesi üzerine açıldı. “Majesteleri, geç saat için kusura bakmayın. Varenia’dan özel bir ziyaretçi getirdik,” dedi.

Kral, soylulardan birinin yardımıyla biraz daha dik oturdu. Uzun bir uykudan uyanmış çocuk gibi dudaklarını şapırdatıyordu. “Ah, evet, Zadi. Ilara’ya hoş geldin, tatlım,” dedi.

Kardeşimin adını Ilara aksanıyla duyunca şaşkınlıktan gözlerimi kırptım. Z sesini neredeyse s gibi okumuştum. Şimdiye kadar herkes bana *leydim* demişti, kardeşim olmam gerektiğine dair iyi bir hatırlatmaydı.

İlerleyip kralın uzattığı eli tuttum, elimden geldiğince ağızımdan nefes almaya çalışıyordum. Kral aniden şiddetle öksürmeye başlayınca neredeyse geri sıçırıyordum, solmuş bedeni baştan ayağa sarsılıyordu. Kemikli elini olabildiğince nazik bir şekilde bıraktım. Bu adam, Varenialıları nasıl kontrol ediyor olabilirdi? Vali, kralın durumunu biliyorsa eğer neden ona karşı çıkmıyordu? Bilmiyorsa da bu bilgiyi kesinlikle Sami’ye iletcektim, tabii önce limandaki pazara gidebilmeliydim.

Kral şarabını yudumlarırken sabırla bekledim. Bardağı salladığında koyu kırmızı sıvı, beyaz çarşafların üzerine döküldü. Şarabını içtikten sonra tekrar konuşacağını sanmıştım ama yasıklarına gömülüp gözlerini kapattı.

Ona yardımcı olan soylu öne çıkıp elimi öptükten sonra abartılı bir şekilde eğilerek selam verdi. Ardından tüm lordlar ve leydiler bir bir öne çıktılar. Her biri bana hizmetlerini sunup Ilara’ya gelişimi kutluyordu. Çeşitli koyu kumaşlardan yapılan elbiselerini boncuklar ve kurdelelerle süslemiş olan leydiler, etrafıma toplanıp yorucu bir yolculuktan sonra bile ne kadar güzel göründüğümü söylüyorlardı. Lordlar, Talin’in Varenia’yı ziyaret ettiği sırada giydiklerine benzer şeyler giyiyorlardı. Fakat hiçbirinde onun sıcaklığı ya da enerjisi yoktu.

Prens Talin, diye hatırlattım kendime. Müstakbel eşimin kardeşi.

Lordlar ve leydilerin bazıları Ebb gibi solgun renkliydi.

Muhtemelen bu karanlık dağın içinde fazla vakit geçirdikleri için böyle olmuşlardı. Fakat açık tenli olmayanlar bile solgun ve bitkin görünüyordu. Birkaç kişinin saç renklerini açmak için beyaz bir toz kullandığını fark ettim. Dünya dışından gelmiş gibi duran o yabancıların arasındayken, hayatımda hiç olmadığım kadar yalnız hissediyordum.

Yorgunluktan bayılacağımdan emindim ki Ebb yanıma gelip kulağıma, odama çekilmemin iyi olacağını fısıldadı. Odama döndük ve soyunmama, günlerdir ilk defa gerçekten dinlenmek için hazırlanmama yardım etti. Yatak o kadar yüksekti ki içine girebilmem için küçük bir tabure konmuştu. Yorganlarla battaniyelerin arasına girdiğimde kendimi gülünç hissettim. Neden tek bir kişiye uyusun diye bu kadar alan verilmişti?

Ebb kapıya gidip reverans yaptı. “Sizi yalnız bırakayım, leydim,” dedi.

Devasa odaya göz gezdirdim, yatacak başka bir yer olmadığını şimdi fark ediyordum. “Kalmayacak mısınız?” diye sordum.

Bir anlığına şaşırdı, sonra gülümsedi. “Hizmetkârın kalenin bu tarafında uyuması uygun düşmez, leydim. Komodininizin üstünde bir zil var. Bir ihtiyacınız olursa zili çalın, muhafızlar bana haber verecektir.”

Hizmetkârların müstakbel prenses ile aynı odada uyumayacağını bilmem gerekirdi ama daha önce hiç tek başıma uyumamıştım. Ebb’i arkadaşım olarak görmeye başlamıştım, tabii aslında işini yaptığını unutmamam gerekiyordu. Yine de yanımda olduğu için çok minnettardım. “Teşekkür ederim, Ebb. Her şey için,” dedim.

Yüzü kızardı ve reverans yaparak kapıdan çıktı. Odada şömine yoktu, muhtemelen dumanın çıkabileceği boşluk olmadığı için konmamıştı. Bu da, bu kadar yorgan olmasının nedenini açıklıyordu. Odadaki tek ışık kaynağı ayyosunuydu. Yorganın içine gömüldüm, kendimi delikten kafasını çıkaran yılanbalığı gibi hissediyordum.

Fark etmeden uyumuş olmalıydım çünkü bir süre sonra bo-

ğulduğumu sanarak uyandım. Çarşafarla balık ağına takılmış gibi boğuşuyordum. Yorganlar yerde yığın olana kadar tekme attım. Devasa, tüy dolu bir karyolanın üstünde geceliğimle kalmıştım, ayrıca donuyordum.

Yerdeki kürk yorganlardan birini alıp sarıldım, arabadaki halimden bile acınası hissediyordum. Nasıl oluyordu bilmiyordum ama oda aynı anda hem soğuk hem de boğucuydu. Yatak fazla yumuşaktı. Kardeşimin yumuşak nefesleri, babamın karşı taraftan gelen hafif horultusu olmadan her yer çok sessizdi.

Küçük sandığım yatağın ucuna konmuştu, battaniyeye sarılı bir şekilde ona doğru ilerledim. Kapağı açtığımda okyanusun tuzlu kokusu etrafımı sardı. Eve duyduğum hasret güçlenirken gözlerimin dolduğunu hissediyordum. Az sayıdaki giysilerimi gardıroba dizdim. Mercan bıçak ve inci gerdanlığı komodinine koydum.

Ebb'in yorgun olduğunu fark ettiğim için saçımı açmadan gitmesine izin vermiştim ama saçımda tokalarla uyumaya alışık değildim. Boy aynasına gidip önünde oturarak bağdaş kurdum. Geniş kollu, dantelli yakalı geceliğimin içinde gülünç görünüyordum. Saçlarımı açarken tıpkı Zadie'nin yaptığı gibi parmaklarım ile kafa derimi ovdum.

Etrafıma vahşice dağılan saçlarım ve derime çarpan mavi ayyosunu ışığı ile Sami'nin anlattığı hikâyelerdeki deniz cadısına benziyordum. Varenia efsanelerine göre deniz cadısı okyanusun derinliklerinde yaşıyor; fırtınalar gönderip gemileri batırıyor ve denizcileri boğuyordu, ardından onları sevgilisi olarak alıyordu. Bu hikâyeler şiddet doluydu, çocuklara uygun değildi. Bu yüzden onları dinlemekten daha çok zevk alıyorduk. Annem bizi yakalasa dehşete düşerdi. Yalnızca tanrıların fırtına yaratıp gemi batıracak güce sahip olduğuna inanıyordu.

Saçımı etrafımda toplayıp yere yığılan yorganlara doğru süründüm, evdeki saman dolu karyolama daha çok benziyorlardı. Yorganlardan birini çeneme kadar çekip uyuyana kadar ağladım.

13

Bir çığlıkla uyandığımda, odanın kapısı aniden açıldı ve içeri zorla giren bir muhafızın sesi odada yankılandı.

“Leydim, yaralı mısınız?” diye sordu muhafız.

Ayağa kalkıp loş ışıktaki gözlerimi kırıştıtarak ovdum. Ebb önümde duruyordu. Yeni yıkanmış kumaşlar ayağının dibinde bir yığın olmuştu ve elleriyle ağzını kapamıştı. Muhafız arkasında duruyordu, bir eli kılıcının kabzasındaydı, ağzı açık kalmıştı.

“Ne oldu?”

“Özür dilerim, leydim. Sizi bu halde görünce korktum,” dedi.

Arkamı döndüm ve aynadaki yansıyamla karşılaştım. Korktuğumdan da beterdi. Neredeyse belime kadar uzanan saçlarımı her yere dağılmıştı, geceliğime dolanıyordu. Çıplak bacaklarımı ilk defa fark ediyordum. Aceleyle geceliğimi aşağı çekip saçlarımı toplamak için elimden geleni yaptım.

“Gidebilirsin,” dedi Ebb, hâlâ olduğu yerde donup kalan muhafıza dönerek. Muhafız ağzını kapatıp hızla dışarı çıktı.

“Özür dilerim, Ebb,” dedim, yanaklarım alev alev yanıyordu. “Karyola çok yumuşaktı, çok fazla battaniye vardı ve tokalar kafa derimi acıtıyordu. O şekilde uyuyamadım,” dedim.

Ebb en azından hızlı toparlanmayı başarmıştı. “Anladım Bir dahaki sefere kapıyı çalarım,” dedi.

“Muhtemelen hepimiz için daha iyi olur.”

Ebb kumaşları toplamak için eğildiği sırada ayyosunu lambalarının söndüğünü fark ettim. Kafamı kaldırdığımda ışığın nereden geldiğini anladım. Tavana düzinelerce küçük delik açılmıştı. İçlerine yerleştirilmiş camdan hafif bir ışık sızıyordu.

Ebb, gözlerimi takip etti. “En önemli odalarda tavan camları var,” dedi.

Tavan camı ismi hoş olsa da varlıkları kendimi önemli hissetmeme neden olmamıştı. Hayatımın geri kalanını gerçekten yarı karanlıkta mı geçirecektim? Ben güneş ve havaya alışık bir insandım, tüm varlığını okyanusun dibindeki kayaların altında geçirmiş, soluk bir solucan değildim. Etrafımdaki duvarlar bir anda dayanılmayacak kadar ağır göründü.

“Bana hava lazım,” dedim.

“Leydim?”

“Temiz hava. Bu şekilde yaşayamam,” dedim. Kalbim göğsümde hızla çarpmaya başlamıştı, nefes almakta zorlanıyordum. Tüylerim diken diken olurken her yerim kaşınıyordu. Terlemeye başlamıştım. “Lütfen, Ebb!”

“Ne yapabilirim?” diye sordu nazikçe, paniklediğim için endişelendiğini görebiliyordum. “Gitmenize izin verme yetkim olsa bile bu şekilde dışarı çıkamazsınız. Derin nefesler almaya çalışın,” dedi.

“Yapamıyorum,” dedim göğsümü pençeleyerek. “Sorun da bu.” Gözlerim odayı taradı. Varenia’ya ait, tutunabileceğim bir şey lazımdı, beni kendime getirecek bir şey. Gözüm küvete ilişti, dün geceki banyomdan sonra saat geç olduğu için boşaltılmamıştı. Ebb, sabah halledileceğini söylemişti.

Düşünmeden geceliğimi çıkarıp küvete atladım ve kafamı suyun altına soktum. Su buz gibi olsa da bana iyi geliyordu. Bir

süre boyunca öylece durdum. Saçlarım etrafıma saçılırken nabzım anında yavaşladı. Kalp atışlarımı saymaya başlamıştım. Bir. İki. Üç. Dört. Yüze kadar.

Tekrar bire dönmüştüm ki yukarıdan gelen kısık bağırtıları duyup gözlerimi açtım. Ebb bağıırıyordu. Kafamı sudan kaldırdım ve sırlıklam olan saçlarımı gözlerimin önünden çektim.

“Ne oldu?” diye sordum, daha nefessiz bile değildim.

“Uzun zamandır suyun altındasınız! Boğuluyorsunuz diye korktum.”

Artık kendime gelmişim ve suyun ne kadar soğuk olduğunu hissetmeye başlamıştım. “Bir havlu getirebilir misin?” diye sordum.

Birkaç havlu getirip küvetten çıkmama yardım etti. “Bunu nasıl yaptınız, leydim?”

Saçımı küvetin üstünde sıkarken gülümsedim. “Benim için kolay. Varenia’da küçüklüğümüzden itibaren yaptığımız bir şey. Seni endişelendirdiğim için özür dilerim. Sakinleşmem gerekiyordu, aklıma başka bir yöntem gelmedi,” dedim.

“Anladım. En azından Ilara’dan alınıp sizin evinizde yaşamaya götürülsem, nasıl hissedeceğimi artık tahmin edebiliyorum. O kadar açık suyun içinde... İsterseniz artık her sabah ve her akşam ılık bir banyo hazırlatırım.”

Bu kadar temiz suya erişimim olabileceğini hiç tahmin etmiyordum ama banyo çok iyi gelmişti. “Çok hoş olur, Ebb. En azından buraya alışana kadar,” dedim.

Ebb’in yardımıyla yürürken arkamda savrulan ipeksi, siyah bir elbise giydim. Ebb, buradaki herkesin Prenses Ilara için yas tuttuğunu söylemişti. Yani, yüzlerce yıldır kimse yas renkleri dışında bir şey giymemiş miydi? Kırmızı elbisemi düşündüm, Talin bu kadar cesur bir renk hakkında ne düşünmüştü acaba? Sırf bu bile onun için şok edici olmalıydı.

Ebb saçımı yine yarısını toplayarak yaptı ki bu model hoş-

ma gidiyordu. Açık saç kadar dağınık değildi ama boynuma
üşülmesine de engel oluyordu.

“Bu sabah herkes sizden bahsediyor, cildinizin ne kadar hoş
olduğunu söylüyorlar. Aşçılardan biri Varenialıların bu kadar
sağlıklı olmasının nedeninin güneş ışığı olduğunu söylüyor
Biz burada pek güneş alamıyoruz,” dedi Ebb.

“Görüyorum,” dedim ve Ebb’i ilk gördüğümde hasta oldu-
ğunu düşündüğüm için kendimi suçlu hissettim. Artık beya-
zımsı sarı saçlarıyla açık tondaki teninin güzelliğini görebili-
yordum. Varenia’da olsa yanmaktan mahvolurdu ama buraya
yakışıyordu. Işığa ve temiz havaya erişemiyor olması onun
suçu değildi.

Midem ikimizin de duyabileceği kadar yüksek sesle gurlu-
dadı. Dağın içinde saati anlayabilmek mümkün değildi.

“Saat kaç?” diye sordum, Ebb boynuma altın bir zincir bağ-
larken. Göğüslerimin altında ağır siyah bir mücevher asılıydı
Soğuk ve rahatsız ediciydi ama değerbilmez görünmek isteme-
dim. Daha önce hiç mücevher takmamıştım.

“Neredeyse öğlen. Korkarım ki kahvaltıyı kaçırdınız, yolcu-
luğunuzdan sonra dinlenmek istersiniz diye düşündüm,” dedi.

Bağırarak ayağa kalktım, neredeyse tabureyi deviriyordum
“Öğlen! Kraliyet ailesi beni bekliyor mu?”

“Endişelenmeyin. Dün geceki kargaşa kralı yordu, bugün
yataktan çıkmamaya karar verdi. Öğlen yemeğine ineceğiz
sonra da size kaleyi gezdireceğim.”

“Peki prens?” diye sordum. Aynanın önünden geçerken ka-
patıcı hâlâ yaramı kapatıyor mu diye kontrol ediyordum.

“Emin değilim, leydim.”

Ebb beni tekrar koridorlara çıkarınca gittiğimiz yolu ezber-
lemeye çalıştım. Taşın içine oyulmuş su kanalları dikkatimi
çekti. İçlerinden akan suyu gördükten sonra sorgulayıcı bir ifa-
deyle Ebb’e baktım.

“Yukarıdan akan yağmur suyu,” diye açıkladı. “Kanallarda birikip kalenin çevresindeki kuyulara dağılıyor.”

Zekice, diye düşündüm taht odasının yanından geçip merdivenlerden inerken. Küçük bir odaya girdik. Uzun bir masa, odanın neredeyse yarısını kaplıyordu.

“Burası yemek odası,” dedi Ebb. “İsterseniz yemeklerinizi odanızda da yiyebilirsiniz, tabii ki kral veya prens burada yemenizi istemediyse.”

Masanın başındaki sandalyeye oturmamı işaret etti. Muhtemelen prens burada oturuyordu, şu anda odada kimse yoktu. Hizmetçiler önüme altı farklı yemek getirdi. Bazıları, mesela üzüm ve zeytin, *Varenia*’da yediğimiz tek şey olduğu için tanıdık ve lezzetliydi. Diğerleri ise yani gümüş tabak üstünde getirilen kanlı et küpleri, midemi bulandırmıştı. Masada birkaç aileyi doyuracak kadar yemek vardı. Hiçbirini ziyan etmek istemiyordum ama bunca yemeği bir haftada bile yiyemezdim.

“Ebb,” diye fısıldadım garson gittikten sonra. Kız aceleyle yanıma geldi.

“Her şey yolunda mı?”

“Bu öğlen bana birkaç şey öğretmen lazım. Mesela insanlara nasıl hitap etmem gerekiyor ve farklı boyuttaki çatalların amacı ne? Ayrıca adam tabağı masaya koyduğunda sallanan o beyaz yuvarlak şeyler neydi?”

“Bıldırcın yumurtası, leydim.”

“Tamam, nasıl yendiğini öğrenmem lazım. Eğer tadı güzelse tabii.”

Gülümsedi. “Derslerinize bu öğlen başlarız,” dedi.

“Bir de kraliçeyle ne zaman tanışacağımı bilmek istiyorum. Onunla konuşmayı çok isterim.”

Odanın diğer tarafındaki kapı *pat* sesi çıkararak kapandı, Ebb ve ben kafamızı kaldırdığımızda siyah giyimli genç bir

adamın bize doğru geldiğini gördük. Ben ayağa kalkma fırsatı bulamadan Ebb reverans yaptı.

“Sen Zadie olmalısın,” dedi adam. Gördüğüm en beyaz cilde sahipti, Ebb’den bile daha beyazdı. Düz, sarı saçlarını atkuyruğu yapmıştı, Ebb’in saçlarına göre gümüşü bir parıltısı vardı. Hoş bir şekilde yay çizen kaşlarının altındaki gözleri çelik gri bakıyordu. Kendimi ona bakmaktan alamadım.

Ebb hafifçe boğazını temizledi.

“E-evet,” diye kekeledim. “Peki siz?”

Ebb’in yanımda iç geçirdiğini duyar gibi oldum.

“Ben Prens Ceren,” dedi gülerek. “Müstakbel eşin. Korkarım kraliçeyle görüşmen imkânsız, tatlım.”

Prens *bu* muydu? Talin’in tam tersini hayal etsem bile bu görüntünün yanından geçemezdi. “Neden?” diye sordum. Sesim küçük beyaz bıldırcın yumurtaları gibi titriyordu.

“Çünkü, leydim,” dedi gözlerini benimkilerden ayırmadan. “Kraliçe öldü.”

Farkında olmadan gergin bir şekilde güldüm. Ebb’e baktım, prensin şaka yaptığına emindim. Ama Ebb özür diler gibi kafasını sallamakla yetindi. Tekrar prene döndüm. “Karıştırdığım için özür dilerim. Geldiğimde her şeyin açıklanacağı söylenmişti. Anneniz kraliçe miydi?”

“Evet. Doğumda öldü,” dedi. Sesinde hiçbir duygudan eser yoktu.

“Çok üzüldüm,” dedim. Ebb bunları neden anlatmamıştı? Talin’in annesi Kral Xyrus ile evli miydi, onu bile bilmiyordum. “Peki buraya gönderilen Varenialı kız?” diye sordum. Yeterince diplomatik bir konuşma olduğunu umuyordum.

“Babamın ikinci eşi de öldü. Üzülerek söylüyorum ki kraliçeler burada çok yaşamıyor,” dedi.

Ebb’in bunların tatsız bir şaka olduğunu söylemesini istiyordum ancak adamın varlığı, onu da en az benim kadar kor-

kutmuştu. Kendimi kalkmaya zorlayıp reverans yaparak eğildim. “Majesteleri,” dedim.

Elime uzandığında neredeyse geri çekiliyordum. Parmakları kedibalıgı midesi kadar uzun ve beyazdı. Sağ elindeki yüzük koyu metaldendi, üstünde kırmızı bir taş vardı. Dudakları elimi değdiğinde ürperdim. Bu adamda doğal olmayan bir şeyler vardı. Yüzü kardeşi kadar yakışıklıydı. Düz bir burun, güçlü bir çene ve dolgun dudaklar. Gülümsemesi soğuktu, soluk gözlerinde duygudan iz yoktu.

Elimi geri çekip ona gülümsemeye çalıştım. Sandalyeme oturmama yardım edip yanımdaki sandalyeye oturdu. “Nasıl uyudunuz, leydim? Odayı beğendiniz mi? Yatak yeterince büyük müydü?” diye sordu.

Bir kişinin, neden bu kadar büyük bir yatakta yattığını merak edince aptallık ettiğimi fark ettim. “Evet, teşekkür ederim.”

“Güzel. Sevgili babacığım yataktan kalkamayacağı için bugün size kaleyi ben gezdiririm diye düşündüm.”

Gözlerim onunkilerle buluştu. “Kale turu vermekten daha önemli işleriniz vardır,” dedim nazikçe.

“Saçmalık. Gelinim olmak için bu kadar yol geldikten sonra az bile.”

Sandalyemde kıpırdamadan edemiyordum. Beni huzursuz ettiğini biliyor, sanki bundan zevk alıyordu.

“Kaç yaşındasınız?” diye sordu.

“On yedi.”

“Ah evet, Kraliçe Talia da yirmi yıl önce buraya geldiğinde aynı yaştaydı. Ben o zaman bebektim, bu yüzden hatırlamıyorum. Sonuç olarak çocukluk anılarımın bir parçası. Kardeşim Talin de öyle. Evlilikten bir yıl sonra doğmuştu. Babam hiç vakit kaybetmedi,” diyerek sırtmasına rağmen gülüşünde kardeşinin çekiciliğinden eser yoktu. Elbisemin kumaşı altında tüylerim diken diken olmuştu.

“Kraliçe Talia ne zaman öldü? Varenia’daki kimsenin ha yok,” dedim. Varsa da bana söylemeye tenezzül etmemişti.

“Sanıyorum dört yıl oldu. Talin daha on beş yaşında. Kısa bir süre sonra benim isteğim üzerine muhafızların baş mutanı oldu.”

Sesindeki duygusuzluk Ceren’in bunu kardeşinin iyiliği yapmadığına işaret ediyordu, belki de Talin için en iyisi budur. Onu burada hayal edemiyordum. “Nasıl öldüğünü soramıyım?”

“Cinayet.”

Bağırıp elimi ağızma götürdüm. Bu kelimeyi öyle gelişmiş ve zeki söylemişti ki sanki onun için bir şekilde annesi gibi olma gereken bir kadının ölümü, hiçbir şey ifade etmiyordu.

“Hizmetkârlardan biri yaptı,” diye devam etti Ceren. “Kraliçenin kanı odasının her yanına saçılmıştı. Halılar kan içindeydi ama Talia’nın cesedi asla bulunamadı. Kalenin terk edilmiş ve çok odası var, onlardan birine saklandığını düşünüyoruz. Ertesi gün hizmetkârın kellesini uçurdular.”

Yediğim yemek midemden boğazıma doğru geri gelmeye başlamıştı. Geldiğimden beri öğrendiğim her şey, hayal ettiğimden çok daha kötüydü. Ilara’ya gönderilen son Varenia kadının öldürülmüş olması beni tarif edemeyeceğim bir biçimde korkutmuştu. Çocukken Zadi ile Ilara kraliçesiymişiz ve oyun oynardık. Nilüferlerden taçlar yapar, annemin elbiselerini giyerdik. Annem bu oyunu oynamamızı isterdi. Parmaklarımızı çenelerimizi kaldırır, reverans alıştırması yapmamıza yardım ederdi. Şimdi bunların oyun değil, ders olduğunu anlamıştım. Daha çok çalışmam gerekiyormuş.

Ceren elini kaldırıp tıpkı annemin yaptığı gibi iki parmağını çenemin altına koyunca yutkundum. Aniden yararnı hatırladım.

daki boşlukta durdu. Çok tuhaf bir hareketti ama kendimi onun gözlerine bakmaya zorladım. Büyümüş göz bebekleri etrafımızı saran dağ kadar karaydı.

Parmakları daha da aşağı indi, kalbimin hemen üstünde, siyah mücevherin yanına durdu. Ebb'in arkamda aniden nefes aldığını duydum.

"Hadi ama, skandalmış gibi davranma," dedi prens, arkasındaki Ebb'e bakarak. "Yakında eşim olacak." Gözleri tekrar bana döndü. "Kalp atışların güçlü ve düzenli. Güzel," dedi.

Boğazıma yükselen mide suyumu yuttum.

"Yakında tüm bunların kraliçesi olacağını bilmek nasıl bir his?" diye sordu. Sesi o kadar kısıktı ki sadece ben duyabiliyordum, parmakları hâlâ kalbimin üzerindeydi. Şimdi kalbimin ne kadar hızlı attığını hissedebiliyor muydu acaba? "Evini hiç görmedim ama Ilara'nın güzelliği ve ihtişamına denk olabileceğini sanmıyorum."

Konuşmamak için dilimi ısırمام gerekiyordu, yine de yapmadım. "Tam tersine, majesteleri," dedim.

Gözlerinde bir şey parlarken gülümsedi. "Anladım. Hepsini anlatacak zamanın olacak nasıl olsa... Gerçi, bizimle ne kadar kalacağını göreceğiz," dedi.

Parmaklarını tekrar boğazıma götürdüğünde tüm vücudum dehşetle dolup taşı. Benden çok daha iriydi, istese boynumu elleriyle kırabilirdi.

Sonunda elini indirip kalktı ve hiçbir şey yemediği halde ağızını mendille sildi. "Bir saat içinde odana gelip seni gezdiririm. Belki burada beğendiğin bir şey çıkar," dedi.

“Kraliçe Talia ne zaman öldü? Varenia’daki kimsenin haberi yok,” dedim. Varsa da bana söylemeye tenezzül etmemişlerdi.

“Sanıyorum dört yıl oldu. Talin daha on beş yaşındaydı. Kısa bir süre sonra benim isteğim üzerine muhafızların başkomutanı oldu.”

Sesindeki duygusuzluk Ceren’in bunu kardeşinin iyiliği için yapmadığına işaret ediyordu, belki de Talin için en iyisi buydu. Onu burada hayal edemiyordum. “Nasıl öldüğünü sorabilir miyim?”

“Cinayet.”

Bağırıp elimi ağzıma götürdüm. Bu kelimeyi öyle gelişigüzel söylemişti ki sanki onun için bir şekilde annesi gibi olması gereken bir kadının ölümü, hiçbir şey ifade etmiyordu.

“Hizmetkârlardan biri yaptı,” diye devam etti Ceren. “Kraliçenin kanı odasının her yanına saçılmıştı. Halılar kan içindeydi ama Talia’nin cesedi asla bulunamadı. Kalenin terk edilmiş birçok odası var, onlardan birine saklandığını düşünüyoruz. Ertesi gün hizmetkârın kellesini uçurdular.”

Yediğim yemek midemden boğazıma doğru geri gelmeye başlamıştı. Geldiğimden beri öğrendiğim her şey, hayal ettiğimden çok daha kötüydü. Ilara’ya gönderilen son Varenialı kadının öldürülmüş olması beni tarif edemeyeceğim bir biçimde korkutmuştu. Çocukken Zadie ile Ilara kraliçesiymişiz gibi oyun oynardık. Nilüferlerden taçlar yapar, annemin elbiselerini giyerdik. Annem bu oyunu oynamamızı isterdi. Parmaklarıyla çenelerimizi kaldırır, reverans alıştırması yapmamıza yardım ederdi. Şimdi bunların oyun değil, ders olduğunu anlamıştım. Daha çok çalışmam gerekiyormuş.

Ceren elini kaldırıp tıpkı annemin yaptığı gibi iki parmağını çenemin altına koyunca yutkundum. Aniden yaramı hatırladım, yakından bakarsa kapatıcının altındaki şişliği görebileceğini biliyordum. Parmaklarını boğazımdan aşağı kaydırıp alt kısmın-

daki boşlukta durdu. Çok tuhaf bir hareketti ama kendimi onun gözlerine bakmaya zorladım. Büyümüş göz bebekleri etrafımı zı saran dağ kadar karaydı.

Parmakları daha da aşağı indi, kalbimin hemen üstünde, siyah mücevherin yanına durdu. Ebb'in arkamda aniden nefes aldığını duydum.

"Hadi ama, skandalmış gibi davranma," dedi prens, arkasındaki Ebb'e bakarak. "Yakında eşim olacak." Gözleri tekrar bana döndü. "Kalp atışların güçlü ve düzenli. Güzel," dedi.

Boğazıma yükselen mide suyumu yuttum.

"Yakında tüm bunların kraliçesi olacağını bilmek nasıl bir his?" diye sordu. Sesi o kadar kısıktı ki sadece ben duyabiliyordum, parmakları hâlâ kalbimin üzerindeydi. Şimdi kalbimin ne kadar hızlı attığını hissedebiliyor muydu acaba? "Evini hiç görmedim ama Ilara'nın güzelliği ve ihtişamına denk olabileceğini sanmıyorum."

Konuşmamak için dilimi ısırمام gerekiyordu, yine de yapmadım. "Tam tersine, majesteleri," dedim.

Gözlerinde bir şey parlarken gülümsedi. "Anladım. Hepsini anlatacak zamanın olacak nasıl olsa... Gerçi, bizimle ne kadar kalacağını göreceğiz," dedi.

Parmaklarını tekrar boğazıma götürdüğünde tüm vücudum dehşetle dolup taşıtı. Benden çok daha iriydi, istese boynumu elleriyle kırabilirdi.

Sonunda elini indirip kalktı ve hiçbir şey yemediği halde ağzını mendille sildi. "Bir saat içinde odana gelip seni gezdiririm. Belki burada beğendiğin bir şey çıkar," dedi.

14

Odama döndüğümde yere dağılmış halılar üstünde volta atmaya başladım, zihnim her türlü düşünceyle doluydu. Cerer soğuk ve zalim biriydi. Cinayetden bu kadar rahat bahsedemeyen diğer insanların huzursuzluğundan zevk alan biriyle nasıl evlenebilirdim?

Ufak bir yanımda, gerçek kimliğimi açıklasam Varenia'ya dönebilir miyim diye merak ediyordu. Ama içten içe beni öldüreceğini, daha da kötüsü, halkımı cezalandıracağını biliyordum. Bu riski alamazdım. Bu durumun tek iyi yanı, Zadie yerine benim gelmiş olmamdı. O adamın kardeşime dokunduğunu düşününce bir şeyleri kırmak istiyordum. Yatağımdaki on sekiz yastıktan birini dövmekle yetindim.

Öfkem geçtikten sonra Ebb sessizce, "Leydim," dedi. Elim hafifçe omzuma koymuştu. "Prens yakında gelir."

Kafamı kaldırdım. "Onunla evlenemem, Ebb," dedim.

Gözleri yumuşak ve sempati doluydu. "Dikkat edin," diye fısıldadı. Sanki biri bizi duyabilirmiş gibi etrafına bakınıyordu. "Dağda ses tuhaf yankılanıyor." Duvarda açılmış küçük bir deliğin yanına parmağını koydu. Bu deliğin başka bir odaya açıldığına şüphe yoktu, isteyen herkes bizi dinleyebilirdi.

Bırak duysunlar, diye düşündüm. Ne yapabilirlerdi ki? Beni bir mağaraya kapatıp gelmiş geçmiş en nahoş adamla evlenmeye mi zorlayacaklardı? Bir dakika, bunu zaten yapmışlardı.

Başka bir yastığa daha yumruk attım.

“Kraliçenin öldüğünü nasıl söylemezsin?” diye sordum volta atmaya devam ederken. “Sence bilmeyi hak etmiyor muydum? O benim halkımdandı, Ebb. Burada beni anlayabilecek tek kişi oydu.”

“Özür dilerim, leydim ama merhum kraliçe hakkında konuşmam kesinlikle yasaklanmıştı.”

“Kim tarafından? Prens mi?”

“Bizzat kral tarafından.”

Kollarımı göğsümde bağladım, Ceren’in bana bir hiçmişim gibi dokunmasını hatırlamıştım. Yatağa oturdum. “Önceki kraliçenin öldürüldüğünü bilsem asla gelmeyeceğimi tahmin etmiştir. Nasıl öldü?” diye sordum.

“Etraftaki kan yüzünden bıçaklandığını tahmin ediyorlar. En azından ben öyle duydum. O zaman ben köyde yaşıyordum.”

Yatağa vurarak onu da oturmaya davet ettim. Ebb dudağını ısırды. Başta tereddüt ettikten sonra karyolanın ucuna ilişti. Muhtemelen bir leydi ve hizmetkârının bu şekilde iletişim kurması uygun değildi ama ben başka birinin sırdaşım olmasına alışkıttım. Şu anda hizmetkâra ihtiyacım yoktu. Bir arkadaşaya ihtiyacım vardı.

“Prese haber göndererek çok yorgun olduğunuzu söyleyip erteleyebiliriz,” dedi.

“Ertelemek ne işe yarayacak? Onunla evlenmem lazım, unuttun mu?” Soğuk ellerinin çıplak cildime değdiğini hatırlayınca ürperdim. “Düğün ne zaman olacak, biliyor musun?”

“Kral vefat etmeden önce yapmak isterler diye düşünüyorum.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Yarın da vefat edebilir,” dedim.

“En az altı aydır bu durumda.”

Tamamen ona doğru dönerek, onu gözlerime bakmayı zorladım. “Kaleden çıkmama ne zaman izin verilecek?” diye sordum.

“Ben...”

Ayak sesleri duyduk, sonra kapı sertçe çalındı. Midem düğüm düğüm olmuştu.

“Benimle gelir misin?” diye sordum Ebb’e. “Lütfen?”

Ebb cevap veremedi, kapı hızla açıldı ve ikimiz de ayağa fırladık. Ceren öne çıktı, en azından kapı eşiğinde durma nezaketini göstermişti. “Hazır mısınız, leydim?”

Kafamı evet dercesine sallayıp Ebb’e baktım.

“Hizmetkârnız burada bekleyebilir. Birçok meşgale bulabileceğine eminim,” dedi Ceren.

Ağzım balık gibi açılıp kapandı ama Ebb, hızla reverans yaparak bana şalımı uzattı. “Pekâlâ,” dedim siyah kürk şalı omzuma alarak. “Önden buyurun.”

“Önce siz, ısrar ediyorum.”

Sırtımı Ceren’a dönme fikri hiç hoşuma gitmese de başka seçeneğim yoktu. Koridorda yürümeye başladığımda bir muhafız yanıma geldi.

“Leydim.”

Dönüp tanıdık, çocuksu yüzüne bakıp gülümsedim. “Grig sen de gelmişsin,” dedim.

“Umarım sorun olmaz.”

“Harika olur.” Bana kolunu uzattı ama Ceren’ın arkamdaki varlığının fazlasıyla farkındaydım, bu yüzden kabul edemedim.

“Sen kardeşimin askerlerinden birisin, değil mi?” diye sordu prens.

Grig dönüp selam verdi. “Evet, majesteleri.”

“Yapacak işin yok mu? Yeni Kale’de çok fazla muhafız var zaten.”

“Prens Talin, içimizden birinin leydi ile kalmasını istedi.”

Ceren kaşlarını kaldırdı. “Seni gönderebildiğine şaşırdım. Eski Kale’de yeterince asker olmadığını söylüyor. Saldırlara karşı ‘savunmasız’ durumdaymışız.”

Köprüdeki muhafızı, güneydeki kadın kralı düşündüm. Ilara’ya saldırı düzenlenmesi gerçekten bu kadar imkânsız mıydı?

“Gideyim mi, majesteleri?” diye sordu Grig.

Ceren elini salladı. “Hayır, hayır. Gelmişsin zaten, gitmene gerek yok. Sevgili Prens Talin’i kızdırmayalım, değil mi?”

Prens Talin. İsmi duyunca aklım önceki güne gitti. Atından inip elimi tuttuğu zamanı hatırladım. Gözlerime baktığını hatırlayınca yüzüm kızardı. Talin’in, Ceren gibi bana işkence etmekten sapkın bir zevk alabileceğini düşünmüyordum.

Tabii ki Ilara’da sırrımı anlayabilecek tek kişi Talin’di. Uzakta yaşadığı ve görüşme fırsatımız az olduğu için memnun olmalıydım.

Ancak değildim.

“Ah, bu bakışı biliyorum,” dedi Ceren. Koluma girip Grig’i önümüzden gitmesi için ittirmişti. Tanrılar adına, bu kadar belli miydi? “Kardeşim hem yakışıklı bir yüze hem de çekici bir kişiliğe sahip. Sarayda herkesin favorisidir,” dedi.

Sesindeki acı, onu kıskandığına işaret ediyordu. Ceren da çirkin değildi. Ayrıca annem, çekiciliğin sahte olabileceğinin canlı kanıtıydı.

“Dün Eski Kale’ye gittiğinizde görüştünüz mü?” diye sordu Ceren.

“Evet. Varenia’da da görüşmüştük, hatırlayacağınız gibi,” dedim. Bilerek iğneleyici konuşuyordum. Ceren’in kardeşini neden ayakçısı olarak gönderdiğini öğrenmek istiyordum.

“Ah evet, unutmuşum. Mükemmel olduğunuzu söylemişti. ‘*Varenia incileri kadar saf ve lekesiz,*’ dedi. Haklı olmasından hiç hoşlanmıyorum ama öyleymiş.”

Valinin evinde yemek yediğimiz akşam Talin, daha güzel

birini hayal edemediğini söylemişti. Bunu söylerken bana bakıyordu. Kusur eksikliğinin güzelliğe eşit olduğunu düşünüyordum eğer yanılmış olmalıydım. Yanaklarım hissettiğim utançla kızınca yaram sızladı.

“Aslanbalığından sakın, tatlım,” dedi Ceren kısık bir sesle.
“Ne?”

“Varenia şarkısı öyle değil miydi? Kraliçe Talia’nın Talin’e söylediğini hatırlıyorum. Dalga çocukları ninnilere bayılıyor,” dedi.

Bu cümle, tüm Varenialı çocukların dinleyerek büyüdüğü bir ninnidendi. Çocukları tehlikeli deniz hayvanlarına yaklaşmamaları konusunda uyarıyordu ama her cümlenin gizli bir anlamı vardı. Örneğin aslanbalıkları şaşırtıcı derecede güzeldi, zehirli dikenlerine rağmen insanın dokunmak istediği ihtişamlı bir balıktı. Buna rağmen ninnide sadece aslan balığından sakınmamızı söylemiyordu. Fazla gösterişli, fazla gururlu herkesten sakınmamızı söylüyordu. Ceren’in bunu bilmesine, kardeşini tasvir etmek için kullanmasına şaşırmıştım.

“Aslanbalığından sakın, tatlım,” diye mırıldandım. “Taşbalıktan sakın.”

“Hmm?”

“Ninninin sonraki sözü bu,” dedim. Taşbalığı, aslan balığından bile tehlikeliydi. Bunun nedenlerinden biri, zehrinin daha güçlü olmasıydı, diğeri ise onu görmenin zor olmasıydı. Taşbalığı kayaların arasında o kadar iyi gizlenirdi ki, onu gördüğünde çok geç olurdu, elini ya da ayağını çoktan üstüne koymuş olurdun. Buradaki mesaj barizdi. *Kalbini dikkatle ve özenle koru çünkü hiçbir şey görüldüğü gibi değildir.* En azından aslanbalığı kendini gizlemiyordu.

“Ninniye yıllardır duymamıştım, unutkanlığımı mazur görün.”
Kafamı yana yatırdım.

“İsmin inci demek, değil mi?”

“Evet,” dedim, aklım hemen kardeşime gitti. Ben hep mercan olmuştum, inci değil. Artık herkesin istediği şey olmalıydım, müstakbel kralın her şeyden çok istediği nesne olmalıydım.

Adımlarımı prenze uydurabilmek için yavaşlamıştım. Grig o kadar ilerlemişti ki neredeyse koridorun sonundaydı. Ceren elini kolumdan çekip belimin alt kısmına koydu.

“Burada sana göstermek istediğim bir şey var,” dedi. Loş koridorda dikkat etmediğim bir kapıya uzanmıştı.

Grig’e seslenmek istiyordum ama bir şey söylemeye fırsat bulamadan Ceren beni içeri soktu. Yatak odam büyüklüğünde bir odadaydık ve bir anlığına, buranın Ceren’in odası olduğunu düşünerek korktum. Önce odanın diğer ucuna gidip küçük bir lambayı, sonra da şöminedeki odunları yaktı. Odunlar alev alınca oda daha görünür hale geldi.

Çalışma odasına benziyordu, yatak odasına değil. Çeşitli büyüklüklerde üç masa vardı. Hepsinin üstü cam şişeler, kâseler ve adlarını bilmediğim şeylerle doluydu. Bir köşede boş çuvala benzer bir şey duruyordu. Yanında ise uzun bir hortum vardı.

“Burası çalışma odam,” dedi prens. “Her konu hakkında bir şeyler öğrenmeye bayılıyorum.” Eline, çeşitli büyüklükler ve şekillerde pembe incilerle dolu bir kâse aldı. “Beni en çok büyüleyen şeylerden biri Varenia incisi. Buradaki insanların, incilerinizi her türlü hastalıkların tedavisinde krem ve merhem olarak kullandığını biliyorsunuzdur. Geçen hafta elimi yakmıştım,” dedi elini açıp avucunu göstererek. “Ne kabarıklık kaldı ne de yara. Mucizevi bir şey.”

İçi inci dolu kâseyi görünce sinirlendim. Burada ailemi bir yıl besleyecek kadar inci vardı. O kadar çok inci topluyorduk ki soyları tükeniyordu. Bunun için miydi? Bir adamın eli kabarmasın diye miydi?

“Halkınız inciler hakkında benden daha bilgilidir, ona şüp-

hem yok," diye devam etti. Söylediği kelimeler tamamen zarsızdı. Son birkaç dakikadır korkutucu veya art niyetli hiçbir şey söylememişti, yine de kalbim kaburgalarımı dövüyordu. Krize Talia ve Prens Talin'e karşı bir düşmanlığı olduğu belliydi belki de tüm Varenia'ya karşı düşmanlığı vardı. Terleyen ellerimi eteğime sildim. Zihnim kabul etmek istemese de bedenim tehlikede olduğumu söylüyordu.

Ceren, boş çuvalın yanına gidip bir köşesinden tutarak banyo gösterdi. "Bu en iyi icadım olacak. Su altında nefes almaya yarayan bir alet. Bu aletle su altında on dakika kalmak mümkün. Hatta belki daha fazla. Henüz hazır değil. Korkarım ki dün yaptığımız testler felaket niteliğindeydi. Bir hizmetkârımızı kaybettik," dedi.

Dehşetimi saklamaya çalışırken tepkimi izledi. Bir insanın ölümünü nasıl bu kadar rahat görmezden gelebiliyordu?

"Çok yazık oldu. Sizden bir yaş küçüktü. Deneyin sonunda-"
"Leydim?"

Grig'in sesini duyunca arkama döndüm. "Grig!"

"Çok özür dilerim. Sonraki koridorun yarısına gelmiştim ki durduğunuzu fark ettim. Her şey yolunda mı?"

"Neden olmasın?" diye çıkıştı Ceren. "Benim yanımdaydın. Bundan daha güvenli ne olabilir?"

Bu adamdan daha güvenli binlerce şey sayabilirdim, çekiç başlı köpekbalığı mesela. Ya da girdap.

Grig'in koluna girdim. "Özür dilerim, majesteleri ama korkarım iyi hissetmiyorum. Galiba hâlâ karaya alışamadım. Sizin için de uygunsa odama dönüp banyo yapacağım."

"Ah, evet. Banyolarınız. Günde iki banyo emrettiğinizi duydum. Burada sudan çıkmış balık gibi hissediyorsunuzdur, değil mi?"

Banyolarımı hizmetkârlardan mı öğrenmişti yoksa taşa açıl-

miş delikten mi? Odamı dinleyen biri varsa eğer, istedikleri an içeriyi gözetlemeleri de mümkün müydü?

Boğazımı temizledim. “Evet, tam olarak öyle hissediyorum. Bana... odanızı gösterdiğiniz için teşekkür ederim,” dedim.

“Tura sonra, kendinizi daha iyi hissettiğinizde devam edebiliriz.”

Tam kapıdan çıkmıştım ki Ceren arkamızdan seslendi. “Grig? Eski Kale’ye dönebilirsin. Burada olmana gerek yok.”

Su soğuyana ve cildim büzüşene kadar banyodan çıkmadım. Varenia’dan geldiğimden beri, yalnız olduğumdan emin olmadan yüzümü yıkamıyordum. O zaman bile hemen kapatıcıyı sürüyordum. Kendimi yarasız görmeye o kadar alışmıştım ki yolculuk sırasında uyurken kapatıcım çıktığında yüzümdeki yarayı görüp şaşırmıştım.

Küvetten çıkıp soğuk zemine bastığım sırada Ebb vücuduma havlu sardı. Etrafımdaki taşların boğucu ağırlığından daha kötü tek bir şey varsa eğer, o da karanlıktı. Güneşsiz tek bir gün geçirmiştim ve şimdiden o kadar özlemiştim ki kemiklerim sızlıyordu. Acınası tavan pencerelerine bakıp somurttum. İçeri giren ışık, gündüz bile odayı aydınlatmaya zar zor yetiyordu. Talia burada o kadar uzun süre yaşamayı nasıl başarmıştı?

Kral o gece yemeğe katılmayı planlıyordu, bu yüzden Ebb bana koyu renkli bir elbise daha giydirdi. Eteği baklava desenliydi, kontrastı ortaya çıkarmak için tüm baklavalılar farklı kumaştan dikilmişti. Yaka boğazıma geliyordu ama korseye atılan baklava şeklindeki kesikten cildim görünüyordu. Tam anlamıyla Ceren’in dokunduğu yerdeydi. Varenia’da göğsümü böyle ortaya çıkaran hiçbir şey giymemişim.

“Her şey bu kadar sıkıcı ve renksiz olmak zorunda mı?” diye mırıldandım avuç içlerimle geniş eteğimi düzleştirirken.

Ebb’in gözleri aynada benimkilerle buluştu. “Söylediğim

MARA RUTHERFORD

gibi, leydim, Prenses Ilara'nın yasını tutuyoruz. Kuvenli prens tarafından kaçırıldıktan sonra denizde öldü," dedi.

"Ben Prens Laef ile Prenses Ilara birlikte kaçtılar sanıyordum," dedim kafa karışıklığıyla. "Varenia'da öyle söyleniyor" Ebb somurttu. "Yanlış anlamışsınızdır," dedi.

Kafamı iki yana salladım. Kuven'deki insanların da Prens Laef'in ölümünden Ilara'yı sorumlu tuttuklarına şüphem yoktu. "Ama tüm krallık yüzlerce yıl önce ölmüş bir prensesin yasını nasıl tutabilir?" diye sordum.

"Ilara öldüğünde, başka kız kardeşi olmadığı için küçük erkek kardeşi Maldon tahta geçti," diye açıkladı. "O sırada on yaşındaydı, Ilara'nın ölümünden çok kötü etkilendi. Sudan ölesiye korkmaya başladı. Bu yüzden kale Ayrıs Dağı'na taşınarak okyanus ve nehirlerden, hatta göllerden uzak bir bölgeye inşa edildi. Ayrıca herkesin yas giysileri giymesini emreden bir bildirge yayınladı. Yas giysisi giymemenin cezası ölümdü. Bu bildiri hâlâ kaldırılmadı."

"Peki neden?"

"Emin değilim, leydim," dedi. Saçımı tepemde toplamaya örgülerin arasında parıldayan koyu tel tokalarla tutturmayı başladı. "Bunca zamandır yeni bir prenses beklediğimiz için sanırım. Krallığı eski haline getirecek, isyanları bastırıp tüm bölgeleri Ilara bayrağı altında toplayacak bir prenses. Ama krallarımızın hep erkek çocuğu oluyor."

Yüzümü buruşturdum. Neden bu kadar mutsuz giysiler giymemiz gerektiğini anlamıyordum.

"Saçınızı pudralayayım mı, leydim?" diye sordu Ebb. Sol tokayı ayarlıyordu.

Dönüp yüzüne baktım. "Neden?"

"Bazı lordlar ve leydiler, Prens Ceren'in beğenisini kazanmak için böyle yapıyor."

Kafamı hayır anlamında salladıktan sonra saçlarımı düzeltmeye devam etti. Kendimi her gün, yüz yıl boyunca bunu yaparken hayal ettim. Bu düşünce gözlerimin dolmasına neden oldu.

Gözyaşlarımı silip derin bir nefes aldım. Varenia'dan ayrılalı daha bir hafta oluyordu. Varenialı kraliçenin öldüğü ve eşinin de yakında ona katılabileceği dışında değerli bilgiler edinip pazarda Sami'ye aktarmak için iki haftam vardı.

Cesur ol, dedim kendi kendime. Zadie için. Varenia için.

15

Yemek salonu lordlar, leydiler ve düzinelerce hizmetkârla doluydu, hepsi yapacağımdan emin olduğum onca hataya şahit olacaktı. Ebb ile yemek takımlarını ve çeşitli hitap şekillerini çalışmıştık. Henüz her şeyi ezberleyememiştim.

Maalesef yemek boyunca yanımda kalamayacaktı.

Gözlerimi kapatıp tekrar Zadi'e'yi düşündüm, burada olsa ne diyeceğini hayal ediyordum. Sahip olduğumu söylediği içsel gücü aradım ama boş, oyuk hissediyordum. Tanıdığı dünyadan daha büyük bir dünyaya layık olduğunu düşünen kızıdan geriye kalan bir kabuk gibiydim. Dayanak olsun diye Zadi'e'nin bir eşyasını almış olmayı diledim. Artık sadece anılarımız vardı. keşke onlardan daha somut bir şeye sahip olsaydım.

Hizmetkârlardan biri bana yerimi gösterdi, orası da korktuğum gibi öğle yemeği yediğim sandalyeydi. Ceren, ne kadar uzun süre yanımda oturacaktı kim bilir. Lord ve leydiler, beni takip edip masaya geçerken bana ciddiyetle selam verdiler.

Ceren benden birkaç dakika sonra geldi. Kurdelelerle bağlanmış saçları, omuzlarından dökülerek göğsünün ortasına kadar geliyordu. Derisinin aşırı beyaz rengini tuhaf bulsam da ilgimi çekiyordu. Beyaz bir taştan oyulmuş gibiydi. Ayrıca yüz

ifadesinde, gözlerindeki farkındalıkta ve duruşundaki gerginlikte zekâsına işaret eden bir şeyler vardı.

Ben dahil herkes ya selam verdi ya da reverans yaptı. Ben ise sadece kirpiklerimin altından ona baktım. Sıkılmış gözüküyordu, çalışma odasında oturup icadı neyse onun üstünde çalışmayı tercih edermiş gibi bir hali vardı.

Sonra bakışları beni buldu. Gözlerindeki parıltı bir anda tekrar belirmişti. Hiç hoşuma gitmeyen bir keskinlikle dönerek bana doğru geldi ve elimi tutup bir kez daha dudaklarına götürdü. Sert ve kuru dudakları cildime değiyordu.

“Harika görünüyorsunuz, leydim.”

Atmosferdeki ani değişim sayesinde cevap vermekten kurtuldum, başka biri bize doğru yaklaşıyordu. Etrafı lordlar ve leydilerle çevrili olan kral, yavaşça odaya girdi. Devasa, kürklü cübbesi içinde acınası derecede küçük görünüyordu. Elinde muhtemelen süs olsun diye taşıdığı altın bir asa vardı ancak gördüğüm kadarıyla asadan destek alıyordu. Neyse ki kapıyla sandalyesi arasındaki olan mesafe kısaydı, sandalyeye yığıldığı sırada başka biri odaya girdi.

Gelen Prens Talin'di. İçim dehşetle dolsa da kendimi onu görmek için boynumu eğerken buldum. Bunun tek nedeni yakışıklı olması değildi, burada dikkat çekiyordu. Gri balıklar arasındaki bir papağanbalığı kadar renkli ve canlıydı. Üstünde gece yarısı mavisini bir tunik vardı, kumral saçları tuniğin yüksek yakasının hemen üstünde kıvrılıyordu.

Ceren hâlâ elimi tutuyordu, elimi çekip alınca kasıldığını hissettim.

“Aslanbalığı,” diye fısıldadı kulağıma.

Taşbalığı, dedim içimden.

Talin, bize doğru yaklaşınca sırtımı dikleştirdim. Kralın ikinci oğlu nerede oturuyordu bilmiyordum, sonuçta masanın bir başı ve bir sonu vardı. Lordlar ve leydiler sandalyelerin

arkasında duruyordu ama sol tarafımdaki sandalye boştu, çok şanslıydım çünkü yaram sağ yanağımdaydı.

Yanıma geldiğinde selam verdi, ben de reveransla karşılık verdim. Sonunda denge konusunda kendimi biraz geliştirebilmiştim. Kardeşler birbirlerini soğuk bir şekilde selamlar. Prenslar oturunca herkes masaya oturdu, sandalyemin Ceren'dan çok Talin'e yakın olduğunu fark ettim. Masanın iki ucunda krala ve vârisine ayrılmıştı, çok fazla misafir olduğu için diğer sandalyeler dip dibe dizilmişti.

"Şimdiye kadar Ilara'da geçirdiğiniz vakitten memnun musunuz?" diye sordu Talin kısık bir sesle.

Ona yan bir bakış atıp Zadie'nin bu durumda nasıl davranacağını düşündüm. "Yeni Kale ilginç bir yer," dedim çünkü kardeşim asla başka birinin evine hakaret etmezdi. "Halkımız ve yaşam biçiminizden çok şey öğrenebileceğimden eminim."

Ceren'in bizi dinlemek için kulağını dört açtığını hissedebiliyordum ama odada çok uğultu vardı.

"Onlar artık sizin de halkınız," dedi Talin.

Varenialılar ne kadar Ceren'in halkıysa Ilaralılar da o kadar benim halkımdı, yine de kafamı salladım. Ona, Ilara'ya geldiği zaman neden bize prens olduğunu söylemediğini sormak istiyordum. Beni tanıyıp tanımadığını bilmek istiyordum. Varenia'dan döndükten sonra beni düşündü mü, yoksa Ceren'i Varenia hakkında verdiği raporda önemsiz bir detay olarak mı yer verdi, bilmek istiyordum.

Ve ne kadar gülünç olduğunu bilsem de yüzüne düşen saç kulağının arkasına atmak istiyordum.

Fakat yapamazdım. Benim Zadie olduğuma inanması gerekiyordu, ayrıca kardeşiyle evlenmek zorundaydım.

Ürperdim, keşke daha sıcak bir elbise giyseydim.

"Çok güzel görünüyorsunuz," dedi. Sesi o kadar kısık ki gerçekten konuştuğundan bile şüphe ettim.

İltifatı hoşuma gitmişti ama gözlerine bakamıyordum, Cerren'in bizi izlediğinin farkındaydım. "Teşekkür ederim," dedim.

"Aileniz nasıl?" diye sordu. Hizmetkârlardan biri şarap kadehini doldururken arkasına yaslanmıştı.

"Emin değilim," dedim. Sami ve Zadie arasında ne oluyordu? Annem onu affetmiş miydi? Beni affetmiş miydi? Aç mı kalmışlardı, yoksa babam yeterince balık tutabiliyor muydu?

"Ama yola çıktığınızda durumları iyiydi, değil mi?"

Omuzlarımı silktim. "Aşağı yukarı."

"Nor, gidiyorsunuz diye çok üzülmüştür."

İstemsizce gözlerine baktım. Gözlerinde şüpheden eser yoktu. Nor olduğumu bilseydi bir şey söylerdi. "Mahvoldu," dedim.

"Çok üzüldüm. Böyle bir kaybın ne kadar acı olduğunu hayal bile edemiyorum."

Gözlerim yaşlarla dolmasın diye gözlerimi kapadım. İlk defa birisi Ilara'ya gelerek fedakârlık ettiğimi söylemişti. "Annenizin ölümünü öğrendiğime çok üzüldüm. Onunla tanışmayı isterdim," dedim.

"Size kızı gözüyle bakardı," dedi. Sesi empati doluydu, burada karşılaşmayı beklediğim bir duygu değildi. Sözlerinin beni ne kadar mutlu ettiğini ve aynı zamanda ne kadar üzdüğünü bilemezdi.

"Çok hoşuma giderdi," diyebilirdim.

Masanın diğer ucunda bir hareketlenme oldu ve kral, güçlü bir lordun yardımıyla kalkarak kadehini kaldırdı. "Güzel, müstakbel kraliçemiz," dediğinde yüzlerce göz bana döndü.

Ayağa kalkıp kadehimi kaldırdım. Mırıldanarak, neredeyse duyulmayacak bir şekilde teşekkür ettim. Tam oturduğum sırada terlemiş avuçlarım sandalyenin ahşap kolçağından kaydı ve yana doğru yalpaladım. Talin uzanıp kolumu tutarak beni sandalyeye oturttu.

“Şaraptan diyeceğim ama henüz içmediniz,” dedi.

“Gerginim o kadar,” diyerek kolumda duran eline baktım.
“Her şey çok yeni.”

Uğultudan onu duyabileyim diye biraz daha yaklaştığında olabildiğince sessiz bir şekilde nefes aldım. Güneş ışığı gibi *kokuyordu*, canlı ve hayat dolu şeyler gibi. “Annem de bu yemeklerde kendini tuhaf hissedirdi. Varenia’dan pek bahsetmemesine rağmen evinin aklından hiç çıkmadığını biliyordum,” dedi.

Ev. Bu kelime, taşıdığı anlam için fazla kısaydı. Okyanus, evim, ebeveynlerim, Zadie. Neden gitmek istemiştik ki?

“Burada hiç evinde gibi hissetti mi?” diye sordum gözlerini arayarak. “Buraya ait hissetti mi?”

Somurttu. “Korkarım ki bunun cevabını bilmiyorum,” dedi. Sesini biraz daha alçaltıp yavaşça kolumu bıraktı. Parmakları, Ceren’in parmaklarının bıraktığı soğukluğun aksine, tenimi ısıtmıştı. “Benimle konuşmak yerine, ağabeyimle konuşursanız iyi edersiniz. Kıskançlığı hoş değildir,” dedi.

“Hoş olduğu herhangi bir zaman var mı sanki?” diye kendimi durduramadan konuştum. “Özür dilerim, öyle demek istemedim.”

Talin’in gözleri küçüldü ve dudaklarında minicik bir gülümseme belirdi. “İzlemesi ilginç olacak,” dedikten sonra diğer tarafındaki leydiye döndü.

Yemeğin büyük çoğunluğunu etrafımda yükselen konuşmaları dinleyerek geçirdim. Oturduğu yer yüzünden sohbetlere katılmayan Ceren, şarabını yudumlayıp yemeğini yiyordu. Zevk almadığı fazlasıyla belliydi. Soğuk gözleri odada geziniyordu ve ne zaman bana ilişkiler içim dehşetle doluyordu.

Servis edilen yemeklerin sayısını unutmuştum ki iki hizmetkâr gelip önüme bir tabak koydu. Tabagın içinde dev su kaplumbağaları kadar büyük bir turta duruyordu. Herkes dönüp bana baktı, Ceren yerinden kalkıp arkama geçti.

“Bunu özellikle sizin için yaptırdım,” dedi kulağıma. “Beğendiniz mi?”

Sağ yanağı sol yanağıma değerek Talin’i görmemi engelledi. Kızarmış cildime değen derisi serin ve pürüzsüzdü. “Evet,” dedim. “Teşekkür ederim.”

Ceren, işlemeli yemek takımlarını alıp turtayı iki yanından böldü, çocuğa yemek yediriyormuş gibi davranıyordu. Turtadan bir dilimi kesip dikkatle kabuğunu ayırdı. Karanlık delikte bir şey hareket ediyordu. Masadaki herkes biraz öne eğildi. Kendimi geri çekilmek isterken buldum ama Ceren arkamda duruyordu.

“Sabırlı olun,” dedi.

Siyah, kanatlı bir yaratık tiz bir çığlıkla turtanın içinden fırlayıp hezeyanla tavana doğru kanat çırpı.

“Kuş!” diye bağırdı biri ve alkışlar duyuldu.

Birçok kuş görmüştüm ve hiçbiri bu yaratık gibi hezeyanlı, tahmin edilemez bir şekilde uçmuyordu. Bir saniye sonra bir tane daha çıktı, kanatları önündeki küçük pençelerini kullanarak kendine yol açtı.

“Hayır, bunlar yarasa!” diye bağırdı bir soylu ve kalabalık şaşkınlıkla nefesini tuttu. Birkaç kadın dehşet içinde bağırdı.

İkinci yarasa da uçtukten sonra bir yarasa sürüsü, -en az yirmi tane vardı- turtadan çıkarak özgürlüğe kanat çırpı. Birkaç tanesi şeker pekmezine bulanmıştı, bu yüzden uçmakta zorlanıyorlardı. Zavallı yaratıklar yapışkan, altın renkli şurup içinde yuvarlanıyordu. Bunu gören soylular kahkahalara boğuldu. Leydilerin çoğu çığlık atıp masadan kaçtı, aniden şarap kadehleri sağa sola dökülmeye başladı.

Ceren hiç kıpırdamıyordu, kollarını iki yanıma koymuş, beni sandalyeye hapsetmişti.

Kral bu gürültüye rağmen uyumayı başarmıştı. Hizmetkârlar, yarasalardan kaçmak için eğilip kenarlara kaçarak tabak-

ları toplamaya, dökülen şarapları temizlemeye çalışıyorlardı. Arkamızda bir hizmetçi belirdi ve Ceren'in kulağına bir şey fısıldadı.

"Bir işim var. En yakın zamanda dönerim," dedi. "Umarım tatlınızı beğenmişsinizdir."

Ceren odadan çıkar çıkmaz sandalyeme yığıldım. Bütün gece üstümde olan gerginliğin birazından kurtulmuştum.

"İyi misin?" diye sordu Talin, yapışkan bir yarasaı nazikçe şarabından uzaklaştırıyordu.

İç geçirdim. "Galiba. Bu da neydi? Yarasa turtası Geleneksel İlara yemeklerinden mi?"

Kıkırdadı. "Hayır. Sana tuhaf görünüyor olabiliriz ama *o kadar* tuhaf değiliz. Ağabeyim senden tepki almaya çalışıyordu herhalde."

"Neden?"

"İnsanları zorlamaktan, sadakatlerini test etmekten zevk alıyor."

Parçalanmış turtaya baktım. "Sadakatim mi? Seçeneğim yok. Artık ona aitim," dedim.

Talin şarabını bitirdi, bunu tadını sevdiği için yapmadığına emindim. "Eh, evet. Benim önerim şöyle; bir dahaki sefere sana çirkin ya da iğrenç bir şey gösterirse etkilenmiş gibi yap. Sevgisini kazanmanın en hızlı yolu bu," dedi.

Ceren'in sevgisini kazanmakla hiç ilgilenmiyordum, tabii Talin'e bunu söyleyemezdim. Yine de nişanlımı karşıma almaktan kaçınırsam çok daha iyi olurdu.

Odanın diğer tarafında duran bir adam, telli bir çalgı çalmaya başladı. Sesini sadece balina sesine benzetebiliyordum. Talin bana doğru eğildiğinde, ben de ona doğru eğilmemek için kendimi zor tuttum. "Adı viyola," diye açıkladı. "Annemin en sevdiği enstrümandı."

"Varenia'da da birkaç telli enstrüman var ama sesleri çok farklı."

Ne zaman Varenia'dan bahsetsem gözlerinin parladığını fark ettim. “Annemin geldiği yer hakkında bir şeyler dinlemek hoş,” dedi. “Varenia hakkında anlattığı hikâyeleri özlüyorum. Hiç gitmediğim halde oraya bağlı hissetmemi sağladı.”

“Ben de Varenia'dan bahsetmeyi seviyorum. Her şey daha gerçek gibi geliyor, rüyada olmadığımı anlıyorum.” *Veya kâbusta*, diye ekledim içimden.

Viyoladan yükselen müzik hızlanmıştı, lord ve leydilerin çoğu birlikte dans ediyordu. Talin bana gülümsedi. “Sana dans teklifinde bulunmak isterdim ama rahat edemeyeceğinden korkuyorum,” dedi.

“Teşekkür ederim,” dedim. Benimle dans etmek istemesi hoşuma gitmişti, neden edemeyeceğimi anlamasına ise minnettar kalmıştım. “Birkaç dakika izlemeyi tercih ederim.”

Talin koluma girdi ve birlikte müzisyene doğru yaklaştık. Leydilerden bazıları bizi izleyip yelpazeleri arkasından fısıldaştı, dedikodu yaptıklarına şüphem yoktu. Anlaşılan o ki Talin'le zaman geçirmek birçok yönden tehlikeliydi.

“Viyola yayla çalınır,” dedi Talin. “Tabii ben denesem ölmek üzere olan bir kedinin sesine benzer fakat becerikli bir müzisyenin elindeyse eğer, hiç duymadığın kadar güzel sesler çıkarabilir.”

Dansçılar müzikle beraber hızlanmaya başlamıştı. Ellerini birleştirerek yuvarlak çiziyorlardı. Varenia'daki toplantı binasında bazen dans ediyorduk ama Zadie ile benim, erkeklerle dans etmemiz daha çocukken yasaklanmıştı.

Talin bana baktı. “Adımları daha iyi gördüğüne göre denemek ister misin?”

Odanın diğer tarafında duran bir kadınla göz göze geldik. Hem tanıdık hem de yabancı bir yanı vardı. Kaliteli giysileri ve süslü saçına rağmen benim hissettiğim kadar yabancı his-

sediyor gibiydi. Bir anlığına bana baktı, sonra Talin'in koluma sardığı koluna bakıp kafasını çok hafifçe iki yana salladı.

"Uygun değil gibi," dedim en sonunda.

"Nedense uygunluğa pek takılan bir kız olduğunu düşünmüyorum."

Midem düğüm düğüm oldu. Artık valinin evindeyken Sami ile konuştuklarımı duyduğundan emindim. Süslü giysilerime ve görgülü tavırlarıma rağmen beni tanımıştı. Fakat haklıydı. Onunla dans etmek istiyordum.

Talin cevabımı beklemeden beni odanın ortasına götürdü. Başka bir soylu diğer elimi tuttu ve sağa doğru yavaşça halka çizdik. Diğer dansçıların hareketlerini taklit etmeye çalışsam da ritmi tutturamıyordum. Neyse ki erkekler ağırlığımı kaldırıyor, bu yüzden ayaklarımın hangi hareketi yaptığı önemli değildi.

Ritim hızlandıkça biz de daha hızlı hareket ettik. Yarasalar tünedikleri yerden indiler, ayyosunuyla dolu devasa ahizenin ışığı üstlerine vurdu. Bu akşam dolunay olduğunu fark ettim. Her yerin neden bu kadar aydınlık olduğu şimdi anlaşılıyordu.

Yemekle birlikte içtiğim şarap etkisini göstermeye başlamıştı. Talin'e baktığımda gülümseyerek beni izliyordu. Bu, bir kıza hanımefendiliği unutturacak türden bir gülümsemeydi. Her yerim sıcacık olmuştu, korsemnin baklava şekilli kesigi altındaki kalbim güm güm atıyordu.

Belki de annem bu yüzden dans etmemizi istememişti.

Müzik daha fazla hızlanırken ayaklarım nereye gideceğini biliyor gibiydi. Kafamı geriye atıp güldüm, o kadar başım dönmüyordu ki durduktan uzun bir süre sonra bile geçmeyeceğinden emindim. Döndükçe döndük, ta ki müzik aniden kesilene kadar. Kendimi düşmemek için Talin'in tünigine tutunurken buldum.

"Özür dilerim," dedim yüzünün görüntüsü netleşince.

“Dileme.”

Nefes aldığı sırada göğüs kasları avuçlarımın altında kasıldı. Nefes almak için korsemın kumaşını zorlarken belime koyduğu ellerinin farkına vardım. O kadar katı ve güven vericiydi ki bir anlığına nerede olduğumu unuttum. Yavaşça ona yaklaştım, tıpkı ayın etkisiyle denizde oluşan gelgit gibi.

“Gördünüz mü, leydim? Rüyada değilmişsiniz.”

Bakışları altında yanaklarım kızardı. “Değil miyim?”

Arkamdan Ceren’in sesini duyunca anında kendime geldim.

“Demek buradasın, incim.”

Arkamı dönüp reverans yaparak eğildim. “Majesteleri.”

Zoraki bir şekilde gülümsüyordu. “Geç oldu, ayrıca biraz fazla şarap içmiş gibisiniz,” diyerek beklentiyle kolunu bana uzattı.

Kafamı sallayıp Talin’e hızlı bir reverans yaptım. “İyi geceler.”

Eğilip selam verdi, nemli saçları bukle bukle yüzüne dökülerek bana tanıştığımız geceyi hatırlattı. “İyi geceler, leydim. Daha uzun kalamamanıza üzüldüm,” dedi.

Ben de. Bir anlığına ağabeyine gerçek kimliğimi açıklamasını istedim, böylece Ceren benimle evlenmezdi. Ama Ceren, güçlü, ısrarcı bir şekilde kolumu çekiyordu. Oradan uzaklaştığım sırada kalmamı isteyen yanımı bir daha asla dinleyemeyeceğimi fark ettim.

16

Ceren beni koridorda kendi odama doğru çekerken kolumu daha sıkı tutmaya başladı. “Aklından ne geçiyordu?” diye sordu kapıma geldiğimizde. “Herkesin önünde kardeşimle dans ediyorsun, hem de benimle dans etmeden önce?”

“Özür dilerim,” diye kekeledim. “Bilmiyordum. Dedi ki-”

“Ne dediği umurumda değil. Tuzlu sudan beynin mi uyuştu? İnsanların seni izlediğini görmemiş olamazsın.”

Şaraptan başım sızlamaya başlamıştı, Ceren’in tuttuğu yer acıyordu. Yüzümü ekşittiğimi görünce kolumu bıraktı. Bir adım geriledim. Canım ne kadar yandıysa ben de onun canını o kadar yakmak istiyordum. Ama şu anda Zadie olduğumu unutmamalı, annemin beklediği gibi davranmalıydım. Yoksa işe yarar bir şey yapamadan kendimi öldürtürdüm.

Kafamı eğdim. “Lütfen beni affedin.”

Burnundan derin bir nefes verdi. “Sizi suçlayamam elbette. Sizi kardeşim hakkında uyarmıştım,” dedi.

Kafamı salladım. “Uyarmıştınız. Şimdi ne demek istediğinizi anladım. Artık daha dikkatli olacağım,” dedim.

Ellerimi elleri arasına aldı. “Üşüyor musunuz? Parmaklarınız buz gibi,” dedi.

Ses tonundaki değişikliği duyunca şaşkınlıkla gözlerimi kıptım. Ellerimin soğuk olmasının nedeni üşümem değil, korkuyor olmamdı. Zayıf olduğumu düşünmesini istemediğim için, “Şalımı balo odasında unuttum. Ebb’den sonra getirmesini isterim,” dedim.

“Pekâlâ. Ben gideyim. İyi geceler, leydim.”

“İyi geceler.”

Aceleyle odama girdim, Ebb yatağıma geceliğimi koyuyordu.

“İyi misiniz, leydim?” diye sordu yüzümü görünce. “Bir şey mi oldu?”

“Aptalca bir şey yaptım ve bedelini ödedim. Gelecek sefere bunu yapmayacağım,” diyerek aynanın önündeki tabureye oturdum, Ebb saçlarımı açmaya başladı. Kafa derime masaj yaparken korkumun birazının yok olduğunu hissettim. Ceren bana bir şey yapmamıştı ve o yokken kardeşiyle dans etmenin *gerçekten* kötü bir izlenim yaratmış olabileceğini anlamıştım.

“Prenslerin arası neden bozuk?” diye sordum. “Bir şey mi yaşadılar?”

Ebb, gergin bir şekilde duvardaki küçük deliğe baktı.

Bir mendil bulup deliğe sokarak, “Oldu mu?” diye sordum.

İç geçirip tabureye tekrar oturmamı işaret etti. “Duyduğuma göre Prens Ceren zor bir çocukmuş. Annesi, Kraliçe Serena, -huzur içinde yatsın- çok güzel ıllaralı bir kadındı. Kral Xyrus kendisini gençliğinden beri seviyordu. Ama Serana narin ve kırlıgandı. Kral Xyrus’ın babası Kral Lazar, kendisi Varenialı bir kızla evlenmediği halde oğluna Varenialı bir kız aldı.”

Kral Lazar, Varenia’dan gelen ikinci kızla evlenmeyi kabul etmeyen adam olmalıydı. Bize su vermeyi kesen adam. Aynadan ona bakarak tek kaşımı kaldırdım. “Lazar ile evlenmek için gönderilen Varenialı kıza ne oldu?”

Yere baktı. “Söylemek bana düşmez,” dedi.

Midem ekşidi. Ceren, Yeni Kale’de kraliçelerin iyi yaşama-

dığını söylüyordu. Reddedilen bir prensesin durumu muhtemelen daha kötü olurdu.

“Neyse,” diye devam etti Ebb. “Kral Xyrus, babasının isteğine karşı çıkarak Serena ile evlendi. Kraliçe Serena, Ceren’i doğururken öldü. Bir yıl sonra kalede leydi olarak yaşamakta olan Kraliçe Talia ile evlendi.”

“Madem Xyrus Serena’yı seviyordu, o halde Talia neden gönderilmişti ki?” diye sordum.

“Xyrus’ın aklını çelmek için diye duydum. Lazar, Serena’nın doğumda ölmesinden korkuyordu ki öyle de oldu. Kral Xyrus, Kraliçe Talia ile evlenip Prens Talin doğduktan sonra her şey daha iyiye gitmeye başlamıştı. Kralın sağlığı bile düzeliyor gibiydi. Kraliçe Talia kibar, cömert bir kraliçeydi. En fakir köylere gidip oradakilere yiyecek ve battaniye dağıtırdı.”

“Yani Yeni Kale’den çıkmasına izin veriliyor muydu?” diye sordum şaşkınlıkla.

“Tabii ki, leydim. Kral onu o kadar seviyordu ki her yere gitmesine izin verirdi.”

“Peki, Varenia? Oraya gitmesine izin verir miydi?”

Ebb, tokaları küçük, porselen bir kâseye bırakıp kafasını iki yana salladı. “Hayır. Kral, Varenia hakkında çok batıl inançlı. Tüm soylular öyle. Prens Talin dışında,” dedi.

Talin’in Varenia’ya gelme nedeni bu olmalıydı. “Neden?” diye sordum.

“Prenses Ilara yüzünden.”

“Ama bu çok saçma. O yüzlerce yıl önce öldü,” dedim ve Ebb’in köprüdeyken nasıl nefesini tuttuğunu hatırladım. “Bu yüzden mi sudan korkuyorsun? Ilara boğulduğu için mi?”

“Sudan korkmuyorum,” dedi öfkeyle. “En azından küçük su kütlelerinden korkmuyorum. Büyük su kütlelerine yaklaşmak gerekir. Ilara’daki herkes bunu bilir. Küçük bir kuzenim vardı, göle düşen topunu kovalarken öldü.”

“Onu su ruhları mı aldı yani?”

“Tabii ki, leydim. Başka ne olacak?”

Muhtemelen çocuk yüzmeyi bilmediği için boğulmuştu. Varenialılar suda doğuyordu. Okyanustan korkmak, soluduğumuz havadan korkmak gibi bir şeydi. Ama Prenses Ilara hikâyesi kültürümüze derinden işlenmişti, yüzlerce yıl sonra bile. Ilara’da da durumun böyle olmasına şaşımamak gerekiyordu.

“Annesi öldükten sonra Ceren’i kim yetiştirdi?”

“Genellikle dadılar. Tabii kraliçe de onunla zaman geçirdi. Fakat Talin’e kendisinden başka kimsenin bakmasına izin vermiyordu. Tüm çocukluğu boyunca yanında kaldı. Annesi tarafından bu kadar sevilen bir çocuk görmemiştim,” dedi.

Ceren’in kıskançlığının sebebini anlamıştım. Kendisi annesiz büyümüştü, Talin ise Talia ile birlikteydi. Ceren’a karşı bir sempati hissettim. “Anlattıkların için teşekkürler, Ebb,” dedim.

“Tabii ki, leydim,” dedi ve geceliğimi giymeme yardım ettikten sonra saçımı hafifçe ördü. “Yapabileceğim başka bir şey var mı?”

“Bu akşam salonda bir kadın vardı. Tanıdık geldi,” dedim. Ebb’in gözlerindeki korkudan kaçınmak istediği bir konuya parmak bastığımı anlamıştım. “Reddedilen Varenialı kız o, değil mi?” diye sordum.

Ebb iç geçirip tekrar duvardaki deliğe baktı. “Evet. İsmi Leydi Melina,” dedi.

Demek *Melina*, iki nesil önce Varenialıların cezalandırılmasına, onca çocuğun susuzluktan ölmesine neden olan kadındı. Ceren’in dedesi, Kral Lazar, onunla evlenmemiş olsa da kırk yıl sonra hâlâ buradaydı.

“Onunla konuşmak istiyorum,” dedim dikkatli bir şekilde. “Bir buluşma ayarlayabilir misin?”

Ebb şüpheyle baktı. “Deneyebilirim ama sizi uyarayım, Prens Ceren, Leydi Melina’yı sevmez.”

“Neden?”

“Burada olmasını... tatsız buluyor.”

Yüzüm öfkeden kıpkırmızı kesildi. “Neden? Varenialı olduğun için mi?”

Ebb kafasını iki yana sallayıp önümde diz çöktü. “Hayır, leydim,” dedi ve fısıldamaya başladı. “Çünkü Kral Lazar’ın metresiydi.”

Öfkem tiksintiye dönüştü. Melina kraliçe olmaya değil de, kralın yatağını ısıtmaya mı layıktı? “Bu onun kişiliğini yansıtmaz. Onunla görüşmek istiyorum. Mümkün olan en kısa sürede,” dedim.

Ebb ince altdudağını çiğnedi. “Denerim fakat kolay olmaz. Ortalıkta görünmüyor. Bazen odada olduğundan haberin bile yokken ortaya çıkıyor,” dedi.

Leydi Melina gölgelerden çıkmıyorsa belki de benim gölgelere gitmem gerekiyordu. “Dikkat çekmeyen bir yerde buluşmamız lazım. Prens meşgulken. Dikkatli olacağım, söz,” dedim.

“Bunu duyduğuma sevindim. Sizin iyiliğinizi istiyorum.”

Gözlerimin içine bakmak zorunda kalsın diye eğildim. “Yani, benim için en iyisi Prens Ceren mi?” diye sordum.

Ebb kızardı. “Bence en iyisi onu kızdırmamak, leydim,” dedi.

O konuda haklıydı.

Ebb gittikten sonra ayyosunu lambalarının konduğu nişlerin üstündeki küçük perdeleri çektim. Oda uyumayacak kadar aydınlıktı. Işık, duvar halılarına ve ahşaba işlenmiş tuhaf yaratıkları aydınlatıyordu.

Lambalardan birini alıp yatağımın yakınındaki duvar halısına doğru kaldırdım. Şekilsiz bir top sandığım şey, aslında bir göldü, küçük mavi ipliklerle örülmüştü. Genç bir kadın suyun başındaki bir kayaya oturmuş, saçlarını tarıyordu. Suyun altın-

da karanlık, yılanımsı bir şey geziyordu. Kafası insan kafasıydı ama ağzında sivri dişler vardı.

Kapı sert bir şekilde çalınca lambayı düşürdüm. Bu kadar gerildiğim için kendime gülerek lambayı nişine geri koydum. Kapıyı gültümseyerek açtım, Ebb'in bir şey unuttuğunu düşünüyordum. Kapı eşiğinde bekleyen kişi Ceren'dı. Koridorun karanlığında yüzü, balmumu kadar solgun görünüyordu.

"Majesteleri," dedim reveransla eğilerek. "Burada ne arıyorsunuz?"

Yanımdan geçip odaya girdi ve kapıyı arkasından kapattı. "Şalınız," dedi bana yemek salonunda unuttuğum, kürk pelerimini uzatarak.

"Teşekkür ederim," dedikten sonra şalı elinden alıp geceliğimin ince kumaşı üstünden göğsüme bastırdım.

Ceren indirdiğim perdelerden birini açarak odayı ürkütücü bir mavi ışıkla aydınlattı. "Dolunay var," dedi düşünceli bir şekilde. "Dolunay çıktığında tuhaf şeyler olur derler."

Kapının yanından ayrılmadan, "Öyle mi?" diye sordum.

Odayı hızla geçerek bana yaklaştığında sırtım kapıya dayandı. Ellerimi tutup şalımı düşürmeme sebep olmuştu. "Biraz önce size sert davrandığım için özür dilerim. Herkesin bizi izlediğini bilmeniz lazım. Lordlar ve leydiler... konuşmayı, dedikodu yapmayı çok sever. Bir gün kralları olacaksam bana saygı duymaları gerek," dedi. Gümüş gözleri, mavi lambaların ışığında soluk bir maviye dönüşerek parladı.

"Tabii ki," dedim. "Anlıyorum."

Bir saniye daha ellerimi tuttuktan sonra geri çekildi. Nefesim bir anda kesildi. Aceleyle uzaklaşıp yatağıma doğru kaçtım.

Ceren gitmek için arkasını dönmüştü ki durup tekrar bana baktı. Uzun saçları yüzüne düşüp etrafına savrulmuştu. "Turta," dedi.

"T-turta mı?"

“Beğendiniz mi? Bir şey söylemediniz.”

Talin, Ceren’in sevgisini kazanmak istiyorsam etkilenmiş gibi yapmam gerektiğini söylemişti. Ne sevgisini ne de başka bir yarasa turtasını istiyordum, sadece gitmesini istiyordum. “Ah, evet!” dedim elimden geldiğince mutlu bir şekilde. “Çok... eşsiz bir şeydi.”

Kafasını salladı, hoşuna gitmiş gibiydi. “Güzel. O kadar yarayı toplamak kolay olmadı. Turtayı pişirirken birkaç tanesini kaybettik.”

Elimin arkasıyla yüzümdeki nahoş ifadeyi sakladım. Dayanaksız biri değildim ama eğlence için masum hayvanlara zarar verilmesini kabul edemezdim. “Bir dahaki sefere içinde daha az... canlı olan bir şey olabilir,” dedim olabildiğince tatlı bir şekilde gülümseyerek. “Diğer leydiler biraz korktular.”

“Ama siz korkmadınız. Onlardan çok daha dayanıklısiniz, öyle değil mi?” diyerek bana hayranlıkla baktı, sonra elimi öpüp dışarı çıktı. Şaşkın ve oldukça gergin bir halde öylece kalmıştım.

Ertesi gün Ceren’in kaleden gittiğini öğrenince çok rahatladım. Hizmetkârlardan biri Ebb’e, deneyi için malzeme toplamak üzere Yeni Kale’den ayrıldığını söylemişti. Ebb’den hemen Leydi Melina ile buluşma ayarlamasını istedim. Odamda kalıp soyluların bakışlarından kaçmak istesem de, Sami’yle buluşmadan önce bilgi toplamak için çok az zamanım kalmıştı. Yakında Ceren ile evleneceğimi düşünmemek için her şeyi yapmaya razıydım.

Ebb çekiniyordu ancak kral odasındaydı ve Ceren da kaledede değildi, bu yüzden onu tehlikeli olmadığına ikna etmeyi başarmıştım. Günün sonunda buluşma için beni kütüphaneye götürmeyi kabul etti.

Kütüphane bitmemiş bir mağaranın içindeydi. Ebb buranın

nadiren kullanıldığını söylemişti, bence çok güzel bir yerdi. Tavanlar doğal haliyle bırakılmış, taş sütunlarla desteklenmişti. Odanın tamamlanmış kısmında spiral merdivenler vardı ama üst rafların çoğu boş olduğu için aslında merdivene gerek yoktu. Kitapları mağaranın neminden korumak adına tavana hiç görmediğim kadar çok pencere açılmıştı. Işıklardan birinin altında Melina'yı bekledim, olabildiğince güneş ışığı almaya çalışıyordum.

Leydi Melina tek başına geldi. Yaşı altmış civarında olmaydı, siyah saçları arasındaki birkaç beyaz tel hariç annemle yaşıt görünüyordu. Yeni Kale'de yıllarca yaşamaktan cildi solmuştu ama hâlâ güzel olduğu şüphesizdi.

"Merhaba çocuğum," dedi yastıklı bir banka oturarak.

Varenia'dan ayrıldığımdan beri kimse bana "çocuğum" dememişti. Bunu özlediğimi fark edince şaşırdım. Başımı eğdim. "Leydi Melina," dedim.

"Dağdaki hayata alışabildin mi?"

Başımı kaldırmadım, kollarımın ucundaki işlemlere bakıyordum. Büyük olacak kadar yaşlı değildi, yine de saygımı hak ediyordu. "Çok iyi alıştım, teşekkür ederim," dedim.

"Müstakbel eşini beğendin mi?"

Beni deniyor, test ediyordu. Leydi Melina'ya güvenebilir miydim bilmiyordum ancak şu anda olası bir müttefike en yakın kişi oydu. "Çok... olağandışı biri," dedim kelimelerimi dikkatle seçerek.

"Evlendikten sonra karar vermek için çok zamanın olacaktır."

Bu kelimeyi duyunca dudaklarım istemsiz bir şekilde kıvrıldı. İfademi hızla değiştirip, "Tabii ki," dedim.

"Ama bana sorarsan o çocuktan kimseye hayır gelmez," diye mırıldandı.

Sonunda kafamı kaldırarak, "Prens Ceren'dan mı?" diye fısıldadım, açıksözlülüğü beni şaşırtmıştı. Tepkimi görmüş olmalıydı.

Koyu mavi-mor gözleri, esmer saçları ve koyu renkli elbiseleri sayesinde daha çok öne çıkıyordu. “Şiddete yatkın, tahmin etmesi zor biri. Buradaki küçük lordlar ve leydiler, kalabalık oldukları için güvende olduklarını sanıyorlar. Balık sürüsü gibi olduklarını düşünüyorlar, etraflarında dolanan köpekbalığının onlara bir şey yapamayacağını sanıyorlar. Ama öyle bir an gelecek ki köpekbalığı ipini koparacak, kimse ne olduğunu anlayamadan bir balığı parçalayacak. Bunu birçok kez gördüm. Bir lord, prensin hoşuna gitmeyen bir şey söylüyor ya da bir leydi ona saygısızlıkta bulunuyor. Ertesi gün ortadan kayboluyorlar, bir daha kimse göremiyor. Her şey çok temiz ve sessiz gerçekleşiyor... yenen kişi sen olmadığın sürece.”

Sözleri beni afallatmıştı. Dürüstlüğüne minnettar olsam da durum hayal ettiğimden bile kötüydü. “Ailelerinin yanına gönderiliyorlardır, değil mi?” diye sordum.

“Belki de. Diğerleri buna inanmayı seçiyor. Gerçek şu ki, o çocuk için insanların canı değerli değil,” dedi.

O çocuk. Prensten nefret ettiği belliydi. “Kral sizin seçilmiş kız olmadığınızı fark ettikten sonra ne oldu?”

Mor gözleri büyüdü. “Anlattılar mı?” diye sordu.

Ona kendi hikâyemi anlatmak istiyordum, onunkini sordum için benim de anlatmam gerekir diye düşünüyordum. Ama daha yeni tanışmıştık. Ona güvenebileceğimi varsaymak aptallık olurdu. “Kralın gerçeği öğrendiğini ve halkımızın cezalandırıldığını biliyorum, o kadar,” dedim.

Leydi Melina ayağa kalkıp örgü halının üzerinde volta atmaya başladı. Eteğinin altından çıplak ayaklarını gördüm, evimi hatırlayınca göğsüm sıkıştı. Gerçi buradaki soğuk zeminlerde yalınayak yürümeye dayanabileceğimden emin değildim. “Lazar, portredeki kız olmadığımı görünce çok kızdı, ona binlerce kez olanı açıklamama rağmen dinlemedi,” dedi sinirli bir ses tonuyla. “Benim gibi değersiz biriyle evlenemeyeceğini söyle-

di. Bu yüzden Ilaralı bir leydi ile evlendi. Varenia'nın suyunu kesip beni metresi yaptı."

Söyledikleri midemi bulandırmıştı. "Ama sizi neden Varenia'ya göndermedi?"

Kafasını iki yana salladı. "İlara ile Varenia'nın ilişkisini korumak istiyordu sanırım. Gururu benimle evlenmesine izin vermese dahi beni yine de kendine istiyordu," dedi.

"Çok üzüldüm."

"Bana üzülme, çocuğum. Lazar bana asla kişisel bir kötülükte bulunmadı. Prens Ceren dedesinden çok daha kötü. Tüm Varenialıların ölümü onun elinden olacak, demedi deme."

"Ne demek istiyorsunuz?"

Tek kaşını kaldırdı. "Seni çalışma odasına götürdü mü?"

"Evet," dedim. "Ne olmuş?"

"Bir yıldır o aletle uğraşmasının nedeni balık izlemek değil. Derdinin çözümünün Varenia incileri olduğunu, onlarla iyileşebileceğini düşünüyor. Elbette çok sayıda olması gerekiyormuş. Bizi de çok zorlarsa açlıktan öleceğimizi veya daha kötüsü, ayaklanacağımızı biliyor," dedi.

"Ama Ceren sağlıklı," dedim, kafam karışmıştı.

"Bu dağda bir şey var," dedi üstümüzdeki doğal tavana bakarak. "Nedense buradaki bir şey, Ilaralıları gençken öldürüyor."

"Bence güneş ışığı ve temiz hava alamadıkları için."

Sabırsız bir şekilde iç geçirdi. "Kralı gördün, çocuğum. Benden yirmi yaş genç olmasına rağmen bin yaşında gibi duruyor. Başka bir şeyler var," dedi.

"Yani Ceren babası gibi olacağından mı korkuyor?" diye sordum. Leydi Melina kafasını salladı. "Ve çuvala hortum bağlayarak inci toplayabileceğini mi düşünüyor?"

Yüzümdeki şüpheli bakışı görünce güldü. "İnanmıyorsan kendin görebilirsin. Geceleri test ediyor. Ama dikkatli ol. Her

yerde ajanları var,” diyerek kapıya doğru yürümeye başladı. “Bu yüzden bir daha buluşmamalıyız.”

Ayağa kalktım, ona yetişmek için aceleyle yürüyordum. “Burada konuşabileceğim tek kişi sizsiniz. Odanızda buluşmaz mıyız?”

Leydi Melina hızını düşürmeden devam etti. “Seni odama davet etmek köpekbalığının ağzına yüzmek olur.”

“O zaman benim odamda. Ya da yemeklerde.”

“Prens Ceren beni olabildiğince az görmek istiyor, sevinierek söylüyorum ki bu duygumuz karşılıklı. Sen onun suyuna gitmelisin, en azından çabalamalısın. Bunu da benimle buluşarak yapamazsın, çocuğum. Soylular arasında başka müttefikler edin. İhtiyacın olacak,” dedi.

“Son bir sorum var,” diye yalvardım sesimdeki çaresizliği gizleyemeden. “Yeni Kale’den çıkmama izin verilecek mi? Lütfen bir umut olduğunu söyleyin.”

Dönüp bana delici bir bakış attı. “Hiçbirimiz için umut yok, çocuğum. Burada kafesteki ıstakozlar gibiyiz, ölüm sıramızı bekliyoruz.”

17

Ertesi günü yatakta geçirdim, keder içinde boğulmakla kaçışımı planlamak arasında gidip geliyordum. Pazara gitmeyi başarabilirsem, Sami beni Varenia'ya götürürdü. Böylece Vali Kristos'a her şeyi anlatabilirdik. Leydi Melina'nın kraliçe yerine metres yapılmış olması bile, Ilara ile yaptığımız bu gülünç anlaşmaya son vermek için yeterli olmalıydı.

Bir anda süslü bir arabaya ve kişisel hizmetkâra rağmen yolculuğu ne kadar zor geçirdiğimi hatırladım. Liman pazarına tek başıma ulaşmamın mümkün olmadığını da fark etmiştim. Leydi Melina haklıydı. Müttefik bulmam gerekiyordu. Bunu da odamda kendime acıyarak yapamazdım.

Ceren'ın ne zaman döneceğini kimse bilmiyordu, bu yüzden sahip olduğum zamanı olabildiğince iyi değerlendirmeye karar verdim. Sonraki gün, kahvaltıda yanımda oturan leydilerden biriyle sohbet etmeye başladım. Leydi Hyacinth yirmili yaşlarındaydı. Pudralı saçı ve yüksek yakalı tafta elbisesi, onu daha büyük gösteriyordu. Ebb, beni bu leydinin tanınmaya değer olduğu konusunda temin etmişti; kralın askeri konseyinin bir parçasıydı ve krallıkta ortaya çıkan isyanlar hakkında detaylı bilgi sahibiydi. Özellikle Güney kısmı iyi biliyordu.

Kahvaltıda havadan sudan sohbet ettikten sonra birkaç lord ve lady ile beni, odasında çay içmeye davet etti.

Kadınlardan biri, "Ne kadar güzelsiniz!" diyerek beni fazla şişirilmiş brokar bir kanepede yanına oturmaya davet etti. "Bir keresinde Varenia'nın önünden geçmiştım, Kuven'e gidiyordum. İnsanları göreceğ kadar yaklaşmamıştık. Görünüşe göre büyük kayıp yaşamışsınız."

Kızardığımda Leydi Hyacinth arkadaşlarıyla bilmiş bilmiş gülümsedi. "Size çok tatlı biri demiştım. O berbat Leydi Melina'dan çok daha iyi," dedi.

"Onun adını bile anmayalım," dedi lordlardan biri abartılı bir şekilde ürpererek. "Beni korkutuyor."

Yalnızca benimle konuşulduğunda konuşmuş, işe yarar bilgiler elde etmeye çalışmıştım. Hyacinth, kale dışındakileri konuşmak yerine saray politikası konuşmaya meraklıydı. Diğer ladylerin birkaçı örgü örmekle meşguldü. Dağda hava o kadar soğuktu ki, yemeklerde kaliteli elbiseleriyle gösteriş yapan kadınlar normal zamanlarda pelerin ve şal örüyor, ellerini eldivenlerle ısıtıyorlardı. Kısa sürede anladığım kadarıyla bu elbiseleri örmek, balık ağı tamir etmek kadar sıkıcıydı.

Ceren ertesi gün dönünce Yeni Kale'den çıkma konusunu bir şekilde açmaya karar verdim. Bu ay pazara gidemesem bile hayatımın geri kalanını Leydi Hyacinth ve arkadaşlarıyla çay içip parmaksız eldiven dikerek geçiremezdim. Birkaç haftaya kesin delirirdim.

Akşam yemeğinden önce Ebb'e, Ceren'in seveceği türden bir elbise hazırlamasını söyledim. Bana tuhaf bir bakış atsa da isteğimi sorgulamadı. Koyu mor renginde saten bir elbise seçmişti. Elbise kolsuzdu, arkasında pelerini vardı. Yürüdüğümde vatoz kanadı gibi sallanıyordu. Korse sıkıydı ama dekoltesi yoktu. Diğer elbiseler gibi açıkta hissetmeme neden olmuyordu.

Ceren odama gelip yemek salonuna birlikte gitmeyi teklif etti. Yanaklarında bir nebze pembelik olduğunu fark ettim, dağdan uzaklaşmak iyi gelmiş gibiydi.

“Bu akşam çok güzel görünüyorsunuz,” dedi kol kola yemek salonuna yürürken.

Gülümsedim. “Ben de sizin için aynısını düşünüyordum,” dedim.

Gülümsememe karşılık vermedi, nedense iltifatımdan rahatsız olduğu izlenimini aldım. Belki de inanmamıştı.

Akşam yemeğiyle tatlı arasındaki boşluğa geldiğimizde Ceren sert Ilara şarabından birkaç kadeh bitirmişti. Daha önce hiç bu kadar içtiğini görmemiştim. Talin’le dans ettiğim gecedan sonra şarap içmemem gerektiğini öğrenmiştim. Hizmetkârlara bardağıma su koymalarını söyleyerek şaraptan kaçındım.

“Majesteleri,” dedim sesimin titremesine engel olmaya çalışarak. Kucağımdaki ellerim titriyordu. “Köylerden birine gitmeme izin verilebilir mi diye merak ediyordum. Yolculuğum sırasında çok az şey gördüm, Ilara’da Yeni Kale dışında görülmeye değer birçok şey olacağını tahmin ediyorum.”

Şarap kadehini sallayıp içindekiyle çok ilgileniyormuş gibi yaptı, granit rengi gözlerinin ardında başka şeyler döndüğünü biliyordum. Onun için her şey bir hesaptı, toplamalar ve çıkarılmalardan oluşuyordu.

“Hayır,” dedi sonunda. “Bence iyi bir fikir değil.”

Hayal kırıklığına uğramış fakat şaşırmamıştım. “Tüh. Nedenini sorabilir miyim acaba?”

Kadehini kaldırıp kafasına dikti. “Köylüler Ilara kültürünü iyi temsil etmiyor. Belki bir gün seni şehirlerden birine götürürüm ama görülmeye değer her şey, Yeni Kale’de.”

Somurtmamı gizlemek adına dudağımı ısırdım. Kaleden birkaç kilometre ötedeki köylere bile gidemiyorsam, pazara nasıl gidecektim? Gitmem günler sürerdi ve yanımda bir refakatçi

olması gerektiği kesindi. Artık gitmem imkânsız görünüyordu. Sami'yi beni ararken, oraya gelmek için hayatını riske atarken düşündüm. Gelemeyeceğimi bile söyleyemeyecektim.

Öfkem bir anda parlayıverdi. Seçilen kızların özgürlüğünü nasıl kıskandığımı hatırladım. Artık gerçeği görüyordum. İla-ra'da Varenia'da olduklarından daha çok kapana kısıılıyorlardı. Valinin evindeki o gece ettiğim dua çok yanlış bir şey içindi ve artık çok geçti.

Ceren'a, eski kraliçenin köylere gitmesine izin verildiğini hatırlatmak istedim ama Kraliçe Talia'dan bahsetmek, risk almak olurdu. Kral burada olsaydı, Ceren'ı ikna edebilirdi, bu akşam yine "istirahat" ediyordu. Zamanının büyük çoğunluğunu dinlenerek geçiriyordu. Nasıl hüküm sürebildiğini merak ediyordum.

"Ama yakında kaleden çıkmanız için bir fırsat olabilir," diye devam etti Ceren. "Tabii deneyim yolunda giderse. Bu akşamdan sonra belli olacak."

Kalp atışlarım hızlansa da yüz ifadem nötrdü. "Bu akşam ne oluyor ki?"

Sandalyesini yere sürüyerek geriye doğru itti. "Kafana takacağın bir şey değil, canım. Afiyet olsun," dedi.

Ceren'ın deneyi başarılı olmak üzereyse, bu durum Yeni Kale'de en çok beni ilgilendirirdi. Yemeğimi bitirip salondan çıktım, ne yaptığını öğrenmeye kararlıydım.

Neredeyse odama dönmüştüm ki biri bana seslendi. Arkamı döndüğümde Leydi Hyacinth'in peşimden geldiğini gördüm.

"Demek buradasın," dedi, kazara karşılaşmışsınız gibi. "Tekrar bize katılır mısın diye soracaktım," derken ellerini önünde birleştirip parmaksız eldivenlerini gösterdi. Ardından manalı bir şekilde ellerimi işaret etti.

"Korkarım ki bu gece çok yorgunum," diye yalan söyledim. Soylularla zaman geçirmek bana buraya ne kadar yabancı oldu-

ğumu hatırlatıyordu, ayrıca örgü örmekten daha önemli işlerim vardı.

Hyacinth, uzun tırnaklarının uçlarını birleştirdi. Ebb bunun statü göstergesi olduğunu söylemişti. Tırnakların ne kadar uzunsa o kadar az ağır iş yapıyorsun demekti. Ben tırnaklarımı her zamanki gibi kısa tutuyordum. İnsanın ellerini kullanması gerektiği zamanlar hiç belli olmuyordu.

“Çok yazık,” dedi. “Seni yakından tanımayı çok istiyoruz.”

Onlarla geçirdiğim bir öğlen bile, “çay saatinin” büyük çoğunluğunun, dedikodu yaparak geçtiğini anlamama yetmişti. Konu ben olunca ellerinde dedikodu yoktu. Ben de böyle olmasını istiyordum. “Bir dahaki sefere,” derken zoraki bir şekilde gülümsedim ve karşı çıkmaya fırsat vermeden koridorda ilerlemeye devam ettim.

Leydi Melina, bana Ceren’in tasarladığı aleti kendi gözlemlerimle görmemi söylemişti, benim de niyetim buydu. Ebb’den banyo yapmama yardım edip geceliğimi giydirmesini isteyerek yorgun olduğumu anlattım.

“Dağdan oluyor,” dedi Ebb saçlarımı tararken. “İnsanlar buraya sağlıklı geliyor ve birkaç hafta içinde hastalanıp yorgun düşüyorlar. Kralın bu durumda olmasının nedeni de bu.”

Demek kralın hastalığını dağa bağlayan tek kişi Leydi Melina değildi. Ceren babası gibi hasta değildi ama Talin’le karşılaştırıldığında zayıf ve cılızdı. Soyluların çoğu, sabahın erken saatlerinde bile zayıf ve yorgun görünüyordu. “O zaman soylular neden buraya geliyor?”

“Bazıları daha fazla toprak alıp yüksek mevkilere gelmek istiyor. Bazı genç leydiler de Prens Talin’i baştan çıkarabilmek amacıyla babaları tarafından gönderiliyor.”

“Ceren’a da aynısını yapmıyorlar mı?”

Ebb sesini alçalttı. “Ceren, Varenialı biriyle evlenme konusunda hep kararlıydı,” dedi.

Kraliçe Talia hakkındaki düşüncelerine bakınca tuhaf bir i-
tekti. Düşüncelerim, Ebb'in başka biri hakkında söylediklerine
takılmıştı. "Peki Talin?" diye sordum pek ilgim yokmuş gibi
görünmeye çalışarak. "Beğendiği bir leydi var mı?"

"Bildığım kadarıyla hayır," dedi. Gözünün ucuyla bana ba-
kıyordu.

Ebb bazen fazla kurnaz olabiliyordu. "Kardeşin var mı?"
diye sordum konuyu değiştirmek adına.

Aynada gülümsemesini yakaladım. "Ağabeyim var, leydim,"
dedi.

"Nerede yaşıyor?"

Gülümsemesi yok oldu, yanlış soruyu sorduğumu anlamış-
tım. "Burada, kalede," deyip fırçayı bıraktı. "Başka bir şey ister
misiniz?"

Gitmesine izin verdim. Üstüme kalın yünden bir şal alıp
koridora çıktığımda, bir şeylerin ters olduğuna dair ısrarcı bir
huzursuzluk hissi peşimi bırakmadı. Tek başıma pek keşfe çık-
mamıştım ama yolumu az çok bulabiliyordum.

Gecenin bu saatinde koridorlar soğuk ve ıssızdı. Arada sıra-
da bazı hizmetkârların yanından geçiyordum, kafalarını eğerek
veya hızlı bir reveransla beni kibarca selamlıyorlardı. Koridor-
lara serpiştirilmiş muhafızlar dışında tek başıma sayılırdım. Ay-
yosunu meşaleler fazlasıyla loş bir ışık veriyor, her şeye ürkü-
tücü bir mavi parıltı katıyorlardı. Karanlıkta ilerlerken kendimi
deniz altındaki hayvanlar gibi hissettim, birisi yanımda dursa
bile onu göremeyebilirdim.

Korkmaya başlamıştım ki bir odadan soluk bir ışık geldiğini
gördüm. Yürüdüğüm koridordan geçip daha dar bir koridora
doğru ilerleyerek aceleyle ışığı takip ettim. Işığın geldiği yerde
beni odama yönlendirebilecek bir lord ya da leydi olduğunu
düşünüyordum. Fakat gördüğüm kişi Ceren'dı. Elinde yeşil ışık
saçan bir lamba tutuyordu. Bir köşeyi döndüğü sırada sarı-be-

yaz saçları arkasından savruldu.

Sadece bir an tereddüt ettim. Beni yakalarsa Leydi Hyacint-h'i ziyarete giderken kaybolduğumu söyleyecektim. Neyse ki terliklerimin tabanları yumuşaktı ve taş zeminde ses çıkarmıyorlardı, geceliğimse neredeyse hiç hışırdamıyordu. Ceren bir kez daha döndüğünde ben de biraz bekledim. Bir süre sonra köşeden kafamı uzatıp kontrol ederek devam ettim. Uzun, siyah cübbesi yerde sürünüyor, tahtaya sürtülen tırnak gibi bir ses çıkarıyordu.

Dağın hiç inmediğim derinliklerine gelmiştik, ilerledikçe koridorlar aşağı doğru yokuş oluşturunuyordu ve çok daha küçüklerdi. Kollarımı açarsam iki duvara da dokunabiliyordum. Tavanlar ise Ceren'in kafasının hemen üstündeydi. Bir süredir hiç muhafız görmemiştim.

Saçımda bir şey hissedince aniden irkildim. Saçlarıma takılan şey bir güveydi. Ceren arkasını dönüp tilkialevi lambasını havaya kaldırdığında ben de duvara yapıştım. Karanlıkta beni görmemesi için dua ediyordum. Dağın bu kadar derinlerine inmek için geçerli bir sebebim yoktu, ne kadar tehlikeli bir durumun içinde olduğumu fark ettim. Ceren burada bana istediğini yapabiliirdi ve kimse duymazdı. Medeniyetten kilometrelerce uzakta sayılırdım. Kalp atışlarım hızlandı, etrafımı saran tüm taşların ağırlığını üstümde hissettim.

Bu tünelde ölebilirdim ve cesedim asla bulunmazdı.

Ceren arkasını dönüp yoluna devam edince duvara yaslanarak oturdum, derin nefesler alarak kendimi toparlamaya çalışıyordum. Uzun süre bekleyemezdim. Tek ışık kaynağım Ceren'in ellerindeydi, ondan fazla uzaklaşırsam zifiri karanlığa gömülecektim. Titreyerek ayağa kalktım ve sonraki köşeye doğru ilerlemeye çalıştım ama çok geç kalmıştım. Gitmişti.

Karanlıkta gözlerimi kırptım. Kaybolmuş olamazdı. *Etraf karanlık o kadar*, dedim kendi kendime. Muhtemelen ileride

bir köşe daha vardı. El yordamıyla duvar boyunca ilerlemeye devam ettim, nefes almaya bile cüret edemiyordum. Aniden da-
var yok olduğunda etrafımdaki hava daha serin, daha ferah bir
hal aldı. İleride, yerde parlayan bir şey vardı.

Sonra sesini duydum. Su.

Gözlerim karanlığa alışınca Ceren'in lambasının ileride sal-
landığını gördüm. Dikkatle ileri adım attım. Devasa bir mağa-
radaydım, önümde büyük bir yeraltı gölü vardı. Daha ileride
ise birkaç loş, yeşil ışık görüyordum, önlerinden gölgeler geçi-
yordu. Ebb, Ceren dahil kaledeki kimsenin su kütlelerine yak-
laşmak istemediğini söylemişti ama burada başkaları da vardı.
Neden?

Elimi mağaranın duvarına dayadım, suyun kıyısından bir
iki metre uzaktaydım. Kıyıya yavaşça vuran suyun, terlikleri-
me yaydığı soğukluğu hissediyordum. Yeşil ışıklar artık daha
yakında olsa da gölgedeki figürlerin söylediklerini hâlâ du-
yamıyordum. Cesaret edebildiğim kadar yaklaştım, insanların
silüetlerini seçebilecek kadar yakındım. Devasa bir dikitin ar-
kasına eğildim.

Ceren'in, "Ne kadar kaldın?" diye sorduğunu duydum.

"Yedi, belki sekiz dakika, majesteleri," dedi bir ses. Bu ses
bir çocuğa aitti; tiz, zayıf ve korku doluydu. "Lütfen tekrar dal-
dırmayın. İçerisi karanlık ve çok soğuk."

Ceren'in cevabını duyamasam da sert, öfkeli bir tonda ko-
nuşmuştu.

Çocuk tekrar konuştu. "On dakika mı? Ama kardeşim-"

Başka bir adamın sesi çocuğun sözünü böldü. "Ne kadar
kalması gerekiyor, majesteleri? Daha büyük bir hava torbası
kullanırsak süreyi uzatabiliriz," dedi.

Onları daha iyi görebilmek için dikitin arkasından dikkat-
lice çıktım. Ceren'in atölyesinde gördüğüm çuval ve hortumu
görebiliyordum. Bu sefer çuvalın içi boş değildi, hava doluydu.

“Yedi dakikada istiridye toplayamam. Tabii toplayacak istiridye varsa. Varenialılar çok zor bulunduğunu söylüyorlar, anlaşılan artık onda birinde inci oluyormuş. Daha fazla zaman gerekiyor.”

“Çalışmaya devam ederiz, majesteleri.”

“Tabii ki edeceksiniz. Talin’e testten bahsettim bile. Çözmek için bir haftanız var.”

“Emredersiniz, majesteleri,” dedi iki ses.

Demek Melina haklıydı. Ceren, suyun altında on dakika nefes alınmasını sağlayan bir aletle, Varenialılardan daha iyi dalışlar yapabilirdi. Evet, bazı Varenialı erkeklerin nefesini on dakika tuttuğu oluyordu. Fakat istiridye avındayken tutamıyorlardı. Ben en fazla beş dakika su altında kalabiliyordum, kaza sırasında altı dakika kalmış olabilirdim. Ceren, bu aletlerin sayısını çoğaltırsa kendi adamları kolaylıkla inci toplayabilirdi. Böylece Varenialılara gerek kalmazdı ve tek geçim kaynağımız ortadan kalkmış olurdu.

Ceren hepimizin ölümü olacaktı, tıpkı Melina’nın söylediği gibi.

Ceren’in cübbesi savrulmaya başladığında tekrar dikitin arkasına çömeldim. Birkaç metre ötedeydi ki suda bir şey hareket etti.

Ceren donup kaldı. O kadar yakınımıdaydı ki nefeslerini duyabiliyordum. Şaşırtıcı derecede yavaş ve dengeli nefes alıyordu. Ne olduğunu bilmiyordum ama Ceren’in korkmadığı belliydi. Solgun, yapışkan bir şey sudan çıktığında çığlık atmamak için dudagımı ısırمام gerekti. Ceren o kadar ani bir şekilde yaratığın üstüne atladı ki irkildim.

“Çabuk!” diye bağırdı hizmetkârlardan birine. “Bıçak ver. Bu yenecek kadar büyük.”

Yaratık elleri arasında kıvranıyordu. Ceren’in yarısı kadardı, uzun bir kuyruğuyla minik gözleri vardı.

Hizmetkâr adam Ceren’a bıçak uzattığı sırada küçük çocuk,

“Nedir bu?” diye sordu.

“Hiç Ilara mağarakertenkelesi görmedin mi, çocuk?” diye sordu Ceren. “Çok lezzetlidir. Ne yazık ki büyük olanların çoğu öldürüldü. Senden birkaç santimetre ötede yüzüyor olabilir, fark etmemişsindir. Şanslısın ki bu hayvanlar kör.”

Bıçağı alıp kertenkeleyi önce öldürme zahmetine bile girmeden kafasını kesti. Ben de birçok kez balık öldürüp ayıklamıştım. Ceren’in hızlı, acısız bir ölüm için uğraşmadan hayvana beceriksizce saldırıyor olması midemi bulandırmıştı.

İşini bitirdikten sonra bıçağı bıraktı ve hizmetkârlara hayvanı temizlemelerini söyledi. Saklandığım dikitin bir buçuk metre ötesinde durup eğildi. Nefesimi tutuyordum ama kalbim deniz gibi çarpıyordu, korku damarlarıma karışmıştı. Bu halde birkaç dakikadan uzun duramazdım. Ceren, lambanın ışığı altında sakince ellerini yıkadı. Kan, tiksinti verecek kadar çoktu, Ceren da işini ağırdan alıyordu.

Ciğerlerim patlayacak gibi olduğunda, olabildiğince sessiz bir şekilde nefes verdim. Ceren’in başı yavaşça dönmeye başladı. İyice karanlığa karıştım, buraya geldiğim için kendime lanet okuyordum. *Bu aptal mağarada öleceksin! Kertenkeleler kahvaltıda kemiklerini yiyecek!*

Birkaç saniye sonra Ceren’in cübbesinin *hışır hışır* sesini duydum. Gözlerimi açtığımda benden uzaklaşıyor, mağaranın ağzına doğru ilerliyordu. Gönül rahatlığıyla yere yığılmak üzereydim ki Ceren kısıp, şaşırtıcı derecede hoş bir sesle şarkı söylemeye başladı.

“*Aslanbalığından sakın, tatlım. Taştan balıktan sakın. Kulağına fısıldanan tatlı yalanlardan sakın...*” Mağaradan çıkınca sesi yok oldu.

Yeterince zaman geçtikten sonra el yordamıyla karanlıkta ilerlemeye başladım. Ilara’ya gelip casusluk yapabileceğimi düşünerek aptallık etmişim. Ceren çok zekiydi, bense çok saftım.

Muhtemelen saçıma güve girdiği zaman beni görmüş, benimle oynamak için onu takip etmeme izin vermişti. Kertenkeleyi de bana gösteri yapmak için mi öldürmüştü acaba? Beyaz cildindeki kan görüntüsü ve yakalanmanın verdiği korku, boğucu bir hale gelmişti. Bir nişte durup akşam yemeğimi kustum.

En azından burası daha aydınlıktı. Bir muhafızın yanından geçince gönül rahatlığıyla nefes verdim. Artık yalnız değildim. Sonunda tanıdık bir koridora geldim ve aceleyle odama döndüm. Ebb, odamın köşesindeki küçük divanda uyuyordu.

Onu nazikçe uyandırdım. "Pardon, Ebb. Kayboldum," dedim gözlerini kırıp kendine geldiği sırada.

"Leydim!" diye bağırdı, yüzü rahatlama doluydu. "Sizi kontrol etmeye geldim ama yoktunuz. Çok endişelendim. İyi misiniz?"

Kafamı iki yana sallayıp kollarına yığılmak istiyordum, buna rağmen kendimi gülümsemeye zorladım. "İyiyim. Dağın içi karanlıkta çok karmaşık oluyor," dedim.

"Anlıyorum. Daha sonra size harita çizerim. Yıllardır burada yaşamama rağmen, ben bile aşağı katlarda tek başıma yürümeyi sevmiyorum. Ayrıs Dağı hakkındaki söylentilerin perimasalı olduğunu biliyorum, sadece bazen aklıma geliyorlar... ben de kendi kendimi korkutuyorum," dedi.

"Ne söylentisi?" diye sordum beni yatağa yatırırken.

Göz ucuyla baktı ve dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Komik şeyler, leydim. Binlerce yıl önce devlerin yaşadığı söyleniyor. Bu devler, yürüyünce dünyayı sallayan devasa erkekler ve kadınlarmış. Tanrı Theale, yarattığı her şeyi yok ettikleri için devlere kızıp bir gece hepsi uyurken onları taşa çevirmiş. Devlerin kanları damarlarında donmuş. Böylece eskiden dağdan çıkarılan kan taşına dönüşmüşler," dedi.

"Kan taşı mı?" diye sordum. Adrenalin bedenimden çıkınca ne kadar yorgun olduğumu fark etmiştim. Ebb'in huzur verici

sesi göz kapaklarımı ağırlaştırıyordu.

“Çok güzel, büyülu mücevherlermiş. Bu mücevherleri kullananlar o kadar güçlü olurmuş ki isterse orduları ölüme gönderebilirmiş. İnsanlar açgözlülükleri yüzünden yıllar boyunca madenleri tüketmişler. Kalan mücevherler için sayısız savaş verilmiş. Kanlı Kraliçe Ebbeela, savaşlara son vermek için Ayris Dağı’ndaki madeni sel altında bırakmış. Aslında ölümünden sonra Aziz Ebbeela olarak tanınmaya başlamış, isminin anlamı da oradan geliyor,” dedi.

“Kanlı Kraliçe mi?” diye sordum inanamayarak. “Nasıl olmuş da azizliğe erişmiş?”

“Aslında çok zeki, adil bir hükümdarmış. Madenleri yok ettikten sonra krallığın borçlarını ödemiş ve Ilara onun hükmünde çok ilerlemiş. ‘Kanlı’ lakabını oğlunu öldürttükten sonra almış. Ancak tarih ona kötü davranmış. Çocuğun aklının yerinde olmadığını söylüyorlar, leydim, kraliçe de onun ülkeyi yönetebileceğine güvenmemiş,” dedi.

Sözleri uzaktan geliyordu, şimdiden rüya görmeye başlamış gibi hissediyordum. “Peki kan taşlarına ne olmuş?”

“Yok olmuşlar, leydim. Dünyanın dört bir yanına dağılmışlar. İnsanların kanında, bir zamanlar özel bir güç olduğunu söylüyorlar. İnsanlık bu gücü kötüye kullanınca tanrılar geri almış.”

Yarı bilinçli haldeyken *kan taşı ve kan mercanı* kelimeleri zihnimde bir araya geldi. Uykuya dalmadan önce aklıma gelen son şey, bu ikisinin aynı şey olabileceğiydi.

18

Ceren'in mağarada beni gördüğünden emindim. Ertesi gün akşam yemeğinde bunu söylemesini bekledim ama beni, her zamanki gibi hafifçe eğilerek selamladı. Üstündeki bol bordo tuniğin boğazındaki düğmeler iliklenmemiştii ve soluk, pürüzsüz göğsü açıktaydı. Belindeki siyah deri kemere bıçak sokmuştu.

"Dağın dışına çıkabileceğinizi söylemiştim," dedi kırmızımsı-kahverengi etten bir parça ağzına atarken. "Dana ciğeri," dedi yüz ifademi görünce. "Sağlığa iyi gelir diyorlar."

Etten hiçbir zaman hoşlanmamıştım. Yeni Kale'de çiğ ve kanlı servis edildiğini görünce hiç yiyemez olmuştum. Özellikle de Ceren'in et kesme becerisini gördükten sonra. Kim bilir, şu an kertenkele ciğeri yiyor bile olabilirdi. "Rahatsız mısınız?" diye sordum.

Gri gözleri öfkeyle benimkilere baktı. "Rahatsız mı görünüyorum?"

"Hayır, tabii ki hayır. Sadece biraz solgunsunuz, o kadar."

"Annemin cilt rengini almışım. O da benim gibi açık tenliydi. Talin, kendi annesinin dış görünüşünü ve dayanıklılığını

alacak kadar şanslıymış,” dedi. İltifat etmesine rağmen ses tonunda gizli bir dargınlık vardı.

Talin’i günlerdir görmemiştim. Nasıl olduğunu sormak üze-reydim ki Ceren, bıçağını bir et parçasına daha batırıp bana doğru salladı.

“Dün gece her şeyin yolunda gittiğini söylemekten mutluluk duyuyorum, deneyimin bir sonraki adımı için hazırız,” dedi.

Gözlerimi tabağımdan ayırmadım. “Tebrik ederim.”

“Çalışmalarım hakkında çok meraklı olduğunuz için gelecek hafta canlı testini yaparken bana katılmak istersiniz diye düşündüm.”

Ensemden saçlarımın ucuna kadar tüm kafa derim sızladı. “Katılmak mı?”

“Yapmayın lütfen. Heyecanlanmanız lazım. En sevdiğiniz şeyle ilgili,” dedi.

Yüzüme ifadesiz tuttum. “Peki neymiş o, majesteleri?”

Güldü. “Su tabii ki,” dedi.

Alathia Denizi’ndeki tüm incileri verseler de o göle geri dönmezdim. Gülümsedim, korkmuştan çok toy görüldüğümü umuyordum. “Yanılıyorsunuz. En sevdiğim şey su değil,” dedim.

Bana yaklaştı. “Öyle mi? O zaman lütfen beni aydınlatın,” dedi.

“En sevdiğim şey güneş ışığı, en azından Varenia’ya dair en çok özlediğim şey.”

“Aileniz değil mi yani?”

“Onları şey olarak değerlendirmiyorum.”

Ceren bir süre çenesini kaşıdı. “Peki, yine de şanslısın tat-lım. Deneyimde güneş ışığı da olacak. Tabii hava iyi olursa,” dedi.

Ona döndüm, ağzım şaşkınlıktan açık kalmıştı. “Yani?”

“Evet, dışarı çıkacağız. Tabii istiyorsanız.”

Kendimi sandalyemde zıplamamak için zor tuttum. “Ne zaman?”

“Salı günü,” dedi kıkırdayarak. “Eğer yoğun programınıza uyuyorsa.”

Akıl alır gibi değildi, Varenia’dan ayrılalı neredeyse iki hafta olmuştu. Salı günü, pazarın kuruluşundan üç gün önceydi, oraya gidemesem bile biriyle mesaj göndermem için yeterli zaman vardı. “Uygun olur,” dedim.

“O zaman anlaştık. Gelin, size göstermek istediğim bir şey var.”

Birkaç koridor boyunca yürüdük ve daha önce hiç görmediğim bir galeriye girdik. Duvarlara meşaleler dizilmişti, her meşale bir portreyi aydınlatıyordu. Benden önce buraya gelen her Varenialı kadının portresi vardı. O kadar güzellerdi ki her biri nilüfer kadar taze ve canlıydı. Evden ayrılıp İlarahılarla zaman geçirince, Varenialı kraliçeleri özel kılan şeyin ne olduğunu anlamıştım. Portredeki halleri bile buradaki insanlardan daha canlı görünüyordu.

Galerinin sonuna yaklaştığımızda biraz daha yavaşladım. Sondan üçüncü portre, Melina yerine gelmesi gereken kızdı. Altındaki işlemeli plakta *Kayıp Prenses Zita* yazıyordu. Sonrasında Talia’nın portresi vardı. Cildi benim gibi zeytin rengiydi. Bukleli saçları altın-kahverengi tonundaydı. Gözlerinin şekli Talin’e benziyordu ama renkleri daha yeşildi. Bakışlarında bir yumuşaklık vardı, nazik ve kibar görünmesine neden oluyordu. Gerçekten böyle görünüyorsa büyükler iyi bir karar vermişti. Annem ne kadar şanslı olduğunu bilmiyordu.

Ceren bir sonraki portreye doğru yaklaştı. Bunca zamandır bana bakıyordu. “Kendi portrenizi görmek istersiniz diye düşündüm,” dedi.

Portrenin önünde yanına geldiğimde, ben henüz bakamadan beni kendine çevirip portreyle yan yana koydu.

“Çok iyi benzetmiş,” dedi. Uzun, soluk parmaklarından birini çeneme koyup kafamı sağ tarafa çevirdi. “Evet. Büyüklerinizin müstakbel eşim olarak seçtikleri kızı görünce çok memnun olmuştum. Güçlü ve sağlıklı görünüyordunuz. Söylemem gerekiyor ki ressam gözlerinizi benzetememiş. İçlerindeki ateşi portreye yansıtamamış,” dedi.

Parmağı elmacıkkemiğimden gözümün kenarına doğru hareket edince içim korkuyla doldu. Gözümü kırptığımda bir damla gözyaşı aktı.

Gözyaşımı silip bir anlığına parmak ucuna baktı. “Gözyaşlarındaki tuz oranının kandakine çok yakın olduğunu biliyor muydunuz?” diye sorup parmağını dudaklarına götürdü ve beni portreye doğru çevirdi. “Ne düşünüyorsunuz, leydim? Ressam hakkınızı verebilmiş mi? Yoksa kellesini alıp bir dahaki sefer başka bir ressam mı kullanayım?” diye sordu.

Sözleri arka planın uğultusuna karışmıştı, kulaklarımdaki çınlama sesini bastırıyordu. Çünkü Varenia’dan ayrıldığımdan beri ilk defa güzel kardeşime bakıyordum. Zadie’ye bakıyordum.

“Üzgün görünüyorsun, incim,” dedi Ceren. “Her şey yolunda mı?”

Kendimi derin derin nefes almaya zorladım. Ebb’in bana seçtiği elbise göğsümü sıkıştırıyordu. Dar, siyah korsemin göğsü parıltılı tüylerle kaplıydı ve boynumla omuzlarım açıktaydı. Aptal bir kuşa benziyordum. Altın bir kafese isteyerek girip uçmaya çalıştığında kanatlarının kırıldığını anlayan bir kuşa...

“İyiyim. Galiba evimi özledim,” dedim.

“Tamamen doğal. Gelin, size göstermek istediğim bir portre daha var,” dedi. Beni başka bir koridordan geçirip büyük bir odaya soktu. Soluk renkli bir kadının portresi önünde durdu. Kadının saçı da neredeyse Ceren’in saçları kadar açık bir sarıydı. Portrenin etrafı altın varaklı işlemlerle kaplıydı. Kadının

elbisesi bembeyaz parlıyordu, danteller ve incilerle süslenmişti. Portredeki tek renk, dudaklarında ve yanaklarındaki pembeydi. Ressamın fildişi, yumurta kabuğu ve kemik renkleriyle bu kadar detay çizebilmesine hayran kalmıştım.

“Annem,” dedi Ceren, şüphemi doğrulayarak. “Güzel bir kadındı, sizce de öyle değil mi?”

Kafamı salladım. “Beyaz giydiği dikkatimi çekti,” dedim.

“Bu annemin evlilik portresiydi. Ilara soyluları bile evliliklere yas elbisesiyle gitmiyor,” diyerek bana baktı. “Babam Varenialı bir kadınla evlenmesi gerektiğini biliyordu. Ancak anneme âşık olmuştu, annemin ailesi nesillerdir kaledeydi. Aşk için evlenmek çok romantik bir şey, değil mi?”

“Sanırım.”

“Tabii ki,” diye devam etti cümlesine. “Sonu pek iyi bitmedi. Annem doğumda ölünce babam, Leydi Talia ile evlenmek zorunda kaldı. Her şeyden önce aşkı seçtiği için babama minnettar olmam gerek. Yoksa ben doğmazdım.”

Ne şans ama. Odaya göz gezdirdim, olası sohbet konularını düşünürken söylediklerinden etkilenmiş gibi yapıyordum. Yağlı boya portreleri ve duvar halılarını incelerken gözüm pembe incilerle dolu cam bir kâseye takıldı. Varenia incileriydi. Kalitesiz olanlardandı, şekilleri bozuktu veya çok küçüklerdi. Pazarda pek para etmiyorlardı.

“Ah evet, incilerim,” dedi Ceren. “Her gün sağlık için bir tane alıyorum. Çok güçlü şeyler, değil mi?”

Ağzım açık kaldı. “İncileri yutuyor musunuz?”

“Bazen. Genellikle toz haline getirip içiyorum. O şekilde etkilerini daha hızlı hissedebiliyorum. Anladığınıza eminim,” dedi.

Neredeyse kahkaha atacaktım. “Hayır, majesteleri. Biz incileri yemiyoruz,” dedim. Aklıma Nemea’nın Zadie için hazırladığı çorba geldi, bunun nadiren yapıldığını biliyordum. On yedi yıllık hayatımda daha önce hiç görmemiştim.

Dudaklarını büzdü. “Lütfen, tatlım, ciddi olun. İtiraf etmenizde bir sakınca yok. Halkınızı cezalandırmayacağım.”

“Ne için cezalandırmayacaksınız?”

“İncilerin bir kısmını yediğiniz için.”

Şaşkınlıkla göz kırptım. “Sizi temin ederim, Varenia’daki kimse incileri *yemek* bir kenara, onları saklayacak kadar zengin bile değil,” dedim.

“Öyle mi? O zaman babam kırk yaşında ölürken, Varenialıların yüzlerce yıl yaşamasını nasıl açıklıyorsunuz?” diye sordu. Sesindeki sertlik, tehlikeli sulara yüzdüğüme işaret eden bir tondaydı.

“Korkarım buna açıklamam yok. Belki de güneş ışığı almadığınız içindir. Dağ-”

“Dağ sizi ilgilendirmez.”

Sesindeki hırıltı irkilmeme neden oldu. “Tabii ki öyle. Özür dilerim,” dedim.

Bana sırtını dönüp annesinin portresine bakmaya başlamıştı.

“Bana incileri gösteren Kraliçe Talia’ydı,” dedi sesli düşünerek. “İyileştirici güçlerini gösterdi. Köydeki doktorunun ciddi yaralar için incilerden merhem yaptığını söyledi.”

Zadie’nin çabucak iyileşmesinin ne kadarı Varenialıların hızlı iyileşmesine, ne kadarı Nemea’nın merhemine bağlıydı, bilmek mümkün değildi.

“Evet, bunu duymuştum,” dedim rahatmış gibi konuşmaya çalışarak.

Ceren portreye bakmaya devam etti.

“Kraliçe Talia hep insanlara yardım etmeye çalışıyordu. Beni sık sık güneşe çıkarırdı, cildime iyi geleceğini söylüyordu. Cildimi yakmaktan başka bir şeye yaramadı.”

Muhtemelen niyeti iyiydi. Güneş ışığı insanları *gerçekten* daha sağlıklı yapıyordu, bundan emindim. Ama Ceren kadar

açık tenli biri güneşte hızla yanabilirdi. “Canınız yanmış olmalı,” dedim.

Bir kanepeye oturdu ve yanına gelmemi işaret etti. “Yandı. Tabii incilerin beni daha güçlü hissettirdiğini inkâr edemem. Yaralandığımda ya da rahatsızlandığımda birkaç inci alıyorum, neredeyse hemen etki ediyor,” dedi.

“Kral da inci kullanıyor mu?”

Gözleri benimkilere kenetlendi. “Hayır. Üzülerek söylüyorum ki ona bir etkisi olmadı.”

Kral inci almayı denemiş miydi, yoksa Ceren tüm incileri kendine mi saklıyordu? İncilerin fiyatını düşürenin kral olmadığı belliydi. Ceren’dı. Bunu kendini daha güçlü kılmak için yapıyordu. Her gün bir tane yiyorsa... yılda neredeyse dört yüz inci yemiş oluyordu. Geçen sene istiridyeler özellikle çok nadirdi ve bu rakam, ailemin o yıl topladığı incilerin sekiz katı ediyordu. Üstelik bunlar sadece yedikleriydi. Laboratuvarındaki kâseyi düşündüm, onlardan yaptığı krem ve merhemler de vardı. Tabii bir de pazarın talebi vardı. İcadını kullanmaya başladığında inciler birkaç ayda yok olacaktı.

Buradaki durum, Sami’yle hayal edebileceğimizden çok daha kötüydü. Ceren’in harekete geçirdiği dalgayı durdurmak için çok geç kalmış olabilirdik.

“Leydi Melina ile konuştuğunuzu duydum,” dedi düşüncelerimi incilerden alarak.

Her yerde ajanları var. “Evet, kütüphanede kısa bir sohbet ettik.”

Cıkladı. “Müstakbel kraliçe onun gibilerle münasebet kurmamalı. Bana kalsaydı ondan yıllar önce kurtulurdum,” dedi.

“Kurtulmak mı?” diye sordum, şaşırmıştım. “O bir *insan*. Onu kullanılmış ayakkabı gibi dışarı atamazsınız.”

Şeytani bir şekilde sırıttı. “Çok iyi söyledin, tatlım. Gerçekten öyle. Hasarlı. Kullanılmış. *Tükenmiş.*”

Yanaklarım alev alev oldu. “Varenialı kadınlardan bu kadar nefret ediyorsanız, beni neden buraya getirdiniz? Neden babanız ve dedeniz gibi ııaralı bir kadınla evlenmediniz? Onların çok mutlu olduğu belli,” dedim, çok ileri gittiğimi fark etmiştim. Yüzünün yavaş yavaş sertleşmesi beni korkuttu. Ayağa kalkıp geri çekildiğimde aramızdaki mesafeyi hızla kapattı.

“Seni istediğimi mi sanıyorsun? Seni güzel bulduğumu mu düşünüyorsun? İstesem İlara’daki her kadına sahip olabilirim.” Çenemi eline alarak başparmağıyla işaretparmağının arasında sıktı. “Babam aşk evliliği yaparak aptallık etti. Annem güzel olabilirdi ama zayıftı. Ailesi yıllarca dağda yaşamıştı, tıpkı babamın ailesi gibi. Aşk ve bu lanet dağ, krallığımızı tehlikeye attı. Benim gözümde gelecekteki kral için bir araçsın, o kadar.”

Ondan kurtulmaya çalışsam da elleri çelik gibiydi. Sonunda gerçek ortaya çıkmıştı. Buraya kraliyet soyunu güçlendirmek için getirilmiştim. Güzelliğim Ceren için hiç önemli değildi. Varenialı bir gelin istemesinin tek nedeni, sağlıklı olmamızdı.

“Ne kadar kötü bir şey,” dedim dişlerimi sıkarak. “Nefret ettiğin biriyle evlenmek.”

Ben çığlık atmaya fırsat bulamadan eli boğazıma yapıştı, gözlerindeki nefret apaçık görünüyordu. Nasıl olmuştu da duygusuz olduğunu düşünebilmiştim? Göğsünü tırmaladım, beni havaya kaldırdığı sırada ayaklarım taşlara sürttü. Gücümün azaldığını hissedebiliyordum. Kalan tüm gücümü toplayarak sağ ayağımla tekme atıp bir bacağını yerden kestim.

Yere yığıldığında ayaklarım üstüne düşüp ondan uzaklaştım. Ellerimi dizlerime dayamış, nefes almaya çalışıyordum. Boğazım sızlıyor ve yanıyordu. Kapı eşiğine doğru ilerledim. kaçmak istiyordum ama ona sırtımı dönmeye korkuyordum.

Ceren yavaşça ayağa kalktı. “Bir daha böyle bir şey yaparsan, seni bu dağdan attırırım,” dedi.

“Seninle evleneceğime ölürüm daha iyi,” dedim nefretle ve kaçma içgüdüme teslim oldum.

Ceren’in ellerinin boğazımda bıraktığı izler hızla kaybolmuştu fakat ağırlığını hâlâ hissedebiliyordum. Ebb’in itirazlarına ve Ceren’in tehditlerine rağmen, o gece geç saatte Melina’nın odasına gittim. İlerleyişini durdurmanın bir yolunu bulmalıydım, en azından Sami’yi uyarana kadar.

Melina’nın odası dağın derinliklerindeydi, ana kattan çok daha soğuktu. Muhafızların önünden geçerken pelerininin kapüşonunu başıma geçirdim. Sonunda Ebb’in tarif ettiği odaya gelmiştim. Kapıyı bir hizmetkâr açtı, örgü şapkasını kulaklarının üstüne kadar çekmişti.

“Leydi Melina uyuyor, leydim. Onu bu saatte rahatsız edemem.”

“Acil,” dedikten sonra yanlarından geçip odaya girdim. “Lütfen uyandırın.”

Hizmetçi yalan söylemiyordu. Melina sonunda yatak odasından çıktığında uzun örgüsünün yarısı açılmış, yanakları uykudan şişmişti. “Ne oldu çocuğum? Saat gece yarısına geliyor olmalı,” dedi.

“Özel olarak konuşabilir miyiz?” dedim hizmetçiyi göstererek ama Melina eliyle endişe etmemem gerektiğine dair bir hareket yaptı.

“Hizmetçilerime güvenebilirsiniz. Güvenilir olmaları için iyi para ödüyorum.”

“Kalede olanlar hakkında bu kadar bilgi sahibi olmanızın nedeni bu mu?”

Dudaklarının kenarında hafif bir gülümseme belirdi. “Ajanları olan tek kişi Ceren değil,” dedi.

Kanepeye oturup Melina’ya yaklaşmasını işaret ettim. “Dün

Ceren'ı göle kadar takip ettim. İcadını gördüm. Artık size ~~is~~ nıyorum," dedim.

Bunu duymayı bekliyormuş gibi kafasını salladı.

"Ceren ayrıca beni ölümle tehdit etti ve sizi sevmediği açıkça belirtti."

"Sana tehlikeli demiştim."

"İcadını salı günü kalenin dışında deneyecek. Beni de davet etti. Sanırım testi bizzat yapmak istiyor."

Sabırsızlıkla kıpırdandı. "Peki bunun benimle ne ilgisi var?"

Sesimi daha da alçalttım. "Aleti sabote edip testin başarısız olmasını sağlarsam, planını ertelemiş oluruz," dedim.

Tek kaşını kaldırdı. "Bunun prensi öldürebileceğinin farkındasın, değil mi?"

Bir yanım, bu durumu durdurmanın en kolay yolunun Ceren'ı ortadan kaldırmak olduğunu bilse de başımı iki yana salladım. "Ben katil değilim," dedim. Muhtemelen nefesi tükenecekti ve su yüzüne çıkacaktı. Buradaki göllerin o kadar derin olduğunu düşünmüyordum. Aleti yok etmek istiyordum ama bunu yaparsam kaleden dışarı çıkamazdım.

"Cuma günü kurulacak pazardaki birine mesaj göndermek mümkün mü?" diye sordum.

Melina bana kurnaz bakışlar attı. "Neyin peşindesin, çocuğum?"

"Varenialılara Ceren'ın planı hakkında haber vermeliyiz. Ceren'ı durduramasam da onları uyarmalıyım."

"Köylere gidebilirsen eğer, birine pazara mesaj götürmesi için para verebilirsin. Gerçi Ceren testini nerede yapacak bilmiyorum ve seni köylere götüreceğinden oldukça şüpheliyim."

"Denemem lazım."

"Prens kimseyi boşu boşuna tehdit etmez, Zadie. Yaptıklarının sonuçlarıyla yüzleşmeye hazır olmalısın."

Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Hazırım," dedim.

"O zaman sana elimden geldiğince yardım edeceğim."

19

Aleti sabote edebilmek için nasıl işlediğini daha iyi anlamam gerekiyordu, yani Ceren'in bana nasıl çalıştığını göstermesi lazımdı. Ancak son buluşmamızda yaşananlardan sonra benimle konuşacağından bile emin değildim.

Kahvaltı ettiğimiz sırada bana şaşırtıcı bir şekilde, "Günaydın, leydim," diyerek selam verdi. Gözlerime bakmıyordu.

"Günaydın, majesteleri."

"İyi uyudunuz mu?"

Yani, dün gece yaşanmamış gibi mi yapacaktı? Peki. Onu neredeyse duymazlıktan gelecektim ki annemin sesini duydum, erkekler hakkındaki derslerinden birini tekrarlıyordu. Çoğu tavsiyesi gibi bu da manipülasyon üzerineydi. *Erkeklerin kalbine giden yol gururlarından geçer, sonra da midelerinden. Pohpohladığın erkek avucunun içindedir.*

Ceren beni güzel bulmadığını söylemişti. Ama ben gururunu incittiğimi görebiliyordum. Ballı meyvelerden birine uzandım. "İcadınızı tekrar gösterir misiniz diye soracaktım," dedim çekingen bir şekilde. "Nasıl işlediğini çok merak ediyorum. Su altında nefes almaya yaradığını söylediniz. Böyle bir şey nasıl mümkün olabiliyor, anlamıyorum. Kulağa mucizevi geliyor."

Suluk kaşlarının altından bana bir anlığına baktı. “Salı gün görürsünüz,” dedi.

Sinirimi gizlemek adına suyumdan bir yudum aldm Pohpohlamak işe yaramıyorsa, tekrar hakaret etmek yara-
yabilirdi. “İlaralıların sudan korktuğunu duydum. Herhale
sığ bir gölde deneyeceksiniz?”

Çenesini kaldırdı. “İcadım çok daha derin sularda kullanıla-
bilir, sizi temin ederim,” dedi.

“Bu nasıl mümkün olabilir? Şnorkel yüzeyin bir iki metre
altından öteye gidemez.”

Ceren çatalını bırakıp tek kolunun üstüne yaslandı. “Ger-
çekten merak ediyorsunuz, değil mi?” diye sordu.

Sesindeki hesap soran tonu duymazdan gelerek, “Evet,”
dedim.

“O kadar merak ediyorsanız şimdi göstereyim. Gelin
benimle.”

Ceren ile tekrar yalnız kalmak hoşuma gitmiyordu ama
önüme çıkan fırsatları değerlendirmem gerekiyordu. Birlikte
çalışma odasına gittik ve Ceren, tuniğinden çıkardığı demir bir
anahtarla kapıyı açtı. Anahtarın başka kopyası var mıydı bil-
miyordum. Daha sonra çalışma odasına gitmek için ihtiyacım
olacaktı.

“İşte,” dedi aleti işaret ederek. “Oldukça basit. Bu çuval, çift
körük yardımıyla hava doluyor. Hortum da çuvala bağlı, dalgıç
bu hortumdan nefes alıyor.”

Ceren detayları açıklarken hortumu inceledim. İçi boş, es-
nek bir tüpten ibaretti. Delik açılrsa veya hortum dolansa dalgıç
nefes alamazdı. Her şey hortumun dayanıklılığına bağlı gibiy-
di. Tabii ki üç ya da beş metrelik dalışlarda problem olmazdı.
dalgıç suyun yüzeyine tekrar çıkabilirdi. Ama istiridyelerin ço-
ğunu bulduğumuz on beş metre derinlik söz konusuysa eğil-
deneyimsiz bir dalgıcın başı belaya girebilirdi.

Ceren aleti ne sıklıkla kontrol ediyordu bilmiyordum ama pazartesi akşamı hortumda küçük bir delik açarsam, yeterli olabilirdi. En azından malzeme bulmak zorunda kalırdı. Bu da Sami'ye, Ceren'in planlarını anlatmak için yeterli zamanı yaratabilirdi. Vali Kristos'un aldığı bu bilgiyle hareket geçip geçmemesi benim elimde değildi.

Pazartesi akşamı Leydi Hyacinth, beni akşam yemeğinden sonra çay içmeye davet etti. Henüz Ceren'in çalışma odasının anahtarını alamamıştım ve dedikodu yapıp örgü öreceğim havada değildim ama Ebb gitmem konusunda ısrar ediyordu.

"Çay demek şarap demek," diye açıkladı. "Ve başka içecekler. Uykunuza iyi gelebilir. Ayrıca odanızdan hiç çıkmıyorsunuz," dedi, korsemi kendisi gibi nazik bir kadından beklenmeyecek bir kuvvetle bağlarken.

"Neden?" diye sordum kesik kesik aldığım nefeslerimin arasında. "Burada kalırsam Ceren'la karşılaşma ihtimalim çok daha düşük."

"Evet, başka insanlarla karşılaşma ihtimaliniz de öyle," dedi ve ipleri sıkıca bağladıktan sonra beni kendine döndürüp baktı.

"Başka insanlar mı? Kim gibi?"

Elbisemin ön kısmını düzelterip gülümsedi. "Görürsünüz," dedi.

Kafam karışmış, biraz da sinirim bozulmuştu. Bu halde Leydi Hyacinth'in odasına doğru ilerledim. Örgü öreceğim zamanım yoktu. Ceren'in çalışma odasına girmenin bir yolunu bulmam lazımdı.

Yürürken aklıma bir fikir geldi ve hemen başka bir koridora döndüm. Sessizce şarkı mırıldandım, bir şey düşünüyormuş gibi görünmeye çalışarak saçımdan bir tel toka çıkardım. Anahtarını alamamam da kilidi tokayla açabilirdim.

Varenialı kadınların portrelerinin asılı olduğu koridordan geçerken, Zadi'nin resminin önünde durup Zadi ve Sami için

hızlı bir dua ettikten sonra yoluma devam ettim. Önünden geçtiğim her kadının bana baktığını hissediyordum. Kendime bunları onlar için yaptığımı, tüm hayatını yeterince güzel olup olmadığını merak ederek geçiren Varenialı kızlar için savaştığımı hatırlattım. Prenses Ilara hikâyesi, ölmekte olan kraliyet soyunu ayakta tutmak için sunulan bir bahaneden başka bir şey değildi. Harcadığımız onca çaba da hastalıklı kalbini asla iyileştiremeyecek bir adama inci sunmak içindi.

Ceren'in çalışma odasına çıkan köşeyi dönmek üzereydim ki birinin kapıdan çıktığını gördüm. Geri çekilmeme rağmen geç kalmıştım.

"Kim var orada?" diye sordu bir erkek sesi.

Kaçmak için arkamı döndüğüm an omzumda bir el hissettim, neredeyse çığlık atıyordum.

"Zadie?"

Kafamı kaldırdığımda Talin'in mavi-yeşil gözleriyle karşılaştım. "Prens Talin!" dedim.

Parmakları gevşedi ama elleri omzumdan ayrılmadı. Örgü şalımın üstünden bile dokunuşunun sıcaklığını hissedebiliyordum. "Bu saatte tek başına ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Leydi Hyacinth'in odasına gidiyordum. Çay için," dedim.

"Çay mı? Yatman gerekmez mi?"

Yere baktım. Elini omzumdan çektiğinde ardında alev alev yanan bir iz bıraktı. "Hizmetkârım daha çok sosyalleşmem gerektiğini düşünüyor. Çok fazla yalnız kalmışım," dedim.

"Yapma," dedi. "Eminim kardeşim seni meşgul etmiştir."

"Kardeşinle ufak bir kavga ettik," dedim. Talin'den sempati beklemiyordum. Ceren onun kardeşiydi ve ben hiç tanımadığı bir kızdım. Ayrıca Ceren ile aramızın iyi olduğunu düşünmesini de istemiyordum.

"Sana dikkatli ol demiştim," dedi, sesinde endişe vardı. "Ne oldu?"

“Önemli değil,” diye mırıldandığım sırada, gözlerim istemeden Ceren’in çalışma odasının kapısına ilişti.

Talin arkasına baktı. “Burada olmamalısınız, leydim. Ceren çalışırken rahatsız edilmekten hoşlanmaz,” dedi.

Nefesim kesildi. Ceren *şu anda* içeride miydi? O içerideyken kilidi açsam ne olacaktı? “Ona yardım mı ediyordun?” diye sordum.

“Hayır, hayır. Ceren icatlarına, başkalarının yardım etmesinden hoşlanmaz. Babamızın onu görmek istediğini söylemeye geldim sadece. Kralın emriyle yarın yapacağı Linrose Gölleri’nden birindeki teste, benim de geleceğimi söyledim. Kardeşim olabilir ama aynı zamanda tahtın vârisi.”

“Sen de kardeşin gibi mucit misin?”

“Ceren kadar değil. Küçüklüğünden beri bir şeyler kurcular. Bunun yaptığı en büyük buluş olduğunu söylüyor,” diyerek sinsice gülümsedi. “Açıkça söylemem gerekirse, en sevdiğim icadı aynalar ve renkli camlarla dolu bir tüptü. Onuncu yaş günümde bana hediye etmişti. Renge ve ışığa bayılmıştım. Yeni Kale’de pek sık rastlanan şeyler değil.”

Gülümsemesine karşılık vermeden edemedim. “Demek kardeşinin nezaket denen şeyden haberi var.”

Gülümsemesi yok oldu. “Tabii ki, leydim.”

“Özür dilerim. Öyle demek istemedim... Leydi Hyacinth’in odasına gitmem lazım. Beni bekliyor,” diyerek yanından geçmeye çalıştım. “Yarın gölde görüşürüz.”

Somurtarak elini koluma koydu. “Dünyada en çok sevdiğin insanı kaybetmek nasıldır bilirim,” dedi aniden. “Evinden zorla alınmak nedir bilirim. Lütfen, kendi iyiliğin için fazla dikkat çekme.”

Sesi ve yüz ifadesi o kadar içtendi ki nasıl cevap vereceğimi bilemedim. “O konuda hiç başarılı değilimdir,” diyerek özür dilercesine gülümsedim. “Ama denerim.”

Gülümsememe karşılık vermesini bekledim fakat bunun yerine, parmaklarıyla bileğimde çok hafif bir halka çizdi. Elimi yüzüne götürüp avucunu yanağıma koyduktan bir saniye sonra, kafasını çevirip avucuma bir öpücük kondurdu. Ardından karanlıkta kayboldu.

Birkaç dakika boyunca sırtımı duvara verip bekledim, kendimi toparlamaya çalışıyordum. Bu da neydi? Ne anlama geliyordu? Talin beni tanıdı mı, hâlâ bilmiyordum. Zadie olduğumu düşünse böyle bir şeyi asla yapmayacağına neredeyse emindim. Ceren'in çalışma odasının kapısına baktım, içeri dalıp sonuçlarını düşünmeden hortumu parçalayabilmeyi diledim. Ama Ceren beni öldürürse icadını sabote etmenin bir anlamı olmayacaktı. Halkıma Ceren'in planları hakkında bilgi veremezsem bir anlamı yoktu.

Leydi Hyacinth'in bekleyebileceğine karar verdim ve Leydi Melina'nın odasına doğru yola koyuldum. Ceren çalışma odasıdaysa meşgul demekti. Tabii ajanları nerede olduğumu söyleyebilirdi, yine de bu riski alacaktım.

Melina kapıyı kendi açtı. Üstünde uzun, mor bir cübbe vardı.

"Ne giyiyorsunuz?" diye sordum, üstündeki elbiseye hayranlıkla bakıyordum. Yıllardır renkli ya da canlı bir elbise giyen kimseyi görmemiş gibi hissediyordum.

"Kralın bilmediği şey canını yakamaz," dedi içeri girmemi işaret ederek. "Burada ne arıyorsun?"

"Ceren'in ofisine giremiyorum."

"Evet, ben de aksini düşünmemiştim."

Bitkin bir şekilde iç geçirdim. "İçeri giremezsem icadını sabote edemem. Aptalca bir plandı. Ajan olabileceğimi düşünerek aptallık ettim. Sami haklıydı. Hayatımı güzel olmaya çalışarak geçirdim, işe yarar hiçbir şey öğrenmedim," dedim.

Leydi Melina bir koltuğa işaret etti. "Otur. Sana içecek bir şey getireyim," dedi. Sehpaya gidip kadehe kehribar renkli bir

sıvı koydu. “Al. İçerken yakıyor olsa da iyi gelir. Ne olduğunu anlat,” dedi.

Gerçekten yakıyordu, bu pis sıvıyı neredeyse tükürecektim. İçtiğim şey sayesinde, Talin ile yaşadıklarımı anlatırken uzuvlarımdaki gerginlik azalmaya başlamıştı. “Ceren’ı nasıl durduracağımı bilmiyorum,” dedim yastıklara gömülerek. “Onunla evlenmek de istemiyorum.”

Melina yanıma oturdu. “Tabii ki istemiyorsun, çocuğum. Ancak buraya geliş amacın farklı değil mi?”

“Nasıl yani?” diye sordum. Su altındaymış gibi gevşek ve yavaş hissediyordum.

“Buraya sırf prensle evlenmeye gelmedin. Ben seçildiğim gün ne kadar onur duyduğumu hatırlıyorum. Kral Lazar ne kadar kibirli olursa olsun, benimle evlenmek isteseydi onunla evlenirdim. Başta metresi olmaya bile aldırış etmedim. İsteddiği her şeyi yaparsam benim hakkımdaki fikri değişir sandım,” diyerek kafasını salladı. “Talia geldiğinde buradaki hayatım hakkında hiç yanılgım kalmamıştı. Çok genç, güzel ve tıpkı benim eski halim gibi herkesi mutlu etmeye hevesliydi. Buradaki durumu ona anlatacak cesareti kendimde bulamadım. Bu yüzden her şeyi kendisi keşfetti. Bazen bu kararımdan pişmanlık duyuyorum.”

Kafamı Melina’nın yumuşak omzuna yasladım, cübbesinin ipeği cildimin altında kayıyordu. “Peki, ben öyle değil miyim?” diye sordum.

Tek elini saçıma koydu. “Hayır, çocuğum. Sen öyle değilsin. Meraklı, şüpheli ve kurnazsın. Sana buradaki korkunç şeyleri anlattığımda bile vazgeçmeyi hiç düşünmedin. Değil mi?”

“Belki bir anlığına,” dedim esneyerek.

Omzu kahkahayla sarsıldı. “Seni yatıralım, çocuğum. Sabotajı yapsan da yapmasan da yarın kaleden çıkacaksın. Döndüğünde her şeyi duymak istiyorum,” dedi.

20

Nasıl olduysa o akşam odama dönmeyi başardım. Görevimde başarısız olduğum için kendime kızgın olsam da şansım yaver gitmişti. Talin beni durdurmasaydı odaya girdiğimde Ceren beni yakalayacaktı. Neyse ki hâlâ Sami'ye haber gönderme fırsatım vardı. Kâğıda olabildiğince hızlı bir açıklama yazdıktan sonra katlayıp ipek bir mendile sardım. Ardından yatağa yığıldım.

Ertesi sabah Ebb odama girip beni uyandırdığında aradan sadece birkaç dakika geçmiş gibi hissediyordum. "Prensın dağdan çıkmanıza izin verdiğiine inanamıyorum," dedi yorganlarımı üstümden çekerken.

Kalkıp gözlerimi ovuşturdum. "Daha önce Linrose Gölle-ri'ne gittin mi?" diye sordum.

Hafifçe ürperdi. "İsimlerini duymuş olsam da daha önce hiç gitmedim. Suya girmeyeceksiniz, değil mi leydim?"

"Hayır ama su ruhları yüzünden değil. Neyse, nasıl olsa sen bana göz kulak olursun."

Kafasını iki yana salladı. "Korkarım olamayacağım," dedi.

"İlara geleneklerine alışık olmadığımın farkındayım fakat hizmetkârımı yanımda götürememem biraz tuhaf geldi."

Ebb beni yataktan kaldırmak için eğildiğinde kulağıma fısıldadı. “Tuhaf zaten. Başhizmetkâr olayın gizli kalması gerektiğini söyledi. Prens Ceren sadece bir hizmetkâr götürüyor, geçenlerde ölen uşağın küçük kardeşini,” dedi.

“Anladım,” dedim. Bu, mağarada sesini duyduğum çocuk olabilir miydi? Kardeşi deneyler sırasında öldüyse bu kadar korkması çok normaldi.

“Endişelenmeyin, leydim. Burada günlerce kapalı kaldıktan sonra güneş ışığının size ne kadar iyi geleceğini düşünün,” dedi ve gözleri benimkilerle buluştu. “Prens Talin’in de geleceğini duydum.”

“Dün gece burada olduğunu biliyordun, değil mi?” diye sordum. “O yüzden mi beni Leydi Hyacinth’in odasına gitmeye zorladın?”

Kurnazca gülümseyip gardırobuma yürüdü. “Toplantıya katılacağını öğrenmiştim,” dedi.

“Ama gelmedi.” En azından, görüşmemizden sonra gittiğini düşünmüyordum. “Neyse, kardeşiyle sözlüyken neden Prens Talin’i görmek istediğimi düşünüyorsun, anlamıyorum.”

Ebb hiç mahcup görünmeden konuyu değiştirdi. “Ne giymek istersiniz? Hava güneşli olursa sıcak olabilir,” dedi.

Ağır saten ya da kadife elbiseler yerine, koyu yeşil, ipek bir elbise seçmesine izin verdim. Dağ soğuktu ama Ebb, Ilara’da yaz günlerinin uzun ve sıcak olduğu konusunda oldukça emindi.

“Ben küçükken yazları kardeşimle birlikte babamın tarlalarında koşardık,” dedi. Soluk gözlerinde nostaljik bir parıltı belirmişti.

“Babanın mesleği nedir?” diye sordum sordum. O sırada elbisemi giymeme yardımcı oluyordu.

“Kralın en yakın danışmanlarından biriydi. Kral hastalanınca, Ceren danışmanları kendine yakın olanlarla değiştirdi. Ba-

bam topraklarının çoğunu kaybetti. Kazandığım azıcık parayı ona gönderiyorum.”

“Peki, en azından kardeşini görebiliyor musun?”

Bir anlığına duraksadı. “Kardeşiniz var mı, leydim?”

Zadie hakkında konuşmak risk almak demekti. Ama eğer ben Ebb’e açılmazsam, onun da bana açılmasını bekleyemedim. “Bir tane kız kardeşim var,” dedim.

“O zaman kardeşim hakkında konuşmamamı anlayabilirsiniz, leydim. Onu korumak için her şeyi yaparım.”

Kafamı evet anlamında salladım. Ebb’in kardeşini nasıl bir tehlikeden korumaya çalıştığını bilmesem de, insanın sevgili kardeşini korumaya çalışması nasıl bir şeydi çok iyi biliyordum.

Yemek salonuna geldiğimde Ceren sandalyesinin arkasında durmuş beni bekliyordu. Talin’in yeri boştu. Masanın diğer ucunda Leydi Melina’yı gördüm, ııııııı bir lordla konuşuyordu. Hizmetkârlardan biri, Ceren’a hamur işleriyle dolu bir tepsi sunana kadar benimle göz teması kurmadı.

“İyi uyudun mu?” diye sordu. Ses çıkarmadan dudaklarını oynatarak gülümsüyordu.

Sırttım, biraz mahcup olmuştum. Bana verdiği içkiden sonra gerçekten iyi uyumuştum. Hatta İlara’ya geldiğimden beri muhtemelen bu kadar iyi uyumamıştım.

Yemeğimiz bittikten sonra Ceren koluma girip beni büyük demir kapılara götürdü. “Hazır mısın, tatlım?”

Kalbim heyecanla çarpıyordu. “Evet.”

Muhafızlar, büyük kapının içindeki küçük kapıyı açıp koridorun karanlığında parlak bir dikdörtgen yarattılar. Ceren beni ileri doğru itti ve gözlerimi hafifçe kısarak dışarı çıktım. Karanlıkta bunca zaman geçirdikten sonra ışığın kör edici olacağını düşünüyordum. Bir bulutun içine girmiş gibiydim, her yanımda gri sisle kaplıydı. Dağın içine göre çok daha aydınlık olsa da hasretini duyduğum güneş ışığı yoktu.

Ceren yüz ifademi görünce güldü. “Endişelenmeyin, leydim. Dağdan inince çok sevdiğiniz güneşi tekrar göreceksiniz. Lütfen beni takip edin,” dedi.

Akşam tekrar dağa tırmanmam gerektiği aklıma gelmemiştir. Dışarı çıktığım, temiz hava soluduğum için o kadar mutluydum ki umurumda değildi. İnmek çıkmaktan çok daha hızlıydı ve Ceren’in dediği gibi birkaç dakika içinde bulutların içinden çıkmıştım. Basamakların birinde durup önümüzdeki vadiye baktım.

Yeşil, altın rengi tepeler önümde okyanusun dalgaları gibi uzanıyordu. Birkaç gölün veya nehrin parıltılarını görebiliyordum. Gökyüzü masmaviydi ve hafif, pamuk gibi bulutlarla bezenmişti. Gördüklerim gözlerimi kamaştırırsa da bilincimin sınırında karanlık ve uğursuz bir şey olduğunu sezebiliyordum. Bu sadece bugünlüktü, birkaç saat içinde karanlığa dönmek zorunda kalacaktım. Bunu biliyor olmanın farkındalığı üzerime çökmüştü.

“O kadar üzülmeyin,” dedi Ceren bana bakarak. Kafasındaki koyu şapkanın gölgeliği o kadar büyüktü ki, tüm yüzünü kapatıyordu. Ayrıca sıcağa rağmen eldiven takmış olduğunu fark ettim. “Bu anın tadını çıkarmalısınız. Bir daha ne zaman göreceksiniz, kim bilir?” dedi.

Onu aşağı atmak istedim, sırf birisi ona karşı çıktığında yüzündeki ifadeyi görmek için.

“Hadi,” dedi ihanet dolu düşüncelerimi bölerek.

Aşağı indiğimizde bizi bekleyen bir araba gördüm, beni getiren arabadan daha küçüktü. Ceren arabaya binmeme yardım ederken muhafızlar da atlarına biniyordu. Bindığım diğer arabanın aksine, bunun içinde sadece bir oturak vardı. İçeride Ceren ile yalnız olacaktım, yolculuğun kısa sürmesi için dua ediyordum.

Eteğim ince olduğu için kalçamda onun sıcaklığını hisse-

debiliyordum. Elimi tutmaması için ellerimi birleştirip kucağında tuttum. Ancak araba büyük bir engelin üstünden geçince düşmemek için en yakındaki şeye tutunmak zorunda kaldım. *Onun koluna.*

Kolunu hemen bırakmama rağmen Ceren'in gülümsediğini hissedebiliyordum. Kancadaki solucan gibi kıvranmamı izlemeye bayılıyordu.

"Bu kadar hızlı ayak uydurmanızdan etkilendim," dedi. "Kraliçe Talia'nın altı ay hasta olduğu söyleniyor. Siz ondan farklısınız. O kendini çok iyi tanırdı, hareketleri hep hesaplıydı ve sürekli bir aktörmüş gibi hareket ederdi. Sanki tüm hayatım davranışlarının başkalarının gözünde nasıl görüneceğini düşünerek geçirmişti."

"Evet," dedim, kendimi durduramamıştım. "Hayatını tam anlamıyla öyle geçirdi. Varenialı kızların üzerindeki güzellik baskısını tahmin edemezsiniz, hepsi de buraya gelebilmek için," dedim.

"Kötü bir şeymiş gibi söylüyorsunuz."

Göz ucuyla ona pis pis baktım. "Hepsi boşuna. Görünüşüm umurunuzda değil, önemli olan size sağlıklı vârisler verebilmem," dedim.

Göğsünden gelen hafif bir hırıltıyla kıkırdadı. "Bu sabah pek bir hırçınsınız. Tabii ki güzelliğiniz önemli. Dalga çocuklarından biriyle evleneceksem elbette güzel olan biriyle evlenmek isterim. Fakat haklısınız, dış görünüşe bu kadar zaman harcamak aptallık. Benim annem de güzeldi, ne işine yaradı?" diye sorarken üzüntüyle kafasını salladı. "Neyse, siz Talia'ya hiç benzemiyorsunuz."

Sorgulayıcı bir şekilde tek kaşımı kaldırdım.

"Her şeyden önce siz, fikrinizi söylüyorsunuz. Talia'nın babama sert ya da öfkeli bir şeyler söylediğini hiç duymadım. Hep kusursuz bir leydiydi, çiçek kadar narindi," dedi.

Çok da narin değildi, diye düşündüm. Bir çiçek, dağda yaşamak bir yana, Ilara'ya yapılan uzun bir yolculuğu sağ atlata-mazdı.

“Sizin güzelliğiniz konusunda daha umursamaz olduğunuzu düşünüyorum,” diye devam etti. “Örneğin, sizin kemik yapınıza sahip olan kadınlar, elmacikkemiklerini ortaya çıkarmak için saçlarını toplarlar. Siz ise saçınızı açmışsınız. Merak etmeyin, saçınız böyle de çok güzel. Tabii olması gerektiği kadar çekici değil. Narin boynunuzu göremiyorum bile,” dedi.

Ellerini gırtlığıma sardığını hatırlayınca, hırlamamak için kendimi zor tuttum ama haklıydı. Saç stillerinin güzel durup durmamasına pek aldırmış etmiyordum. Zadie olsa ederdi.

“Renkli bir şeyler giymeyi çok istediğini biliyorum ama yeşil elbise iyi bir seçim olmamış. Tüylü ya da baklava kesimli bir elbise tercih etmeliydin. Sonuçta, kendini kardeşime gösterme fırsatı pek sık ayağına gelmiyor,” dedi.

Her şeyi kaba ve çirkin bir hale sokmasından nefret ediyordum. “Varenia’da paramız neye yetiyorsa onu giyyorduk. İncilerimiz eskisi kadar değerli değil,” dedim.

“Gördünüz mü, sefaletten kurtulmanızın iyi yanlarından biri daha. Eminim ki gardırobunuzda en az elli elbise vardır. İsterseniz bir o kadar daha sipariş ederim,” dedi.

Pencereden baktım, perdelerin açık olmasına çok sevinmiş-tim, böylece dışarıyı izleyebiliyordum. “Yüz elbiseye ihtiyacım yok, elli taneye de.”

“Yani beğenmediniz mi?”

Tekrar ona döndüm. “Ben artık inci toplayamadığım için ailemin aç kalabileceğini düşünürken elbiselere odaklanamıyorum,” dedim. Neredeyse sakat kardeşimden bahsedecektim ama kendimi tutmayı başardım. Ceren beni ne kadar rahatsız ederse etsin, duygularımı kontrol etmem gerekiyordu.

Ceren cevap veremedi araba durdu. Şoför aşağı atlayıp kapıyı açmaya gelirken yarattığı sarsıntıyı hissettim.

“Geldik,” dedi Ceren, beni arabadan indirirken. “Elwan Gölü, Linrose Gölleri’nin en büyüğü.”

Talin ve muhafızları uzakta duruyordu. Bazıları atlarının üstündeydi, bazıları ise atlarının dizginlerini tutmuş, bizim gelmemizi bekliyordu. Talin hâlâ kirli gri renkteki atının üstündeydi, Eski Kale’de gördüğüm zamanki kadar ihtişamlıydı. Bir yanım, Ceren’in Varenia hakkındaki planlarını öğrense, bana yardım eder mi diye merak ediyordu. Önceki gece bana yardım ettiğine inanmak istiyordum.

Aynı zamanda, kardeşinin nasıl tepki vereceğini bildiği halde beni dans etmeye ikna etmişti. Ceren’in haklı olduğunu düşünmeden edemiyordum. Talin bir aslanbalığıydı, güzel ama tehlikeliydi. Her şeyimi elimden alabileceğini bildiğim halde beni kendine çekiyordu.

Yürüdüğümü görünce atından indi ve bizi karşılamak için yaklaştı. Benim önümde durup selam verdiği sırada kumral saçları gözlerinin önüne düştü. “Leydim,” dedi.

“Majesteleri,” diyerek reverans yaptım ve kendi saçlarımın yüzüme gölge düşürmesine izin verdim. Onun etrafındayken yaramın hep farkındaydım. Hızla kafamı çevirip manzaraya bakıyormuş gibi yaptım. “Yolculuğum sırasında Ilara’nın güzelliğini tamamen görme fırsatım olmamıştı,” dedim.

Bakışlarını üstümde hissedebiliyordum. “Ilara’nın dünyadaki en güzel şeye sahip olduğunu düşünürdüm. Ta ki evinizi ziyaret edene kadar,” dedi.

Bugün onunla göz teması kurmamak için kendime söz vermem rağmen, bu sözler üzerine gözlerim bana ihanet etmişti. Varenia’dan mı bahsediyordu yoksa Zadie’den mi? Acaba *ben* den bahsetmesi mümkün olabilir miydi?

Ceren’in eli, ona ait olduğumu gösterircesine sert bir şekilde

omzuma indi. “Bizimle buluştuğun için teşekkür ederim, Talin. Adamlarının meşgul olduğunu biliyorum ama göreceklein bence seni bile etkileyecek,” dedi.

“Sizi etkilemek çok mu zor, Prens Talin?” diye sordum.

Cevap olarak sırtınca göğsümde bir şeylerin sıkıştığını hissettim.

“Sadece konu bensem,” dedi Ceren. “Öyle değil mi, kardeşim?”

Talin onu duymazdan gelip koluma girdi. Bana dokunduğu anda kalbim hızla atmaya başladı. “Müstakbel eşinden çok etkilendim,” dedi arkasına bakarak.

Diğer yanımda yürüyen Ceren’in gerginliğini ben bile hissedebiliyordum. Nehrin kenarında Ceren’in muhafızları ve genç bir hizmetkâr, büyük bir körük kullanarak çuvala hava dolduruyordu.

Talin kafasını kaşdı. “Söylemeliyim ki bu sefer kendini aşmışsın, Ceren. Gördüğüm şey nedir hiçbir fikrim yok,” dedi.

Ceren icadına doğru yürümeye devam etti. “Endişelenme, yakında anlayacaksın,” dedi. Paltosunun düğmelerini açıp çocuğa uzattı. “Korkarım ki gösterebilmem için soyunmam gerekecek. Leydim, lütfen kafanızı çevirin. Düğün gecemizin büyüsünü bozmak istemem,” dedi.

Somurturken seve seve kafamı çevirdim. Birkaç saniye sonra bir şapırtı sesi duydum. Ceren soğuk yüzünden istemsizce keskin bir nefes almıştı. Arkamı döndüğümde, Ceren’in kafasının ve çıplak omuzlarının suyun üstünde durduğunu gördüm, saçları etrafına yayılıyordu.

“Bunu bizzat yapmak zorunda mısınız?” diye sordu Talin. “Tehlikeli görünüyor, bir şey olursa adamlarım sana yardım etmek için zırhlarını yeterince hızlı çıkaramaz.”

“Ucunda ölüm dahi olsa o suya girmem,” diye mırıldandı muhafızlardan biri.

"En azından ben zırhımı çıkarayım," dedi Talin. Ceren onu duymazdan geldi.

"Yardım gerekmeyecek. Çocuk, gözlükleri ve hortumu uzat," dedi.

Varenia etrafındaki sular berraktı. Su altında gözlerimizi açmaya alıştık ama bu göl, karanlık ve bulanıktı. Küçük hizmetçi gözlükleri Ceren'a uzattı. Çok korkmuş görünüyordu. Sudan mı, Ceren'dan mı, yoksa aletin kendisinden mi korktuğunu anlamak zordu. Muhtemelen üçünden de korkuyordu.

Ceren hortumun ucunu ağzına alıp test etmek için birkaç nefes aldı. Sonra hortumu çıkarıp dalmadan önce süre tutmalarını söyledi.

Muhafızlardan biri saymaya başladı, biz de gölü izliyorduk.

"Su ne kadar derin?" diye sordum Talin'e.

"Hiçbir fikrim yok. En fazla üç metredir herhalde. Sen görmedin ama yüzeye çıkmasını diye ayaklarına ağırlık taktı," dedikten sonra bir süre düşündü. "Bundan haberin vardı, değil mi?"

"Kardeşin göstermişti, evet."

"Nerede? Çalışma odasında mı?"

Dudağımı ısırdım. Dün gece orada olmamın ardındaki nedeni anlamış mıydı? "Evet," diye itiraf ettim.

Yüzümü inceledi. "Sel altındaki kan mücevheri madenine gittin, değil mi?"

Evimi o kadar iyi hatırlatıyordu ki kalbim sızlıyordu. "Dağın altındaki gölden bahsediyorsan evet," dedim. Zihnimin bir köşesi muhafızın iki yüze ulaştığını fark etti.

"Seni oraya kadar götürdü mü?"

Yine tereddüt ettim. Yalan söylemek hoşuma gitmiyordu ama Ilara veliahtını takip ettiğimi itiraf edemezdim, özellikle de kardeşine. Hafifçe kafamı salladım.

"Bu aleti neden yaptığını biliyor musun?" diye sordu Talin.

"Evet, Varenia incilerini kendisi toplamak istiyor."

Tepkisinden bunu zaten anladığını fark ettim. “Bunu sana göstermesine şaşırdım. Senin halkının sonunu getireceğini biliyor.”

“*Bizim* halkımız,” dedim, istediğimden daha sert bir şekilde. “Ve evet, biliyor. Bence bana acı çektirmekten zevk alıyor.”

“Korkarım ki haklı olabilirsin.”

Ceren’in muhafızlarının bizi izlediğini biliyordum, yine de Talin’e bir adım daha yaklaştım. Üstüne sinen güneş ışığı, ter ve at kokusunu alabiliyordum. “Onlara olacakları düşününce için acımıyor mu? Varenia’yı gördün, valimizin masasında yemek yedin. Ailemi tanıyorsun. Artık yokmuşuz gibi davranamazsın,” dedim.

Tepkisini anlamak için yüzünü izledim, ifadesi değişmedi. Tam umudumu yitirmiştim ki eteğimin katları arasından serçe-parmağımı buldu ve kendi parmağını etrafına sardı. Anlık bir şey olsa da beklediğimden çok daha samimi bir tepkiydi.

Bilinçaltım *aslanbalığı!* diye bağırdı. Elim geri çektiğimde kalbim korkuyla değil, başka bir duyguyla çarpıyordu.

“On dakika oldu,” dedi muhafız. Genç hizmetkâra baktım, testin sonuna geldiğimizi o da benim kadar iyi biliyordu.

“Birazdan çıkar,” dedim.

Arkamdaki muhafız saymaya devam etti.

İçimi bir korku kaplarken kollarımdaki tüyler diken diken oldu. “Anlamıyorsunuz. Aleti on dakikadan uzun süre test etmedi. Şimdiye çıkmış olması lazımdı,” dedim.

“Muhtemelen hava atıyordur,” dedi suya girmemeye yemin eden muhafız.

Tekrar hizmetkâra baktım, ayağının sudan birkaç santimetre uzakta durduğunu gördüğümde ne yaptığını anlamıştım.

Talin deri zırhını çıkarmaya başlamıştı ama az önce ne demek istediğini şimdi anlıyordum. Bu süreç birkaç dakika sürecekti ve şu an her saniye önemliydi. Olduğum yerde donup

kalmıştım, ne yapacağımın emin değildim. Ceren'in ölmesi Varenia'nın problemlerini çözecekti. O ölürse Talin tahta geçecekti. Ona tam olarak güvenmesem de annesinin halkına zarar vermek isteyeceğini düşünmüyordum.

Ceren yaşarsa hayatı boyunca acı çekebilirdi. Ne kadar sâredir oksijensiz kaldığını kim bilebilirdi ki? Zavallı hizmetkârı düşündüm. En fazla on iki yaşındaydı. Ceren o kadar sinirli ve mahcup olacaktı ki... Sonu kimse için iyi olmayacaktı.

Varenia'da birinin canı tehlikedeysse herkes ona yardım ederdi. Elbette o tehlike kendileri için çok büyük bir tehdit oluşturmadığı sürece. Tek istisnası sürgündü, o da farklı bir durumdu. Tehlikeli suçluların Varenia'da kalmasına izin verilemezdi, en azından hayatta kalma şansları vardı. Peki, ben öylece durup bir insanın boğulmasını izlersem vicdanım nasıl rahat edecekti? O insan benim için aynısını yapmayacak olsa bile buna izin veremezdim.

"Lanet!" diye küfretti Talin, zırhındaki düzinelerce kayıştan biriyle uğraşıyordu. "Biri bir şey yapsın!"

"Elbisemin düğmelerini çöz!" diye çığlık attım Talin'e sırtımı dönerek. Kardeşinin yaşamasını istiyorsa eğer, görgü kurallarına uyacak zaman yoktu. "Hemen!"

21

Talin bir saniye tereddüt ettikten sonra düğmeleri olabildiğince hızlı bir şekilde çözdü. Elbiseyi kollarından çekip üstümden attım, iç çamaşırlarımla kalmıştım. Ayakkabılarımı çıkarıp şaşkın muhafızların yanından koşarak suya atladım. Kendime suya daldığım anda nefes almamam gerektiğini hatırlattım.

Hiç bu kadar soğuk bir suya girmemiştim, tüm vücudum çılgılık atarak soğuğa karşı koyuyordu. Göl karanlık ve kumluydu ancak gözlerim hızla alışmıştı. Hortumu takip ettim, üç metreyi geçtiğimde gölün tahmin ettiğimizden çok daha derin olduğunu fark ettim. Sonra Ceren'in saçlarını gördüm, suyun içinde yelpaze mercanı gibi savruluyordu.

Gözleri bembeyaz kesilmiş, bilincini kaybetmişti. Yeni mi bayılmıştı, yoksa bir süredir böyle miydi bilemiyordum. Ayaklarından birindeki ağırlığı çıkarmıştı ama diğeri sıkışmıştı. Havasının kalmadığını fark etmiş ve kurtulamamış olmalıydı. Ayağı ipten kurtulana kadar çektim, sonra ağzındaki hortumu alıp onu yukarı taşımaya başladım. Ayaklarım çoktan uyuşmuştu. Bir anlığına ikimizi de yüzeye çıkaracak gücüm olup olmadığından şüphe ettim.

Ceren'ı bırakıp yüzeye dönebilirdim. Ona bir şey borçlu

değildim. Zalim ve bencildi. Onun için bir bedenden fazla olmadığımı, tıpkı annem gibi itiraf etmişti. Suya gireli henüz iki dakika olmamıştı. Henüz tehlikede değildim. Ayrıca, bana bir insanın ölümüne izin vermenin, onu öldürmekle aynı şey olduğu öğretilmişti.

Yüzeye çıkıp nefes aldıktan bir saniye sonra Ceren yanımda belirdi. Tek kolumu göğsüne dolayıp onu çekerek kıyıya doğru yüzdüm. Talin ve muhafızlardan bazıları sığ kıasma kadar girdiler. Muhafızlar Ceren'ı karaya taşıdığı sırada, Talin beni kaldırarak sırlıklam halimle kıyıdaki yumuşak çimenlere taşıdı.

"İyi misin?" diye sordu ıslak saçımı yüzümden çekerek "Çok uzun süre su altında kaldın."

"İyiyim," dedim nefes nefese. "Kardeşine yardım etmem lazım."

"Yardım mı?" dedi Talin şaşkınlıkla. "Öldü. Neredeyse on dört dakikadır su altında."

Ceren'ın yanına sürünerek gittim. Islak elbiselerime lanet okurken ağzına doğru eğilip nefesini dinledim. Nefes sesi gelmiyor, göğsü hareket etmiyordu. Parmaklarımı boğazına bastırıp nabzını kontrol ettim. Bir kez daha aklıma hiçbir şey yapmamak geldi. Henüz ölmediyse bile kısa süre sonra ölecekti.

Hizmetkâra baktım, büyük ela gözleriyle beni izliyordu. Kafasını çok nazikçe salladı. İşte o an hortumun üstüne basarak Ceren'ın havasını kestiğinden emin oldum. Bunu Leydi Melina mı planlamıştı yoksa kardeşi adına intikam mı almak istiyordu? Her ikisi de doğru olabilirdi.

Sonra nabzını hissettim. Hafif bir kalp atışı duydum, ihtiyacım olan buydu. Burnunu kapattım ve cildinin aldığı gri renge, maviye dönen dudaklarına aldırmadan ağzına nefes verdim. Muhafızlardan bazıları şaşkınlıktan bağırdı. Daha önce kimseye suni teneffüs yapıldığını görmemişlerdi. Ben de bunu daha önce yapmamıştım. Varenia'da tüm çocuklara suni teneffüs öğ-

retilirdi. Birkaç kez görmüştüm, balıkçıların kaburgalarına onları öldürebilecek kadar sert kramplar girdiğinde yapıliyordu. Bir defasında bir bebek iskeleden düşüp neredeyse boğulmak üzereyken de yapmışlardı. Her beş saniyede bir ağzına hava üfleyip göğsünü dikkatle izledim. Bir dakika geçtikten sonra umudumu kaybetmeye başlamıştım.

Aniden Ceren'in kasları gerildi ve gözleri açıldı. Ben geri çekildikten hemen sonra kustu. Su ve kahvaltıda yediklerinden oluşan bir karışım, dudaklarından köpürerek akarken, hava yolu açılsın diye onu yan çevirdim. Kusmayı bitirdikten sonra iç çamaşırımın eteğiyle ağzını silip tekrar sırtüstü yatırdım. Dudaklarıyla yanaklarına renk gelmeye başlamıştı.

Kendime engel olamadan gülümsedim. Ne olursa olsun bir kişinin hayatını kurtarmıştım. "Prens Ceren'a battaniye getirin!" diye bağırdım dinleyenlerden herhangi birine.

Ceren bana baktı. Gözleri, güneş ışığı altında griden çok gümüşbalıklarının parıltılı pullarına benziyordu. Oturmaya çalıştığı sırada onu nazıkçe geri ittim. "Dinlenmen lazım," dedim.

Başını eğip bedenine baktı. O an ilk defa çıplak göğsünü, uzun vücudunu ve soluk derisi altında harita gibi uzanan mavi damarlarını gördüm. Kaslıydı ama o kadar zayıftı ki nefes almaya çalıştığı sırada tüm kaburgaları sayılıyordu.

Gözlerine baktığım sırada Grig, arabadaki kürk yorganlardan birini Ceren'in üstüne attı. Ceren'in gözlerinde gördüğüm duygular beni şaşırtmıştı. Utanç, aşağılanma ve aynı zamanda şaşkınlık. Talin, Ceren'in sadakat testi olarak insanları uzaklaştırdığını söylemişti. Belki de ben sadakatimi kanıtlamıştım.

"Teşekkür ederim," dedi elimi tutarak. "Hayatımı sana borçluyum."

Komutan Osius, yarı baygın olan Ceren'ı arabaya bindirdi. Diğer muhafızlar da atlarına biniyordu. "Size kaleye kadar

eşlik edeceğiz,” dedi Talin bana bir battaniye uzatırken “~~Aslında~~ önce üstünü değiştirmen lazım.” Battaniyeyi omuzlarıma ~~sardığı~~ sırada boynumdan aşağı bakmamak için elinden geleni ~~yaptı~~

“Ben iyiyim. Prens Ceren’in yanında olmam lazım,” ~~dedim~~

“Osius onunla ilgilenecektir. Arabada sadece iki kişilik ~~yar~~ var ve bugün kardeşim için elinden gelenin fazlasını yaptım.”

“O zaman kaleye nasıl döneceğim?” diye sordum.

“Benimle geleceksin.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Sence bu iyi bir fikir mi?”

“Endişelenmeyin, leydim. Adamlarım sır saklamayı ~~bilir~~ Şu anda beni endişelendiren tek şey, o ıslak giysilerin içindeyken soğuk kapman.”

“Yanında yedek elbise mi taşıyorsun?” diye sırtarak sordum.

“Aslında üstünüzdekileri çıkarırsanız... Elbiseniz hâlâ ~~kuru~~ leydim.”

Üstümü değiştirirken yorganı tutmayı teklif etti. Hissettiği rahatsızlık o kadar hoşuma gitmişti ki utanmadım. İşim bittikten sonra saçlarımı omzumun üstüne çektim ve ona sırtımı döndüm.

“Düğmeleri ilikleyebilir misin?”

Cevap gelmedi. Arkama baktığımda Talin’in kızarmış ~~kari~~ des gibi pespembe kesildiğini gördüm.

“Hizmetkârımı getirmeme izin verilmedi,” dedim, ~~gülme~~ mek için kendimi zor tutuyordum. “İstersen adamlarından ~~bi~~ rinden yardım alabilirim.”

Nefesini bıraktı ve cildime değen sıcak nefesiyle omurgama kadar ürperdim. “Soğuksun,” dedi bu ona ihtiyacı olan ~~izn~~ vermiş gibi.

Elbisenin küçük düğmelerini iliklemeye çalışan parmakları kuyruk sokumuma değdi. Birden, elbisedeki tüm o aptal ~~düğ~~ melere büyük bir minnet duydum. Birkaç kez başarısız olduk-

tan sonra nasıl yapacağını anladı ve parmakları kürekkemiklerime tırmanırken bana daha fazla yaklaştı. İç çamaşırlarım olmadığı için cildime her dokunuşunda, beni iliklerime kadar yakan bir ateş hissediyordum.

Son düğmeyi de iliklediğinde sessizce, "Teşekkür ederim," dedi. Parmakları hâlâ ensemde duruyordu. Sırtımı ona yaslamamak için tüm irademi kullanmam gerekmişti. Kafamı yana yatırıp boynumu sıcak nefesine açtım, diken diken olan tüyle-
rimin keyfini çıkarıyordum. Neden teşekkür ettiğini sormadım. Ceren'in adını duymak istemiyordum. Bu an sonsuza dek sür-
sün istiyordum.

"Gitmemiz lazım," dedi sonunda. Sesi özlem ve pişmanlık doluydu. Beni atına götürdü, diğer atlar sabırsızca homurdanıp toynaklarını yere vururken onunki sabırla bekliyordu.

"Ben hiç ata binmedim," dedim devasa hayvana bakarak.

"Bana tutun yeter," dedi sırtarak. "O kadarını becerebilirsin."

Grig'in yardımıyla Talin'in arkasına bindim, eteğim yüzünden yan oturmak zorunda kalmıştım. Saçım hâlâ ıslaktı. Gölün soğuğu cildimi henüz terk etmemiş olsa da atın ve Talin'in sıcaklığı, beni ısıtmaya başlamıştı. Talin dilini şaklattığında ona daha sıkı sarıldım. At sırtında yolculuk, tahmin ettiğimden daha rahatsızdı. Atın her adımıyla Talin'in deri zırhına çarpıyordum ve canım acıyordu.

"Eşkin gidersek daha rahat olur," dedi arkasına bakarak. "Ama hızlanırsınız. Korkuyor musun?"

"Biraz."

Hafifçe güldü. "Korkacak bir şey yok," dedi. Bir kez daha dilini şaklatınca at hızlandı. Atın adımları hemen rahatlayarak dayanılabilecek bir hal aldı. Gözlerimi kapatırsam bir hayvanın sırtında değil de ailemin teknesinde dalgaların arasındaymışım gibi hissedebiliyordum.

“Daha iyi mi?” diye sordu Talin.

“Çok daha iyi. Teşekkürler.”

“Tabii bunun kötü bir yanı da var,” dedi çok ciddi bir şekilde.

“Neymiş?”

“Kaleye daha hızlı dönmüş olacağız.”

Gülümsememe engel olamadım. Bunun sebebi, Ceren’in hayatını kurtardıktan sonra hissettiğim güç olabilirdi. Yine de korkmam gerektiğini bildiğim halde artık korkmuyordum. Vücudumu Talin’in sırtına bastırdım ve atın adımlarının yarattığı yükselip alçalma hissinin içimde bir huzur yaratmasına izin verdim. Varenia’dan ayrıldıktan sonra bu hissi bir daha yaşayamayacağımı düşünmüştüm.

Yeni Kale’ye yaklaşınca Talin atı yavaşlattı. Gönülsüzce ondan uzaklaştım, artık hızı bahane olarak kullanamazdım. Elbisemin kırıışmış ipeğine, omuzlarıma kadar dökülen dalgalı saçlarıma baktım. Bu halimi Ebb’e nasıl açıklayacaktım?

Birkaç dakika sonra Talin bana döndü. “Neden yaptın?” diye sordu.

“Ne?”

“Kardeşimi neden kurtardın? Ölmesine izin verebilirdin ama vermedin. Onun için kendi hayatını riske attın.”

Zırhındaki kayışlardan biriyle oynadım. “Evet,” dedim.

“Neden?”

Bu tek kelime, Ceren’ı kurtarıırken hissettiğim tüm duyguları taşıyordu. *Özgür olabilirdin*, diyordu.

“Varenia geleneği,” diye açıkladım. “Thalos o canı almak istiyorsa, bunun için savaşması gerek. Ayrıca sen yardım istedin, ben de ettim.”

“Thalos,” diye mırıldandı Talin. “Annem Varenia’nın kuruluşunu anlatırken ondan bahsetmişti.”

“Sana çok saçma geliyordur.”

Kafasını iki yana salladı. “Bana saçma gelen tek şey, iki tane genç, aptal âşık denizde öldü diye Varenialıların acı çekmek zorunda olması.”

Kendi kendime gülümsedim. Daha önce kimsenin bunu bu kadar açıkça söylediğini duymamıştım. “Kısa bir süre önce aynı şekilde düşünüyordum. Artık durumun efsaneyle ilgi değil, güç ve kontrolle ilgili olduğunu anladım. Ve parayla,” dedim.

“İncileri kastediyorsun. Ceren incilerin ona güç verdiğini düşünüyor.”

“Belki de veriyorlardır.”

Talin cevap verdiğinde sesi düşüncelere dalmış gibiydi. “Veriyor olsalardı babam kırk yaşında ölüm döşeginde olmazdı,” dedi.

Ceren, incilerin babasında işe yaramadığını söylemişti. Kendisi ise incileri deli gibi saklıyor, kralı öldüren hastalığı engelleyebileceklerini takıntı haline getiriyordu. İşe yaramıyor olsalar inci toplamak için hizmetkârları öldürmezdi. “Çocukken babanla yakın mıydınız?” diye sordum.

“Evet, hem de çok. Senin için onu yatalak olarak düşünmek zor olabilir ama bir zamanlar gençti. Hiçbir zaman sağlıklı olmasa da şimdi olduğundan daha iyi durumdaydı. Annem ve beni yanına alıp köylere giderdi.”

“Siz köylere giderken Ceren neredeydi?”

Talin gözlerini yoldan ayırmadı. “Ceren dadılarıyla kalıyordu. Dağdan ayrılmayı sevmiyordu.”

“Bazen ona acıyorum,” diye itiraf ettim. “Çocukluğu çok yalnız geçmiş olmalı.”

Kafasını salladı. “Annemi tüm kalbimle seviyordum ama Ceren’a olan davranışları hiçbir zaman hoşuma gitmedi. Galiba ona kızılıyordu, tacın bir gün bana değil de ona geçeceğini bildiği için.”

“Ceren o zamanlar sadece çocuktü.”

“Biliyorum ancak nasıl hissettiğini tahmin edebiliyorum. Varenia’da sahip olduğu her şeyi bırakıp buraya geliyor ve babamın ikinci eşi oluyor. Galiba ben kral olursam, halkınızla hâlâ devam eden olayları durdurabileceğini düşünüyordu.”

Bakışlarımız kenetlendiğinde bir umut hissettim. Talin, kardeşinin planlarına katılmıyor muydu? “Keşke Ceren da böyle düşünse,” diyerek şansımı denedim.

Neredeyse kaleye gelmiştik, araba arkamızda takırdıyordu. “Ceren korkuyor. Babamın genç yaşta ölmeye başladığını görünce onunla aynı kaderi paylaşmaktan endişe duyuyor. Birçok kötü yanı olsa da kardeşim krallığını seviyor. Düşmanlarımızın eline geçtiğini görmek istemiyor,” dedi Talin.

“Hangi düşmanlar?” diye sordum.

Talin omzu üstünden bana baktı. “Zor bir soru. Şu anda birçok düşmanımız var. Sadece Lord Clifton değil, kuzeyde Galthliler, güneyde de İstanlar var,” dedi.

“Yani kardeşin Ilara’nın geleceği için Varenialıları suistimal etmeye devam mı etsin?”

Çenesi kasıldı. “Hayır. Ben sizin evinizi ziyaret etmeden önce bile annemle aynı fikirdeydim,” dedi. Araba önümüze geçti ve Talin, atını komutanın atıyla aynı hizaya getirdi. Bir anlığına bu kazanın durumu değiştirebileceğini umdum. Ceren’in gözlerinde bir şey görmüştüm. Soluk maskesinin arkasında sakladığı bir insanlık kırıntısı vardı. Annesini kaybeden hiçbir zaman sevildiğini hissetmeyen o çocuktaki hâlâ.

Ceren hayatını bana borçlu olduğunu söylemişti. Belki de karşılığında Varenialıların hayatını bağışlardı.

Talin dağın eteğine gelince attan inip bana yardımcı olmak için döndü. Beni belimden tutup bir bebekmişim gibi kaldıracak yere indirdi. İnce ipeğin üstünden ellerinin sıcaklığını hissedebiliyordum, aramızda ne iç çamaşırı ne de bir ceket vardı. Tanrılar aşkına, ellerinin daha yukarı çıkmasını, aynı zamanda

daha aşağı inmesini, her yerime dokunmasını istiyordum. Onu Zadie'nin Sami'yi öptüğü gibi uzun, yavaş ve gizli bir şekilde öpmek istiyordum.

Ayaklarım yere değdiğinde ona baktım, ne bulacağımdan emin değildim. Birbirimizi tanımıyorduk ama Talin, bu hayat ve geride bıraktığım hayat arasında duran bir kaya gibiydi. Bir anlığına, aradaki o mesafeyle tek başıma yüzleşmek zorunda kalmayabileceğimi umut ettim.

Bakışları gözlerimden uzaklaşıp sağ elmacikkemiğime kaydığında, mideme yumruk yemiş gibi oldum.

Yaram. Suda çok uzun süre kalmamıştım ama at sırtındayken sağ yanağımı Talin'in sırtına koymuştum. Yüzüme dokunma içgüdüme engel oldum. Talin'in gözleri sertleşti ve geri çekilip selam verdi.

“Dikkatli olun, leydim,” dedikten sonra gitti.

22

Odama gidip boy aynasının önünde durduğumda yanağımdaki pembe deriyi gördüğüme şaşırmamalıydım. Özellikle de Talin'in bana bakışından sonra. Yaramı benliğimin bir parçası olarak kabul edeli uzun zaman olmuştu, yine de kendimi onsuz görmeye alışmıştım.

Elbisemin yırtılmış, çamur sıçramış eteğini ve karmakarışık olmuş saçlarımı görünce gözlerim doldu. Saçlarım göl suyu gibi kokuyordu, çok hoş bir koku olduğunu söyleyemezdim. En kötüsü de Talin'in gerçeği keşfetmiş olması değildi, bana kazadan sonra annemin baktığı gibi bakmasıydı. *Yabancıymışım gibi.*

Ebb arkamdan odaya girdiğinde dehşet içinde bağırdı. "Leydim, size ne oldu?" diye sordu.

Arkamı döndüm, iliklerime kadar yorgun hissediyordum. "Her şeyi açıklayacağım. Lütfen banyomu hazırla," dedim.

Mavi gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmıştı ama kafasını salladı ve hizmetçi bulmak için koridora fırladı. Banyo hazırlanıp ikimiz yalnız kaldıktan sonra ona Ceren ile olanları anlattım.

Gözlerini bile kırpmadan beni dinledi, Ceren'in neredeyse

boğulduğunu anlatırken ağzı açık kalmıştı.

“Thalos aşkına, Ebb, öyle bakmayı keser misin?” dedim, hikâyeyi bitirip ifadesinin değişmediğini gördükten sonra.

“Özür dilerim. Hiç böyle bir şey duymamıştım. Onu su ruhlarından kurtarmışsınız. Ölümünden döndürmüşsünüz!”

Gözlerimi devirip elbisemin düğmelerini açmasını işaret ettim. Parmakları hızla düğmeleri açtığı sırada Talin’i düşündüm, midem arzu ve acı dolu bir karışımla titredi. “Tabii ki kurtarmadım. Ölmüş olsaydı onu kurtaramazdım,” dedim. Hizmetkârların bu hikâyeyi nasıl anlatacağını gözümde canlandırabiliyordum. Akşam yemeğine kadar herkes ölü bir adamı hayata döndürdüğümü söyleyecekti. “Kimseye söyleyemezsin, Ebb. Prens Ceren hazır olduğunda hikâyeyi anlatır,” dedim.

“Nasıl isterseniz, leydim.”

“Ciddiyim. Bu konuda tek kelime dedikodu yaptığını duyar sam, sana her gün tuvalet kaplarını boşalttırırım.”

Kıkırdamasını bastırdı. “Anladım. Islak giysilerinizi çıkaralım da banyonuza girin,” dedi.

Uzun süre küvette kaldım. Lavanta kokulu sabunla göl suyu kokusunu üstümden atarak belime düşen saçlarımı taradım. Ebb saçımın bakımını kolaylaştırmak için kesmeyi önermişti ama ben uçlarını düzeltmesi dışında hiçbir şeye izin vermemiştim. Zadie’nin saçlarını asla kesmeyeceğini biliyordum ve kardeşimden farklı görünmek istemiyordum. Onun yaşlandığını görmenin tek yolu, aynadaki yansımama bakmak olacaktı.

Su soğumaya başlayınca Ebb küvetten çıkmama yardım etti. Bana havlumu uzatıp kemikten kavanozu gösterdi.

“Yaranızı kapatalım mı, leydim?” diye sordu. “Kapatıcınız suda çıktı herhalde,” dedi.

Yaramı ve kapatıcımı en başından beri bildiğini fark edince içim utançla doldu. Neden herkesi kandırabileceğimi düşünmüştüm ki? *Hangi amaçla?* Zadie, Varenia’daki insanların

yaramı fark etmediğini söylemişti. Ayrıca Ebb iğrenmiş ya da endişelenmiş gibi durmuyordu. Birden, birkaç saat önce Talin'in bana nasıl baktığını hatırladım. Gözlerimin dolduğunu hissedebiliyordum.

"Beni biraz yalnız bırakır mısın, Ebb?" diye sordum.

"Tabii ki," dedi nazikçe. "İhtiyacınız olursa zili çalın."

Ebb odadan çıktıktan sonra havlumu atıp aynanın önüne geçtim. Süslü elbiseler ve saç stilleri olmadan kardeşime o kadar benziyordum ki ailem bile bizi ayırt edemeyebilirdi. Yaram dışında.

Annem, Zadi'e'yi kurtardığım için bana hiç teşekkür etmemişti. Beni, yaramın utanç kaynağı olduğuna inandırmıştı. Sahip olduğum bu kusurun, hayatım boyunca beni tanımlayacağını düşünmeme sebep olmuştu. Yaramın, yaşadığım hayat için ufak bir bedel olduğunu düşünmüştüm. Yaram olmasa, bu kadar dalış yapmama izin verilmezdi. Yetişkin bir adamı kurtaracak kadar güçlü bir yüzücü olamazdım. Bugün yaptığım şeyi, Zadi'e yapamazdı. Yine de annemin, Ceren'ı kurtarmamla gurur duymak yerine, yaramı gösterdiğim için kızacağını biliyordum.

Parmaklarımı yanağımın hafif kalkmış derisi üstünde gezdirdim. Talin'in ellerinin tenimde bıraktığı hissi, sırtımda ne kadar narin hareket ettiklerini, belimi ne kadar güçlü kavradıklarını hatırladım. Daha önceden şüpheleniyor olabilirdi fakat şimdi, Talin'in kimliğini bildiğine emindim. Gerçeği kardeşine anlatmak zorunda hisseder miydi? Ceren endişesini açıkça belirtmişti. Umurunda olan tek şey, ona sağlıklı bir vâris verebilmemdi, güzelliğim değildi. Bugün yaşadıklarımızdan sonra, Talin'in kardeşine hissettiği sadakatin sandığımdan daha büyük olduğunu görmüştüm. Ceren gerçeği öğrenirse tek umudum, minnetinin öfkesini yenmesiydi.

Kapaticıyı yanağıma sürdüm ve Ebb gelip bana başka bir

güzel elbise giydirdiğinde hiçbir şey söylemedim. Saçlanımı yaptığı sırada Sami'ye yazıp mendile sardığım notu hatırladım. Mendili kaybetmiş, görevimi tamamen unutmuştum. Ne kadar iyi bir casustum ama...

Yemek salonuna geldiğimde akşam yemeği çoktan başlamıştı, içeri girdiğim an herkes bana baktı. Dedikoduların Ebb'in yardımı olmadan da yayılmış olmasından korkuyordum ve tam olarak öyle olmuştu. Etrafımdakilerin, "Hayatını kurtarmış, hem de bir çeşit büyüyle," diye fısıldaştığını duydum.

Onlara bağırıp büyü yapmadığımı, sadece ciğerlerine hava üflediğimi söylemek istiyordum ama sessizce yerime geçtim. Talin ve Ceren ortalıkta yoktu. Olabildiğince yavaş bir şekilde yemek yedim, diğer lord ve leydilerin beni gergin görmelerine izin vermeyecektim.

Yemek bittikten sonra Leydi Hyacinth yanıma geldi. "Ortalık söylentilerle çalkalanıyor," diyerek koluma girdi. "Herkes kazadan bahsediyor."

Göz ucuyla ona baktım. Vereceğim cevap hızla kalenin dört bir yanına ulaşacaktı. "Öyle mi?" diye sordum.

Sırıtip elime dokundu. "Sır saklamak. Buna saygı duyarım. Prens iyi mi?"

"Evet, öyle sanıyorum. Tam olarak ne duydunuz?"

Baş başa konuşabileceğimiz bir köşeye gidip bir banka oturduk. "Gölde yüzerken devasa bir yılan kılığına bürünmüş bir su ruhunun, onu suyun dibine çektiğini duyduk. Siz suya dalıp çıplak ellerinizle yılanı öldürmüştünüz," dedi.

Güldüm. "Lütfen buna inanıyorum demeyin."

"Hayır, tabii ki inanmıyorum," dedi. "Ama onu kurtardınız, değil mi?"

Herkes Ceren'ı kurtardığımı bilirse, -Talin ona kim olduğumu söylese dahi- belki bana karşı daha kibar davranmak zorunda kalırdı. "Evet. Boğuluyordu, onu kıyıya çekip ciğerlerine hava üfledim çünkü nefes alamıyordu," dedim.

“Bunu nereden öğrendiniz? Kimse böyle bir şey bilmiyor.”

“Tüm hayatımı denizde geçirdim. Halkım sizin öve öve bitiremediğiniz incileri toplamak için her gün canlarını tehlikeye atıyor,” dedim, boynundaki pembe incili kolyeyi göstererek. Sesimdeki öfkeyi gizleyememiştim. Ilaralılar bana çocuk gibi davranıyorlardı. Oysaki kendi deneyimleri dışındaki şeyler hakkında, en az benim kadar cahillerdi. Muhtemelen incilerin nereden geldiğini bile bilmiyorlardı.

“Bir söylenti daha duydum,” dedi, yelpazesini kaldırıp yüzünün bir kısmını saklamıştı. Gözleri haylazlıkla parlıyordu. Ağzı kapalı olduğu için yüz ifadesini anlamak zordu.

Ben cevap vermeyince pes etmeden devam etti. “Prens Talin’le aynı ata bindiğinizi duydum, üstünüzde de sadece iç çamaşır varmış.”

Gözlerimi devirdim. Bu söylentileri kimin çıkardığını merak ediyordum. Muhafızlardan biri miydi? “Veliahtınız neredeyse ölüyordu. Muhafızların ona göz kulak olması lazımdı ve arabada iki kişilik yer vardı. Yani evet, Talin’in atına bindim. Ayrıca sıırsıklandım ve göl suyu kokusu üstüme sinmişti. Ne kadar fark yaratacak bilmiyorum ama giysilerim vardı.”

Hafifçe güldü. “Çok cesursunuz. Herkes çok korkmuş olmalı.”

“Evet,” dedim. Ilara’daki kimsenin Prens Ceren’in ölümüne ne kadar yaklaştığını anlamayacağının farkındaydım. Onu kurtararak doğru şeyi mi yapmıştım? Sadece benim için değil krallık için doğru hareket bu muydu? Adil ve bilge bir kral mı olacaktı, yoksa gelecekte birçok insanın hayatına mal olacak bir diktatör mü kurtarmıştım?

Talin odaya girince mırıltılar tekrar başladı. Talin, kimsenin bakışlarına aldırış etmeden bana doğru yürürken Hyacinth’ın oturduğu yerde dikildiğini hissettim.

Bana kısa ve yüzeysel bir selam verip sessizce sordu. “Biraz konuşabilir miyiz?”

Bana düzgün bir şekilde hitap etmemiştii bile. Ayağa kalkıp reveransla eğildim. “Tabii ki, majesteleri.”

Koluma girmedii, beni beklemek için adımlarını yavaşlatmadı. Ceren’in odasına açılan koridor boyunca ona ayak uydurmak için elimden geleni yaptım. Yüzü ciddi idi; onu hiç bu kadar sinirli görmemiştii. Döndüğümüzden beri Ceren’a bir şey mi olmuştu? Bunun suçlusu ben mi olacaktım?

Muhafızlar kapıyı açıp bizi içeri aldı ve Talin, Ceren’in yatağının başına geçti. Ceren hâlâ bembeyazdı, dudaklarında hâlâ mavilik vardı ama hayattaydı.

“Ne oldu?” diye sordum, Talin’in yüzündeki endişeyi anlamamıştım. “Her şey yolunda mı?”

“Senin dışında kimseyle konuşmak istemiyor,” diye açıkladı Talin. “Gelini burada olsun istiyor.”

Anlaşılan Talin henüz gerçek kimliğimi açıklamamıştı. Ceren elini bana uzattığında, tutmak zorunda hissettim.

“Sevgili Zadi. Geldiğin için teşekkür ederim.”

Hafifçe reverans yaparak, “Daha iyi olduğunuza sevindim,” dedim.

Bana gülümseyip ardından Talin’e döndü. “Hepiniz çıkabilirsiniz. Onunla yalnız konuşacağım,” dedi.

Talin, çenesi kasılırken adamlara çıkmalarını emretti. Kapıdan çıkmadan önce son kez dönüp bana baktı.

“Her şey yolunda mı?” diye sordum, gerginliğimi ele vermemeye çalışıyordum.

“Talin ve muhafızlarının baskısı altında hissetmeden olanları anlatmanı istiyorum.”

Kafamı yana eğdim. “Neden baskı altında hissedeyim?”

“Artık güvенеbileceğim tek kişinin sen olduğunu biliyorum. Boğulmama izin verebilirdin ama beni kurtarmaya çalıştın. Senden başkası çalışmadı. Bilmem gerek, kimdi?”

“Anlamadım. Kim kimdi?”

Kolumu o kadar sert çekti ki yüzlerimiz arasında birkaç santim kaldı. “Beni kim öldürmeye çalıştı?” diye hırladı.

İçimi dehşet kapladı. Thalos adına, biliyordu. “Kimse öldürmeye çalışmadı. Korkunç bir kaza oldu, hortum dolanıp havamı kesmiş olabilir. Su beklediğimizden daha soğuktu, sen de bu kadar soğuğa alışık değilsin.”

“İlk yedi dakika boyunca gayet rahat nefes alıyordum. Bu kaza değildi. Ben sudayken alete kim dokundu?”

“Kimse. Yemin ederim.”

“Sürekli izledin mi?”

Yere baktım, Talin’le yaşadığım anı hatırladım, parmaklarının benimkilere değdiğini hissediyordum. “Aşağı yukarı. Aletin yanındaki tek kişi, hizmetçi çocuktu.”

Elimi bırakıp tavana baktı. “Biliyordum,” dedi.

“Ama dokunmadı,” dedim korkunç bir hata yaptığımı fark ederek. “Bir şey yapmaya çalışsa hepimiz görürdük. Aletten hep birkaç metre ötede durdu.”

“Eğer ‘aşağı yukarı’ izlediysen bunu kesinlikle söyleyemezsin. O çocuk, kardeşinin ölümü için beni suçluyor. Bu yüzden intikam almaya çalıştı.”

“Küçücük çocuk. O yapmış olamaz.”

Ceren dikildi, beni olduğum yerde tuttuğu için yüzlerimiz yine birbirine yaklaştı. “Beni neden kurtardın?”

Gözlerimi kırptım. “Ne?”

“Neden boğulmama izin vermedin? Herkesin hoşuna giderdi. Talin kral olurdu. İstesen onunla evlenebilirdin. Babamın bile umurunda olacağından şüpheliyim. Beni neden kurtardın?”

Halkımın geleneklerini açıklamaya çalışabilirdim fakat yorgundum ve sinirlerim bozuktu. Uzun bir şekilde iç çektim. “Çünkü benim umurumdaydı. Çünkü boğulmana izin vermezdim,” dedim. Ceren’in Varenialılara yaptıklarını affetmeye

~~im~~ mümkün değildi. Ancak ona ben hayat vermemiştim, bu yüzden alan da ben olamazdım.

Gözlerini kapattı, bir an uyuduğunu sandım. "Sana daha iyi davranmadığım için özür dilerim. Benden ne istiyorsun?"

"Anlamadım," dedim kaşlarımı kafa karışıklığıyla çatarak.

"Ne istiyorsun? Burada mutlu olmanı ne sağlayacak?"

Kalbim teklledi. Sami'ye mesaj gönderememiştim ama Ceren bana ikinci bir fırsat sunuyordu. "Özgürlüğüm," dedim.

Gözleri aniden açıldı. "İlara'yı terk etmene izin veremem," dedi.

"Biliyorum. Beni eve göndermeni beklemiyorum, sadece kaleden çıkmak istiyorum. Her gün olmasına gerek yok, arada bir yeterli. Hayatta kalmak için temiz hava ve güneş ışığına ihtiyacım var, Ceren."

Ona yanlış şekilde hitap etmiştim ama fark etmemiş gibiydi. Elini uzatıp yüzüme düşen bir tutam saç kulağımın arkasına attı. "Tıpkı bir çiçek gibi," dedi. "Pekâlâ. Haftada bir dışarı çıkabilirsin. Muhafızlarım sana eşlik edecek."

Çok küçük bir şeydi, bunun için izin almak zorunda olmamalıydım, yine de gönül rahatlığıyla gülümsedim. "Teşekkür ederim," dedim.

"Peki nereye gitmek istiyorsun?"

Zadie'nin on dört yaşında yaptığı şeyi düşündüm. Almak istediği bir istiridyeye vardı ama dalmaya üşenmişti. Birkaç kez gözlerini kırıştırıp koluna sarılmıştı ve Sami, onun için dalarak istiridyeyi almıştı. O gün dalmadığı halde eve iri bir inciyle dönen kardeşime hayranlık duymuştum. Sami ise gözümünden düşmüştü.

"Küçükken ailemin teknesiyle iskele pazarına gitmiştik," dedim. Sami'nin hikâyelerinden bir anı uyduruyordum. "Uzakta olduğumuz için çok detaylı görememiştim. Kaliteli elbiseler giymiş Ilaralı leydiler ve zırhlı, yakışıklı Ilara askerleri beni

büyülemişti. Bir gün onları gerçekten göreceğime yemin etmiş-
tim.” Çekinerek elimi Ceren’in koluna koydum. “Beni oraya
götürürsen her şeyi yaparım.”

Ceren düşünürken nefesimi tuttum. Bir saniye sonra dudak-
ları kıvrıldı ve sırttı. “Sahte övgülerin bana işlemez,” dedi.

Yüzüm kızardı, numaramı bu kadar kolay anlamış olmasın-
utanmışım. En azından onun yanında olmaktan hoşlanıyormu-
şum gibi yapmama gerek yoktu.

“Tabii o kadar istiyorsan seni gelecek ayki pazara götürü-
rüm,” dedi.

Çok fazla hayal kırıklığına uğramamış gibi görünmeye ça-
lıştım. “Pazar bu cuma günü değil mi?”

“Şu anda seyahat edecek halde değilim,” dedi. “Bu kadar
sene beklemişsin. Bir ay daha beklemekten zarar gelmez.”

Umduğum bu değildi. Genel olarak baktığımda, bu öğlen
olanlar hayal ettiğimden çok daha iyi geçiyordu. “Teşekkür
ederim,” dedim minnetle. “Benim için ne kadar önemli bile-
mezsın.”

Dudakları kıvrıldı. Tanıştığımızdan beri, belki de ilk defa
gerçekten gülümsedi. “Rica ederim. Şimdi fikrimi değiştirme-
den git,” dedi.

23

Ceren bana kibar davrandı diye kazayı görmezden geleceğini düşünerek aptallık etmişim. İki gün boyunca odasından çıkmadı, resmi olarak “dinlendiği” söylendi ama Ebb’in anlatığına göre, icadını odasına almıştı. Muhtemelen suçlayacak birini bulana kadar gözden geçirecekti.

Ben de yorgunluk bahanesiyle odamda kalmaya çalıştım. Leydi Hyacinth çaya gelmem konusunda sürekli ısrar ediyordu. Odasına gittiğimde Hyacinth’ın yalnız olduğunu görüp şaşır-dım. Hizmetçisinin çay getirmesini beklerken, kaza hakkında birkaç soru sordu fakat aklının dedikoduda olmadığı belliydi.

Hizmetçi sonunda gelip kupalarımızı doldurduktan sonra hızla çekildi. Leydi Hyacinth bana döndü. Kestane rengi saç-ları ilk defa doğal halindeydi ve sırtına dökülüyordu. Bu kadar güzel bir rengi kapatmak istemesini aklım almıyordu. Pudra ve makyaj olmadan yirmi yaşında bir genç kıza daha çok benzi-yordu.

“Sonunda teke tek konuşma fırsatı bulduğumuza çok sevindim,” dedi. Bana sormadan çayıma şeker ekliyordu, “Söylese-ne, Varenia nasıl bir yer?”

Davranışlarındaki değişim beni şaşırtmıştı. Normalde neşeli

ve kararsızdı, misafir ettiği leydiler gibi gülüp dedikodu yapardı. “Anlayamadım?” dedim.

“Prens Talin, halkının aç olduğunu söylüyor. Gerçekten öyle mi? Köyünüzden döndüğünde inci kıtlığı olduğunu, çok zor şartlarda yaşadığınızı anlatarak hepimizi şaşırttı. Tabii kardeş çok sinirlendi... Sen aç görünmüyorsun. Güçlü ve sağlıklı görünüyorsun,” dedi.

Nasıl cevap vereceğimi bilemiyordum. Leydi Hyacinth’e hiçbir zaman güvenmemiştim ama genellikle zararsız görünüyordu. Kralın savaş konseyine üye olan bir kadının, tüm zamanını içki içip arkadaşlarıyla kart oynayarak geçirmediğini bilmeliydim.

“Büyük ölçüde sağlıklıyız,” dedim. “Aşırı avlanma yüzünden sularımızda balık kalmadı, inciler eskisi kadar değerli değil.”

Çayını yudumlayıp ipek yastıklara yaslandı. “O zaman incileri neden siz yemiyorsunuz? Veya neden karaya çıkmıyorsunuz? Bunca yıldır Galethliler dışında hiçbir isyan girişiminde bulunmadınız. Strateji uzmanı olarak buna anlam veremiyorum,” dedi.

Haklıydı. Bu soruları ben de kendime sormuştum ama Varenia’da hayat huzurluydu. İnsanlar seremoni dışında Ilara’dan pek bahsetmiyordu. Incilerin durumu da çok yavaş ve sinsice gelişmişti. İnsanlar bir gün ziyafet çekip ertesi gün aç kalmamıştı. Zaman geçtikçe aza tamah etmeyi öğrenmiştik.

“Muhtemelen başka hayat bilmediğimiz için,” dedim. “Dürüst olmak gerekirse buraya geldiğimde durumu daha iyi anlamayı umuyordum. Hâlâ açıklayamıyorum. Karaya çıkarsak yakalanıp öldürülürüz diye korktuklarını biliyorum.”

“Küçük gruplar halinde çıkarsanız dikkat çekmeden sıvışabilirsiniz. Bu devirde yollarda o kadar çok mülteci var ki, dikkat çekmezsiniz.”

“Aldığımız haberler iskele pazarında duyduklarımız tarafın-
dan kontrol ediliyor. İsyanlardan haberimiz yoktu.”

Uzun tırnaklı parmaklarından biriyle dudaklarına dokundu.
“Demek cehaletin büyük bir rolü var. Anladım,” dedi.

Varenialıların çektiği zulmü incelenecek bir konuymuş gibi konuşması hoşuma gitmemişti. Ama *bilerek* cahil kalıyor ola-
bilirdik. Evet, erkeklerin çoğu zamanını inci arayarak geçiri-
yordu, peki kadınlar? Annemi, seremoniyi nasıl takıntı haline
getirdiğini düşündüm. Ilaralılar, Varenialı bir prenses seçerek
bize odaklanacak başka bir şey vermişlerdi hatta bunu bir onur
olarak göstermişlerdi. Peki, bunu Ilaralılar mı yapmıştı yok-
sa biz mi yapmıştık? Hangisinin önce gerçekleştiğini bilmek
mümkün değildi. On yedi yıllık hayatımda, Sami ve ben dışın-
da bunu sorgulayan kimse görmemiştim.

“Neden bu kadar merak ediyorsun ki?” diye sordum sonunda.

Leydi Hyacinth, sepetinden yün alıp ellerine sarmaya başla-
dı. “Yapma, Zadie. Savaşın ilk kuralını biliyor olmalısın,” dedi.

Kafamı iki yana salladım. İçimden bir ses, çığlık çığlığa ce-
vabı duymak istemediğimi söylüyordu.

Gülümsedi, koyu yeşil gözleri parlıyordu. “Düşmanını
tanı,” dedi.

Leydi Hyacinth’le yaptığım görüşme aklımdan çıkmıyordu.
Varenia’ya düşman demişti ki bu hem korkutucu hem de man-
sıksızdı. Ilara’nın elinin altındaydık. Ayrıca sayımız, bağımsız-
lığımız için savaşamayacak kadar azdı. Leydi Melina ile ko-
nuşup, onun zamanında Varenia’da durumlar farklı mıydı diye
sormak istiyordum. Ama gönderdiğim notların hiçbirine cevap
vermemişti.

Üçüncü günde Ceren, beni taht odasındaki toplantıya çağır-
dı. Onu daha önce tahtta otururken görmemiştim. Aslında kim-
senin oturduğunu görmemiştim. Saçları açıktı, koyu metal tacı

ve omuzlarını örten siyah kadife peleriniyle, gelecekte olacağı kral rolüne bürünmüştü.

Toplantıya çağırılan diğer insanlara bakınca, bir şeyler ters olduğunu hemen anladım. Talin, Grig ve Komutan Ormus gelmişti; hizmetçi çocuk ve Ceren'in muhafızlarından bazıları oradaydı. Birkaç leydiyle lord da bulunuyordu. Beni en çok endişelendiren şey, Leydi Melina'nın da gelmiş olmasıydı.

"Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim," dedi Ceren herkes toplandıktan sonra. "Son birkaç günümü solunum cihazımı inceleyerek geçirdim, birinin alete bilerek müdahale ettiği açıkça ortada. Veliaht prensin hayatına kastetmek cezasız kalmaması gereken bir ihanettir. Müstakbel gelinim sayesinde bu girişim başarısız oldu," diyerek bana gülümsedi ama gözlerinde hiç samimiyet yoktu. Bakışları hizmetçi çocuğa dönünce midem kasıldı.

"Bu çocuk," dedi Ceren, uzun parmaklarından biriyle çocuğu gösteriyordu. "Tanıklara göre cihaza müdahale edebilecek kadar yakında olan tek kişiydi."

Ceren'in ne yapmaya hazırlandığını anladım ve kalbim göğsümden çıkacak gibi atmaya başladı.

"Hortumda bulduğum yamukluk da bu haini ölüme çarptırmam için gerekli kanıtı sağlıyor."

Leydilerden birkaç tanesi şaşkınlıkla bağırdı. Yanımda duran Talin'in kasıldığını hissedebiliyordum.

"Tabii sorumluluğu almak isteyen biri yoksa? On bir yaşında bir çocuğun, müstakbel kralı öldürmeyi tek başına planlayabileceğinden oldukça şüpheliyim."

Bakışlarım Leydi Melina'ya kaydı ve birden neden burada olduğunu anladım. Ceren, onun bu işte parmağı olduğunu düşünmese çağırmazdı. Belki de gerçekten onun planıydı. Gözetmeden önceki gece ona anahtarı alamadığımı söylemiştim. Hizmetçiye buna zorlamış olması mümkündü. En kötüsü de ca-

~~bazı~~ sabote etmek benim fikrimdi ama onu kurtardığım için Ceren benden şüphelenmiyordu.

“Evet?” diye sordu Ceren. “Kimse bu çocuğun hayatını ~~kurtarmayacak~~ mı? Pekâlâ. Beni öldürmeyi başaramadığı için normalde olduğu gibi dağdan aşağı atılmamasına karar verdim. Hayır, cömert davranacak ve ona hayatı için savaşma fırsatı vereceğim. Muhafızlar, onu aşağı indirmeye hazırlanın.”

Talin’e döndüm. “Savaşmak ne demek? Çocuğu nereye götürüyor?” diye sordum.

“Dağın...” diye yutkunup devam etti. “Dağın altında bir canavar var. Senin gittiğinden farklı bir gölde yaşıyor. Ceren, bazen insanları dağdan atmak yerine o canavara yediriyor.”

Gözlerim dehşetle fal taşı gibi açıldı. “Canavar mı? İnsan mı yiyor?”

Ceren ve muhafızlarının arkasından ilerlerken Talin koluma girdi. Leydi Melina arkamızdaydı, leydilerden biriyle konuşuyordu. “Ben de hiç görmedim,” diye fısıldadı Talin. “Ceren ve muhafızları dışında kimse görmedi. Ona Salandrin adını koymuş.”

“Bunu yapmasına izin veremeyiz,” dedim, sesimdeki isterik tonu gizleyememiştim. “O zavallı çocuğu bir canavara yediremez!” Thalos aşkına, Varenia ahlakı ne derse desin, Ceren’in o gölde ölmesine izin vermeliydim. Onu kurtardığım için bir çocuğun canını alacaktı.

Dağın derinliklerine inen basamaklar yan yana yürüyemeyeceğimiz kadar daraldığında, Talin’in arkasında yürümeye başladım. Karanlıkta sırtından başka bir şey göremiyordum. Muhafızların sessizlik emri vermesine rağmen önde yürüyen çocuk, içini çekerek ağlıyordu. Arada sırada bir homurtu ya da bağırma duyuyor, çocuğu susması için dövdüklerini anlıyordum.

Yolun dar ve havasız olması başımı döndürüyordu. Duvarlardan birinden destek almak için elimi uzattığımda kaba ve çamurhu olduklarını fark ettim. Dağın üst kısımlarındaki tünellere

hiç benzemiyorlardı. Ardından buranın insan yapımı bir tünel olmadığını anladım. Burada yaşayan şey bu deliklerden *geçiyordu*.

Tam bayılacağımı hissetmeye başlamıştım ki hedefimize vardık. Geldiğimiz yer ürkütücü, mavi ışıkla aydınlanan bir mağaraydı. Kafamı kaldırdım, ayyosunu lambaları görmeyi bekliyordum ama ışığın asıl kaynağını görünce şaşkınlıkla soludum. Üstümüzde binlerce minik ışık vardı, soluk mavi yıldızlar gibi parlıyorlardı.

“Bu nedir?” diye sordum Talin’e.

“Ateşsolucanları. Mağaranın tavanından sarkıyorlar.”

Güzellikleri hizmetçi çocuğun çığlıklarıyla yok oldu. İki muhafız, suyun üç metre üzerindeki bir kayalığa ilerleyip çocuğu peşlerinden sürükledi. Gölün bazı kısımları karanlıktı. Ateşsolucanlarından yayılan ışığın yüzeye vurduğu noktalara baktığımda suyun derin olduğunu anladım. Beyaz, devasa bir şey suyun altından geçip gölgelerde kayboldu.

Şaşkınlıkla bağırıp Ceren’a doğru koşup düşünmeden pelelinini tuttum. Arkamdaki lord ve leydilerin kınama mırıltılarını duyabiliyordum.

“Lütfen yapma,” diye yalvardım. “Küçücük çocuk. Biraz merhamet göster.”

“Sen olmasan şu anda ölü olurdum,” dedi Ceren sert bir şekilde. “Sence cezası suçuna uygun olmamalı mı?”

Varenia’da adalet sistemimiz oldukça basitti. Suç işleyen insan yanlışını düzeltmeye zorlanıyordu; çaldığı eşyayı geri vermek, yaraladığı insanın iyileşmesine yardım etmek, başka bir kıza zarar verdiyse seremoniden diskalifiye olmak, suçu çok büyükse sürülüyordu. Sürgünün ölümle aynı anlama geldiğini bilsek de kimseye ölüm cezası vermiyorduk. Geçen sene bir adam, kardeşini balonbalığıyla zehirlemeye çalıştığı için sürü-

müştü. Neyse ki zehirlenen adam yaşamıştı. Kardeşini bir daha gören olmamıştı.

“Bence çocuğun yaşı göz önüne alınırsa ve kardeşinin senin deneylerinden birinde öldüğünü düşünürsek, normalden biraz daha cömert olabilirsin,” diye önerdim. “Bu insanlar sudan çok korkuyor. Çocukları dağın altındaki o göle zorla sokmak büyük bir zalimlik. Muhafızlar bile Elwin Gölü’nden korktular.”

Gözlerini kısarak bana baktı. Onu yeraltındaki göle kadar takip ettiğimi itiraf etmiştim. “Herkes çocuğun adına konuşma fırsatı verdim,” dedi. Dönüp lordlar ve leydiler arasında öylece duran Leydi Melina’ya baktı. Leydi Melina kendini hizmetçi için feda etmeyecekti, o kadarı barizdi.

Ağzım kurumuş, nabzım hızlanmıştı. Sanki bedenim söyleyeceklerime önceden tepki veriyordu. “Ben yaparım,” dedim bir anda. Sudaki şeyden çok korkuyordum ama doğru seçeneğin bu olduğunu biliyordum. Ceren’ı durdurmak benim fikrimdi. Leydi Melina’ya yaptıklarımın bedelini ödemeye hazır olduğumu söylemiştim.

Ceren kaşlarını çatı. “Ne demek sen *yaparsın*?”

“Göle girerim, canavarla savaşırım. Çocuğa hayatı için savaşma fırsatı vereceğini söyledin. Ben onun adına savaşırım.”

Şaşkınlıkla bana baktı. “Saçmalama. O çocuğun Salandrin’e karşı hiç şansı yok, silahı olsa bile.”

“Yani silahım olacak mı?”

“Gitmene izin vermiyorum,” diyerek kolumu tuttu ve beni diğerlerinden uzaklaştırdı. “Neden Leydi Melina’ya destek oluyorsun? Bunu onun yaptığını biliyorum.”

“Nereden biliyorsun?” diye sordum. “Kaza olmadığını nereden biliyorsun?”

“O kadın benden hep nefret etti. Yeni Kale’den çıkmadan hemen önce cihazı kontrol etmiştim. Hortumun kendi kendine yamulması mümkün değil.”

“Yani kanıtın olmasa da bir çocuğun canını alacaksın, *öyle* mi?” diye bağırdım. “*Hayattasın*, Ceren. Önemli olan bu. Çocuğu ailesinin yanına yolla. Zaten bir oğullarını kaybettiler.”

Ceren bir saniye boyunca sessiz kaldığında, göğsümde bir umut kıvılcımı belirdi. Sonra kafasını iki yana salladı. “*Artık* gitmesine izin veremem. Herkesin önünde suçladım,” dedi.

Kolumu çektim. “O zaman ben onun yerine giderim. *Senin* ölmene izin vermedim, o çocuğun ölmesine de izin vermeyeceğim.”

Gözleri hızla benimkileri taradı. “Hizmetçi bir çocuk için her şeyini riske mi atacaksın? Senin canın yanında onunkinin değeri yok.”

“Asıl buna inanırsam *benim canımın* değeri yok.”

Kafasını iki yana salladı. “Cesur bir kızsın, hakkını vermek lazım. Ama bana canlı lazımsın. Kusura bakma,” diyerek sırtını döndü.

“Her şeyi ben planladım!” diye bağırdım tüm lord ve leydilerin duyabileceği kadar yüksek bir sesle. “Hizmetçiyi ben ayarladım. Cezalandırılması gereken benim.”

Ceren bana döndü. “Kes!” diye hırladı. “Hayatımı kurtardın. Kimse senin sorumlu olduğuna inanmaz.”

“Fikrimi değiştirdim,” dedim kollarımı göğsümde bağlayarak. “Ve suçumu şahitler önünde itiraf ettiğim için artık çocuğu sorumlu tutamazsın.”

Diğer soylular ileri atıldı. “Ona güven olmayacağını biliyordum,” dedi içlerinden biri.

“Kraliçemiz ılaralı olmalı,” diye mırıldandı bir lord.

“Yaptığının cezasını çekmeli,” dedi bir leydi.

Melina’nın gözlerini üstümde hissediyordum ama sessizliğini korudu. Anlaşılan kendini benim için de feda etmeye razı değildi.

Ceren öfkeyle Talin’in yanına gitti. Gözleri, şimdiye kadar

~~Bir~~ konuşmamış olan Talin'le benim aramda gidip geliyordu. "Şunu kesmesini söyle, Talin," dedi.

"Beni dinleyeceğini nereden çıkardın?" diye hırladı Talin.

Ceren somurttu. "Yapma. Aptal değilim. Sana nasıl baktığı-
nı gördüm."

Gölde olanlardan sonra Talin'in tepkisini görmeye dayanamadım. Gözlerimi sessizce ağlayan hizmetçi çocuktan ayırmadım. Artık önemli olan tek şey oydu.

Talin'in derin bir nefes verdiğini duydum, sonra elini omzuma koyup beni kenara çekti. Bana o kadar yaklaştı ki dudakları neredeyse kulağıma değiyordu. "Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi. Zorlukla yutkundu. "İstediğin-"

"Konu benim ne *istediğim* değil," dedim. "O çocuğun ölmesine izin veremem. İyi yüzüyorum. En azından bir şansım var."

Gözlerimiz birleştiğinde beni, *gerçek beni*, gördüğünü anladım. Kaya midyesi kadar inatçı fakat inandığı şeyler uğruna savaşan bir kız...

Bir an kendisi gönüllü olacak sandım. Sonra bakışlarımdaki kararlılığı görmüş olacaktı ki, karşı çıkmak yerine kafasını sallayıp belinden bir bıçak çekti. "Gözlere saldır," dedi bıçağı bana uzatırken. "Elimden geldiğince yardım ederim."

Söylediklerine rağmen omzumu sıkıca tutmaya devam etti. Saçımı önüme düşürerek bizi gizledim. Elimini onun eline götürdüm, dokunduğumda irkilip geri çekilmesini bekliyordum. Kulağıma doğru keskin bir şekilde nefes vererek iliklerime kadar ırpmama neden oldu ve geri çekilmedi. Hissettiğim kıvılcığın aynısını onun da hissettiğini anlamıştım.

"Sana soğuk davrandıysam özür dilerim," diye mırıldandı. "Bunu hak edecek bir şey yapmadın."

"Teşekkür ederim," dedim. Bir saniye sonra nazikçe elini çektim ama gözlerimi gözlerinden ayırmadım. Ceren, kardeşine olan ilgimden şüpheleniyor olabilirdi. Fakat eğer ölecek-

sem, *Talin*'in duygularımın çok daha derin olduğunu bilmesini istiyordum. "Nezaketin fırtınada sığınacak bir liman gibiydi." dedim. Artık *Varenia*'da ne demek istediğini anlamıştım. *Baradaki* hayat karanlık, soğuk ve acımasızdı. *Talin* biraz daha dayanılır hale getirmişti.

Bir saniye daha kolumu tuttu, çenesi kasılmıştı. "Keşke her şey farklı olsaydı," diye söze başladığında lafını kestim.

"Keşke."

Beni yavaşça bıraktı, ne yapacağına karar vermeye çalıştı. Belliydi. Hafifçe kafamı salladım. Ona sessizce, ne olursa olsun peşimden gelmemesini söyledim.

Muhafızlar *Ceren*'in emirlerini bekliyordu. Ama ben yanlarına çıkıp çocuğu ellerinden aldım. "Git hadi," diye fısıldadım çocuğa. "Kaleyi terk et, yokluğun fark edilmeden ailenin yanına git."

Gözleri büyüse de kafasını sallayıp kayalardan aşağı indi. Bıçağı bırakıp elbisemi çıkardığım sırada tekrar bağrıışmalar yükseldi. İç çamaşırım dizime kadar geliyordu, rahat hareket etmek zorundaydım. Kalabalığın mırıltısına aldırmadan bir süre gölü inceledim. Su soğuk olacaktı, en azından ateşsolucanlarının ışığı etrafı aydınlatıyordu. Gölgelerden uzakta durmam gerekiyordu. Aşağı baktığım sırada canavarın yüzgeçli sırtı bir kez daha önümüzden geçti. Boyu altı metre olmalıydı, denizin açıklarında yaşayan ve insan yiyen köpekbalıklarından bile büyüktü.

Ceren dehşete düşmüştü, *Talin* onu tutuyordu. Kalbim tıpkı kaza gününde olduğu gibi, *Zadie*'yi kaybedeceğimi düşündüğüm zamanki gibi korkuyla çarpıyordu. Bir noktada korku, işe yarayabiliyordu. Korkuyu kuvvete dönüştürmek mümkündü. Bıçağı aldım, *Talin*'e kafamı salladım ve ciğerlerimin tutabileceği kadar büyük bir nefes alıp zıpladım.

Dondurucu su tüm vücudumu sardığı sırada gözlerimi açtım.

etrafıma baktım. Gölün bu kısmı altı metre kadar derindi. Canavar, gördüğüm kadarıyla sürüngenden çok balığa benziyordu. Ama buradaki tünelleri o açıtıysa eğer, sadece suda değil, karada da nefes alabiliyor demekti. Sırtımı kayaya verip bıçağı öcümde tutarak canavarı aradım.

Birkaç dakika sonra nefes almak için su yüzüne çıktığımda ayağıma bir şeyin değdiğini hissettim. “Dikkat et,” diye bağırdı Talin. Tekrar dalınca, canavarın beyaz kuyruğunun gölün diğer tarafındaki bir çukurda kaybolduğunu gördüm.

Bir saniye sonra kafası başka bir delikten çıktı. Demek Salandrin’in ini burasıydı. Yaratığı gördüğümde aklıma ilk gelen şey, dev bir mağarakertenkelesine benzediği idi. Kalın, beyaz bir derisi vardı ve kısa bacaklarının ucundaki ayakları pençeliydi. Kafası daha uzun ve eğimliydi, mürenbalığına benziyordu. Ağzını açtığı anda jilet kadar keskin, huni biçimli düzinelerce diş gördüm. Yanımdan geçip tekrar gölgelere karıştı. Üç çift bacak saydım ama arka bacakları çok kısaydı, muhtemelen işlevini kaybetmişti.

Aynı zamanda kertenkele gibi küçük, kırmızı gözleri olduğunu fark etmiştim. Tahminimce bu canavar kördü.

Ama burada olduğunu biliyordu. Nefes almak için su yüzüne çıktığımda beni sezmişti. Muhtemelen sudaki titreşimleri hissedebiliyordu. Duvardan sadece birkaç santimetre uzaklaşım ve canavar gölgelerin arasından ağzını açarak fırladı. Etrafımdaki su, girdaba yakalanmışım gibi ileri akmaya başladı. Salandrin beni ağzına doğru çekiyordu.

Kayalara uzanıp tutundum. Parmaklarımı bir çatlağa sokmuş olmama rağmen canavarın emiş gücü inanılır gibi değildi. Kafam yüzeyin birkaç santimetre altındaydı ve nefesim tükenmeye başlamıştı, kayaları bırakırsam canavar beni yiyecekti.

Bıçağın kınını dişlerimin arasına alıp döndüm. Kayayı diğer elimle tutarken nefes alacak kadar yükselmeyi başarmıştım.

Tekrar suya girdiğimde canavar yanımdan geçiyordu. Bıçağı kapıp en arka bacağına saldırdım. Bacağı koptu. Salandrin acı içinde kıvrandı ve koyu kanı suya yayılarak beni anında **kör** etti.

Etrafımı tekrar görmeye başladığımda yaratık kaybolmuştu.

Muhtemelen inine dönmüştü. Bu kovalamaca oyununu oynamak istemiyordum. Bekledikçe daha çok üşüyecektim ve hipotermi riskim artacaktı. Öleceksem hızlı ölmeyi tercih ederdim. Bu yüzden bir nefes daha aldım ve bacaklarımla kayaları iterek deliğe doğru yüzdüm.

Gölün yarısındaiken canavar kafasını tekrar çıkardı. Suyu dalarak yeraltı ormanı gibi suda yükselen dikitlerin arasına girdim. Canavar güçlü ön ayaklarıyla beni yakalamaya çalışırken dikitlerin içine saklanmayı başarmıştım. Pençeleri kayaya çarptı ve Salandrin ileri fırladı, bir saldırı daha yapmak için dönüyordu.

Artık seçeneklerim çok azdı. Ciğerlerimdeki nefes, adrenaline dolup taşan bedenime üç, en fazla dört dakika yeterdi. Yüzeye çıktığım an canavar bana saldıracaktı. Açık alanda kesinlikle ölürdüm.

Talin, *gözlerine saldır*, demişti. Haklıydı. Canavarın avlanmak için gözlerini kullanıp kullanmamasının önemi yoktu. Gözler doğrudan beyne bağlıydı ve bıçağı yeterince derine sapsam canavar ölürdü.

Tekrar üstümden geçtiği sırada ayaklarının ikinci çiftindeki pençelerden birini yakaladım. Pençeleri derime batsa da kıvranan canavara tüm gücümle tutunuyordum. Isırmak için kafasını bana doğru çevirdi ama ulaşamayacağı kadar gerideydim. Bıçağımı kalın derisine batırıp pençeyi bıraktım. Kendi kanım, suda yaratığın kanıyla karıştı. Parmaklarımı bıçağın açtığı yumuşak deriye sokup bıçağı tekrar sapladım. Bu şekilde tımanarak kafasına doğru ilerledim.

Salandrin büyük bir güçle kıvranıyordu, neredeyse bıçağı düşürüyordum. Bıçağın açtığı yaralar her yere kan saçıyordu ve nefesim tükenmek üzereydi. Canavarın sırtında yavaşça ilerlerken ciğerlerimdeki acıya karşı savaşmaya çalıştım. Kıvranmayı bıraktığında kan kaybından öldüğünü düşündüm. Fakat aniden o kadar hızlı bir şekilde fırladı ki son anda kemiksi yüzgeçlerinden birini tutmasam düşecektim.

Kafamı kaldırdığımda inine döndüğünü anladım. Deliğe girmek istemiyordum, karanlıkta etrafımı göremezdim. Deliğin görüldüğünden daha derin olduğuna şüphe yoktu, orada sıkışsam boğulurdum.

Neredeyse boynuna gelmişim, hamlemi yapmalıydım. Tüm gücümü toplayıp ileri atıldım ve bıçağı boynuyla kafasının birleştiği yumuşak noktaya sapladım. Canavar acıdan bir anlığına sersemledi ve deliğin yanındaki duvara çarparak beni kayaya yapıştırdı. Canavarın bedeni kasıldı. Kaburgalarının derisini delip geçtiğini görünce istemsiz bir çığlık attım, az daha bana saplanıyordu. Dehşet verici bir savunma mekanizmasıydı ama etkili olduğu şüphesizdi.

Nefesim tükenmişti. Salandrin'in hançer kadar keskin, bir bıçaktan üç kat uzun kaburgaları arasında sıkışmışım. Ve bıçağımı düşürmüştüm.

Kaburgaları aniden derisi altına çekildi. Ben daha ne olduğunu anlamadan inine fırladı. Ne kadar zamanım olduğunu bilmiyordum. Bu yüzden su yüzeyine doğru yüzdüm, yanan ciğerlerimi havayla doldurmak için çaresizce kulaç attım.

Telaşla etrafa bakan gözlerim birkaç metre ötede duran Talin'e ilişti. Bana doğru uzandı. Sonra bacağımda berbat bir acı hissettim, Salandrin beni tutmuştu ve aşağı çekiyordu. Canavarın ağzında sıkışmışım, dişleri sağ bacağıma sıkıca kavramıştı. Ağzını açıp beni içine çekmesini bekliyordum ama gölün

etrafında daireler çizip nefesimin tükenmesini, kan kaybımdan bayılmamı bekledi.

Bir keresinde yüzeye yaklaştı, tekrar dalmadan önce nefes almayı başarmıştım. Benimle oyun oynuyor, bana işkence ediyordu. Beni hemen yemek yerine yavaşça öldürüyordu.

Kıyıda toplanmış kalabalığın önünden geçtiği sırada, kendimi biraz daha kaldırıp son olduğundan emin olduğum derin bir nefes aldım. Sonra Talin'in elini gördüm, yine bana doğru uzanıyordu. Ben de ona uzandım ama elim cildi yerine soğuk metale değdi. Canavar suya tekrar daldığı sırada elimde bir bıçak olduğunu fark ettim.

Düşünmeden hızla canavarın gözüne doğru döndüm ve bıçağı tüm gücümle göz bebeğine sapladım. Dirseğime kadar kana ve ete bulanmıştım, ne yaptığımı hissedemeyecek kadar uyuşmuştum. Çenesi anında gevşedi, bıçak elimden düştü. Sağlam bacağımla yüzeye doğru tekme atmaya başladım. Dehşetimin karanlığa dönüşmeden önce güçlü bir kolun beni tuttuğunu hissettim.

24

Uyandığımda odamdaydım. Ne kadar zaman geçtiğini ya da bana kimin baktığını bilmiyordum. Sakat elim ve bacağım yumuşak, beyaz sargılarla sarılmıştı. Ağrım yoktu, yaralarımın çoktan iyileştiğini düşündüm.

Yattığım yerden doğrularak komodinde duran su sürahisine uzandım. Ceren, ben baygınken odaya getirilmiş olan bir sandalye üstünde uyuyordu. Sürahiyi komodine koyduğum anda gri gözleri açıldı ve hemen bana odaklandı.

“Uyanmışsın,” dedikten sonra ayağa kalkıp baş ucuma geldi.

Elime uzanınca irkilerek hemen battaniyelerle üstümü kapattım. “Burada ne arıyorsunuz, lordum? Ebb nerede?”

“Hizmetçin yirmi dört saat başında durmaktan bitkin düşmüştü, ona istirahat verdim.”

Yaralarımın ciddi olduğunu biliyordum ama o kadar ciddi olduğunu fark etmemiştim. “Bir gün boyunca baygın mı kaldım?” diye sordum.

“Bir günden biraz fazla. Doktoru çağırayım, sargılarını değiştirsin.”

Kafamı iki yana salladım, paniğim sesime yansımam diye uğraşarak, “Lütfen yapma,” dedim.

Kaşlarını çattı. "Neden?" diye sordu.

Çünkü yaraların çoktan kapandığını görmeni istemiyorum
"Ne olduğunu bilmek istiyorum," dedim.

Yatağının uç kısmına oturdu. "Talin seni sudan çıkardı. Bacığın korktuğumuz kadar kötü yaralanmamıştı. Sana toz haline getirilmiş incilerden çorba içirdim. Muhtemelen ağrının azalmasının nedeni bu."

Hatasını düzeltmedim. Inciler sayesinde iyileştiğimi düşünmesi daha iyiydi. "Prens Talin nerede?"

Yüzündeki endişe yok oldu. "Eski Kale'de. Ait olduğu yerde," dedi.

"Tabii ki. Ona teşekkür etmek istedim, o kadar. Bıçak olmasa... bıçaklar olmasa ölmüştüm."

"Yakında görüşeceğinize eminim," dedi ve bir süre sessiz kaldıktan sonra hafifçe güldü. "Aslında komik, Elwin Gölü'nde beni su ruhlarından kurtardığın söylentisinden tam kurtulmuş-
tun ki, Ayris Dağı'ndakiyle çarpıştın. Soylular cadı olduğunu söylüyor," dedi.

Dudaklarımı hafifçe tek tarafa doğru büküm. "Bu iyi mi, kötü mü?"

"Kafana takman gereken bir şey değil," dedi, elini umursamazca sallayarak. "Kraliçeleri olduğunda senin hakkında kötü söz etmeye cüret edemeyecekler."

"Peki canavar? Salandrin? Soylular o konuda ne diyor? Muhtemelen sözüm ona su ruhlarından biri olduğunu düşünüyorlardır. Artık kaç tane icat yaparsan yap, senin için inci toplayamazlar."

Bir sessizlik daha oldu. Gözlerimiz sonunda buluştuğunda yüzünde görmek istemediğim gerçeği gördüm.

"Planın ilaralıları kullanıp inci toplamak değildi, öyle değil mi?" diye sordum. Bunca zamandır halkımın aç kalacağından korkuyordum. Doğrudan prens adına çalıştırılacakları hiç

~~akına~~ gelmemiştir. “Ne yapacaksın? Varenialıları daha fazla ~~dalmaya~~ mı zorlayacaksın? İstedigini elde edemezsin. Hatta ~~mciler~~ daha çabuk tükenir. Resifler yok oldu. Her ay göndere-
~~bildiğimiz~~ kadar inci bulduğumuz için şanslısın,” dedim.

Zevksiz bir kahkaha attı. “Şanslıyım, öyle mi? Bu dağda çok fazla zaman geçirdiği için kırk yaşında ölen bir babam ol-
~~duğ~~ için şanslı mıyım? Aynı kaderi paylaşacağım için şanslı
~~ıyım?~~”

“O zaman git!” diye bağırdım, artık Zadié’nin ne diyeceğini umursamıyordum. “Seni kalmaya zorlayan yok.”

Ceren üstüne eğildi, uzun saçları etrafımı perde gibi sarı-
yordu. “Bana bak! Sence bu dağ dışında yaşayacak durumda
mıyım? Mağarakertenkeleleri nasıl dışarıda yaşayamıyorsa ben
de yaşayamam. Hayatım karanlık içinde geçtiği için gözlerim
görmüyor. Birkaç dakika bile güneşte kalsam cildim yanıyor,”
dedi. Yavaşça kendini toparlayıp arkasına yaslandı. “Birçok şey
olabilirim, leydim ama onların içinde *şanslı* olmak yok.”

Bir anlığına onun için sempati duydum. Fakat o yalnızca tek
bir canı olan, tek bir adamdı. Kendini tüm bir halkın özgürlüğü-
ne eşdeğer mi görüyordu?

Bana düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi baktı. “Bu sadece
benimle ilgili değil, Zadié,” dedi.

“Ne demek istiyorsun?”

“Babam ölüyor ve ben sağlıklı bir vâris edinmeden ölür-
sem, krallığın hükümdarı olmayacak,” diye açıkladı. “Ülkemiz
babamla birlikte zayıfladı. Elimizde olmayan kaynaklarla bü-
yük bir ordu beslemeye çalışıyoruz. Kardeşimin bölüğü sınırı-
mız boyunca konuşlandırıldı ve bu askerlerin karnını doyurma-
mız gerekiyor. Peki, köylüler iyi bir hasat alamayıp vergilerini
ödeyemediklerinde kimi suçluyorlar dersin? Havayı suçlama-
dıkları kesin. Varlığım *senin için* çok önemsiz görünebilir ama
binlerce insan her gün bana ihtiyaç duyuyor. Varenialılar da

buna dahil. Yoksa güneydeki şu sözüm ona kadın kralın hâkimünde mi yaşamak istiyorsun? Kadınlarla çocukları yakalayıp asker olmaya zorladığını duydum.”

Verecek cevabım yoktu. Ceren haklıydı. Hükümdarı güçlü olmayan bir krallığın, çektiği büyük çaplı dertleri düşünmemiştim. “Peki kardeşin?” diye sordum.

“Ne olmuş kardeşime?”

“Sana bir şey olsa veliaht o olmaz mı?”

Kafasını yana eğdi, gümüş saçları omuzlarından aşağı düştü. “Öyle olmasını mı istersin?” diye sordu.

Kafamı iki yana salladım, ne dediğimi fark etmiş, kulağa nasıl geldiğini birden anlamıştım. “Hayır, tabii ki hayır. Öyle demek istemedim,” dedim.

“Neden istemeyesin? Aynısını düşünen birçok insan olduğuna hiç şüphem yok. Üvey annemin bunu umduğu belliydi. Maalesef Ilara’da veliahtlık öyle işlemiyor.”

Sorgulayıcı bir şekilde kaşlarımı kaldırdım.

Ceren iç geçirdi. “Bu ülke eskiden kraliçe tarafından yönetiliyordu. Ilara öldüğünden beri prenses doğmadı. Yasalarımıza göre Ilara kralı vârisi olmadan ya da vârisi hükmedecek yaşa gelmeden ölürse, taç kraliçeye geçiyor,” dedi.

“Yani çocuğumuz olmadan önce ölürsen...”

“Evet, Ilara’nın hükümdarı sen olursun,” dedi ve dudaklarının kenarları seğirdi. “Tabii ki bunun olabilmesi için evlenmemiz lazım.”

Ceren’in yapısı buydu. İnsanları zorluyor, olabildiğince rahatsız edip ne tepki vereceklerini görüyordu. Üvey annesi gibi onu reddedecekler mi diye test ediyordu. Huzursuz olarak onu tatmin etmeyecektim. “Vârisin tahta geçebilmesi için kaç yaşında olması gerekiyor?” diye sordum.

“Yirmi bir. Doğum gününe beş ay var. Umalım da babam o kadar dayanabilsin.”

Bara'nın yalnızca dış güçler tarafından tehdit edilmediğini ~~söy~~ ettim. Ceren'ı daha fazla zorlamanın sağlıksız olduğunu ~~söy~~ordüm, yine de bilmem gerekiyordu. "Peki dayanamazsa? Taht kim geçecek?" diye sordum.

Ceren ayağa kalktı. "İç savaş çıkar. Şimdi izinle, leydim, ~~dök~~ümdarlar ve taht sırası konuşmaları canınızı sıkmıştır. İyi ~~iş~~menize sevindim. Kendinizi iyi hissettiğiniz zaman özgürlük ~~gün~~ünün tadını çıkarabilirsiniz," dedi.

Biraz daha doğruldum. "Öyle mi?"

"Kibirli ve neredeyse bir felakete yol açan hareketinden sonra sözümü tutmam seni şaşırttı mı?"

İstemsizce gözlerimi devirdim. "Ben öyle tasvir etmezdim ~~ama~~ evet," dedim.

"Elwin Gölü'nde olanlar senin sorumluluğun olsun olmasın. hayatımı kurtardın. Ayrıca nasıl olduysa Salandrin'i yendin. Artık seni öldüremem. Ancak bu tür düşüncesiz davranışlarının devamına da izin veremem. Bu kadar inatçı bir şekilde suçu üstlendikten sonra cezalandırılmazsan soyluların hoşuna gitmez."

Özgürlük dediğinde içimde doğan umut kıvılcımı hemen ~~sön~~üverdi. "Ne diyorsun? Hizmetçi çocuk..."

"Çocuk gitti. Herhalde ondan da sen sorumlusundur. Kendi hayatına, sevdiğin insanların hayatından daha az değer verdiğini ~~an~~ladım."

Sanki başımdan aşağı soğuk su dökülüyordu. "Ne yaptın?" diye fısıldadım.

Ceren çenesini kaldırdı. "Ailenin içme suyu bir hafta süreyle kesildi. İskele pazarındaki kimse onlarla ticaret yapmayacak," dedi.

Öfkeyle ona doğru atıldım ama tek eliyle beni kolayca durdurdu. "Nasıl yaparsın? Onların suçu yok!" diye bağırdım. Zadi ve ailemin susuz kaldığını düşününce gözlerim yaşlarla

doldu. Sami onlara yardım eder miydi? Diğer köylüler aileme acımış mıydı, yoksa hâlâ kardeşime komplo kuran bir yalançı olduğumu mu düşünüyorlardı?

“Cömert bile davrandım,” dedi Ceren. Beni yatağa bastırmaya devam ediyordu. “Bu seferlik yaşayacaklar. Bir daha böyle bir şey yaparsan tüm köyün bedelini öder. Anladın mı?”

Gönülsüzce kafamı salladım, yanaklarım yaşlarla lekelenmişti. Odadan çıkmasını bekledim, ardından yastığımı yüzüme kapatıp çığlık attım.

Ebb geri dönünce, canavarı öldürmemden sonra olanları anlattı. Talin beni odama taşımıştı ve Ceren görmeden Ebb kapatıcımı sürmüştü.

“Talin bir şey söyledi mi?” diye sordum.

“Hayır, leydim. Yaranız için endişeliydi. Şimdi nasılsınız?”

“Canım yanıyor ama üstüne basabiliyorum.”

“Güzel. Kralın sık sık içtiği haşhaş çayından yaptım. İsterseniz biraz daha getirebilirim.”

Kafamı iki yana sallayıp ona sırtımı döndüm, ailemin çektiği acıyı hayal etmeden yapamıyordum. Benim gibi uyuyarak kurtulamazlardı. Yapabilecek olsalar da yapmazlardı. Varenia’da her gün acı çekiyorduk ama acımızı dindirmek için çay içmiyorduk. Tanrılara bize yardım etmeleri için dua ediyorduk, her gün teknelerimize binip ailemizi beslemek için ter döküyorduk. Birbirimize güveniyorduk.

“Sayımız az ama güçlüyüz,” diye mırıldandım.

“Leydim?”

Ebb’e döndüm, yüksek sesle konuştuğumu fark etmiştim. “Bir şey yok. Dinlenmek istiyorum,” dedim.

“Tabii ki leydim. Bana ihtiyacınız olursa koridorun sonundayım.”

Haftanın geri kalanı boyunca odamdan pek çıkmadım. Yeni

Kale'de görmek istediğim kimse yoktu, özellikle de Ceren'ı görmek istemiyordum. Bir kez daha ziyaretime geldiğinde onunla konuşmadım. O da bir daha gelmedi. Her gece, kaledeki herkes uyuduktan sonra, portre galerisine gidip Zadie'yle hayali sohbetler ettim. Genellikle onu ve herkesi hayal kırıklığına uğrattığım için özür diledim. Aileme dönme isteğimden daha güçlü olan tek duygum, halkım adına duyduğum korkuydu. Korkuyor olmasaydım kaçardım ya da ölene kadar kaçmayı denerdim.

En azından yaralarım tamamen iyileşmişti ama şüphe çekmemek için sargıları çıkarmıyordum. Ceren ailemin içme suyunu kestiğini söylediğinde bir şey fark etmiştim. Kan mercanının mucizevi iyileşme becerilerimle alakası olduğunu anlarsa, inciler gibi onu da takıntı haline getirirdi. Ve kan mercanının Varenialıların bedeninden yettiğini öğrenirse, Varenialılar köle olmakla kalmazdı. Katledilirlerdi.

Bu akşam parmaklarımı öpüp Zadie'nin renkli dudaklarına bastırdım, ardından koridorun sonuna yürüdüm. Pelerinli bir figürün bana yaklaştığını görünce korktum. İçgüdüsel olarak ellerim eteğime gitmişti. Artık babamın verdiği kan mercanı bıçağı, ne olur ne olmaz diye bacağıma bağlıyordum.

“Sakin ol çocuğum. Benim.”

Nefesimi burnumdan verdim. “Leydi Melina, burada ne arıyorsunuz?”

Beni duvardaki sığ bir köşeye çekti. “Seninle konuşmam yasaklandı. Ama anlatmam gereken bir şey var, böylece prensin sonunu getirmek için bir fırsat daha olursa geçen seferki gibi boşa harcamazsın.”

“Çok özür dilerim, Melina. Hiçbir şey planladığım gibi gitmedi.”

“Boşver. Olan oldu. Bilmen gereken şu, Kraliçe Talia'yı Ceren öldürdü, kral olmak için her şeyi yapacağına hiç şüphem yok.”

Kafa derim buz kesti. “Kraliçeyi hizmetkârlardan biri öldürdü,” diye fısıldadım. “Ceren öyle dedi.”

“Her sözü yalan. Artık bunu anlamışsındır.”

“Ama o öldürseydi birisi bir şey yapardı.” Ceren’in cinayeti işleyemeyeceğini düşünmüyordum ama Talia üvey annesiydi. Kardeşinin annesi ve babasının eşiydi.

“İzlerini iyi sakladı. Suçladığı hizmetkâr kimseye zarar vermeyecek kadar tatlı bir kızdı, sadece kendini savunacak parası ya da gücü yoktu. Kimse onun suçlu olduğuna inanmadı, kral bile. Yapacak bir şey yoktu. Kraliçenin cesedi kaybolmuştu, odası kan doluydu. Talia’nın öldürüldüğü belliydi. Tabii ceset olmadığı için kanıt da yoktu, gerçek katili bulmak mümkün değildi. Özellikle de benim gibi biri için.”

“Talia’nın cesedini bulamadılar,” dedim, Ebb’in anlattıklarını hatırlayarak.

“Hayır. Duvarlarda ve halılarda kan lekeleri buldular, o kadar. Hizmetkârın odasıyla elbisesinde de buldular. Ceren hizmetkâr kızı bulduğunda, kız odasında uyuyordu ve kraliçenin ölümünden haberi yoktu.”

Bu tuhaftı. “Numara yapmadığını nereden biliyorsunuz?” diye sordum.

“Öncelikle, kraliçeyi öldürüp üstündeki kanı bile yıkamadan yatmak için aptal olmak lazım. İkinci olarak, böyle bir suç için geçerli bir sebebi yoktu. Üçüncü olarak da Ceren nereye gideceğini nereden biliyordu? O kız, leydi hizmetkârı değildi. Basit bir hizmetçiydi. Tuvalet kaplarını boşaltıyor, şansı yaver giderse banyo hazırlıyordu. On üç yaşından büyük olamazdı. Kraliçenin yanına tek başına gitmesine asla izin verilmezdi. Açık konuşmak gerekirse, Talia’yı yenebilecek kadar güçlü olduğunu düşünmüyorum. Cesedi ortadan kaldırması da mümkün değildi.”

Leydi Melina haklıydı. Bir hizmetkârın böyle bir şey yap-

ması mantıklı değildi, tabii çok geçerli bir nedeni yoksa. Peki Ceren? O hangi sebeple kraliçeyi öldürmüştü?

Cevap hemen aklıma geldi. Taht için. Kral, Ceren'in yirmi birinci doğum gününden önce ölürse tahta Talia geçerdi. Ceren değil. "Taht Talia'ya geçseydi, Ceren'a ne olacaktı?" diye sordum.

"Tahmin etmesi zor," diye itiraf etti Melina. "Bildiğim kadıyla sadece bir kez oldu, bin yıl kadar önce. Kraliçelerden biri, tahtı yirmi bir yaşına basan oğluna vermeyi reddetti. Oğlu onu ülkeden göndermeye çalıştı, kraliçe de onu idam ettirdi."

Kanlı Kraliçe. Ebb'in hikâyesine göre tahta geçen bilge bir kadındı. Prenses Ilara'nın ölümüyle sonu gelen kraliçe sistemi onunla başlamış olmalıydı. "Ceren da aynı şeyden korkmuş olabilir mi sizce?"

"Bence o çocuk, tahta geçmek için her şeyi yapar. Buna üvey annesini öldürmek de dahil."

Ceren'in önceden söylediklerini düşündüm. Bana anlattığı her şey mantıklıydı. Krallığın güçlü bir hükümdara ihtiyacı vardı ve Ceren, inciler olmadan erken yaşta öleceğini düşünüyordu. Küçük bir çocuğu gözünü kırpmadan bir canavara yedirebiliyorsa, kendisine engel olan bir kadını kesinlikle öldürebilirdi.

Ceren'in ağzından çıkan tek bir kelimeye bile inanarak aptallık etmiştim.

"O yüzden mi Yeni Kale'de kaldınız?" diye sordum. "Ceren'in tahta geçmesini engellemek için mi?"

Kafasını evet dercesine salladı. "Seni bir daha ne zaman görürüm bilmiyorum, çocuğum. Ama bana bir söz vermeni istiyorum."

"Tabii ki," dedim.

"Bu durumu bitirmek için ikinci bir fırsatın olursa mutlaka değerlendir."

25

Ceren yalancı olabilirdi ama bana verdiği sözü tutmuştu. Her hafta bir gün, kaleden çıkmama izin veriliyordu. Ayrıca binicilik dersleri almama izin vererek beni daha çok şaşırtmıştı. Artık Ceren'in icatları ve Varenialıları köleleştirme planlarını Sami'ye bildirmenin yeterli olmadığıнын farkındaydım. Leydi Hyacinth halkıma düşman demişti. Ceren'in kral olmasına engel olmam gerekiyordu. Yeni Kale'den kaçmayı becerebilirimsem bunu yapmanın tek yolu ata binmek olacaktı. Ceren pazara gitmekten hiç bahsetmemişti fakat bu sefer pazara gidecektim. Onunla ya da onsuz.

Binicilik derslerini Eski Kale'de alıyordum. Yeni Kale'den bir saat uzaktaydı. Dağın eteğinde ahır vardı fakat atlar Eski Kale'de yetiştirilip eğitiliyordu. Dersleri Grig veriyordu ve üçüncü dersimden sonra tek başıma eşkin gidebilmeye başlamıştım. Atıma düzgün binebilmek için kendime pantolon yaptım. Ebb bunu uygunsuz bulsa da ata yan binmekten çok daha güvenilirdi.

Haftada bir Eski Kale'ye gitmek için gizli bir amacım daha vardı, bunu kendime bile itiraf etmekte zorlanıyordum. Talin, Salandrin'i öldürdüğümünden beri kaleye gelmemişti. Ona, haya-

tımı kurtardığı için teşekkür etme fırsatını bulamamıştım. Ama ders için geldiğimde etrafta olmuyordu, olduğunda ise beni görmeye gelmiyordu.

Bu davranışını bir bakıma anlıyordum. Ceren'ın aramızdaki bağın farkında olduğu belliydi. Bunu yüzüne vurmak, durumu hem Talin hem de benim için daha kötü yapardı. Güneşi cildimde hissetmek ve at sırtındayken yaşadığım özgürlük hissi, kaleden her çıktığımda beni mutluluktan ağlatacak kadar güçlü olsa da, temiz havadan başka bir şeyin özlemini çekiyordum.

Talin sık sık rüyalarına giriyor, göğsümde bir boşlukla uyanıyordum. Bıçağı bana uzatmadan önce bana nasıl baktığını hatırladım, birinin ilk defa gerçek beni gördüğünü hissetmiştim.

Bu hissi tekrar yaşamak istiyordum.

Dördüncü dersimi de başarıyla bitirdikten sonra Grig'le ahıra döndüm. Atımın durduk yerde neşeyle sıçramasıyla neredeyse düşeceğimi konuşup gülüyorduk.

“Leydim!” diye bağırdı biri açıklığın diğer tarafından. Arkamı döndüğümde bize doğru dörtnala gelen genç bir şövalye yardımcısı gördüm. Grig'le birbirimize endişeyle baktıktan sonra ona doğru ilerledik.

Şövalye yardımcısı atının dizginlerine yüklenerek önümüzde aniden durdu. “Kraldan haber getirdim, leydim. Çok hasta. Prens hemen gelmenizi istiyor. Prens Talin'i de çağırman lazım,” dedi.

“Burada değil,” dedim. Grig topuklarını atının karnına çoktan vurmuştu bile.

“Ben haber veririm,” dedi arkasına dönüp. “Gidin!”

Kaleden her çıkışımda bana eşlik eden muhafızlar atlarını iki yanıma çekti. “Atla döneceğiz, leydim,” dedi bir tanesi. “Arabadan daha hızlı olur.”

“Gerek var mı?” diye sordum şövalye yardımcısına.

Kafasını salladı. "Prens çok endişeliydi. Doktor, kralın bu geceyi atlatamayabileceğini söyledi."

Kısrağım, muhafızların atlarıyla birlikte harekete geçerken arkamı dönüp ona şaşkınlıkla baktım. "Ne?" diye sordum.

"Doğru duydunuz," diye seslendi. "Prens Ceren size söylememi istedi. Kral ölüyor!"

Kaleye doğru dörtlüyle giderken içimden kral yıllardır ölüyor dedim. Bunun bir anlamı yoktu. Olamazdı.

Kaçmak için en iyi anın, tam şu an olduğunu düşündüm. Muhafızlar benim küçük kısrağımı çoktan geçmişti, kral hakkında endişelendikleri için ortadan kaybolduğumu fark etmeleri zaman alırdı. At sırtındaydım. Yakalanana kadar ne kadar uzaklaşabilirdim?

Talin, soruma cevap verir gibi gri atıyla arkamdan hızla yaklaştı. Kaçmaya çalışırsam üç metre bile gidemeyeceğimi fark etmiştim. Ona baktım, bu kadar hızlı gelebildiğine göre çok uzakta olmamalıydı. Bu da benden *bilerek* kaçtığını gösteriyordu. Neden kaçtığını sormak istiyordum ama babası ölüm döşeğindeyken nasıl sorabilirdim?

Tanrılar bizimle oyun oynuyordu sanki, Laef ve Ilara gibi bizi birleştirip bir ayırıyorlardı. Kaderlerine karşı savaşmışlar, sonunda birbirlerinden olmuşlardı. Belki de teslim olmak daha iyiydi.

Dağ eteğine arabadan iki kat hızlı ulaşmıştık. Dağa her tırmanışım öncekinden daha kolay geliyordu. Fakat bu sefer ata binmekten fazlasıyla yorgundum. Yolun üçte ikisini çıktıktan sonra durup nefeslenmezsem, zirveye asla ulaşamayacağımı anladım. Oturmak üzereydim ki güçlü bir kolun belimi sardığını hissettim.

"Tuttum," dedi Talin beni ayağa kaldırarak. Elimi tutup beni merdivenlerden yukarı çekerken yüzüme bakmadı. Elimi tutuyor olması nefes almamı kolaylaştırmıyor, aksine zorluyordu.

Girişe açılan platforma geldiğimizde kendimi toparlamak için bir süre beklemek istedim. Akşam yemeğinden önce odama gidip üstümü değiştirmeyi planlamıştım. Dağa tırmanmak beni ter içinde bırakmıştı. At sırtındayken de saçlarımın bir kısmı açılmıştı. Diğer lordlar ve leydiler görüntüme ne derdi, bilemiyordum. Ama müstakbel eşimi ve ölüm döşeğindeki babamı ziyaret etmeden önce elbiselere takıldığımı görürlerse, ceraftaki söylentiler daha fazla alevlenirdi.

Pantolonumdaki tozu temizlemeye bile fırsat bulamamıştım ki, Talin elimden tutup muhafızların yanından geçerek taht odasına girdi. Lord ve leydiler gruplar halinde duruyordu. Mırıltıları, arada sırada gözlerine mendil bastıran bir yaşlının ağlamasıyla vurgulanıyordu. Saraydakilere de haber verilmişse durum korktuğumdan beter demekti. Düşüncelerim tıpkı bir balık gibi ileri geri gidiyordu. Fakat bunun yerine, Talin'in elinin sıcaklığına ve ilk defa başka biri tarafından yönlendirilmenin ne kadar rahat bir his olduğuna odaklandım.

Ebb bir köşeden belirip hızla yanıma geldi. "Geldiniz demek leydim. Endişelenmeye başlamıştım. Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Ben iyiyim. Kral nasıl?" diyerek sesimi alçalttım. "Gerçekten ölüyor mu?"

"Öyle diyorlar. Prens Ceren birkaç saat önce sizi aramaya geldi. Galiba o kadar gergindi ki dışarıda olduğunuzu unuttu."

Ceren'in birçok ruh halini görmüştüm. Ama onu düşündüğümde gergin kelimesi hiç aklıma gelmemişti. Koridora girip kralın odasına doğru yürümeye başladık, yol boyunca endişeli soyluların önünden geçtik. Kralın odasına geldiğimizde muhafız hiçbir şey söylemeden kapıyı açtı. Kraliyet doktoru, yatakta yatan kralın başına eğilmişti. Ceren oda boyunca volta atıyor, başparmağıyla çenesini sıvazlıyordu.

Odaya girdiğimiz anda Talin elimi bıraktı. Böylece Yeni Kale'nin ne kadar soğuk olduğunu bir kez daha hatırladım. Ellerimi önümde kavuşturarak dikkatle ilerledim.

"Majesteleri," dedim. İnsanları rahatsız etmekten korktuğum için sessizce konuşmuştum. "Geciktiğimiz için özür dilerim. Haberleri yeni aldık."

Ceren sesimi duyunca kafasını kaldırdı. "Geldin demek," dedi ve bana yaklaşıp sarıldı. Hemen kasıldım. Aileme yaptıklarını söylediğinden beri pek konuşmamıştık, şimdi de bende teselli mi arıyordu?

"Babam nasıl?" diye sordu Talin.

Ceren beni bırakıp bizi kralın yatağına götürdü. "Korkarım ki iyi değil. Bu sabah iyiydi fakat sonra bir çeşit atak yaşadı. Doktor birkaç kez kanını alsa da hiçbir şey iyi gelmiyor," dedi.

Kralın yatağı başındaki kan dolu kâseye bakıp ürperdim. Varenia'da insanların kanını almıyorduk. Kanın hayat enerjimiz, bize güç veren kaynak olduğuna inanıyorduk. Bu yüzden bir insanın kanını bilerek çekmek mantıklı değildi. Zaten zayıf düşmüş bir adamdan kan almak nasıl iyi gelebilirdi, anlamıyordum. Gerçi ıllı bir doktoru sorgulamak bana düşer miydi?

"Akşamı atlatabileceğini düşünmüyorlar," diye devam etti Ceren. "Ona birkaç pembe inci verdim ama yutamadı, toz haline getirdiklerimi bile yutamadı. O kadar zayıf durumda."

Talin'e baktım, üzgün olmasına rağmen kalender görünüyordu. Ceren ise neredeyse ellerini ovuşturacaktı. "Yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordum Ceren'e. Aslında kardeşine hitap ediyordum.

Ceren elimi tutup üzerine öpücük kondurdu. "Korkarım ki bir şey yok."

"Ona şarkı söyler misin?" diye sordu Talin aniden.

Elimi Ceren'in elinden aldım. "Ben mi? Krala şarkı mı söyleyeyim?"

Talin kafasını salladı. "Annemin şarkılarına bayılıyordu. En zor günlerinden sonra bile rahatlıyordu. Bence iyi gelir."

"Ben... olur tabii," dedim ve kralın başucuna gidip küçük bir tabureye oturdum. Kral kafasını bana doğru döndürecek durumda bile değildi, yine de varlığını hissettiğini biliyordum.

O kadar zayıf ve narindi ki elini tuttuğumda bir çocuğun elini tutuyor gibi hissettim.

"Ne söyleyeyim?" diye sordum Talin'e.

"Ninniye, aslanbalığı ninnisini," dedi Ceren. Yaklaşıp arkamda durmuştu. "İyi biliyorsundur." Daha önce dalga çocuklarından ve ninnilerimizden bahsettiğinde sesinde alay vardı. Bu sefer sesinde duyduğum şey çok başkaydı. Gerçi bu da diğeri kadar rahatsız ediciydi.

Hafifçe boğazımı temizledim. Sesim Varenia'daki en güzel ses değildi ama idare ederdi.

Aslanbalığından sakın, tatlım,

Taştan balıktan sakın.

Kulağına fısıldanan tatlı yalanlardan sakın,

Ve ilik kadar boş kalpten.

Köpekbalığı ile vatozdan sakın, tatlım,

Mavi denizanasından sakın,

Mızraklardan keskin dillerden sakın,

Ve yalancı aşk dolu kalpten.

Mavi balinanın sesiyle uyu,

Kendini Thalos'un kollarına bırak,

Ama uzun süre nefessiz kalma,

Kendini sahte tılsımlara karşı hazırla.

Sevgi büyüktür okyanustan,

Zaman uzundur bildiğinden,

Ama kaderin başladı mı harekete,

Bilemezsin sonu varacak nereye.

Şarkıyı bir yetişkin olarak söylediğimde, ne kadar sapkınca olduğunu fark ettim. Ölüm döşeğindeki bir adama ~~söyleneceli~~ bir şarkı değildi. Fakat kralın gözleri kapandı, dudaklarında ufak bir gülümseme belirdiğinde biraz rahatlayabilmesi için dua ettim.

Ceren elini omzuma koydu. “Çok güzeldi, teşekkür ederim,” dedi.

Kafamı kaldırıp ona baktığımda fildişi yanaklarından göz yaşları döküldüğünü gördüm. Yüzü ise ifadesizdi. Ne zaman duygusu ya da empati becerisi olmadığına ikna olsam, beni şaşırtıyordu. Genç bir adamın babası için ağlayıp üvey annesini öldürmesi nasıl mümkün olabilirdi?

“Rica ederim,” dedim. “Yapabileceğim başka bir şey var mı?”

Ceren kafasını iki yana salladı. “Gidip üstünü değiştir. Salonunda hızlı bir yemek yeriz, ben akşam buraya döneceğim.”

“Kral ile kalmayayım mı? Kalabilirim.”

“Hayır. Dinlenmen lazım. Gelecek günlerde neler olacağını kim bilir?”

“Peki, majesteleri,” dedim ve gitmek için arkamı döndüm. Talin kapının yanında duruyor, beni izliyordu. Yanından geçtiğim sırada gözlerimiz bir anlığına kesişti. Gözlerinde minnetin yanında bir şey daha gördüm. Şarkının son kıtasını söylememiştim. Fark etmiş miydi? Bunu ona sormak istesem de kafamı sallayıp çıkmakla yetindim.

Kralın odasından çıktığım sırada Ebb beni gördü ve koridorda önümden yürüyerek beni odama götürdü. Yatağın üstünde bir elbise hazırdı bile. Duruma uygun sade, dekoltesiz bir elbi-seydi. Yakasının ve eteğinin etrafındaki gümüş işlemler, elbi-seyi basit olmaktan kurtarıyordu. Fazla neşeli bir şey giymek istemiyordum ama fazla yaşlı bir şey giymek de kralın iyileşme ihtimali olmadığını itiraf etmek gibi olurdu.

Ebb örgülerimi açtı, hızla saçlarımı fırçaladı ve kafamın arkasında topuz halinde topladı.

“Şimdilik bununla idare etmeniz gerek,” dedi. “Prens morali bozuk olduğu için fark edeceğini sanmıyorum ama banyo yapmanız çok iyi olurdu.”

Onu hiç bu kadar gergin görmemiştim. “Her şey yolunda mı Ebb?”

“Özür dilerim, leydim. Kral yüzünden herkesin kafası karışık.”

Tuvalet masasının üstünde duran fırçayı birkaç kez düzeltti, ben de titreyen koluna dokunarak onu rahatlatmaya çalıştım. “Endişelenme. Her şey yoluna girecek,” dedim.

“Şey, kral ölürse...”

“Ceren yirmi birinci doğum gününde kral olacak. Aylardır kralın yerine ülkeyi o yönetiyor zaten.”

Kafasını hayır anlamında salladı. “Onunla bitmiyor.”

“Ne var? Yapma, bana güvenebilirsin.”

Gök mavisi gözleri gönülsüzce benimkilere ilişti, dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. “Ama... prensle evlenmeniz gerekecek. Bu hafta içinde,” diyerek hıçkırıklara boğuldu. Yaşadığı duygu patlaması beni o kadar şaşırtmıştı ki söylediklerini sindirme fırsatım olmadı.

Onu kollarıma alıp ağlamasına izin verdim, bu konuşma tamamen kafamı karıştırmıştı. Prens Ceren ile evlenmem onu neden bu kadar endişelendiriyordu? En başından beri olacak şey buydu, değil mi?

Bir saniye sonra kendini toparlayıp mendillerimden birini aldı. “Kullanabilir miyim?”

Kafamı sallayınca gözlerini kuruladı.

“Çok özür dilerim, leydim. Bana ne oldu bilmiyorum.”

“Ebb, benim için endişelenmene gerek yok. Ceren ile evlenmem gerektiğini en başından beri biliyordum,” dedim. Tabii ki bu hafta içinde olacağını hiç tahmin etmemiştim. Durumun

gerçekliğini o kadar ani fark etmiştim ki şimdi de benim oturmaya ihtiyacım vardı.

“Peki onunla evlenmekten korkmuyor musunuz?” diye sordu.

“İlk seçimim olurdu diyemeyeceğim ama hayır, ondan korkmuyorum,” diye yalan söyledim. “Soylular neden bu kadar huzursuz?”

“Tahta olacaklardan korkuyorlar.”

“Ama Ceren aylardır babası yerine hüküm sürüyor. Neden olduğu gibi devam edemiyor ki?”

“O kadar basit değil. Kral Xyrus, tahtını devretmeden ölürse. Prens Talin’in taht için kardeşine meydan okuma hakkı olacak.”

Ceren bu yüzden mi o kadar endişeliydi? Tahtı Talin’e kaptırmaktan korktuğu için mi? Yaptığı veya söylediği hiçbir şeyin doğruluğuna inanmayacağımı biliyordum. Öyleyse neden beni kandırmasına izin veriyordum? “Peki tahtı kimin alacağı nasıl belirlenecek?”

“Düello yapacaklar. Ölümüne. Tabii eğer birisi teslim olmayı kabul etmezse.”

Talin, Ceren’den güçlüydü. Düello olursa muhtemelen o kazanırdı. Ceren bu gerçeğin farkında olmalıydı. “Talin tahta geçse insanlar mutsuz mu olur?”

“Hayır, leydim. Ama kadın kralın Ilara tahtına göz diktiğine dair söylentiler var. İnsanlar taht kavgasının ülkeyi saldırıya karşı savunmasız bırakacağından korkuyor.”

Bunca bilgi başımı döndürmeye başlamıştı. Savaşlar, vârisler, tahtlar ve taşlar. Buraya gelmeden önce bunların hiçbirini bilmiyordum. Kralın yaptıklarını izleyip Sami’ye haber vererek Varenia’yı kurtarabileceğimi düşünmüştüm. Fakat halkımız Ceren dışında kimsenin aklında bile değildi. Ceren ise yalnızca incilerle ilgileniyordu. Kral ölüyordu, kraliyet hem iç hem de dış tehlikelere karşı savaş veriyordu. Ve halkımın kaderinin Ilara gibi pamuk ipliğine bağlı olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

26

Talin daha güçlü olabilirdi ancak Ceren kurnazdı. Akşam yemeğinde ikisinin arasında otururken beni rahatsız eden düşünce de buydu. Birbirleriyle pek konuşmuyorlardı, taht için karşılaşmaları gerekirse olacaklar hakkında düşüncelere daldıkları belliydi. Artık, farkında olmadan yapmaya çalıştığım yapbozun tüm parçaları elimdeymiş gibi hissediyordum. Ceren'in amacı, halkımı cezalandırmak, kraliçeyi öldürmek, nefret ettiği bir kadınla evlenmeye razı olmaktı. Bu apaçık ortadaydı.

Hizmetçiler tatlı servisinden önce tabaklarımızı temizliyordu. Anlaşılan, "hızlı yemek" bile beş çeşit yemek içeriyordu. Ceren saçını omzunun üstüne atıp bana döndü. "Bunca karmaşa içinde unutmuş olabilirsin, leydim ama iskele pazarına beş gün kaldı."

Kafa karışıklığıyla somurttum. "Kral hasta. Böyle bir dönemde onu yalnız bırakmanı bekleyemem."

"Hayır, maalesef bırakamam. Şu anda olmaz. Bu yüzden kardeşimle gideceksin."

Talin'in kafası aniden dikleşti. "Ne?"

"Arabayla beş günlük bir mesafede. Gelinimin o kadar uzun

süre gitmesini istemiyorum. Eğer atla giderseniz iki buçuk günde varırsınız. Gidip gelmeniz bir haftadan kısa sürer.”

Talin’in çatalı tabağına çarptı. “Şu an gidemem. Ceren Doktoru duydun. Babam her an ölebilir. Yeni Kale’de kalmam gerek.”

“Yanılmıyorsam Lord Clifton ile bir toplantının daha var. Kadın kral güç kazanıyor, tahta destek verdiğini resmen açıklaması gerekiyor. Ayrıca ihtiyacımız olursa paralı askerlerini göndereceğine dair garanti vermesi lazım. Pazara giderken onlarla buluşabilirsin. Zadie’ye gidebileceğini söyledim ve sözümde dönmek niyetinde değilim.”

Talin’e baktım, masanın üstünden kardeşinin gırtlığına sarılacak gibi duruyordu. Ceren’in amacını anlamıştı. Kral ölür döşegindeyken onu uzağa gönderiyordu, böylece kral ölür Ceren tahta rahatça geçebilecekti.

“Gitmeye gerek yok,” dedim zayıf bir şekilde. Gerçi Ceren’in yüzüne bir kez bakınca, konunun benimle ve pazara gitmek istememle hiçbir ilgisi olmadığını görebiliyordum.

“Gitmeyeceğim,” dedi Talin sonunda.

“Babam hüküm sürecektir durumda değilken ben kral namıyım,” dedi Ceren soğuk bir şekilde. “Yani benim sözüm kâattır. Ya gidersin ya da seni ihanetten zindana attırırım.”

Gözlerim kardeşler arasında gidip geliyordu. Güneş ve ay kadar, dalga ve dağ kadar farklılardı. Talin’in öfkesi oldukça açıktı. Ceren ise her zaman olduğu gibi duygusuzca oturuyor meyvelerini nazikçe kesiyordu. Talin yumruğunu masaya indirip yemek salonundan çıktığında hiç şaşırmadı bile.

“İşte,” dedi Ceren bana dönüp. “Sana gideceğine söz vermiştim, gideceksin de.”

“Teşekkür ederim,” dedim odadan çıkan Talin’in arkasından bakarak. Sonunda Sami’yi uyarma fırsatım olacaktı, evet. Ama pazara giderek Talin’in tahta geçmesine engel olabilirdim. T-

En Ceren'ı durdurabilecek tek kişi olabilirdi. Yapabileceğim tek şey, kralın bir hafta daha yaşaması için dua etmektir.

Seyahat grubumuz Talin, Grig, Ebb, Ceren'in muhafızlarından iki kişi ve benden oluşuyordu. Komutan Osius, kraliyet muhafızları ve gerekirse tüm ordunun komutanı olarak Yeni Kale'de kalmıştı. Ceren'in kardeşini uzağa göndererek İlara'nın güvenliğini tehlikeye atmasına şaşırılmışım. Gerçi Talin'in, kadın kraldan daha büyük bir tehlike olduğunu düşündüğü belliydi.

Arabaya binmediğimiz için yanımıza az eşya almak zorunda kalmıştık. Grig, elbiselerle dolu küçük bohçamı kısırağımın üzerine bağladı, diğer adamlar ise çantalarını yiyecek ve suyla doldurdu. Yol üstündeki hanlarda kalacaktık. Cuma günü pazarda birkaç saat geçirebilecektim.

Grig beni kısırağımın üstüne çıkardıktan sonra Ebb'in eyere oturmasına yardım etti. Ebb, pantolon giymeyi gönülsüzce kabul etmiş ve çocukluğunda at sürmeyi öğrendiğini söylemişti. Seyahat konusunda heyecanlı değildi. Kimse değildi.

"Bu öğleden sonra Lord Clifton ile buluşacağız," dedi Talin yola çıktığımız sırada. Bir muhafız önümüzde gidiyordu, diğeri arkadaydı. Talin ile ben yan yana ilerliyorduk, Grig ile Ebb ise arkamızdaydı. Tam olarak yalnız değildik. Ama Yeni Kale'ye bezeyanlı dönüşümüzden beri ilk defa yakınlaşma fırsatımız olmuştu.

"Çok uzun sürmez," diye ekledi. "Ama kaybettiğimiz zamanı telafi etmek için bu akşam geç saate kadar devam etmemiz gerekecek. Umarım hazırlıklısınız. Yolda beş gün geçirmek deneyimli biniciler için bile zor ve kalacağımız hanlar çok küçük yerler."

"Kiminle konuştuğunu unutuyorsun," dedim sesimi neşeli

tutmaya çalışarak. "On yedi yıl boyunca Yeni Kale'deki yatak odamdan çok daha küçük bir evde yaşadım."

Gözleri benimkilerle buluştu. "Unutmadım," dedi.

Günün büyük çoğunluğunu, rahatsız edici bir sessizlik içinde geçirmemize rağmen birkaç dakikada bir ona bakmadan edemiyordum. Onun da bana bakmasını diliyordum. Yolun daraldığı noktalarda atlarımız birbirine o kadar yaklaşıyordu ki, bacaklarımız değiyordu. Talin ise özür dilemekten başka bir şey yapmıyordu. *Bana bak!* diye çığlık atmak istiyordum. Arada sırada bakıyordu ama hiç gülümsemedi. Ve nadiren konuşuyordu. Konuştuğu zaman da sadece dinlenmek isteyip istemediğimi soruyordu.

Öğle yemeği yemek için kısa bir mola verdikten sonra akşamüstüne kadar durmadık. Ilara Nehri'ni geçmiş, Lord Clifton'ın toprağı olan Pirot'a girmiştik.

"Neden Lord Clifton ile buluşuyorsunuz?" diye sordum sonunda merakıma yenik düşerek. "Babandan toprak çalmaya çalışıyor diye biliyordum."

Talin bana baktı. "Öyle zaten. Pirot hâlâ Ilara'nın parçası, en azından şimdilik. Fakat babam hasta, kardeşim de başka şeylerle ilgileniyor."

"Güneydeki kadın kral mı?"

"Onu duydun mu?" diye sordu. Gözlerime tüm gün boyunca hiç bakmadığı kadar uzun bakmıştı.

"Biraz. Leydi Hyacinth beni sık sık çaya çağırıyor."

Huysuzca gülümsedi. "Ne şanslısın. Soruna cevap vermek gerekirse, evet. Ceren kadın kral konusunda endişeleniyor. Gerçi pek gerektiği kadar değil. Son zamanlarda deneylerinden başka bir şeye zaman ayırmıyor," diyerek atını benimkinin yanına çekti. "Lord Clifton fırsatçı bir adam ama askeri deneyimi yok. Adamları sadece para ve toprak isteyen paralı askerler.

Kadın kral daha organize. Clifton'ın ondan korktuğunu düşünüyorum."

Kaşlarımı kaldırdım. "Peki sen korkuyor musun?"

"Kadın kraldan mı? Hayır," diyerek kafasını salladı, ardından önüne işaret etti. "Geldik."

Talin, Ceren'in muhafızlarından birine kampın dışında Ebb ve benimle beklemelelerini söyledi. Sınırdaki paralı askerlerle yaşadığım rahatsız deneyimi hatırlayınca bu çok hoşuma gitti. Ebb'le birlikte bir elma ağacının gölgesinde oturduk. Taze meyve yiyip bacaklarımızı açma fırsatının tadını çıkarıyordum.

"Prens Talin ile konuştuğunuzu gördüm," dedi Ebb, elmadan kalanı tembelce yere atarak.

"Evet?" diye sordum. Artık numara yapmıyordum. Ebb, sırlarımın çoğunu biliyordu.

"Tekrar konuştuğunuzu gördüğüme sevindim, o kadar."

"Mmm-hmmm."

Talin çadırdan çıktığında Ebb ayağa fırlayarak beni de kaldırdı. "Özür dilerim," dedi Talin atına binerken. "Beklediğimden uzun sürdü."

"Nasıldı?" diye sordum, Grig beni kısırağıma bindirirken.

"Savaş çıkarsa Clifton askerlerini bize yardıma gönderecek," dedi Talin sessizce. "Tabii ki askerleri karşılığında sınırdan bir parça toprak vermemizi istedi ama Ilara saldırıya uğrarsa toprak zaten işimize yaramayacak. Ayrıca sınırdan daha çok mülteci almamız gerek." Yüzü ciddi olsa da ses tonundan memnun olduğunu anlamıştım.

"İyi geçtiğine sevindim," dedim. "Ceren'in seni yanımda göndermesine üzüldüm. Şu anda babanla birlikte olmayı tercih edeceğinin farkındayım."

"Senin suçun değil. Ceren'in başka bir çatışmayı bastırmak yerine beni buraya göndermesine sevinmem lazım," dedi. İfa-

desi üzüntülü bir hal almıştı. “Korkarım ki babama pek yardım edemiyorum. Kaderi tanrıların elinde.”

O akşam hana vardığımızda Talin’e itiraf etmek istemediğim kadar yorulmuştum. Talin yalan söylememişti, odalar çok küçüktü. İki dar yatak vardı. Yüz yıkamak için koydukları sürahinin porseleni çatlamıştı, yanında bir de leğen vardı. Ebb ile aynı odada kaldım. O gece Talin’i pek görmedim.

Han çok dolu değildi ama insanlar yemek odasına sürekli girip çıkıyordu. Kendimi diğer müşterileri izlerken buldum. Üstlerinde sade tunikler ve etekler vardı, hiçbiri yas elbisesi giymiyordu. Pirot’da yaşamanın avantajlarından biri olduğunu düşündüm. Güneş altında çalışmaktan hepsi bronzlaşmıştı, ağır işten ve gülümsemekten yüzleri kınışmıştı. Bu handaki tek bir insanda bile, tüm Yeni Kale’den daha fazla mutluluk vardı.

Ceren’in görmemi istemediği şey bu muydu? Yeni Kale’nin dışındaki hayatın çok daha iyi olduğu mu?

O gece Ilara’ya geldiğimden beri uyumadığım kadar iyi uyudum. Pencereden bakınca ayı ve yıldızları görebiliyordum. Lambamız yosun yerine ateşle yanıyordu. Ayrıca iki günün sonunda Sami’yi görecektim. Talin’le muhafızları nasıl atlatacaktım bilmiyordum, artık vazgeçmek için çok geçti.

Ertesi sabah erkenden yola çıktık, Talin bir kez daha yanımda ilerliyordu. Sonunda konuştuğunda saat neredeyse öğlen olmuştu.

“Doğal bir yeteneğin var.”

Ona baktım. “Ne?”

“At binme konusunda. Okyanusta yaşamanın seni at biniciliğine hazırlayacağı kimin aklına gelirdi?”

Beklenmedik bu iltifat karşısında kızardım. “Aile tekneimizin ucunda dengede kalmaya çalışarak saatler geçirdim. Annemin hiç hoşuna gitmezdi. Ayrıca kuzenlerimiz, Galethliler, at sırtındaki becerileriyle ünlüdür.”

“İskelede onları görmüştüm. Atları her dediklerini yapıyor, inanılmaz bir şey. Onları bağlamıyorlar bile. Galeth atlarını çalmaya çalışan insanlar bacak arasına çifte yiyor. Onlara sadece sahiplerinin binebildiği söyleniyor. Savaşta sahiplerini ölümüne koruyorlarmış.”

“Galethliler kendilerini atların sahibi olarak değil, partneri olarak görüyorlar,” diye karşılık verdim.

“Sen bunları nereden biliyorsun? Varenialıların Galeth ile bağlantısı yok diye biliyordum.”

“Yok. Ama İlaralı tüccarlardan haber alıyoruz,” dedim. Söylediğim şey yalandı... beyaz bir yalan. Galeth hakkında bildiğim her şeyi Sami’den öğrenmiştim. “Annen ata binmeyi öğrendi mi?”

“Hayır, maalesef öğrenmedi. Atlardan hep korkardı. Büyük hayvanların yeri okyanustur, kara değil derdi.”

Güldüm. “Peki eğlenmek için ne yapıyordu? Örgü konusunda benden farklı düşündüğünü sanmıyorum.”

“Hayır, o da sevmezdi. Yürümeyi severdi. İzin verildiğinde kilometrelerce yürürdü. Babam çok kusurlu bir adamdı, yine de annemi seviyordu. Ve ona oldukça geniş bir özgürlük sunmuştu.”

“O zaman annen benden şanslıymış.”

Arkasını dönüp Grig ve Ebb’e baktı. İyi vakit geçiriyor gibi görünüyorlardı. “Biraz tırıs gidelim mi?” diye seslendi. “Kaybettiğimiz zamanı telafi etmeye çalışmamız lazım. Galiba yağmur yağacak.”

İkisi de kafasını sallayınca Talin atını hızlandırdı ve küçük, kahverengi kısırağın onu takip etti. Artık tırıs giden at sırtında biraz daha rahat olmama rağmen hâlâ en sevmediğim hız buydu.

“İyi misin?” diye sordu Talin, rahatsızlığımı hissederek.

“Bir şeyler ters gibi,” dedim kısırağın omzundan ayaklarına bakarak. “Topal olabilir mi?”

“Canı acıyor gibi görünüyor. Nalları yeni takıldı, bu kadar uzun mesafelere alışık değil.”

Omzuna dokunup mırıldanarak özür diledim. “Ne yapabilirim?”

“Dinlenmesi gerekiyor ama hâlâ yolumuz var. Xander’ın sırtına geçebilirsin, üstünden yük almış oluruz.”

“Kardeşinin hoşuna gitmez,” dedim. Ondan uzaktayken bile Ceren’in düşüncelerime gölge düşürmesinden nefret etmişim.

Talin sırttı, aklıma tanıştığımız ilk gece geldi. “Bilmediğim şey canını yakmaz.”

En son yapmamam gereken bir şey yaptığımda, Talin’le dans ettiğimde, Ceren’ı öfkelen-dirmiştim. Ama Talin haklıydı. Ceren burada değildi. Talin’e yakın olma düşüncesi de karşı konulmayacak kadar çekiciydi.

Muhafızlara baktım. “Onlara ne diyeceğiz?”

“Gerçeği,” dedikten sonra Grig’e yaklaşmasını işaret etti. “Kısrak acı çekiyor. Zadie, günün geri kalanı boyunca benimle ata binecek,” dedi.

“Emredersiniz, başkomutan.” Grig, kısraktan inmeme yardımcı olmak için atın dizginlerini Talin’in eyerine bağladı. Talin ata binmeme yardım etmek için eğildiğinde gerginliğini bastırıp elini tuttum.

“Bu sefer önde oturmak ister misin?” diye sordu.

Kısrakımın sırtında kendime güveniyordum fakat Xander devasa bir hayvandı ve yapısı tamamen farklıydı. Buna rağmen Talin bana o kadar özgüvenle bakıyordu ki kafamı sallayıp beni yukarı çekmesine izin verdim.

Öntüne oturduğumda gövdelerimiz baştan aşağı birbirine değdi. Deri zırhına rağmen bedeninin sıcaklığını hissediyordum. Dizginleri elime aldığım sırada kollarını belime sardı. Kollarının arasında hissettiğim kadar küçük müyüm diye merak ettim.

“Nereye gidiyorsunuz, majesteleri?” diye seslendi muhafızlardan biri. “Prens Ceren, Leydi Zadie’nin üstünden gözümüzü ayırmamızı emretti.”

“İyi ki Zadie değilsin,” diye mırıldandı Talin kulağıma. Kim olduğumu bildiğini doğrulayınca bedenim önce ısındı, sonra soğudu. Ne zamandır biliyordu? Nor olduğum için mutlu muydu yoksa beni cezalandıracak mıydı?

“Sizi ilerde bekleyeceğiz,” diye bağırdı muhafızlara. Sonra elimi şaklatıp topuklarıyla atın karnına vurdu ve hızla hareket ettiler. Hazır olduğumu düşündüğüm halde geriye doğru savruldım. Talin’in güçlü gövdesi beni destekliyordu. İlk şoku atlattıktan sonra sırtımı düzelterip görevime odaklanmayı başardım.

Tekneye dönmüş, dalgaların üzerinde süzülüyormuş gibi hissediyordum. Altımdaki ata, yüzüme çarpan rüzgâra, daha hızlı gitmeye çalışan atın dizginlerini çekişine ve Talin’in vücudunun katılığına o kadar odaklanmışım ki korkumu unutmuşum.

“Harika,” dedi Talin arkamdan. “Hazırsan dizginleri bırakabilirsin.”

Kafamı salladım. Parmaklarımin arasındaki dizginleri biraz daha gevşettiğimde at tekrar ileri atıldı. Hâlâ yolda olmamıza rağmen ilerideki yeşil tepelerin ve etrafımıza dağılan masmavi gökyüzünün görüntüsü, bana atın da hissettiğini düşündüğüm özgürlük hissini tattırıyordu. Dizginleri biraz daha gevşettim, ata verebileceğim kadar kontrol verip koşmasına izin verdim. Aslında ikimiz de gerçekten özgür değildik. Ama bir anlığına, yağın karanlık gölgesinden sonsuza dek uzaklaştığımıza inanacak gibi oldum.

Zadie’nin beni kıyının hemen açığında beklediğini, ona doğru yüzdüğümü hayal ettim. Birbirimizin yokluğunda olanlar hakkında konuşmamıza gerek yoktu çünkü önemli olan tek zaman, birlikte olduğumuz zamandı. Aradaki zaman, güneşin

ışığı yanaklarımızı aydınlatırken unutulana kötü bir rüya gibi, hiç yaşanmamış gibi olurdu.

Hayatımın geri kalanını Zadie'den ayrı geçiremeyeceğimi o an anlamıştım. Varenia, okyanus, hatta ailem. Bunlar olmadan yaşayabilirdim. Ama kardeşime güneş ışığı kadar, hava kadar ihtiyacım vardı. Bir gün ona geri dönecektim.

Talin dizginleri tutup atı yavaşlattığında yanaklarımdan yaşlar dökölüyordu. Eldivenini cildimde hissedene kadar ağladığının farkına bile varmamıştım. Gözlerimi kapattım, yaşlarımdan geri kalanını da döktüm ve bitkin bir şekilde ona yaslandım.

“Yağmur yağacak,” dedi. “Ağaçların içinde bekleyelim.”

Attan inip hayvanı yolun biraz uzağındaki küçük bir koruluğa götürdü. Yaprakların altına girdiğimiz sırada bana gülümsedi. “Uzun bir yol olacak,” dedi bana yardım etmek için elini uzatarak. Kendimi kollarına bıraktım, onun için tüy kadar hafifmişim gibi beni bir saniye havada tuttuktan sonra nazikçe topuklarımı üstüne bıraktı. Yapraklar o kadar yoğundu ki sadece birkaç damla yağmur akıyordu. Gönül rahatlığıyla iç geçirdikten sonra çimenlere uzandım.

“Çok iyiydin,” dedi Talin, ağacın gövdesine yaslanmıştı. “Xander senden önce yorulacak diye korktum.”

“Ata binmeyi seviyorum. Tuhaf bir şekilde okyanustaymışım gibi hissediyorum.”

“Anlayabiliyorum. Varenia'ya geldiğimde ilk defa tekneye binmişim. Hoş bir deneyimdi.”

“Bazen de hiç hoş olmuyor. Bir keresinde Zadie ve ben-” Kendimi çok geç durdurmuştum. Önemi olmadığını, Talin'in gerçeğı zaten bildiğini kendime daha önce söylemiştim. Ama Zadie hakkındaki anılarımı kimseye yüksek sesle anlatamayacağıma dair ağır bir hatırlatma olmuştu. “Susadım,” dedikten sonra titrek bacaklarımla ayağına kalktım.

“Eyerimde su var.”

Eyerdeki kayışlarla uğraştım. Sonunda Talin'le baş başa kalabilmişim ve ona en başından beri yalan söylediğimi itiraf etmem gerekecekti. Mataradan büyük bir yudum alıp eyerdeki çantaya geri koyuyordum ki arkamda bir dalın çıtırtısını duydum.

Arkamı döndüğümde Talin'in beni izlediğini gördüm.

"Ne oldu?" diye sordum nefes nefese.

"Yalnız kaldığımıza göre, konuşmanın zamanı geldi."

27

Ağaçların altına döndüm, ellerim titremesin diye önümde birleştirmiştim. “Ne zamandır biliyorsun?”

“Eski Kale’de ilk görüştüğümüz andan beri şüpheliydim. Dans ettiğimiz gece emin oldum.”

“Nasıl?”

Yanıma gelip ağaca yaslandı. “Ceren’in nahoş olduğunu söyledin. Varenia’ya geldiğim gece Zadi ve seni çok kısa görmüş olsam da, Zadi’nin öyle bir şey söyleyeceğini sanmıyordum.”

Talin’in sesindeki neşeyi duyabiliyordum. Tatlı kardeşimi taklit edebileceğimi düşündüğüm için kendimi aptal gibi hissetmiştim. “Hayır, muhtemelen söylemezdi.”

“O anlamda demedim. O gece seninle dans ederek Ceren’la başını belaya ben soktum. Yapmamam gerekirdi ama Zadi yerine neden sen geldin anlayamamıştım. Ayrıca dürüst olmak gerekirse, bencillik ettim. Seni bir daha görmeyeceğimi sanıyordum ama karşıma çıkınca karşı koyamadım.”

Yüzüm kızardı çünkü nasıl hissettiğini çok iyi biliyordum. Ben de tehlikenin farkında olmama rağmen ona karşı koyamamıştım. Şu anda bile, Ceren’in muhafızlarının her an gelebile-

ceğini bildiğim halde bana dokunmasını istiyordum. Yutkundum, sözüne devam etmesini bekledim.

“Ceren’ı kurtardığın gün gerçeği kesin olarak öğrenmiş oldum.”

“Yaramı gördüğünde mi?”

Kafasını salladı, gözleri benimkilerle buluştu. “Senin için endişelendim. Ceren’in yarayı görüp gerçeği anlayacağından ya da kandırıldığı için kızacağından korktum. Ne kadar tehlikeli bir pozisyonda olduğunun farkında mısın?”

“Tabii ki farkındayım!” diye bağırdım. “Nasıl farkında olmam?”

“O zaman neden buraya geldin, Nor? Vali Kristos seni beni izlemen için mi yolladı?”

“Ne?” dedim. Bu soru o kadar beklenmedik bir soruydu ki, ne düşüneceğimi bilemedim.

“Cevap ver, Nor. Artık yalan söyleme.”

Numara yapmaktan yorulmuştum, zaten ne anlamı vardı ki? Talin’in casus olduğumu düşünmesindense, gerçeği söylemek daha iyiydi. En azından onun tahmin ettiği türden bir casus değildim. “Kardeşim yüzünden geldim.”

Kaşları samimi bir endişeyle çatıldı. “Bir şey mi oldu?”

“Âşık oldu. Sami’ye.”

“Nişanlına mı? O akşam Kristos’la konuşmak istemenin nedeni bu muydu?”

Kafamı onaylarcasına salladım.

“Ve onun yerine gelmeye gönüllü mü oldun?”

“Biraz daha karışık.”

Yağmur yavaşlayıp çiselemeye dönmüştü. Birkaç damla yaprakların arasından akıp Talin’in kumral saçlarına dökülmüş, altın renkli tellerini ıslıl ıslıl yapmıştı. Yağmur damlaları saçında kusursuz kristaller gibi duruyordu. Bana doğru yaklaşıncaya bir anlığına parlayıp yok oldular ve geride koyu noktalar bıraktılar.

“Bir gün Ilara’ya gelmenin hayalini kurmadığımı söylesem yalan olur,” diye itiraf ettim. “Varenia çok küçük ve basit bir yerdi. Dünyayı görmek, ata binmek ve...”

“Ve ne?”

Kafamı çevirdim, çocuksuluğumdan utanmıştım. “Gül koklamak istiyordum. Hâlâ bir tane bile görmedim.”

Bana nazikçe gülümsedi, hemen ardından yüzünde tekrar kafa karışıklığı belirdi. “Sen gitmek istediysen ve Zadie istemediyse, büyükler neden seni seçmedi?”

“Öyle olmuyor işte. Ayrıca...” Yanağımdaki yarayı işaret ettim. Gerekli tüm açıklamayı yaptığına emindim.

“Hâlâ anlamadım. Kardeşin gelmek istemedi, senden gelmeni mi istedi?”

Kafamı iki yana salladım. “Benden gelmemi istemedi, Talin. Beni ona yardım etmeye zorladı.”

“Hangi konuda?”

Denizanası olayını haftalardır düşünmemiştim. Hatırlamak bile kalbimin deli gibi çarpmasına neden oluyordu. O gece ya şans ya da Thalos yanımızdaydı; Zadie ölebilirdi. “Kendini yaralamak,” dedim.

Talin irkilerek geri çekildi. “Ne? Neden?”

“Büyüklerin onu ancak güzelliği kaybolursa göndermeyeceğini biliyordu. Bir plan yaptı. Korkunç bir plandı, denizanasıyla kendini yaralayacaktı. Benden yardım istediğinde reddettim. Acı çekmesini ya da Sami’yle evlenememe riskini almasını istemiyordum. Eğer yardım etmezsem kendi başına yapacağını söyledi,” diyerek gözyaşlarımı yutmaya çalıştım. Ama sayıları çok fazlaydı. “Ölecek diye o kadar korktum ki... ona yardım ettim. Herkese kaza olduğunu söyledik ama kimse bana inanmadı. Kışkandığım için bilerek yaptığımı düşündüler. Öz anem bile.”

“Yani, Zadie bunu kendi planladığını söylemedi mi?”

“Hayır, korktu. Onu suçlamıyorum. İnsanlar gerçeği öğrense Sami’yle evlenmesine asla izin verilmezdi.”

Talin doğrulup önüne geçti. “Çok üzıldüm. Durumun böyle olduğunu bilmiyordum. Annem Varenia’yı hep mükemmel bir yer gibi anlatırdı. Şiddet ya da suç olmadığını söylerdi. Orayı hep cennet olarak hayal ettim. Ziyarete geldiğim zaman da öyle olduğunu gördüm. *Seni gördüm.*”

Göğsümde bir şey gevşeyerek serbest kaldı ve evimi terk ettiğimden beri, aslında ne kadar boğulduğumu fark ettim. “Varenia birçok yönden harika,” dedim. “Geri dönmek için her şeyimi veririm. Fakat kardeşinin inci isteği yüzünden insanlar aç kalıyor. Ve evet, seçim seremonisinin... her şey olduğunu düşünenler var. Annem de onlardan biri,” dedim.

“Bir anne kızını neden göndermek ister ki? Başlık parası için mi?”

“Nedenlerden biri bu olabilir ama seçilme onuru tüm aileye ait oluyor. Bizim için güzellik en büyük lütuf. En azından benim dışındakiler öyle düşünüyor. Yaşayacaklarımı gördükten sonra lütuftan çok lanet olduğunu düşünmeye başladım.”

“Gelmeyi reddedemez miydin?”

Ağaca yaslandım. “Başka bir kız seçeceklerini düşündük. Fakat Zadie’nin portresi babana yollanmıştı. İkimiz de Leydi Melina’yı bilmiyorduk, farklı bir kız gönderdiklerinde Varenialıların cezalandırıldığından haberimiz yoktu. Büyükler, yolculuk onu öldürse bile Zadie’nin gitmesi gerektiğine karar verdiler, yoksa sizi kandırmaya çalıştığımızı düşüneneğinizden korktular. O yüzden ben gitmeyi teklif ettim. Büyük Nemea yaramı kapatmak için kapatıcı verdi. Hayatımın geri kalanını kardeşimmiş gibi numara yaparak geçirecektim,” diyerek ona yalvarırcasına baktım. “Kimsenin farkı anlamayacağını, senin bir elçi olduğunu düşündük. Bu yüzden bir daha görüşmeye-

ceğimizi tahmin ettik,” dedikten sonra sesimi alçalttım. “Beni hatırlamaman gerekiyordu.”

Kafasını eğmesine rağmen kızaran yanaklarını saklamayı başaramadı. “Korkarım o mümkün değil.”

“Kimse bana Varenia’da baktığın gibi bakmamıştı,” dedim. Sesim bir fısıltıdan ibaretti.

“Buna pek inanasım gelmedi.”

“Normalde herkes Zadie’ye bakıyor,” diyerek gözlerine baktım. “Duyduğuma göre, ‘Varenia incisi kadar saf ve kusursuzmuş.’”

Çarpık gülümsemesini görünce midem küçük balıklarla dolmuş gibi kıpraştı. Birden, Zadie’nin son zamanlarda ikisi için de riskli olduğunu bildiği halde Sami’den uzak duramadığını hatırladım. Ayağa kalkıp çekinerek Talin’e yaklaştım. “Kardeşine neden benden bahsetmedin?”

“Bunu asla yapmam. Yapabileceklerini düşünüyorum da...” Çenesi kasıldı ve bana yaklaştı. “Asla,” dedi.

“Peki ya casus olduğumu itiraf etseydim?”

Ellerini iki yanımdan ağaca dayayarak beni hapsetti.

“O zaman sana gördüğüm en güzel casus olduğunu söyledim.”

“Ah. Ama Varenia’daki en güzel ikinci kızım.”

O kadar yakınlaşmıştı ki nefesini tenimde hissedebiliyordum. “O konuda bir şey söylemem lazım.”

“Evet?”

“Yalan söyledim.”

Dudaklarımızın birleşmesi için ikimizden birinin nefes vermesi yeterliydi. İstiridyeyi açmadan önceki an gibiydi. İnsan neredeyse açmak istemiyordu; çünkü bir an için her şey mümkün oluyordu. Gözlerimi kapatıp bekledim...

Yoldaki toynak sesleri büyüğü bozdu. “Bize yetiştiler,” dedim nefes nefese.

Talin doğrulup altdudağını ısırdı. Neredeyse öpüşmüş olmamıza pişman mı olmuştu, yoksa öpüşemedik diye üzülmüş müydü, bilemiyordum. Elimi tutup beni yola doğru götürdü. “Daha sorularım bitmedi,” dedi.

“Benim de,” dedim.

Elimi bıraktığı sırada Grig çalıların arasından açıklığa fırladı. “Buradaymışsınız. Fırtınaya yakalandığımız için geciktik, yoksa daha erken gelirdik,” dedi. Önce Talin’e sonra bana baktı. Ardından tekrar Talin’e döndü. “Her şey yolunda mı?”

“Tabii ki. Yağmurun bitmesini bekliyorduk. Hava kararmadan hana varacaksak acele etmemiz lazım.”

Ceren’in muhafızları Grig’in arkasından pis bakışlar atıyordu.

Talin onları görmezden gelip beni Xander’ın sırtına bindirdi. “Kaybettiğimiz zamanı telafi etmek için biraz eşkin gideceğiz,” dedi.

Gözlerimiz buluştuğunda birlikte geçirdiğimiz zamanı, kaybedilmiş zaman olarak değerlendirmedini anlamıştım.

O gece bitkin bir şekilde yatağa yığıldığımda, zihnim Talin ile yaşadığım anları tekrarlayıp duruyordu. Öpüşmeye o kadar yaklaşmıştık ki tadını neredeyse alabiliyordum. Artık bana güveniyordu ama ona Sami’den bahsetme fırsatım olmamıştı. Hazır olduğuma da emin değildim. Beni durdurmaya çalışabilir, Ceren’a bu şekilde karşı çıkmanın tehlikeli olduğunu söyleyebilirdi. Özellikle de Ceren’in muhafızları yanımızdayken. Buraya kadar gelmişken Sami ile görüşmemeyi hayal edemiyordum. Bir şekilde kaçmam gerekiyordu. Daha sonra Talin’in beni affedeceğini ummaktan başka çarem yoktu.

Öğle vakti pazarda olmak için güneş doğmadan kalktık. Pazarda sadece birkaç saat geçirebilecektik çünkü Talin’in halletmesi gereken işler vardı. Varenia’da pazara gelen Ilaralı tüccarlar, aldıkları incileri iskele pazarında Ceren’in muhafız-

larına teslim ediyordu. Geçen ay Thalos'un halkıma yardım etmiş olmasını diliyordum. Kral ölüm döşeğindeyken Ilara'ya az sayıda inciyle dönmeyi hayal bile edemiyordum. Belki de kral çoktan ölmüştü.

Pazara on kilometre kadar kalmıştı ki Talin bana döndü. "Ne oldu?" diye fısıldadı.

"Bir şey yok."

"Endişeden alnın saatlerdir kırış kırış, dudaklarını ısırma-ya devam edersen geriye bir şey kalmayacak. Çok yazık olur, leydim."

"İyiyim," derken deri korsemi çekiştirdim. Ebb bu sabah korsemi fazlasıyla sıkı bağlamış, prene iyi görünmem gerektiğini söylemişti.

"Pazarda yankesicilere dikkat et," dedi.

"Çalınacak bir şeyim yok."

"Yine de şanslarını deneyeceklerdir." Korseme ve sıkı deri pantolonuma bakarak cümlesini vurgulamıştı.

Kızardım, ilk tanışmamızda nasıl görüldüğümü hatırlıyordum. O benim vücudumu görmüştü, bense onunkini görmemiştim. Bir insanın giysileri altında nasıl bir vücudu olduğunu bilmemenin baştan çıkarıcı bir yanı vardı. Deri zırhın bu kadar çekici olabilmesi şaşırtıcıydı.

"Dikkatli ol yeter," dedi Talin, sesinde korumacı bir ton vardı. Sanki kardeşiyle evlenmeyecektim.

Thalos. Talin, müstakbel eşimin kardeşiydi ve onunla neredeyse öpüştüm. Kendimi toparlamak için kafamı salladım. Pazara ulaşıp Sami'yi bulmaya odaklanmam gerekiyordu. Talin ve muhafızlar pazarı bildikleri için avantajlıydı, benim için durum öyle değildi. Marketi sadece hayal edebilmişim. *Uçurtma ara, dedim kendi kendime. En önemlisi de, rüzgâr esmesi için dua et.*

Kısa bir süre sonra yolda, başka biniciler ve satılık mallarla

dolu arabalarla karşılaştık. Endişelerime rağmen pazara akın akın gelen insanlara hayret etmeden duramadım. Yalnızca Ilaralılar yoktu. Güney Ilara'dan gelen mülteciler vardı, günlerce yolculuk etmekten giysileri mahvolmuştu. Parıltılı atlarıyla gelen Galethliler ve hatta, Aleth Denizi'nin diğer ucundan gelen insanlar vardı.

“Ağzınızı kapatmazsanız sinek girecek, leydim,” diye takıldı Ebb.

“Daha önce gelmiş miydin?” diye sordum.

“Çocukken gelmiştim. İnanılmaz bir şey, değil mi?”

Gerçekten öyleydi. Gürültülü ve hareketliydi. Çeşit çeşit sesler, kokular ve gökkuşağının her rengiyle doluydu. Sırtındaki kafesin içinde yeşil-sarı renkli bir düzine kuş olan bir adam, ıslık çalarak yanımızdan geçti. Bir kadınla çocuğu, yanımızdan kucak dolusu kırmızı çiçeklerle geçti. Talin bu çiçeklerin gelincik olduğunu, çaylarda kullanılıp içildiğini söyledi.

Stantlardan bazıları parlak kumaşlarla kaplıydı, bazılarının ise tepesi açıktı. Stantların tepesinde uçurtma aradım ama pazar tepenin zirvesindeydi, aşağıdan yaklaştığımız için stantların üstü görünmüyordu.

Grigg ve Ebb, pazarın sınırında atlarla birlikte beklemeyi kabul ettiler. Dünden beri neredeyse sürekli konuşuyorlardı. Birbirlerine attıkları çapkın bakışlara imreniyor, toplum içinde şüphe uyandırmadan konuşabilmelerini kıskanıyordum. İsterlerse âşık olup evlenebilirlerdi. Zadie bile istediği kişiyi seçebilmişti.

Ben buraya gelmek için bunlardan fedakârlık etmiştim ve fedakârlığımın bir hiç için olmasına izin vermeyecektim.

Talin'le pazara girdik. İzin verirsem buradaki kalabalık beni boğacaktı. Bu yüzden pişen et, fazla olgunlaşmış meyve ve yıkanmamış beden kokusunu almamak için elimden geleni yaptım. Bir papağan kulağıma doğru bağırırken diğer yandan

küçük bir çocuk elimi çekiştirip pis suratıyla bana baktı. Çaresizce Talin'e baktım, çocuğa biraz para vererek beni pazarm derinliklerine soktu.

"Ne arıyorsun?" diye sordu Talin. "Özellikle görmek istediğin bir şey var mı?"

Ona yalan söylemek canımı yakıyordu ama yine de kafamı hayır anlamında salladım. "Belli bir şey yok. Kendi gözlerimle görmek istedim o kadar," dedim.

Bir köşeyi dönerken deri zırhlı bodur bir adam bana çarptı. Kokusundan fazla içtiğini anlamıştım.

"İyi misin?" diye sordu Talin meyve stantlarından birine çarptığımı görünce.

"İyiyim."

"Nereye gittiğine dikkat et," dedi Talin adamın arkasından. "Hanımefendiyi düşürüyordun."

Adam arkasını dönünce hemen irkildim. Bu Riv'di. Ilara'ya ilk geldiğimde karşılaştığım paralı askerdi.

"Bak, bak, bak, kimler gelmiş?" dedi Riv. Bana bakıyordu. Üstümde binicilik giysim vardı ve dağda haftalarca kalmaktan güneş yanıklarım yok olmuştu ama beni kesinlikle tanımıştı. "Varenialı prenses."

"Özür dile, Riv," diye emretti Talin sertçe.

Riv onu duymazdan geldi. "Kardeşinin bu kızla hemen evlenmediğine şaşırdım, böylece-"

Ceren'in muhafızlarından biri beni arkaya doğru itti ve Talin kılıcına uzandı. Bir anlığına onları izledim, kalbim göğsümden çıkacak gibiydi. Sonra fırsatın ayağıma geldiğini fark ettim. Hepsinin dikkati o kadar dağılmıştı ki bana bakmıyorlardı bile. Birkaç adım geri atarak başka reyona girdim ve arkamı dönüp koşmaya başladım.

28

Stantlar arasından geçip arabaların etrafında dolaşarak küçük bir açıklığa geldim. Kadınlar yere serdikleri battaniyeler üstünde kolyeler ve çeşitli aksesuarlar satıyorlardı. Burada tente yoktu. Kafamı kaldırdım ve büyük, turuncu-sarı bir kuş uçurtması görünce gülümsedim. Elimi gözlerime siper edip ipi takip etmeye çalıştım. Güneş fazla parlaktı.

“Uçurtma standı nerede?” diye sordum takı satan kadınlardan birine.

Kadın gözlerini battaniyesinden ayırmadan elini uzattı.

“Özür dilerim. Param yok. Uçurtma standı nerede öğrenmem lazım.”

Kafasını kaldırıp vücudumu taradı. Cüzdan saklayacak bir yerim olmadığını görünce somurtarak açıklığın diğer tarafını işaret etti.

İnsan selinin ve stant kalabalığının arasına daldım, fazla yavaş hareket ettiğimden korkuyordum. Talin ve muhafızlar beni yakalayacak diye korkuyordum. Kaybolacağım ya da Sami’yi kaçıracağım diye korkuyordum. Bugün gelememiş bile olabilirdi, hepsi boşuna olabilirdi. Stantların arasında dönüp dolaş-

tım, kaybolduğuma giderek emin oluyordum ki, uçurtma standı bir anda karşımda belirdi.

Standın başında duran adam yaşlılıktan kamburlaşmıştı, gri şapkasının altından gümüş saçları fişkırıyordu. Stant ahşaptan yapılmış köhne bir şeydi, küçük uçurtmalar masaya konmuştu. Diğerleri ise standın çıtalarına bağlanmıştı. Müşteri yoktu ve adam beni beklentiyle izliyor, zengin bir kadına satış yapmayı umuyordu. Gelmeden önce Talin'den para istemeliydim. Güneş tam tepedeydi ama Sami görünürde yoktu. Muhafızlar gelene kadar birkaç dakikam vardı.

“Yardım edebilir miyim?” dedi yaşlı adam. Eliyle yaklaşmamı işaret ediyordu.

“Ben... bakınıyorum,” dedim. “Uçurtmalarınız çok güzel.”

“Deniz kıyısına gidecekseniz harika seçim.” Arkasını dönüp stantlara doğru baktı. Bakışlarını takip edince şaşkınlıkla soluklandım. Sıranın sonunda, güneş ışığında parlayan gümüşü bir turkuaz vardı. Okyanus.

Dizlerimin bağının çözüldüğünü hissetmiştim ki belimde bir el hissettim. Talin beni bulmuştu, görevimi başaramadığımı anlayınca boğazımda bir yumru oturdu. Sami'ye haber vermeyecektim ve bir sonraki pazar kurulana kadar Ceren icadını çoğaltmış olabilirdi.

En kötüsü de muhtemelen bu hafta içinde onunla evlenmek zorunda kalacaktım.

“Nor,” dedi yanımdaki tanıdık ses. Boğazımdaki yumru aniden hıçkırığa dönüştü.

“Sami?”

Arkadaşım beni kollarına alıp bedeniyle bana destek oldu. Ben de kendimi tamamen bıraktım. Gözyaşlarıyla harcayacak zamanım olmadığını biliyordum. Ama Zadie kadar tanıdık olan yüzünü gördüğümde hissettiğim rahatlama, neredeyse nefesimi kesmişti. Evim gibi kokuyordu, balık pişirirken kullandığımız

tuzlu su ve baharatlar gibi. Annesinin bazen pazardan aldığı, kuruyana kadar eve koku salan, sonra da yapraklarından çay yapılan çiçekler gibi kokuyordu.

“Gelmişsin,” diye fısıldadım boğazına doğru.

“Gerekirse yüz yıl boyunca her ay gelirdim.” Kafamı okşayıp gülümsedi. “Ama seni görünce rahatladığımı da söylemem gerek.”

Gözyaşlarımın arasından gülerken ona bakmak için geri çekildim. Üstünde kaba bir tunik vardı ve uçurtma satıcısınıninkine benzer bir şapka takıyordu. “Girdiğin kılık bu mu?” diye sordum.

“Daha önce işe yaramadığı olmadı. Tabii insanlar bizi birlikte görürse şüphelenebilirler,” diyerek beni uçurtma satıcısının standının arkasına doğru götürdü. Arkada küçük bir çadır vardı. Sanki buna çok alışmış gibi çadırın içine girdi.

“Kim o?” diye sordum. Yaşlı adamı kastediyordum.

“Ticaret yaptığım kişilerden biri. Merak etme, dostumdur. Ona güvenebiliriz. Şimdi,” derken ahşap bir tabureye oturdu. “Thalos aşkına, üstündeki nedir?”

Tozlu binici pantolonuma baktım. Koyu, sıkı giysilere sıkıştırılmaya o kadar alışmıştım ki ona nasıl görüneceğini düşünmemiştim bile. “Yeni Kale’den atla geldik,” dedim.

“Yeni Kale mi?”

“Kalenin olduğu dağın ismi. Uzun hikâye, Sami ve çok vaktimiz yok. Zadiye nasıl? Evlendiniz mi?”

Yüzündeki ifade bu sorudan korktuğunu belli ediyordu.

“Ne oldu?” diye sordum. Sesimde biraz öfke vardı. “En azından nişanlandık de.”

“Sen gittiğinden beri Zadiye’yi neredeyse hiç göremedim,” dedi. Somurtmasındaki dargınlık bana annemi hatırlatmıştı.

“Babam yasakladı.”

“Ne? Neden?”

“Çünkü sen gittikten sonra Alys’in annesi tüm köyü ailene düşman etti. Alys’in hakkının yendiğini söylüyor, telafi olarak benimle evlenmesi gerektiğini savunuyor.”

“Sen kabul etmedin, değil mi?”

“Tabii ki hayır!” diye bağırdı. “Ama Zadie’yle de evlenemem. Her şey çok karışık, Nor. Duymak istediğinin bu olmadığının farkındayım ama gerçek bu.”

“En azından Zadie iyileşti de.”

Yüz ifadesi yumuşadı. “Çok daha iyi. Yaraları düşündüğümüz kadar kötü değil, yürüyor ve dalış yapabiliyor. Baban ek-silen incileri telafi edecek kadar balık tutamıyor. Gittikçe daha derinlere açılıyor, tehlikeli sulara girmeye başladı. Geçen hafta kimse onlara içme suyu satmadı. Aç ve susuzlar. Hepimiz öyleyiz.” Tuniğini kaldırıp sayılan kaburgalarını gösterdi.

“Thalos adına, Sami,” dedim, nefesim kesilmişti. “Her şey bir anda nasıl bu kadar kötüye gidebildi?”

“Babam tüm ailelerin incileri ona getirmesi konusunda ısrar etti. Artık elde edilen para her aile arasında eşit paylaşıyor. Durumu eşit kılacağını düşündü. Ama inci bulmak için çok çabalayan aileler, tembel ailelere kızdığı için geçen ay daha az daldılar. Bu yüzden hepimiz acı çekiyoruz. Pazardan elde edebildiğim ekstra ürünleri ailene veriyorum ancak söylediğim gibi, Zadie’yle görüşmem yasak. Gerçi bazen gizlice buluşuyoruz,” diye ekledi. Yüzü kızarmıştı.

“Hepsi benim hatam. Bunların olmasına izin vermeme-liydim.”

“Kalsan dahi bir şey değişmeyecekti. Ilara’ya karşı çıkması gereken kişi babam, o da bir şey yapmıyor.”

Kafamı iki yana salladım. “Anlamıyorsun. Problem kral değil,” dedim ve derin bir nefes aldım. Haftalardır öğrendiğim her şeyi Sami’ye hızla anlatmaya hazırlanıyordum ki koluma dokundu.

“Biliyorum.”

Nefesimi bıraktım. “Ne?”

“İncileri kullananın Prens Ceren olduğunu biliyorum. Babam her şeyi anlattı.”

“Bir dakika, baban mı? Ne diyorsun?”

Sami ayağa kalkıp çadırın içinde volta atmaya başladı. “İlerra’dan gelen elçi babamı Prens Ceren hakkında uyarmaya çalıştı. Ceren’in incilerin değerini bilerek düşürdüğünü, bu yüzden bizi daha fazla inci toplamaya mecbur bıraktığını söyledi ama kralın hazinesi de azalıyormuş.”

Bunca zamandır Talin’e güvenebilir miyim diye düşünüyordum. O ise en başından beri Varenialılara yardım etmeye çalışıyordu. “O elçi değildi Sami. Ceren’in üvey kardeşi. Eğer kral, Ceren’in yirmi birinci doğum gününden önce ölürse, tahtta en az Ceren kadar söz hakkında sahip. Kral ölüyor ve Ceren da aynı kaderi paylaşmaktan korkuyor. Dağın üstünde yarattığı etkiden kurtulabilmek için incileri yiyor, Sami.”

Sami kafa karışıklığıyla kaşlarını çattı. “İncileri yiyor mu? Söylediklerinin yarısını bile anlamadım, Nor.”

“Dinle. İnsanların su altında uzun bir süre nefes almasına yarayan bir alet icat etti. Varenialıları inci toplamaya zorlamayı planlıyor.”

Bana dehşetle baktı. “Emin misin?”

“Kendi gözlerimle gördüm. Ailemin içme suyunu kesen de oydu. Beni aynısını tüm Varenia’ya yapmakla tehdit etti. Baban bana inanmazsa bile yakında kendi gözleriyle görecektir.”

“Tanrılar adına, Nor. Durum korktuğumdan daha kötü.”

“Fazlası var. Benden önce gelen Varenialı kraliçe öldü.”

“Ne demek öldü? Yaşı daha çok genç.”

Gerçekten genç olduğunu fark ettim. Annemin yaşındaydı. “Yıllar önce öldürülmüş, muhtemelen Ceren tarafından. Kral olmak için yapmayacağı şey yok. Kral olursa Varenialıların ha-

zır olmasını sağlamam lazım. Büyük Nemca ile konuş. O bizim tarafımızda. Onu ikna edebilirsen belki büyüklerin kalanını da ikna edebilirsiniz. Baban bütün konseyin isteğine karşı ge-
lemez.”

“Denerim ama babamı biliyorsun. Kimseyi dinlemiyor.”

Sami’nin elini tutup sıktım. “O zaman dinlemeye zorla.”

“Sana yemin ediyorum, Nor. Elimden gelen her şeyi yapacağım,” diyerek tekrar oturdu. “Peki sen? Kral, Ceren’in doğum gününden önce ölürse ne olacak?”

“Bilmiyorum. Muhtemelen Talin ona meydan okuyacak.”

“Hayır, *sana* ne olacak?”

Terlemiş avuçlarımı kalçalarımın altına sildim. Ceren kazanırsa sonunu güçlendirmek için benimle evlenecekti. Peki, Talin kazanırsa? O zaman bana ne olacaktı?

“Beni merak etme,” dedim. “Zadie’ye iyi bak yeter. Ve büyüklerle konuş.”

“Konuşacağım,” dedikten sonra bana baktı. “İyi görünüyorsun, Nor. Aslında güzel görünüyorsun.”

Sami’nin kahverengi gözlerine baktım. Seremoniden sonrakı gibi yanında tuhaf hissetmiyordum. Her zaman hissettiğim, her şey mahvolmadan önce duyduğum ailevi sevgiyi hissediyordum. “Teşekkür ederim, Sami. Varenia’yı tahmin edemeyeceğin kadar özlüyorum ama iyiyim. Zadie’ye sevgilerimi iletirmisin? Ona mutlu ve sağlıklı olduğumu söyle.”

Bana şüpheyle bakmasına rağmen kafasını salladı. Çadırın kapısı açılınca ikimiz de döndük. Uçurtma satıcısı kafasını içeri soktu.

“Ne oldu?” diye sordu Sami.

“Dışanda askerler var, kızı arıyorlar,” derken beni işaret etti.

Sami’nin gözleri bana ilişti. Ağgözlü kadın muhtemelen onlara nerede olduğumu söylemişti. “Burada kal,” dedim ona. “Askerler gidene kadar çıkma.”

“Seni seviyorum, Nor. Dikkatli ol.”

“Ben de seni seviyorum,” dedim. Sesimin çatlamaması için elimden geleni yapıyordum. Çadırın dışına çıktığım sırada uçurtma satıcısı bana kırmızı bir uçurtma uzattı.

“Burada ne aradığını merak ederler,” diye açıkladı.

“Verecek param yok. Özür dilerim.”

“Hediyem olsun.”

Bir anlığına koluna dokundum. “Teşekkür ederim.”

Çadırdan çıktım ve parlak güneş ışığında gözlerimi kırptım. Aniden bir erkeğin eldivenli eli kolumu sarıp beni iki askerin beklediği tarafa çekti.

“Neyden kaçıyorsun kızım?” diye sordu Riv. İğrenç nefesini yüzüme veriyordu.

Kolumu kurtarmaya çalıştım. “Kimseden kaçmıyorum. Uçurtma almaya geldim.”

“Görünüşe göre eşlikçini unutmuşsun.”

Dişlerimi sıkıp ona pis bir bakış attım. “Bana birinin eşlik etmesine ihtiyacım yok. Ayrıca bana dokunmaya hakkın yok.”

Riv arkadaşlarına bakıp güldü. “Amma cesur bir kaşar, değil mi?”

Riv tek kelime daha edemedi, Talin’in bıçağı boğazına dayandı. “Bir leydi ve müstakbel kraliçenle konuştuğunu unutuyorsun,” dedi.

Riv beni hemen bıraktı. Tökezleyerek Ceren’in muhafızlarına doğru gittim.

“Her şey yolunda mı, leydim?” diye sordu Talin. Bıçağını Riv’in boğazından çekmemişti.

“Prens Ceren için bunu alıyordum,” dedim, Ilara armalı uçurtmayı göstererek. “Beni mi arıyordunuz?”

Talin bana bıçağı kadar keskin bir bakış attıktan sonra Riv’i iterek koluma girdi. “Benimle gel.” Beni dar bir geçite sokmuş-

tu. Tabelasız ipek bir çadıra geldiğimizde beni içeri çekti ve Varenia incisi satan satıcıya bıçağını gösterdi.

“Buraya giremezsin,” diye bağırdı tüccar. Ardından Talin’in zırhındaki Ilara armasını görüp korkudan sindi. Pazar tarafsız bölge sayılıyordu ama pazardaki tüccarların, Ilaralılar dışında herhangi birine inci satmaları yasaktı.

“Hemen gidersen seni Kral Xyrus’a şikâyet etmem. Galethlilere Varenia incisi satmak yasadışı, bunun farkında olduğuna eminim,” dedi Talin.

Tüccar kafasını sallayıp malzemelerini topladı ve Galethlinin arkasından hızla dışarı çıktı.

Onlar gittikten sonra Talin bana döndü. “Aklından ne geçiyordu? Neden kaçtın?”

Dağda yaşayan bir prence uçurtma almaktan daha inanılır bir bahane bulmaya çalışsam da, öyle bir bahanem yoktu. “Lütfen bunu sorma, Talin,” dedim.

“Sana güvenebileceğimden emin olmazsam, seni nasıl koruyabilirim?”

Talin’e yaklaşp dikkatle elini tuttum. “Bana güvenebilirsin. Yemin ederim.”

“Öyle mi? O zaman pazara geliş amacımız neydi? Gerçeği söyle.”

“Ben-”

“Gerçeği söyle, Nor.”

Kollarımı bağlayıp tüylü bir yastığa oturdum. “Sami bazen pazara gelip Galethliler ile yasadışı ticaret yapıyor. İncilerin değerinin düşmediğini, birinin bizi bilerek dolandırdığını biliyordu. Sami’nin duyduğu söylentilerden yola çıkarak bunu babanın yaptığını düşündüm. Ben Varenia’yı terk etmeden önce Kral Xyrus ile konuşup incilerin değerini düşürmeyi bırakmazsa açlıktan öleceğimizi, onun da incisiz kalacağını anlatmayı planlamıştım,” dedim.

“Peki pazara neden geldin?”

“Sami’yle buluşmak için. Aklımıza gelen tek güvenli yer burasıydı.”

Talin yanıma oturdu. “Peki buluşunca ne yapacaktın?”

“Öğrendiklerimi ona anlatacaktım.”

Talin’in kaşları kalktı. “Demek gerçekten casussun.”

Homurdandım. “Ne casus ama. Ceren’i bir kez dağın dibindeki göle kadar takip ettim, onda da yakalandım. Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım. Elwin Gölü’ne gitmeden önceki gece, beni Ceren’in çalışma odasının önünde yakaladığın anı da unutmamak lazım.”

“Herhalde Sami’yle konuştun?” diye sordu.

Kafamı salladım. “Varenia’ya geldiğinde yaptıklarını anlattı. Vali Kristos’u uyarmaya çalıştığını biliyorum. Maalesef tavsiyeni dinlememeyi seçmiş.”

“Onunla kalsa iyi,” dedi Talin. “Vali Kristos, kardeşime hain olduğumu söylemekle tehdit etti. Anlaşılan Ceren ile bir anlaşmaları var. O yüzden seni Ilara’da gördüğümde sandım ki...”

“Kristos’un beni, seni Ceren’e şikâyet etmek için gönderdiğini mi sandın?”

“Muhtemelen. Bilmiyordum. Dün olanlardan sonra bugün bir anda ortadan kaybolunca... gideceksin diye korktum. Gerçi gitsen de seni suçlayamam. Ama... en azından veda etmek istedim.”

Sesi samimiyet, gözleri üzüntü doluydu. “Seni endişelendirdiğim için özür dilerim. Beni durdurursun diye korktum. Vali Kristos bir şey yapmazsa, Ceren sevdiğim herkesi icadının uzantısı haline getirecek, Zadie dahil,” dedim. Tıpkı bir hayvan gibi Ceren’in hortumlarından birine bağlandığını düşününce gözlerim doldu. İnsanların suyun altında çok uzun süre *kala-biliyor* olması kalmaları *gerektiği* anlamına gelmiyordu. Ayrıca

istiridyelerin tükenmesine kaç ay vardı? Ceren icadını yeterince çoğaltırsa pek fazla yoktu.

“Pes etme,” dedi Talin kararlılıkla. “Kristos’un Ceren’a teslim olmak istediğine inanmıyorum. Teslim olmazsa daha çok insanın acı çekeceğinden korkuyor bence.”

“Tam bir korkak.”

“Korkmakta haklı,” dedi Talin. “Varenialılar fakir, eğitimsiz ve sayıları çok az.”

Gözlerimi devirdim. “Teşekkür ederim. Şimdi çok daha iyi hissediyorum.”

“Özür dilerim,” dedi. Derin bir nefes alıp tekrar bıraktı. “Nor, valiniz Ceren’a karşı kazanabileceğinize inansa, sence farklı davranmaz mıydı?”

Vali Kristos aileme hep iyi davranmıştı ve halkımızı sevgine inanıyordum. Ceren hakkında bildiklerimi gözden geçirdikten sonra Talin’in haklı olduğunu fark ettim. Kristos halkı için endişelenmekte haklıydı. Ama Ceren ile nasıl bir anlaşması vardı ki kendi oğlunun sözü yerine prensi dinliyordu?

“Bilmiyorum,” dedim sonunda. “Belki. Varenialıların Ilara ordusuna karşı pek şansı yok.”

“Tek başlarına evet.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Umut yok denemez. Vali Kristos bizim tarafımızda mı öğrenene kadar...”

Nefesim kesildi. “Bizim mi?”

Çadırın girişine baktı. Ceren’ın askerleri dışarıda bizi anyor olmalıydı. “O gün kardeşimi sorumluluktan dolayı kurtardığımı söyledin,” dedi.

“Evet.”

Bir elime uzandı. “Bana yanılmadığımı söyle, Nor. Kardeşime karşı hislerin olmadığını söyle.”

Bunun fikri bile irkilmeme neden oldu. “Thalos aşkına, Tə

lin. Önce seni Ceren'a satacağımı sanıyordun, şimdi de halkımı bencil amaçları için kullanan birine duygularım olup olmadığını mı soruyorsun? Gerçekten bazen o kadar saçma-"

Aramızdaki boşluğu kapattı. Dudaklarıyla beni susturarak hem düşüncelerimi hem de kelimelerimi alıp götürdü.

Sami ve Zadie'nin öpüştüğünü gördükten sonra sevdiğim biriyle öpüşmenin nasıl olacağını hayal etmiştim. Hatta Talin ile öpüştüğümün hayalini bile kurmuştum. Ama bu zıtlıkları beklememişim. Sakaldan sertleşmiş çenesine karşın dudaklarının yumuşaklığı, soğuk tenime değen ağzının sıcaklığı. Uzuvarlarımdaki sulu gevşeklik ve karnımdaki sert ağrı.

Gözlerimi kapatıp ona sokuldum. Ellerimi kaslı göğsü ve omuzlarında gezdirdim. Parmaklarımla yakasının hemen üstüne dökülen yumuşak buklelerine dokundum. Güneş ışığıyla birlikte deri kokan kokusunu içime çektim. Saçlarını daha sıkı tutarak onu kendime çektim.

Hafifçe inledikten sonra diliyle dudaklarımı ayırıp öpücüğümüzü derinleştirdi. Bir anlığına Varenia ve Ceren hakkındaki tüm endişelerim, uzun süredir içimde yer eden tüm korkular ve güvensizlikler arzu şeline kapılıp yok oldu. Saf bir his ve enerjiye dönüştüm. Aynı anda hem aç hem de toktum. Milyonlarca kilometre uzakta olmama rağmen vücuduma o kadar bağlıydım ki tüm sinirlerimi hissedebiliyordum.

Boğuluyordum. Asla doymayacaktım.

29

Talin sonunda geri çekildiğinde nerede olduğumu hatırlamam bir saniyemi aldı. Parmak uçlarını şişmiş dudaklarıma bastırıyordu. Parmaklarını öpüp yanağına dokundum. Ardından yavaşça saçını kulağının arkasına attım. Ürperip altdudağını ısırdı, onu böyle ürpertebilecek başka ne yapabileceğimi düşünüyordum.

“Nor.” Parmakları yarama değince irkildim ve içgüdüsel olarak geri çekildim.

“Sorun nedir?” Beni kollarında tutup gözlerini gözlerime dikti.

Ellerimi nazikçe yüzünden çekti. “Muhafızlar şüphelenecek,” dedim.

Boğazını temizleyip ayağa kalkarken beni kendiyle birlikte kaldırdı. “Tabii ki. Bir an kendime hâkim olamadım,” dedi.

Ona bu duyguların onu insan yaptığını, her şeye soğuk ve matematiksel yaklaşan Ceren’den çok farklı olduğunu söylemek istiyordum. Ama iltifatlar bir yana, mantıklı düşünceler oluşturmakta bile zorlanıyordum, bu yüzden elini sıkmakla yetindim.

Çadırdan çıktığımızda Ceren’in iri olan muhafızı yanımıza geldi. “Leydiyi sürekli gözümüzün önünde tutmak için kesin

emir aldık,” dedi. “Bu şekilde devam ederseniz, durumu Prens Ceren’a bildirmek zorunda kalırız.”

“Gerek yok,” dedi Talin. O sırada pazardan çıkıyorduk. Hana dönerken yakınımnda kaldı. O akşam hiçbir şey söylemeden yattığımda, Ebb bana soru sorarcasına bakıyordu. Hiçbir şey söylemedim.

Sonraki iki gün boyunca Talin’in yanında at sürdüm ama Ceren’in muhafızları beni daha yakından izliyordu. Talin, önümü kesen askerden korktuğum için kaçtığımı söyledi. Muhafızlar bu açıklamayı kabul etmiş gibi görünüyordu. Yine de uzun süreli konuşmalar yapamıyorduk. Çocukluğu hakkında bir şeyler öğrenmek güzeldi, ben de kendi çocukluğumdan bahsederek Yeni Kale’ye döndüğümüz gerçeğini düşünmemeye çalıştım.

Yol, nehrin hemen diğer tarafındaki tepeden başlıyordu, henüz Ilara toprağına girmemiştik. Atlara su vermek için durmuştuk ki Ebb, Grig ve muhafızlar tuvaletlerini yapmak için gittiler. Birden Talin’le yalnız kalmıştık.

“Döndüğümüzde ne olacak?” diye sordum. Talin attan inmeme yardım ediyordu. “Ceren benimle istediği zaman evlenebilir mi?” Artık Ceren’ı Talin’le karşılaştırmayı asla bırakamayacağımı, olabilecekleri düşünmeden edemeyeceğimi biliyordum.

“Onu engelleyen bir kanun yok.”

“Neden bu kadar zalimlik ediyor? Hizmetkârlara davranışları, insanları olabildiğince huzursuz etmeye çalışması, hizmetçi çocuğa yaptıkları...” Dudağımlı dişlerimin arasına aldım, devam etmeli miyim emin değildim. “Annene yaptıkları,” dedim.

Bu sözlerim üzerine kasıldı. “Kimden öğrendin?”

“Leydi Melina. Gerçi kendim anlamalıydım. Bu insanın bu kadar korkunc bir şey yapabileceğini düşünmemistim.”

“Ben...” dedi. anının acısı yüzüne işlemişti.

“... yapmadın?”

“On beş yaşındaydım ve çok korkmuştum. Ceren’den şüpheleniyordum ama tıpkı senin gibi buna inanmak istemedim. Bana Yeni Kale’den ayrılıp kraliyet muhafızlarının başına geçme fırsatını verdi, böylece gittim. Uzaktan intikamımı planlamak daha kolay olur diye düşündüm.”

Derin bir nefes aldım. “İntikam mı?”

İç geçirdi. “Geçen gün ne demiştin? Karışık bir durum mu?”

Bunu inkâr edemezdim. Ancak Talin’in tahta çıkma fırsatı şu anda parmaklarının arasından kayıp gidiyor olabilirdi ve bu konuda pek endişeli görünmüyordu. Belki de kardeşine karşı gerçekten bir şey planlıyordu. “Yoksa... o gün gölde olacakları biliyor muydun?”

“Bilmiyordum ama birinin kardeşimi öldürmeye çalışmasına şaşırmadım.”

“O gün benden Ceren’ı kurtarmamı istedin,” dedim yavaşça. “O zamandan beri merak ediyorum. Neden?”

Elini saçlarında gezdirdi. “Ceren iyi bir insan değil. Bunu biliyorum... Yine de kardeşim.”

“Ama tahta geçmek için onunla savaşman gerekebilir.”

“Bu durumla boğulmasına izin vermek arasında büyük bir fark var. Neden bilmiyorum ama öyle işte.”

Nazikçe gülümsedim. “Düşündüğünden daha Varenialısın,” dedim. Birlikte atların otlatabileceği bir tepeye çıkıp bekledik. “Leydi Melina ile aran nasıl? Annenle araları iyi miydi?”

Bir süre düşündü. “Evet, başta öyleydi. Annem saraya ilk geldiğinde Leydi Melina ona karşı çok nazikti. Xyrus o sırada Ceren’in annesiyle evli sayılırdı, Melina da annemin metres olacağını düşünüyordu. Kendisi gibi. Anneme saray hayatını göstermek, akıl hocası olmak istedi. Tabii ki kale hakkında bildikleri Melina gibi birinin seviyesinde değildi. Dedem hayatı boyunca ona hiç dengi gibi davranmadı. Leydi Melina o zamanlar bile öfkeli ve bezgindi. Ama Ceren’in annesi ölünce benim

anneme saray leydisi gibi davranmaya başladılar, tıpkı sana davrandıkları gibi. Sonra annem bir anda babamla evlendi.

“Leydi Melina’nın anneme duyduğu kıskançlık o kadar bariydi ki babam onu saraydan çıkarmak zorunda kaldı. Büyük etkinliklere katılmasına izin verilmesine rağmen yemeklerde ve toplantılarda düzgün davranmıyordu. Anneme korkunç hakaretlerde bulunup ayağını kaydırmaya çalıştı. Hatta ayakkabılarının içine çivi koyduğunu hatırlıyorum.”

“Olamaz,” dedim dehşet içinde.

“Evet. Hiç acıması yoktu.”

“Peki şimdi arkadaş mı oldunuz?”

Dudağının tek kenarını büzdü. “Melina’nın arkadaşı yok. ama müttefikiz denebilir. Ortak bir amacımız var.”

“Senin kral olman mı?”

“Ben-”

Bir anda arkamdaki çalılardan bir adam fırladı. Ne olduğunu anlayamadan bıçağını boğazıma dayamıştı.

“Çılgılık atarsan canını alırım,” diye hırladı kulağıma. Talin kılıcını çoktan çekmişti. Adam kılıcı bırakmasını işaret ettiğinde Talin şüpheli bir şekilde denileni yaptı.

“İlara’nın müstakbel kraliçesine biraz daha nazik davranmak isteyebilirsin,” dedi Talin.

Adamın yüzünü göremiyordum ama boğazıma bıçak dayayan el pisti, elbisesinin kolları yırtık ve lekeliydi. Bıçağı kan akacak kadar boğazıma bastırdı, ılık sıvının boynuma damladığını hissedebiliyordum. “Ben kraliçelere hizmet etmem. Kadın kral tarafından gönderildim,” dedi.

“Ne istiyorsun?” diye sordu Talin, ayaklarını oynatarak. “Üzerimizde para yok, yakında da iki İlaralı muhafız var.”

Başka bir adam ağacın arkasından çıkıp Talin’e atılınca çılgılık attım. Beni tutan adamın kaburgalarına dirsek atıp elinden

kurtuldum. Boğazımdaki kesiği genişleten bıçağın yakıcı acısını görmezden gelmeye çalışıyordum.

Talin ikinci adamla boğuşurken diğer adam tekrar üstüme atıldı. Botuma uzanıp mercan bıçağı çektim, beni yakalamaya çalışan adama hamle yaptım. Adam olduğu yerde durdu ve ikimiz de boğuk bir çığlık üstüne kafamızı çevirdik. Talin, saldırganın yanında nefes nefese yatıyordu. Yabancıнын bıçağı, kendi göğsündeki kanlı yaranın içine gömülmüştü.

Bağırdım, Talin'in yaralandığından korkmuştum. Fakat o hızla ayağa kalktı. Arkamı döndüğümde bana saldıran adamın ağaçlar arasında kaybolduğunu gördüm.

"Peşinden gidelim mi?" diye sordum. Talin boğazıma bakıyordu.

"Şu an o adam umurumda değil. Yaralısın."

Yarama dokununca yüzümü ekşittim. "Sorun değil. Sen iyi misin?"

"Sorun değil mi? Kanıyor, Nor."

Muhafızlar açıklığa girdi, aynı anda Ebb ve Grig diğer taraftan yaklaştılar. "Çığlıklar duyduk," dedi Grig aceleyle yanımıza gelmişti. "Bayan Ebb'in tehlikede olmasından korktuğum için geç kaldım, yoksa daha hızlı gelirdik."

Talin muhafızlara, "Peki siz neredeydiniz?" diye bağırdı. "İşiniz Zadie'yi korumak."

"Özür dileriz, majesteleri," dedi bir tanesi. "Sizi bulmaya çalışırken kaybolduk."

"Kayıp mı oldunuz? Ne kadar uzağa gitmiş olabilirsiniz ki?"

Talin'in şüphesini paylaşıyordum. Normalde o kadar yakınımda duruyorlardı ki adım atsam ayaklarına basıyordum.

"O kan mı?" diye sordu diğer muhafız. Boynuma bakıyordu.

"Tabii ki kan, embesil," diye hırladı Talin. "Bana mataramı ve eyer çantamdaki sargıları getirin."

Muhafız istediklerini getirdi. Talin nazikçe saçlarımı boynumdan çekti. "Özür dilerim. Canın yanacak."

Gülümseyip elimi onunkinin üstüne koydum. "İyiyim. Gerçekten," dedim.

"Hep cesur olmana gerek yok. Lütfen kıpırdama."

Kanı sildiğinde ne göreceğini biliyordum ama matarayı boşaltmaya başlamıştı bile. Yüz ifadesinin suyun altındaki kum gibi endişeden şaşkınlığa, sonra da kafa karışıklığına dönüştüğünü gördüm.

"Yara yok." Parmaklarını pürüzsüz derim üstünde gezdiriyordu.

"Bir şey yok demiştim. Saldırganın kanı olmalı," dedim. gözlerim Ceren'in muhafızlarına kaymıştı.

"Boğazında mı?"

Talin'den uzaklaşıp kolumla boynumu sildim. "Varenialılar hızlı iyileşir," diye mırıldandım. "Annenden biliyor olman lazım."

"Evet, hızlı iyileşirdi ama yaraları birkaç dakikada kapanmazdı," diye sessizce karşı çıktı. "Daha önce hiç böyle bir şey görmemişim."

Muhafızların arkadan yaklaştığını hissedebiliyordum.

Talin muhafızlara geri gitmelerini işaret etti. "Atlarınıza binip etrafı devriye gezin. Birazdan yola çıkacağız," dedi.

"Biz Prens Ceren'dan emir alıyoruz," dedi muhafızlardan biri sert bir şekilde.

Talin'in kaşları kalktı. "Zadie'yi koruma emrinden mi bahsediyorsun? Kardeşime bu emri nasıl yerine getirdiğinizi anlatayım mı?" diyerek kollarını bağladı. Muhafızlar sonunda geri döndü, aralarında homurdanarak uzaklaştılar. "Grig, Ebb'i yola çıkar," dedi Talin nazikçe. "Birazdan geliyoruz."

Diğerleri gittikten sonra, "Kızma," dedim. Parmakları boynumun hassas derisine değince ürperdim.

“Kızmadım. Şaşırdım.”

“Keşke açıklayabilseydim. Hep böyleydin.”

Bir saniye düşündükten sonra parmaklarını çenemde gezdirip yanağıma dokundu. “O kadar çabuk iyileşiyorsan yaran neden duruyor?”

Dokunuşuyla damarlarımı dolduran sıcaklık eriyip gitti. “O yara çok daha kötü bir kazadan. Hayatta kaldığım için şanslıyım.”

Parmağı hâlâ elmacıkkemiğimdeki hassas noktada duruyordu. Daha önce kimse yarama bu şekilde, endişe yerine saygıyla dokunmamıştı. “Anlatır mısın?”

“Kazayı mı?”

“Evet. Seni daha yakından tanımak istiyorum.”

Ebb’in sabah ördüğü uzun örgüyü omzumun üstüne attım. Talin’in beni daha iyi tanınmasını ben de istiyordum ama kazayı kimseye anlatmamıştım. Varenia’daki herkes zaten biliyordu. Düşüncesi bile, kesinlikle öleceğimi düşündüğüm o korkunç anları tekrar yaşamama sebep olmuştu.

“Sorun değil,” dedi. Çekindiğimi fark etmişti. Parmağıyla yanağıma okşayarak çeneme indi, bir parmağını çenemin altına koyup kafamı kaldırarak gözlerimin içine baktı. Korktuğum halde gözlerimi kaçırmadım. Bu anı aklıma sonsuza dek kazımak istiyordum çünkü bir daha yaşayamayacağımdan korkuyordum. Yüzü benimkine yaklaştı, dudakları elmacıkkemiğime o kadar hafif değdi ki neredeyse hissetmedim.

“Ne yapıyorsun?” diye fısıldadım.

“Bunu yapmayı o kadar çok istiyordum ki,” diye mırıldandı. Nefesini yanağımda hissediyordum. “Küçük bir yıldız gibi, senin özel biri olduğunu gösteriyor. Herkes bunu anlayamayacak kadar kör.”

Birinin yaramı öpmek istemesine inanamıyordum.

Varenia’yı terk edersem yaramı görmezden gelebilecek biri-

ni bulabileceğimi düşünmüştüm ama özel olduğunu düşünecek biri bulacağımı düşünmeye cüret edememiştim. “Kan mercanından,” dedim.

Benden uzaklaştı. “Ne?” diye sordu.

“Yara. Kan mercanından. Kardeşimi boğulmaktan kurtarıırken çarptım. Neredeyse ölüyordum. Nasıl olduysa hayatta kaldım ve o zamandan beri tüm yaralarım neredeyse anında kapanıyor,” diyerek elini tutup gergin bir şekilde sıktım. “Kardeşine söyleyemezsin. Bunu öğrenirse...”

“Asla söylemem.” Yüzüme düşen bir tutam saçı kulağımın arkasına attı. “Kaç yaşındaydın?”

Ellerim gevşedi. Talin’in soğukkanlılığı beni sakinleştiriyordu. “On. İnci arıyorduk. Babam hiçbir zaman açıkça söylememişti. Annem ise asla itiraf etmezdi çünkü koyduğu tüm kurallara ters düşüyordu. Ama istiridye toplamanın bizim sorumluluğumuz olduğunu biliyorduk. Babam zamanını daha açık sulara geçiriyor, büyük balıklar arıyordu. Bizim de inci arayacak erkek kardeşimiz yoktu. Annem de annesi gibi seremoniye takmıştı. Fakat annesinin ağır işleri yapacak birçok oğlu vardı. Bu yüzden annem dalmayı hiç öğrenmemişti. Bir gün Zadie ile kan mercanının yanında devasa bir istiridye bulduk. Tabii ki ne kadar tehlikeli olduğunu biliyorduk ama öyle bir istiridyenin incisi ailemize o kadar para getirirdi ki...”

Talin omzuma dokundu. “Çok üzüldüm. Varenia’da durumların bu kadar kötü olduğunu bilmiyordum.”

Kafamı salladım. Nereden bilecekti ki? “Zadie ile aynı anda istiridyeye uzandığımızda onun eteği dalış kancasına takıldı. Onu kurtardım ama nefesi bitmek üzereydi. Beni yanlışlıkla kan mercanına itti.”

Yarama tekrar dokundu, bu sefer o kadar tuhaf hissettirmemişti. “Zadie’yi çok seviyorsun. Nasıl olur da onu incitmek istediğini düşünürler?”

Bir süre ona baktım, gözlerim yaşlarla dolmuştu. Birkaç haftadır tanıdığım birinin, beni tüm hayatımı birlikte geçirdiğim insanlardan daha iyi tanınması nasıl mümkün olabilirdi? Birinin beni hep ben olarak görmesini istemiştim. Ya tüm tersliklere rağmen o kişiyi bulduysam?

Ve başka biriyle evlenmeye zorlanıyordum.

Başparmaklarıyla gözyaşlarımı sildi. “Varenia’ya yardım etmek için elimden geleni yapacağım, Nor,” dedi.

“Ama kardeşin?”

“Kardeşime lanet olsun,” diyerek beni ilk öpücüğümüzde hissetmediğim bir aciliyetle kendine çekti. Sanki bu öpücüğün, son öpücüğümüz olma ihtimalini biliyor gibiydi. Dudakları benimkilerin üstünde sıcak ve kabaydı. Ona dokunmak, bedenini bedenimde hissetmek istiyordum. Aramızda kumaş ya da zırh olsun istemiyordum. Elleri saçlarımda, belimde, yüzümde, her yerimdeydi. Sanki o da bana doyamıyordu. Sanki binlerce öpücük bile yetmeyecekti.

Yolculuğun geri kalanında hızlı hareket ettik ve günbatımında Ayris Dağı’na ulaştık. Dağa tırmanmaya başladığımızda, attığım her adımda öpücüğün verdiği sıcaklığın eridiğini hissettim. Yeni Kale gittikçe yaklaşıyordu, döndüğümüzde neyle karşılaşacağımızı bilmiyorduk.

Talin taş basamakları arkamdan tırmanıyordu. Birisi hakkımdaki gerçeği bildiği için üstümden küçük bir ağırlık kalkmış gibi hissediyordum. Sadece kimliğimi değil, yaramı, iyileşme becerimi ve halkıma yardım etme planlarımı da biliyordu. Artık aramızda sır kalmamıştı. En azından benim sırrım kalmamıştı. Bana tüm planlarını açıklayacak kadar güvenmiyor olması canımı yaksa da, Talin’in tüm isteklerinin adil ve değerli olduğunu düşünmeden edemiyordum.

Ceren bizi taht odasında karşıladı, üstünde aysız gökyüzü renginde bir cübbe vardı. Kafasında taç yoktu ve geçen seferden bile yorgun görünüyordu. Kral hâlâ yaşıyor olmalıydı.

“Leydim,” dedi. Verdiği selam abartılıydı. “İyi görünüyorsunuz. Pazar nasıldı? Umduğun kadar güzel miydi?”

“Harikaydı, teşekkür ederim. Adamlarınız bana göz kulak olmakta çok başarılıydı,” dedim ve muhafızlara tatlı tatlı gülümsedim. Artık Talin ile baş başa geçirdiğim zamandan bahsedemeyeceklerdi, yoksa kendileri kötü görünecekti.

“Duyduğuma sevindim. İyi bir eşlikçi olmadan yollar hanımlar için tehlikeli olabiliyor.”

Talin kardeşine bir bakış attı ama imayı duymazdan geldi. “Babam nasıl?”

“Durumu ne iyi ne kötü. Direniyor. Neden bilmiyorum. Onu görmeye gidelim. Seni soruyordu.”

“İznin olursa ben banyo yapıp üstümü değiştireceğim,” dedim Ceren’a. “Yolculuktan kirlendim.”

Bakışlarını takip ederek korsemin altındaki gömlekteki kan lekesine baktığını gördüm. “Yaralı mısınız, leydim?”

“Kadın kral adına çalıştıklarını iddia eden eşkıyaların saldırısına uğradık,” diye açıkladı Talin. “Leydinin üstündeki kan saldırganın, kendisinin değil. Şansımız yaver gitti.”

Ceren’ın dudakları kınarcasına kıvrıldı. “Olayı her detayıyla duymak istiyorum. İzninizle, leydim,” diyerek Ebb ile gitmemi işaret etti. Son beş günde Yeni Kale’de özlediğim tek şey, odamda beni bekleyen sıcak banyoydu.

Akşamın ilerleyen saatlerinde, odamda ufak bir yemek yedikten sonra kralın ziyaretine gittim. Zayıf olabilirdi ama bana karşı hiç zalimlik etmemişti, öldüğünde üzülecektim. Kraliyet doktoru yatağın başında oturuyor, kralın nabzını ölçüyordu. En azından kanını almadıklarını görünce sevinmiştim.

Ceren ve Talin, benden bir saniye sonra odaya girdi.

Ceren, babasının yatağına yaklaşarak, "Baba, Talin ve Zadie'yi getirdim," dedi. "Sana iyi geceler dilemek istedik."

Kralın gözleri kırılıp açıldı, hırıltı içinde bir şey söyledi ama duyamadım.

"Hayır, baba, bu eşin değil," dedi Ceren. Söylediği kelime ağzında berbat bir tat bırakmış gibiydi. "Söylediğim gibi, Zadie."

Kral büyük bir çabayla çocuk kolu kadar zayıf olan kollarından birini kaldırıp, bana yaklaşmamı işaret etti. Ceren'a baktım, ne yapmam gerektiğinden emin değildim.

"Yaklaş hadi," dedi Ceren.

Yatağın başına oturduk, hastalık kokan çarşaflara dokunmama çalıştım. "Geldim, majesteleri," dedim.

Bana doğru uzattığı elini tuttum. "Talia," dedi nazikçe, sulu mavi gözleri bir hayaleti arıyordu.

Kralın soluk yüzünde apaçık görünen aşka tanık olunca gözlerim doldu. Ceren, üvey annesini öldürerek babasının mutluluğunu çalma zalimliğini nasıl yapmıştı? Beni heykel gibi izleyen iki kardeşe baktım. Birisi mermerden yapılmıştı ve bir o kadar soğuktu. Diğeri ise bronzdan yapılmış bir keder abidesiydi.

Kralın alnına hafif bir öpücük kondurup ayağa kalktım. "İyi geceler, majesteleri," dedim.

Ceren'ın yanından geçtiğim sırada elime doğru uzandı. "Odanıza kadar eşlik edeyim mi, leydim?"

"Babanızla kalmalısınız," dedim. "Ben yolumu bulabilirim."

Odama dönerken Zadie'yi görmek için portre galerisinde durdum. Seçim seremonisinden önce, her şey değişmeden önce tanıdığım kardeşim bana gülümsüyordu. Yaşadığımız onca şeyden sonra mutlu olmadığını düşününce, kaburgalarımın altında bir yerde delik açılmış gibi hissettim. Ilara'ya geldiğimden beri ilk defa çaresizlikte boğulacak gibiydim. Yeni Kale'ye geldiğimde korkmuş, Ceren'dan iğrenmiştim. Fakat tüm bunlara rağmen, soğukun ve karanlığın ruhumu kemirmesine rağmen

bir amacım vardı. Halkımı, en önemlisi de Zadi'e'yi kurtarmak bu fedakârlığıma değiyordu. Ama Vali Kristos'un Talin'in uyarısına rağmen beni buraya gönderdiğini bilmek... Ceren'ı durdurmanın mümkün olduğuna inanmak neredeyse imkânsızdı.

"Seni özlüyorum," diye fısıldadım Zadi'e'ye. "Her günün her dakikası. Keşke Alys'i seçselerdi, biz de birlikte olsaydık. Sami ile evlenebilirdin, ben de bana dayanacak birini bulurdum ve çocuklarımızı birlikte büyütürdük. Belki de erkek olurlardı, böylece güzellikleri hakkında endişelenmemize gerek kalmazdı."

Hayır, dediğini duydum. Ben kız çocuğu istiyordum. Bizim gibi ikiz olacaktı. Sadece ben onları senin gibi önemli konularda güzel olacak şekilde yetiştirebilirdim.

Hayali o kadar güçlüydü ki elini yanağımda hissettiğime yemin edebilirdim. *Ağlama, Nor. Tekrar bir araya geleceğiz. Ya bu hayatta ya da ötekinde.*

Ve sonra kayboldu. Hayaletlerle dolu bir galeride yalnız kaldım.

30

Ertesi gün bir terzi ziyaretime geldi. Anlaşılan Ceren, gelinlik ölçülerimin hemen alınmasını istemişti. Terzi kadın kısaydı ve al al yanakları vardı, siyah saçları sırtında sade bir örgüyle toplanmıştı. Soylu gibi görünmüyordu, muhtemelen köyden gelmişti. Ayrıca cildi fazla renkliydi, kalede yaşıyor olamazdı.

“Leydim.” Reverans yaparak eğildi. “Ölçünüzü almak büyük bir onur. Umarım çalışmalarımı beğenmişsinizdir.”

Samimi bir minnetle gülümsedim. “Tüm elbiselerim çok güzel. Teşekkür ederim,” dedim ve Ebb’in yardımıyla üstümdeki elbiseyi çıkarıp çekinerek beyaz elbiseyi giydim. Korse-nin sateni o kadar eskimişti ki sararıyordu, güve kanadı kadar narindi.

“Bu, Kraliçe Serena’nın evlilik elbisesiydi, leydim,” diye açıkladı terzi kadın. “İsterseniz rengi solmuş kısımları değiştirebiliriz.”

Bu elbiseyi Ceren’in odasındaki portreden tanımıştım. Boyun kısmı açıktı ve dantel kısmı göğsümü kapatmaya yetmiyordu.

“Merhum kraliçeden daha kıvrımlısiniz, leydim,” dedi terzi. “Buraya biraz daha dantel eklerim.”

Korse sıkı olsa da dayanılmayacak gibi değildi. Beyaz sate-
nin üstü cam bilyeler ve dantelle kaplıydı. Kolu yoktu, omuz-
ların üstünde ipek bir tül vardı. Eteği dantel, tül ve ipeğin de-
nizköpüğüne benzeyen kabarık bir karışımıydı, her yanı cam
bilyelerle özenle kaplanmıştı. Güzel bir elbiseydi ama giyme
amacımı düşününce yas renkleri daha uygun olurdu.

“Kalçaları birazcık genişleteceğim,” diye ekledi terzi. “Son-
ra işimiz bitecek gibi. Beyaz dantelden eldiven de yapacağım,
tabii leydimin hoşuna giderse.”

Kafamı sallayıp teşekkür ettim. “Eminim çok hoş olacak-
tır,” diye ekledim.

Gülümseyip tekrar reverans yaptı ve elbisenin taslağıyla bir-
likte odadan çıktı. Ebb, akşam yemeği için diğer elbisemi giy-
meme yardım etti. Bu akşam yalnızca hatırı sayılır birkaç lord
ve leydi gelmişti. Talin de yemekteydi, kralın durumu kötüle-
şirse diye Yeni Kale’de kalıyordu. Döndüğümüzden beri beni
görmeye gelmemişti. Umudumu korumam için bir neden varsa
bile, hayalini dahi kuramıyordum.

Ceren şarabını yudumlarırken, “Ölçü alımı nasıldı?” diye sordu.

“İyiymiş. Annenin elbisesi portresinde görünenden daha güzel-
miş,” dedim. Elime uzandı, ben de tutmasına izin verdim. Sa-
vaşmaktan yorulmuştum. Teslim olmamıştım ama yorulmuştum.

“Henüz on sekiz yaşında olmadığını biliyorum, babam da
umduğumuzdan daha iyi dayanıyor. Yine de düğün gününü öne
almamız gerekecek. Eminim anlıyorsundur,” dedi.

Kafamı evet anlamında salladım. Talin tahta geçerse Ceren
ile evlenmek bir işime yaramayacaktı. Tabii bu olasılık için de
bir planı olduğuna emindim.

“Varenia’da düğünler Ilara’dan çok daha farklıdır diye tah-
min ediyorum,” dedi tabağındaki ciğeri bıçakla dilimlerken.
“Taht odasında kısa bir seremoni olacak ve evlendikten sonra
dağdan ayrılıp arabayla çevre köyleri gezeceğiz. İnsanlar yeni

prenseslerini görmek için sokaklara akın edecek. Belki de kraliçeleri demeliyim,” diyerek gülümsedi. Ama konuşmasında beni huzursuz eden bir şey vardı. “Sonrasında kalede ziyafet düzenleyeceğiz ve tabii ki düğün gecemiz olacak. O konuda daha fazla detay vermeme gerek yok sanırım, değil mi leydim?”

Kızarmadım veya umduğu gibi yüzümü ekşitmedim. “Hayır,” dedim.

“Bekle, etini senin için keseyim.” Tıpkı yarasa turtasını servis ettiği zamanki gibi arkamda durdu. “Bu akşam normalden sert geldi.”

Bir şeyler kesinlikle tersti. Göz ucuyla Talin’e baktım ama onun kafası da en az benim kadar karışmış görünüyordu. Sonra bıçağın tabağa sürttüğünü duydum ve kolumda aniden bir acı hissettim. Kafamı eğdiğimde derin bir kesik olduğunu gördüm, çoktan kanamaya başlamıştı.

Konuşamayacak kadar şok olmuşum ama Talin çoktan ayağa kalkmıştı.

“Ne yaptın?” diye sordu koluma mendil bastıran Ceren’a. “Seni sakar-”

Ceren rahat bir şekilde, “Sakin ol,” dedi. “Leydilerin huzurundayız. Bıçak kaydı. Zadie’yi götürüp kolunu sarayım.”

“Hiçbir yere götüremezsin,” dedi Talin. Bir yandan ayağa kalkmama yardım ediyordu.

Ceren önüme geçti, gri gözleri öfkeyle parlıyordu. “Ellerini eşimin üstünden çek.”

“Henüz eşin değil,” dedi Talin. Sesini hiç bu kadar soğuk duymamıştım.

Ceren’ın sesi kısılıp hırıltıya döndü. “Çekil yoksa seni zindana kapatırım.”

Sessizce, “Talin,” dedim. “İyiyim.”

Ceren ikimize baktı ve ne gördüyse, bu onu daha fazla sinirlendirdi. Beni sertçe kapılara doğru itti. Yemek odasından

çıktığımız sırada tüm lord ve leydilerin bizi izlediğini hissedebiliyordum. Bir eli sırtımı sertçe tutmuştu, diğeri ise hâlâ bıçağı tutuyordu. Çalışma odasına gidene kadar durmadı, beni içeri itip kapıyı arkamızdan kilitledi.

Ben daha arkamı dönmeden, “Kolunu göster,” dedi. Kanlı mendili derimden çekip aldı. Yara derin olduğu için henüz tamamen kapanmamıştı ama kanamam durmuştu.

Bileğimi tutup kolumu yüzüne yaklaştırdı. Gözlerinin zayıf olduğunu unutmuşum. “Demek şerefsizler yalan söylememiş,” dedi. “Salandrin seni ısırduğında nasıl bu kadar hızlı iyileştiğini merak etmiştim. Kolun acıyor mu?”

Kolumu elinden çektim. “Artık acımıyor. Kimden öğrendin?”

“Aptal muhafızlarımdan. Seni kadın kralın adamlarından kurtaramamışlar ama bunu görmüşler. Bu nasıl mümkün olabilir?” diye sordu. Gözleri kocaman olmuştu ve hezeyanla bakıyordu. Yüzündeki heyecan, normalde duygusuz olan ifadesinden daha dehşet vericiydi.

Kalbim kulaklarımda atıyordu. Bu gerçeği Ceren'dan saklayabilmeyi ummuşum. Artık her şeyi daha da kötü yapmışım. “Bilmiyorum. Bir... kaza geçirdim. Çocukken. O zamandan beri yaralarım hızlı kapanıyor.”

“Ne tür bir kaza?”

Tereddüt ettiğimde Ceren bıçakla bana yaklaştı. “Yalan söyleyerek ikimizi de utandırma, leydim.”

Dudağımı ısırdım, ne kadar belirsiz konuşabileceğimi düşünüyordum. “Bir yerim kesilmişti.”

“Neyle?”

Hem sırrımı hem de canımı korumanın bir yolu yoktu ama denemek zorundaydım. “Bir mercan,” dedim.

“Herhalde normal bir mercan değil,” diyerek kafasını eğdi, düşünüyordu. “İncilerin iyileştirici gücünü kan mercanından aldığını duymuştum.”

Yüzümü ifadesiz tutmaya çalışsam dahi, doğru soruyu sor-
duğunu çoktan anlamıştı.

“Ne derece yaralar aldıktan sonra iyileşebiliyorsun?”

Kanım dondu, denemeye çalışmasına karşın geriye doğru
bir adım attım. “Bilmiyorum,” dedim.

“Mucizevi bir şey,” dedi. Bakışları koluma odaklanmıştı.
“Acaba mercan kanına karışmış olabilir mi? Mercanın Varen-
ialıları bu kadar sağlıklı, incilerini bu kadar güçlü yapan özelli-
ği... senin içinde.”

Doktorun teorisi de buydu ama zehirden nasıl kurtulduğum
hâlâ çözülememiş bir gizemdi. Derime icatlarından biriymiş
gibi bakmasından nefret ediyordum, bu yüzden kollarımı ar-
kamda bağladım.

Küçük, gümüş bir bıçak ve kâse aldı. “Teorimi test etmek
için kanını almam lazım,” dedi.

Kapıya fırladığım sırada Ceren, anahtarların elinde olduğu-
nu gösterdi. “Bu odadan ancak ben izin verince çıkabilirsin.”

Cesur olmak istiyordum. Öne doğru eğilip eteğimin altında
sakladığım mercan bıçağı uzanmayı düşünürken sesim çatladı.
“Yalvarırım yapma, Ceren,” dedim.

Gümüş bıçağı elinde tutarak bana yaklaştı, dağda yaşamak-
tan zayıf düşmüş olsa da benden çok daha güçlü olduğunu bi-
liyordum. “Kıpırdamayın, leydim,” dedi nazikçe ve boğazımı
tuttu. “Canın yanacak.”

Ceren o gece benden beş kâse kan aldı. İlk üç kesikten sonra
çılgılık atmaktan vazgeçtim. İşi bittiğinde kıvranacak kadar bile
gücüm kalmamıştı.

Talin sonunda kapıyı kırıp içeri girdiğinde ikimiz de kan
içindeydik. Kapı menteşelerinden asılı kalmıştı. Kapıyı kır-
madan önce bağırdığını ve kapıya vurduğunu duyabiliyordum.

Ama sesi Varenia kadar uzaktan geliyor gibiydi.

“Ne yaptın ona?” diye sordu Talin. O sırada Ceren beni kucaklamış, kardeşinin yanından geçerek koridora çıkıyordu.

“Kanından örnek almam lazımdı,” diyerek dilini şaklattı. “Çok uğraştırdı.”

Ceren beni taşıyarak geçtiği sırada Talin kanlı kesikleri ve yarı kapanmış yaraları inceledi. Odama kadar peşimizden geldi, Ceren beni şaşırtıcı bir özenle yatağıma yatırmıştı.

“Gel, kardeşim. Sözlümün dinlenmesi gerek,” dedi Ceren.

Talin’in gözleri benim gözlerimden ayrılmadı. “Yanında kalacağım.”

Ceren homurdandı. “Mümkünatı yok,” dedi.

Talin, Ceren’a hiç görmediğim kadar yaklaştı, göğüs göğse duruyorlardı. Aralarında zıtlık çok çarpıcıydı. Talin, Ceren’dan bir iki parmak daha kısaydı ama omuzları daha genişti ve kasları daha belirgindi. Ceren’ın tüm gücü tek bir şeye olan bağlılığından geliyordu. Güç. Başka bir zayıflığı yoktu. Başka hiçbir şeye dikkatini dağıtacak kadar önem vermiyordu.

Peki Talin? O neyi önemsiyordu? Bilincim gidip geliyordu, gözlerim bulanıyordu.

“Yolculuk sırasında aranızda ne olduysa artık sonu geldi,” dedi Ceren. “Zadie benim.”

“Onu sevmiyorsun, Ceren.”

Ceren buruk bir kahkaha atarak saçlarını savurdu. “Aşk kimin umurunda? O kızın kanı bizim çocuklarımıza geçerse Ilara için ne kadar hayırlı olacağını düşün,” dedi.

“Tam bir canavarsın,” diye hırladı Talin.

“Sen de aptalsın. Şimdi dışarı çık. Kızın dinlenmeye ihtiyacı var. Muhtemelen yarın da kanına ihtiyacım olacak.”

Talin yatağın önüne geçerek Ceren’ı engelledi. “Ona bir daha dokunmayacaksın.”

Ceren aşağılayıcı bir şekilde gülümsedi. “Öfkeni sakla, kar-

deşim. Zadic'ye saldıran adamı cezalandırmak için ihtiyacın olacak."

"Ne diyorsun sen?" diye sordu Talin.

"Kadın kralın, müstakbel kraliçemizi öldürmeye çalışma girişimi kadar haince bir şeyi cezasız bırakamayız. Bu akşam yola çıkıyorsun. Katili bulana kadar dönme," dedi ve kapımın önündeki muhafıza döndü. *O nereden gelmişti?* "Gelinim bu odadan asla çıkmayacak," dedi.

Karanlığa teslim olmadan önce gördüğüm son şey Talin'in yüzündeki öfkeydi.

Gecenin bir yarısı uyandım. Yaralarım iyileşmişti ve başımdaki zonklama geçmişti. Ama susamış ve zayıf düşmüştüm. Binicilik pantolonumu giyip eski tuniklerimden birini sırtıma geçirdim. Mercan bıçağı botumun içine soktum. Birkaç dakikada bir durup dinleniyordum. Giyindikten sonra, kaybolduğum zaman Ebb'in çizdiği kaba kale haritasını aldım ve ailemin verdiği inci gerdanlığı boynuma taktım. Son olarak da Sami'nin yaptığı yeşil pelerini giydim.

Eski Kale'ye gidebilirim, belki bir at çalıp bir iskeleyle ulaşabilirdim. Pazardaki bir tüccara incileri verip karşılığında Varenia'ya gidebilirdim.

Kaçma ihtimalimin çok az olduğunu biliyordum. Ama eve gitsem de gitmesem de hiçbir şey, Ceren kan mercanı ve halkım arasındaki bağlantıyı keşfettikten sonra yapacakları kadar kötü olamazdı. Ayrıca burada kalarak ona deney yapsın diye kan sağlamış oluyordum. Bu şekilde en azından halkımı uyarma fırsatım olacaktı.

Kapıya yaklaşıp olabildiğince sessiz bir şekilde açtım. Muhafız uyanıktı, muhtemelen Ceren yüzünden gergindi. Komodinim üstünde duran ağır porselen sürahiyi sağ elime aldım ve kapının arkasına gizleyerek ağlamaya başladım.

Muhafız döndü. "Leydim? İyi misiniz?"

"Rahatsız ettiğim için çok özür dilerim," diye ağladım. "Kolum tekrar kanamaya başladı ve durduramıyorum."

"Prens Ceren'ı çağırayım," dedikten sonra koridora doğru adım attı.

"Hayır," dedim. Daha şiddetli ağlıyormuş gibi numara yapıyordum. "Bayılacağım sanırım."

Arkasına bir kez daha baktı, Ceren'a karşı gelmekten korktuğu belliydi, yine de bana doğru döndü. "Endişelenmeyin, leydim. Size yardım edeyim," dedi.

Daha önce kimsenin canını bilerek yakmamıştım, bu adam bana yardım etmeye çalışıyordu. Fakat bir muhafızın Varenia ile arama girmesine izin veremezdim. Kapıdan geçer geçmez sürahiyi kafasının arkasına indirdim. Homurdanarak yere yığıldı, emin olmak için bir kez daha vurdum.

Bayıldığından emin olduktan sonra sürahiyi bırakıp koridora çıktım. Dağın eteğindeki hizmetkâr girişinde daha fazla muhafız olacaktı. Kendime, gerekirse bıçağımı kullanmaya hazır olmam gerektiğini hatırlattım. Neyse ki yeniay evresindeydik, lambalar o kadar loştu ki önümü zar zor görebiliyordum. Dikkatli olursam koridorlardan fark edilmeden geçebilirdim.

Kaybedecek vaktim yoktu ama portre galerisinin yolumun üzerinde olduğundan emindim. Varenia'ya dönemezsem diye Zadi'e veda etmek istiyordum. Bu olasılık düşündüğümünden daha fazlaydı. Girişteki muhafız uyuyordu, etrafından sessizce dolaştım. Bir saniye duraklayıp parmaklarımı dudaklarıma bastırdım, ardından Zadi'e'nin kusursuz boyalı dudaklarına dokundum. Galerinin diğer ucundaki muhafız duvara yaslanmıştı. Ayağı dibindeki şişeyi gördüm ve tanrılara İlara şarabının tesiri için teşekkür ettim.

Sırtımı duvara yaslayarak hareket ettim. Bıçağı son çare olarak kullanacaktım. Mercan bıçağın açtığı kesik ölümcüldü.

İçten içe bir insanın canını aldığım için vicdan azabı çekmek istemiyordum. Muhafıza yaklaştığım sırada -tıpkı dalıştan önce yaptığım gibi- nefesimi ve kalp atışlarımı yavaşlatmak için çabaladım. Şu anda aklım başımda olmalıydı.

Muhafızın baygın olduğundan emin olmak için son bir kez baktıktan sonra ileri fırladım, ayaklarım neredeyse yere değmiyordu. Muhafızı geçip diğer koridora döndüğümde o kadar rahatlamıştım ki neredeyse kahkaha atacaktım.

“Bir yere mi gidiyorsun?”

Ceren’in sesine doğru dönüğüm sırada kanım dondu. Duvara yaslanan sarhoş muhafız doğruldu, kırmızı beyaz pelerini yere düştü ve altından prensin soluk yüzü belirdi. Üstünde saray muhafızlarının üniforması vardı. Gece, kalenin nemli koridorlarında üşümek için takılmış ağır pelerinin altına, deri zırh giymişti.

“Ceren,” dedim, ağzım kurumuştu. “Burada ne arıyorsun?”

“Seni düşündüğünden iyi tanıyorum. Sana yapacaklarımı anladıktan sonra kalede kalmanı beklemiyordum. Ayrıca galeriye gelip kendi resmine bakmayı ne kadar sevdiğini de biliyorum.”

Kalbim, göğsümün duvarlarını tırmalayan, kafese kapanmış bir hayvan gibiydi. Bir anlığına yalan söylemeyi, yürüyüşe çıktığımı anlatmayı düşündüm ama Ceren fazla kurnazdı. Ben de fazlasıyla yorgundum. “Artık burada kalamam. Bu şekilde olmaz,” dedim.

“Korkarım ki seçeneğin yok. Tabii ailenin acı çekmesini istemiyorsan. Bir dahaki sefere sularını kesmekle kalmam,” diyerek bana yaklaştı, deri zırh içinde daha da korkutucuydu. “Kimliğin hakkında yalan söylediğini biliyorum.”

Çenem titremesin diye kasıldım. “Ne demek istediğini bilmiyorum.”

Aramızdaki mesafeyi kapatıp bir parmağını dudaklarına götürdü ve diliyle parmak ucunu yaladı. Ben şaşkınlıkla bakarken

diğer eliyle beni tutup parmağını elmacıkkemiğime bastırarak küçük daireler çizdi. Kapatıcı bulaşan parmağını gözlerime yaklaştırdı.

“Valiniz aptal ama bana hasarlı bir kız gönderecek kadar aptal değil. Tabii geçerli bir sebebi olmadıkça.”

Hasarlı değil, diye düşündüm. Daha güçlü. “Düşündüğün gibi değil.”

Kafası karışmış gibi yaparak sordu. “Yani, yaralanan ikiz kardeşin yerine gelmedin mi? Tuhaf, Varenia’dan dönen elçim bana öyle söyledi.”

Kardeşinden bahsediyor olamazdı. Talin bana asla ihanet etmezdi. “Ne elçisi?”

“Ailenin ne kadar zor durumda olduğunu söylediğin zaman başlık parasını ödemek için gönderdiğim elçi. Evinde sana tıpatıp benzeyen, senin ismine cevap veren bir kız görünce ne kadar şaşırmış tahmin edemezsin. Ailen seni korumaya çalışmış ama elçim, doğruyu söyleyene başlık parasını vereceğini söylediğinde, her şey balık kılçığı gibi ortaya çıkmış.”

Diğerlerini beni ele verdikleri için suçlamıyordum. Karınları açtı ve bu uğursuzluktan benim sorumlu olduğumu düşünüyorlardı. “Senin için ne fark eder ki?” diye sordum. “Yaram sana istediğini vermeme engel değil.”

Kollarımı tutup beni göğsüne yapıştırdı. “Seni, kardeşimden uzak durman konusunda uyarmıştım,” dedi.

Ona karşı direndim. Fırsatım varken bıçağımı çekmeliydim. “Bunun konuyla ne alakası var?” diye sordum.

Ama soruyu sorduğum sırada bile alakasını anlamıştım. Gümüş gözleri, gölde ölmek üzere olduğu gün gibi acı ve utanç doluydu. Sadece bir vâris doğurmamı istemiyordu. Bana yaptığı onca şeyden sonra bile Talin’i değil, onu tercih etmemi istiyordu.

“Özür dilerim,” dedim. Bunda çok samimiydim. Talin’e olan duygularım ya da halkım adına elimden geleni yaptığım için özür dilemiyordum. Amacım onun canını yakmak değildi. Ceren’in içinde yalnızca sevilmek isteyen bir çocuk vardı. Malesef insanlar onu sevelemez olduğuna ikna etmiş, bu yüzden öyle biri olmasına neden olmuşlardı.

Bir anlığına şaşkın göründü. “Biliyor musun, özürünün gerçekten samimi olduğunu düşünüyorum,” dedi. “Ama korkarım ki gitmene izin veremem. Özellikle de işlediğin suçlardan sonra.”

“Suç mu?”

Yüzünde kurnaz bir ifade belirdi. “Kız kardeşinin kılığına girerek kralı kandırmakla kalmadın, muhafızlardan birini de öldürdün.”

“Ne öldürmesi?” diye sordum. İçimi suçluluk kapladı. Kafasına sürahi indirdiğim adamı yanlışlıkla öldürmüş müydüm?

Ceren kafasıyla galerinin girişindeki adamı işaret etti. “Sen gelmeden birkaç dakika önce boğazını kestim,” dedi.

Ceren’in katil olduğunu biliyordum ama bunu duygusuzca itiraf ettiğini duymak midemi bulandırmıştı. “Ne yapacaksın peki? Beni öldürtecek misin?” diye sordum. O kadar kan vermişim ki hâlâ zayıftım. Yine de ona karşı direnirip çaresizce bıçağımı almaya çalıştım.

Hafifçe güldü. “Canlıyken çok daha değerlisin. Artık seni kilit altında tutmak için iyi bir nedenim var. Açıkçası kaçmaya çalıştığın için sana teşekkür etmem lazım,” diyerek kolumu kıvrırdı beni çevirerek arkamı dönmeye zorladı. Diğer kolumu da tutup bileklerime soğuk ve sert bir şey sardı.

Parmaklarını saç örgüme sokup kafamı geri çektiğinde bağırdım. Sıcak nefesi boğazıma vuruyordu, pürüzsüz yanağı benimkine dokunuyordu. “Nor,” diye mırladı. Dilini r harfinde kıvrırarak Varenia aksanını mükemmel bir şekilde taklit etmişti. “Özel olduğunu hep biliyordum. Odamda bana karşı geldiğin-

den beri. Belki de parmaklarımın ucunda atan kalbini hissettiğimden beri.” Sağ elini tanıştığımız gün yaptığı gibi göğsümün ortasına koydu. *Özel* kelimesi onun ağzından çıkınca kulağa iltifat gibi gelmiyordu.

“Tanrılara, bana soyumuzu güçlendirerek Ilara’nın kurtuluşu olacak bir kraliçe göndermeleri için dua etmiştim,” diye fısıldadı kulağıma. “Benim de kurtuluşum olacağın hiç aklıma gelmezdi.”

31

Hücremin metal kapısı takırtıyla kapandığı sırada Ceren'in yüzü parmaklıkların arasında belirdi. Tilkialevi ışığının altında teni şeytani bir yeşile boyanmıştı. "Yarın yine kan almaya geleceğim. O zamana kadar biraz dinlen," dedi.

Zindanlar dağın derinliklerindeydi, Salandrin denen canavarın yaşadığı yeraltı gölüne yakındı. Ceren beni hücreme sürüklerken koridorların neden bu kadar dar ve alçak olduğunu açıklamıştı. Bu koridorlar orijinal kan mücevheri madenine aitti, Kraliçe Ebbeela'nın savaşları durdurmak için madenleri su altında bırakmasından önce açılmışlardı. Kraliyet mezarlığının olduğu tünel yakınımıdaydı ve çok derin nefes alırsam hücreme sızan çürüme kokusunu alabiliyordum.

Görevli iki muhafızdan birisi silah taşıyor muyum diye üstümü aramıştı. Tabii göğüslerime ve kalçalarımın odaklanmaktan botlarıma bakmayı unutmuştu, yani bıçağım hâlâ yanımdaydı. Tek bir kaçış şansım olacağını biliyordum, bu yüzden bekledim, fırsatın ortaya çıkacağını umuyordum.

Hücrenin zeminini kaplayan samanların üstünde huzursuzca uyudum. Zindan büyük oranda boş görünüyordu ancak Ceren

beni hücreme götürürken birkaç hücreden öksürükler ve inlemeler duymuştum.

Ceren saatler sonra hücreme geldi. Sabah olduğunu tahmin ediyordum. Zindanda ne güneş ışığı ne de ayyosunu olduğu için tahminimi bir türlü doğrulayamıyordum. Kanımı almak için beni çalışma odasına götüreceğini ummuştum ama yanında taşıdığı çuval zindanda kalacağıma işaret ediyordu.

Samanların üstünde yanıma çömeldi ve dikkatle aletlerini dizmeye başladı. “Biraz yemek ve su gönderteceğim,” dedi. Sesinde ise hiç acıma ya da merhamet yoktu. “İstersen farklı giysiler de gönderteyim.”

Bir şey söylemeden köşede oturmaya devam ettim. Ona karşı koyamayacak kadar zayıftım ve kaçmak için gücümü saklamam gerekiyordu.

“Maalesef dün işe yarar bir şey öğrenemedim ama taze kan kullanmak işe yarayacak diye düşünüyorum. Yakında Varenia’ya bizzat gidip kan mercanı toplayacağım. Gitmişken kardeşine de bir bakayım diyorum. Sensiz ne yapıyor merak ettim.”

Bu sözler üstüne vücudum kasıldı. “Ona dokunursan...”

Çuvalından bir bıçak çıkardı. “Evet?”

Yalvarmayı, kardeşimin güvenliği için ona her şeyimi sunmayı düşündüm. Fakat burada isteyerek alamayacağı neyim vardı ki? Muhafızların beni korumayacağı kesindi.

Koluma uzandığında karşı koymadım. Önceki gün açılan yaralarım kapanmıştı, bugünküler de kapanacaktı. Yine de bu şekilde daha ne kadar idare edebileceğimi merak ediyordum. Avantajım varken saldırmalıyım, yoksa Ceren’i öldürmeyi başarsam bile muhafızlara yakalanırdım. Çok uzun süre bekleyemezdim. Bir noktadan sonra toparlanacak gücüm kalmayabilirdi.

Bu sefer daha az kan aldı. İş bittiğinde ayağa kalkacak gücüm kalmamıştı. Önceki gün gösterdiği özenle beni samanlara

yatırdı. "Muhafızlara ciğer yahnisi getirmelerini söyleyeceğim," dedi.

Zayıflığıma rağmen yüzümü ekşittiğimde güldü. "İstersen biraz ekmek de getirteyim," dedi. Akşam tamamen açılan saçlarımı okşadığında başım döndü.

Ebb'in bazen kendi kendine söylediği şarkının tanıdık sesini duyunca hayal gördüğümü sandım. Gözlerimi açıp Ceren'a baktım. Yeraltı gölünde duyduğum şaşırtıcı derecede güzel sesle bana şarkı söylüyordu. Gözlerimin kenarından sıcak yaşlar döküldü, yanağımdan akıp altımdaki samana damladı. Ona bu zayıflık anında saldırmak istiyordum ama botuma ulaşacak gücüm yoktu. Neden fırsatım varken yapmamıştım? Leydi Melina ikinci fırsatı boşa harcamamamı söylemişti.

Varenia ahlakım ölümüne neden olacaktı.

Ceren şarkısını bitirdikten sonra eğildi, saç telleri tenime tüy gibi değdi ve beni alnımdan öptü.

Ceren birçok kez kanımı aldı, o kadar çok aldı ki sayısını unuttum. Olabildiğince uyuyordum, zindanın sefilliğinden tek kaçışım rüyalardı. Rüyamda kardeşimi gördüğüm sırada, Leydi Melina'nın koridorun sonundan gelen sesine uyandım. Ardından bir muhafızın öfkeli homurtusu duyuldu. Ne zamandır buradaydım bilmiyordum. Günlerim arasındaki tek fark, kan verme ve getirilen tek öğün yemeği yemektir. Ciğer yahnisinin kokusu midemi bulandırır da olabildiğince çok yedim. Kendi kendime sürekli, bir gün elime fırsat geçeceğini söylüyordum. Ama bunun yalan olduğuna gittikçe daha çok inanıyordum.

"Çek ellerini üstümden!" dedi Melina. Varenia aksanı nazikti. Onu göremiyordum. Sadece, onu sert bir şekilde ittiklerinde çenesini öfkeyle kaldırdığını hayal edebiliyordum.

"Gir içeri," diye homurdandı muhafız, bir saniye sonra kapanan metal kapının tıkırtısını duydum. Melina yan hücremde

değildi ama yakındaydı. Kirli saman ve havasızlık hakkında mırıldandığını duyabiliyordum.

Muhafızın adımları koridorun diğer ucuna doğru gerilediğinde bir süre sessizce oturdum. Melina'nın zindana atılma nedenini merak ediyordum.

"Burada mısın, çocuğum?" diye sordu muhafız uzaklaştıktan sonra.

Doğrulup hücremin kapısına doğru ilerledim. "Buradayım. Ne oldu? Neden zindana atıldınız?"

"Prens Talin'in gerçek vâris olduğunu, Prens Ceren'in ise Kraliçe Talia'yı öldüren bir katil olduğunu açıkladığım için."

Ağzım açık kalmıştı. "Ne? Ne zaman?"

"Bu akşam yemeğinde," dedi. Sesi, neredeyse eğleniyor gibiydi. "Sonucunu tahmin ediyorsundur."

Tanrılar aşkına. Şimdi ikimiz de zindanda sıkışmıştık. "Neden böyle bir şey yaptınız?"

"Seni görmek için başka bir yol düşünemedim."

Kapıya sırtımı vererek yere yığıldım. "Benim için kendinizi zindana mı attırdınız?"

Alçak ve boğuk bir şekilde kahkaha attı. "Kendi kendine gelin güvey olma, çocuğum. Bunu Varenia için yaptım, senin için değil."

"Anlamadım."

Sesini o kadar alçalttı ki kelimelerini zar zor seçebildim. "Casuslarımdan biri bana iyileşme becerinden bahsetti."

Ağlamak istiyordum ve bunun için çok enerji gerekiyordu. "Çok üzgünüm. Ceren kan mercanını öğrendi, halkımız artık daha büyük bir tehlikede. Onları uyaracak kimse kalmadı."

"Bu dağdan bir çıkış daha var, Ceren'in haberi olmayan bir çıkış," diye fısıldadı. "Bana güvenirsen seni buradan çıkarabileceğimizi düşünüyorum."

Bu halimle, muhafızlar kapımı açıp beni Yeni Kale'den

bizzat çıkarsalar bile kaçabileceğimden emin değildim. “Peki siz?” diye sordum.

“Benim için endişelenme, çocuğum.”

“Sizi öldürecek mi?” diye sordum.

“Sessiz olun!” diye bağırdı muhafız hücrelerimizin önünden geçerken. “Prens Ceren konuşmak yasak dedi!”

Anlaşılan şarkı söylemek yasak değildi. O gece Melina bana tuhaf bir şarkı öğretti. Sözleri o kadar iyi ezberledim ki uykumda bile duymaya başladım. Bu sözler duam haline geldi.

Dağın derinliklerinde,

En diplerde,

Gölün ötesinde,

Ateşsolucanlarının parladığı yerde,

Yol açık,

Varenialı gözlere,

Kanı takip et,

Kavuş özgürlüğüne.

Hayatımı bu hücrede yaşayacağımı düşünmeye başlamıştım ki Ceren sonunda ziyaretime geldi.

Ceren’in sesi üstüne muhafızların dikildiğini ve Leydi Melina’nın samanları içinde hareket ettiğini duydum. Ceren, “Kadınları hazırlayın,” dedi.

“Emredersiniz majesteleri,” dedi muhafızlardan biri. Bir saniye sonra Melina’nın kapısının büyük bir gümbürtüyle açıldığını duydum. “Kalk ayağa sefil kadın, yoksa seni kapıya kadar tekmelerim.”

Ağır adımlar duydum ve muhafız kapımda belirdi. Birkaç kez temiz giysi teklif edilmişti ama üstümü sadece iki kez, yeterince mahremiyet bulabildiğimde değiştirmiştım. Artık görgü kurallarını umursayacak durumda değildim. Eğer botlarımı çıkarırsam bıçağımı, haritamı ve inci gerdanlığımı görürler diye

korkuyordum. Neyse ki biri, Ebb olduğunu düşünüyordum, bana temiz binicilik pantolonuyla sade tunikler gönderiyordu. Elbise giysem üstümdekileri gizlemek daha zor olurdu.

Muhafız, ayağa kalkmama yardım ederken burnunu kapadı. “Hadi,” derken beni koridora itti. Leydi Melina koridorda bekliyordu, elleri iple bağlıydı. Elbisesi biraz lekeli ve kırıksık olsa da benim kadar kirli değildi. Verilen tüm temiz giysileri kabul etmiş olmalıydı.

Saçım karmakarışık haldeydi. Sırtımı dikleştirip muhafızı takip ettim. Koridorun ilerisinde Ceren’in gümüş beyazı saçlarını seçebiliyordum. Üst katlara doğru çıkıyorduk.

“Bizi nereye götürüyorlar?” diye fısıldadım Melina’ya.

Kafasını iki yana salladı. “Bilmiyorum. Soğukkanlılığını koru. Bir fırsat bulabiliriz.”

Ellerim bağlıyken ve etrafımda muhafızlar varken nasıl kaçabilirdim bilmiyordum. Ama çenemi tutup dediğini yaptım. Ceren’in çalışma odasını geçtik, yemek salonunu geride bırakıp taht odasına girdik. Taht, tıpkı Yeni Kale’ye geldiğim günkü gibi boştu. Buna rağmen oda insan doluydu, hiç bu kadar kalabalık olduğunu görmemiştim. Odanın içinden geçirilip devasa demir kapıya doğru götürülürken, lordlar ve leydiler bize baktı. Bazıları ağlıyor gibiydi.

Yanımda bir kadın belirdi. Döndüğümde Ebb olduğunu gördüm, burnuna mendil bastırıyordu.

“Ebb, burada ne arıyorsun? Ne oluyor?”

“Kral öldü, leydim,” dedi. Ağlamaktan gözleri kıpkırmızı olmuştu. Mavi göz bebekleri normalden daha mavi görünüyordu.

Nabzım kulaklarımda tıpkı bir okyanus dalgası gibi kükre-di. “Ne zaman?”

“Dün gece.”

“Ceren kendini kral mı ilan etti?”

Kafasını iki yana salladı. "Düello gün doğumunda olacak, tabii Talin zamanında yetişebilirse. Şimdilik Ceren kral naibi."

"O ne demek?" diye sordum kapılara yaklaştığımız sırada.

"İkinizi de dağdan aşağı attırarak."

"Ne?" diye bağırdım. O sırada kapıdan geçmiş, kalenin girişindeki geniş açıklığa çıkıyorduk. Zifiri karanlıkta onca gün geçirdikten sonra ışık o kadar parlak gelmişti ki, gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. Sonunda gözlerimi kırpıp açtığımda burada da bir kalabalığın toplanmış olduğunu gördüm. Yas giysileri giymiş soyluların arasında birkaç köylü de vardı. Ciltleri bronzlaşmıştı, krem ve kahverengi tonlarında ev yapımı tunikler giiyorlardı.

Platforma sürüklenip Leydi Melina'nın yanına götürüldüğüm sırada Ebb'i kaybettim. Leydi Melina yüzündeki huzur dolu ifadeyi korumayı başarmıştı. Sırtımı uçuruma döndüğümde saçımı ve tuniğimi döven rüzgârı hissedebiliyordum.

Ceren'in bana canlı ihtiyacı yok muydu? Hayatımda hiç korkmadığım kadar korkmuştum. Zadie bana kendini yaralama planından bahsettiğinde bile bu kadar korkmamıştım. Ceren beni öldürecekse eğer kanımda ihtiyacı olan şeyi bulmuş demektir. Artık kendi çıkarı için Varenialıları katletmesine hiçbir şey engel olamazdı.

"Sarayın lordları ve leydileri," dedi Ceren. Süslü, siyah bir ceket ve pantolonla platformun önünde dikiliyordu. Saçlarını toplamıştı, kafasında koyu metalden bir taç vardı. "Bildığınız gibi çok sevgili babam, kralınız, dün gece aramızdan ayrılarak yıldızların arasındaki atalarına katıldı. Bu da kraliyetimize ihanet eden bu iki hainin cezasını vermenin bana düştüğü anlamına geliyor," dedi.

Bize döndü, yüzünde her zamanki ifadesi yoktu. "Leydi Melina ve sözlüm Zadie, yaptıkları yüzünden yargılanmış, ihanetten suçlu bulunmuşlardır. Suçlarının bedeli ölümdür."

Kalabalıkta bir mırıltı oluştu. Söylenenlere katılıyorlar mıydı yoksa kınıyorlar mıydı, anlayamadım.

“Ayris Dağı’ndan aşağı atılacaklar. Ruhları masumsa uçtuklarını göreceğiz. Değilse düşmelerini izleyeceğiz.”

Leydi Melina’ya bir adım yaklaştım, muhafızların platforma yaklaştığını görünce gözlerimi kapadım.

“Her şey yoluna girecek, çocuğum,” dedi Melina sakince.

Muhafızların elini bağlı kollarımda hissedince çırpındım ama bir işe yaramadı. Adam dev gibiydi, yediğim tüm ciğer yahnilerine rağmen kan vermekten ve karanlıkta kapalı tutulmaktan zayıf düşmüştüm. Beni platformun sonuna sürüklerken çılgılık atmamak için dudağımı ısırdım. Gözlerim Ceren’in gözleriyle buluştu ve bir anlığına yüzünde bir şüphe gölgesi belirir gibi oldu, kaybolması bir saniye bile sürmedi.

“Atın onu,” dediğinde midemin düğüm düğüm olduğunu hissettim.

“*Durun!*” Talin kalabalığın arasından fırladı, gözleri Ceren’i arıyordu. “Hemen durun!”

“Ben yarına kadar kral naibiyim,” dedi Ceren. “Bu tür emirler verme yetkin yok.”

Talin, zar zor bastırıldığı öfkesinden titriyordu. “Babam bunu istemezdi!”

Ceren kaşlarını kaldırdı. “Şimdi de ölümler adına mı konuşuyorsun, kardeşim?” diye sordu.

Talin sesini alçaltıp bir şey mırıldandı ama duyamadım. Ceren’in gözleri beni tutan muhafıza yöneldi ve parmağını kaldırarak beklemesini emretti. Kardeşler bir yana çekilerek kafalarını eğip konuşmaya başladılar. Bu sırada ben uçurumdan yarım metre ötede duruyordum. Yerçekiminin ağırlığı beni çoktan çekmeye başlamıştı, kendimi aşağı atmanın ne kadar kolay olacağını anlatmak istiyor gibiydi.

Ceren doğrulup bana doğru yürüdü. Bir an, beni bizzat iteceğinden korktum. Bunun yerine muhafıza bir şey fısıldadı ve muhafız beni platformdan kaldırıp demir kapılara doğru taşıdı.

Muhafızlara karşı debelenirken Leydi Melina'nın platforma götürüldüğünü gördüm. "*Hayır!*" diye tüm gücümle çığlık attım. Sesim o kadar yüksek çıkmıştı ki soyluların yarısı dönüp bana baktı.

Melina, "Kraliçe çok yaşasın!" diye çığlık attı ve kayboldu.

32

Koridorlarda zindana doğru taşınırken vücudum hıçkırıklarla sarsılıyordu. Buradan canlı çıkacağımızı ummuştum. İkimin de. Melina'nın son anları zihnimde canlanırken zindana ilk geldiğinde söylediklerini hatırladım. *Bunu Varenia için yaptım... Seni buradan çıkarabiliriz.*

Nedense buradan canlı çıkamayacağını biliyordu. Beni kurtararak bir şekilde Varenia'yı kurtarabileceğini düşünmüştü.

Kraliçe çok yaşasın. Bu sözler kulağımda yankılanıyordu, tıpkı Leydi Melina'nın ölümüne düşmesini izleyen tüm lord, leydi, erkek, kadın ve çocuğun kulağında yankılandığı gibi. Hangi kraliçeden bahsediyordu? Benden mi? Ceren'in bunca şeyden sonra benimle evleneceğine inanıyor olamazdı. Kaçış planının başka detayı varsa eğer, bunu benimle paylaşmamıştı.

Pis samanlara uzandığım sırada yanaklarımdan gözyaşları akıyordu, bu kederden tek kaçış yolunun uyku olduğunu biliyordum.

Tam uykuya dalmak üzereyken koridorda bir ses duydum. Muhafızların ağır *pat-pat* seslerinden daha yumuşak bir sestti, taş zemine hafifçe dokunan terlik seslerine benziyordu. Ya da cübbe sesiydi. Doğrudum, Ceren'in geldiğini düşünerek dehşete düşmüştüm.

Ama kapımın diğer tarafından yükselen ses Ebb'e aitti. "İyi misiniz, leydim?"

"Ebb," derken sesim çatladı. "Leydi Melina'yı öldürdüğüne inanamıyorum."

"Çok üzgünüm. Arkadaşınız olduğunu biliyordum."

Talin, Melina'nın arkadaşı olmadığını söylemişti ama bana öz annemden daha sadık davranmıştı. Gözyaşlarımı silip kapıdaki minik, parmaklıklı pencereden Ebb'e baktım. "Burada ne arıyorsun? Ceren buraya geldiğini öğrenirse seni öldürür," dedim.

Kafasını iki yana salladı. "Muhafızlar beni tanıyor. Kardeşimi ziyaret etmek için bazen zindana geliyorum."

"Kardeşin mi? Ama..."

"Evet, dağda olduğunu söylemiştim. Eskiden kral için çalışıyordu ama Ceren başa geçince kardeşimi komplo kurmaktan zindana attırdı. Hiçbir resmi suçlama olmadı."

"O zaman burada nasıl işe girdin?"

"Farklı bir soyadı kullandım. Ceren beni daha önce görmemişti, bu yüzden Aro ile akraba olduğumu düşünmesine neden olacak bir şey yoktu. Kardeşimin adı Aro."

"Ona yakın olabilmek için mi burada işe girdin?"

Ebb kafasını salladı. "Hiç sizin kadar nazik bir leydi adına çalışacağımı düşünmezdim," diyerek parmaklarını pencereye koydu, ben de üstüne kendi parmaklarımı koydum. "Leydi Melina, Prens Ceren'ı Kraliçe Talia'yı öldürmekle suçlayınca hemen Grig'i bulmaya gittim. İçten içe doğru olduğunu biliyordum, birinin Prens Talin'e haber vermesi gerekiyordu. Burada olsa sizin zindana kapatılmanıza asla izin vermezdi," dedi.

"Teşekkür ederim, Ebb," diye nefes verdim. "Talin tam zamanında gelmeseydi ölmüş olacaktım."

"Prens Ceren'ın sizi öldürmek niyetinde olduğunu düşünmüyorum," dedi sessizce. "Gözcüleri Prens Talin'in döndüğü

haberini verdi, kral öldüğü için kardeşiyle savaşımadan tahta geçmenin bir yolunu bulması gerekiyordu.”

“Ne yolu?” diye sordum, damarlarım korkuyla dolmuştu.

Bir süre sessiz kaldı. “Prens Talin hayatınızı kurtarmak için tahttan vazgeçti,” dedi.

Bu sözleri duyunca baştan ayağa tüm vücudum ürperdi. “Hayır.”

Uzaktan bir yerden kapanan bir kapının tıkırtısı yükseldi, ardından mırıldanan erkek sesleri duyuldu. “Gitmem gerek, leydim. Prens Talin sabah olduğunda sizi alacak. Her şey yoluna girecek.”

“Nasıl?”

Elimi sıktı. “Bana güvenin, leydim.”

“Teşekkür ederim, Ebb,” dedim ve sesim tekrar çatladı, gözlerim yaşlarla doldu. “Her şey için. Arkadaşlığın olmadan burada hayatta kalamazdım.”

Gülümseyip parmaklarımı öptü. “Ben de öyle.”

Rüyamda kardeşimi görüyordum ki bir şey beni uykumdan uyandırdı. Bir anda doğruldum, elim botuma gitmişti bile. Karanlığa baktım.

“Dinlenebildiğini görmek güzel,” dedi Ceren, sesi yakından geliyordu. Fazla yakından. “Uyurken çok güzel görünüyorsun.”

Meşalesi neredeydi? Bu zifiri karanlıkta beni nasıl görebiliyordu?

“Güneş ışığında iyi göremiyorum,” dedi. Bir kez daha düşüncelerimi ben söylemeden anlamıştı. “Ama karanlıkta oldukça iyi görüyorum.”

Elimi yavaşça botumdan çektim, bıçağın varlığını ele vermekten korkuyordum.

“Karanlıkta iyi de duyarım. Göle gittiğim gece beni takip

ettiğini öyle anladım. Kalbin çok hızlı atıyor, kuş gibi. Benden korkuyor musun, Nor?”

Nefesi yanağıma değdiğinde irkilerek geri çekildim. Hüc-remdeydi. İçeri girdiğini nasıl duymamıştım? Muhafızlar beni hücreye attıklarında ellerimi çözmüşlerdi ama ışık olmadan Ceren’ı bıçaklamaya çalışmak aptallık olurdu. Bıçağı muhtemelen kendime saplardım. Ben onu göremediğim halde onun beni görebiliyor olması fikri, tüylerimi diken diken ediyordu.

Koluma yumuşak bir şey değdiği sırada kapının olduğu yöne doğru atıldım fakat daha bir metre gidemeden Ceren’ın kolları gövdeyi sardı, ayı kapını gibi beni kısıtırmıştı. “Şşş,” diye fısıldadı kulağıma. “Seni kurtaracağım, yavru kuş.”

“Ne demek istiyorsun?” dedim sessizce.

Bir parmağıyla yanağıma okşadı. “Seni öldürteceğime gerçekten inandın mı? Bu güzelliği, bu gücü boşa harcar mıyım? Kardeşimin düelloya yetişeceğini öğrenince seni yem olarak kullanmaktan başka seçeneğim kalmadı,” dedi.

“Peki şimdi?” dedim dişlerimi sıkarak.

“Şimdi sana bir pazarlık teklif etmeye geldim.”

Homurdandım. “Pazarlık mı? Kardeşinle zaten pazarlık yapmadın mı?”

Sıcak gülüşünü duyunca ürperdim. “Kardeşim her şeyi çok kolay elde ediyor. Güç, samimiyet, kadınlar. Sen hiçbir zaman onun olmayacaksın,” diyerek beni bırakıp bir şeye uzandı, ben de fırsattan yararlanarak bıçağıma hamle yaptım. Ben daha bıçağı deri botumdan çıkaramadan, Ceren bir meşale yakarak tüm hücreyi aydınlattı. Ne kadar berbat koşullarda yaşadığım gözler önüne serilmişti.

Bana sunmak ister gibi bir taç uzatıyordu, daha önce hiç görmediğim bir taç.

Kan mercanından yapılmıştı, kıpkırmızı ve vahşi mercan kıvrılarak halka çiziyordu. Mercan dallarının arasında pembe

Varenia incileriyle yapılmış işlemler vardı, meşalenin ışığında parlıyorlardı. Aralarındaki zıtlık aynı zamanda nefes kesiciydi. Bunları daha önce birlikte görmemiştim ve görüntü aklımı başımdan almıştı.

Kan mercanının hep şeytani ve çirkin bir görüntüsü olduğunu düşünmüştüm, oysaki incilerin yanında korkutucu görünmüyordu. Ne kadar güzel olduğunu fark ettim, pürüzsüz, pembe dairelerle uyum içerisindeydi.

Nor ve Zadie. Mercan ve inci.

Birbirleri *sayesinde* güçlü ve güzellerdi. Birbirlerine rağmen değil.

Tacı bana verdi. "Al, Nor. Bu sana ait," dedi.

Nefesim kesildi. "Ne? Bunu nereden buldun?"

"İlara'nın annesi bunu kızının kalbinden çıkan kan mercanından yaptırmıştı. Hiç giyilmedi çünkü hiçbir kadın, ister Ilaralı olsun ister Varenialı, buna layık görülmedi. Ama sen farklısın tatlım."

Tacı elimde döndürdüm. Babam mercanın öldükten sonra zehirli olmadığını söylemişti. Sadece deriyi keserse hasar verebilirdi. Parmaklarımı incilerin üstünde gezdirdim, gördüğüm en pembe ve en parlak incilerdi. Varenia'daki diğer kızlar bu kadar nadir bir şey görseler, ne düşünürlerdi diye düşünmeden edemedim.

"Bunu neden bana veriyorsun?" diye sordum.

"Sana Ilara'nın kraliçesi olma fırsatını sunuyorum. Benimle evlenirsen halkına zarar vermem. İhtiyacım olan her şey, Yeni Kale'de olmuş olur. Birlikte kadın kral ve krallığımızı tehdit eden diğer kuvvetlerle yüzleşebiliriz. Oğullarımız krallık tarihindeki en güçlü ve en sağlıklı çocuklar olur. Birlikte dünyayı fethedebiliriz, Nor."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptım. "Taç için seninle evlenmemi mi istiyorsun?"

Gülümsedi. "Beni sevdiğin için evleneceğini düşünecek kadar aptal değilim. Hayır, bu onurun kardeşime ait olduğunu biliyorum," dedi ve yüzünde bir üzüntü belirdi. "Öyle de olmalı. Senin kadar iyi ve güzel biri. Ama buraya sadece prensle evlenmeye gelmedin. Dünyayı görmeye geldin, değil mi? Bunu sana verebilirim, Nor. Kraliçem olman karşılığında halkına özgürlüğünü verebilirim."

"Özgürlükleri," diyerek şüpheyi taca baktım. "Nasıl?"

"İsterlerse Varenia'yı terk edebilirler. Herkes gibi iskelede ticaret yapıp ürünlerini adil fiyatlarla satabilirler. Bir daha kimse su ve yiyeceklerini kesmez. Varenia, bağımsız bir krallık olur."

Söylediklerini duyunca kalbim hızlandı. Varenia özgür ve bağımsız olacaktı, umduğumdan bile fazlasıydı. "Artık senin için inci toplayamayacaklar mı?" diye sordum dikkatli bir şekilde.

Kafasını iki yana salladı. "Artık ihtiyacım yok," dedi.

"Ama inci yemezsen zayıflamayacak mısın?" Kafam karışmıştı. "Fiziksel anlamda güçlü olmak istiyorsun sanıyordum."

Tekrar gülümsedi, kanımı her zaman korkuyla donduran o karanlık, şeytani gülümsemesini gösterdi. "İstiyorum. Senin sayende olacağım da," dedi.

Midem dehşetten düğüm düğüm oldu. Kanım. Beni kan kaynağı olarak tutmak istiyordu. "Bana ne yapacaksın?" diye sordum. "Hayatımın geri kalanı boyunca her gün kanımı mu alacaksın?"

"Hayır, tatlım. İhtiyacım olan her şeyi aldım."

Bu ne demekti? Kanımda ne bulmuştu? Taca baktım. Kan mercanı, damarlarımdaki kana karıştığında bana iyileşme yeteneği vermişti. Bu beceriler benim kanımdan Ceren'e geçebilir miydi? Çoktan geçmiş miydi yoksa?

Ona tekrar baktım. Yanaklarında ve dudaklarında hatırladı-

ğımından daha fazla renk vardı, yüzündeki keskin hatlar biraz daha yumuşamış duruyordu. Onu süzdüğümü fark etmiş gibi çenesini kaldırıp omuzlarını dikleştirdi. Güçlü, kuvvetli görünüyordu. Tıpkı söylediği gibi, dünyayı fethetmeye hazırды.

“Nasıl?” dedim sessizce.

“İncilerden ihtiyacımı nasıl karşılıyorsam öyle.”

Yüzündeki dehşet ve tiksintiyi gördü... ardından gülümsedi.

Yeteneğimin limitini bilmiyordum ama Salandrin ile yaptığım dövüşten sonra kolay kolay ölmeyeceğimi biliyordum. Böyle bir yetenek yanlış ellere düşerse felaket yaratabilirdi.

O anda Varenia’yı özgürleştirmenin yetmeyeceğini fark ettim. Ceren yaşadığı sürece kendi amaçlarına ulaşmak için herkesi suistimal edecekti. Onun gibi birini durdurmak için sürgün bile yeterli değildi.

“Seninle evlenmeyeceğim Ceren,” dedim soğuk bir şekilde. “Krallığımızı tehlikeye atan tek şey sensin.”

Yüzündeki gurur dolu gülümseme kayboldu. “Şartları duymadan teklifimi ret mi ediyorsun?”

Boğazımda oluşan yumruyu yuttum. “Şartlar mı?”

“İki seçeneğin var, Nor. Benimle evlen ya da öl.”

Kan beynime sıçradı. Teklifini reddetmeme izin vermeyeceğini tahmin etmeliydim.

Ama Ceren üçüncü bir seçimim olduğunun farkında değildi. ve bu seçim isteyerek yapacağım tek seçimdi.

Tacı ona fırlatıp olabildiğince hızlı bir şekilde bıçağıma uzandım ve saldırdım. Bıçak ceketini kesmişti ancak derisine değip değmediğini bilmiyordum. Belindeki kılıca uzandığını gördüm, hayatı boyunca dövüşmeyi öğrenmiş biriyle çarpışmaktansa kaçmayı tercih ettim.

Neyse ki hücrenin kapısını kilitlememişti. İlerideki tilkiale-vi meşalesi bana gideceğim yolu gösterdi. Boğazımdan yükselen paniği bastırmaya çalıştım ama Ceren çoktan arkamdaydı,

aramızdaki mesafeyi kapatıyordu ve yolu benden çok daha iyi görebiliyordu.

“Nor!” diye arkamdan bağırdı. “Nereye gittiğini sanıyorsun? Kapana kısıldın, yavru kuş.”

Koridorda koşmaya devam edip zindandan çıktım ve ikiye ayrılan bir tünele girdim. Ceren’in düzensiz nefeslerini arkamda duyabiliyordum. Sağa döndüm, bu yolun beni ateşsolucanı mağarasına götüreceğini umuyordum.

Etrafımdaki havanın değişmeye başladığını hissedince anlık bir adrenalin patlaması yaşadım. Başarmıştım. Gözlerim karanlığa alışmaya başladı ve içinde bulunduğum odanın duvarlarını aydınlatan küçük tilkialevi meşaleleri sayesinde etrafımı gördüm. Ağzıma çürüten etin boğucu kokusu geldi. Mezarlık.

Buraya yüzlerce kemik, hiçbir seremoni olmadan yığılmıştı, sanki ölümler birbiri üstüne atılıp bırakılıyordu. Arkama baktığımda girişte Ceren’in silüetini gördüm. Düşünmeden mezarlığın derinliklerine kaçtım. İskeletlerin yatırıldığı mermer levhalara bakılırsa bu kısım kraliyet ailesine ayrılmıştı. Birkaç tanesinin üstünde çürüyen cübbelerinin kalıntıları hâlâ duruyordu, boş göz çukurları bana bakarak beni uyarıyordu. Mercan bıçağım loş ışıktaki parlıyordu. Kırmızı rengi yüzünden üzerinde kan olup olmadığını göremiyordum.

Bir köşeyi dönüp en yakındaki levhanın yanına çömeldim, Ceren’in beni görmemiş olması için dua ediyordum. Masanın üstünü yoklayıp örümcek ağlarıyla kaplı ağır bir kemik buldum, muhtemelen uyluk kemiği idi. Kemiği yanıma çekip bekledim.

Ceren hızını yavaşlatıp yürümeye başlamıştı, levhanın yanına yaklaşıncı nefesimi tuttum. İki adım attıktan sonra ayağa kalktım ve bana doğru döndü. “Demek burada-”

Uylukkemiğini gürz gibi tutup yüzüne savurdum. Burnundan kan fışkırdı ve içgüdüsel olarak ellerini burnuna kapattı.

Kemiği bırakıp bıçağıma uzandım. “Bırak gideyim, Ceren,”

diye yalvardım geri çekilerek. “Benden istediğini aldın. Bırak eve gideyim.”

Hırlayıp üstüme atıldı. Kanlı yüzü ortaya çıktığında kendimi korumak için içgüdüsel olarak ellerimi kaldırdım.

Kan mercanı bıçağım ceketini delip derisine saplanınca gözleri benimkiler gibi şaşkınlıkla büyüdü.

Bıçağı bırakıp geriye doğru tökezlediğim sırada kanlı dudaklarından acı dolu bir çığlık yükseldi. “Seni öldüreceğim,” dedi bana doğru topallayarak, ağzından kanlar akıyordu.

“Hayır,” dedim. Sesimdeki üzüntüyü gizleyememiştim. “Öldürmeyeceksin. O bıçak kan mercanından yapıldı ve kan mercanı hakkında bana sormayı akıl edemediğin bir şey var.”

Gövdesine saplanmış bıçağa baktı. “Neymiş o?” diye sordu, dizleri üstüne çökmüştü.

“Ölümcül.”

Ceren gümüş gözleriyle bana baktı, yüzünün yarısı kanla kaplıydı. Giysileri yüzünden göğsünden akan kanı göremiyordum ama zehrin çoktan kalbine işlediğini biliyordum.

Ağzını açtı ve o kadar yüksek sesli bir çığlık attı ki ölümler kalkacak sandım. Ardından ayaklarımın önüne yığıldı. Gözleriyle bana sert, delici bir bakış attı ve zayıf bir nefes verdi.

Keskin bir nefes alıp gerileyerek mezarlardan birine çarptım. Titreyen ellerimle yüzümü kapattım, bu kadar çok kan görmeye dayanamadığım için ağlamaya başladım.

Katil olmuşum. Hem de sıradan birini öldürmemiştim. Ilara tahtının vârisini öldürmüştüm.

33

Koşarak oradan ayrıldığıım sırada, Ceren'in son çığlıkları sanki tünellerde yankılanıyordu. O kadar korkmuştum ki Melina'nın şarkısını neredeyse hatırlayamıyordum.

Dağın derinliklerinde,

En diplerde,

Gölün ötesinde,

Ateşsolucanlarının parladığı yerde...

Şarkıyı aklımda söylemeye devam ettim, ta ki mağaralardan birinden soluk mavi bir ışık geldiğini görene kadar.

Sonunda Salandrin'i öldürdüğüm göle gelmiştim, suya balıklama atladım. Dondurucu su, tıpkı Thalos'un parmakları gibi kafamın etrafını sardı. Suyun beni temizlediğini, Ceren'in kanını bedenimden ve ruhumdan temizlediğini hayal ediyordum. Düz ve güçlü bir şekilde yüzmeye devam ettim, soğuğa ve korkuma rağmen tekrar suda olmak güzel bir histi. Kaslarım her şeyi hatırlıyordu; elimin kenarıyla suyu nasıl yaracaklarını, bacaklarımla bedenimi nasıl ileri iteceklerini. Nefesime o kadar odaklanmışım ki zeminin yükseldiğini ancak elim yere değince anladım.

Sudan çıkıp ıslak kıyıda nefes almaya çalıştım. Olduğum yerde durmak bana düşünmek için çok zaman tanıyordu. *Ceren* öldü, dedim kendi kendime. Yüzümdeki yaraya neden olan ufak bir kesik bile neredeyse öldürücüye, mercan bıçağının doğrudan kalbe saplanması insanı anında öldürürdü.

Bu bilgiye rağmen birinin beni kovaladığı hissini üstümden atamıyordum. Bu yüzden ayağa kalkıp çıkışa gittiğini umduğum yönde ilerledim. Ateşsolucanlarından uzaklaştıkça önümü görmem zorlaşıyordu.

Yolun ikiye ayrıldığını görünce Melina'nın şarkısı dışında her şeyi aklımdan çıkarmaya çalıştım.

Yol açık Varenialı gözlere. Bu ne demekti? Yoldaki çatala baktım ama hiçbir şey göremiyordum. Özgürlüğe giden yol buysa eğer pek umut verici değildi.

Kanı takip et. Ne kanı? Yol ayrımına dönüp diğer tünele girdim. Bir saniye bekledim, karanlığı taradım ve sonra bir anda gördüm. İleride hafif kırmızı bir parıltı vardı. Ona doğru koştum. *İşte.* Taşa bir çeşit kristal yerleştirilmişti. Birden, gözlerim karanlığa alışınca önümde uzun, kıvrımlı bir kristal çizgisi belirdi. Tünel boyunca tıpkı bir damar gibi devam ediyordu.

Ebb, kan mücevherleri hakkında ne söylemişti? *Söylentiye göre devlerin kanları damarlarında donmuş.* Bu asla keşfedilmeyen bir kan mücevheri damarı olmalıydı. Salandrın'nin ininin ardında ve hiçbir İlaralı'nın geçmeye cüret edemeyeceği kadar büyük bir gölün ötesinde olduğunu düşününce, bu çok şaşırtıcı değildi.

Tünelde koşar adım ilerlemeye başladım, bedenim egzersizden ısınıyordu. Melina'yla öldüğünü sandığım umut tekrar alevlenmişti. Önümde bir ışık huzmesi belirdi. Tüm gücümle ona doğru koştum, ciğerlerim ve kaslarım yanıyordu ama ışık büyüyordu, özgürlük düşüncesi bana güç veriyordu.

Taştaki yarığa ulaşana kadar durmadım, sadece bir buçuk

metre genişliğindeydi. Ancak bir kişinin geçebileceği kadardı. Neyse ki elbiselerim göl suyundan kayganlaşmıştı, böylece diğer tarafa geçmeyi başardım ve çimlerde yuvarlanıp inleyerek durdum.

Bir saniye sırtüstü yattım, ince, hilal şeklindeki aya baktım. Muhafızlar yakında Ceren'ı bulacaktı, sonra da beni aramaya başlayacaklardı. Devam etmem gerekiyordu.

Eski Kale'ye yaptığım yolculuk güvenli topraklardan ne kadar uzak olduğumun korkunç bir hatırlatması gibiydi. Ormanın dalları ayın loş ışığını kapattığı için yol simsiyah görünüyordu, ben de açlık ve yorgunluktan bitkin düşmüştüm. Islak deri pantolonum üstüme yapışmıştı, her adımında cildimi tahriş ediyordu. Üstümde bıçak ve parşömen haritadan başka bir şey yoktu, onun da artık önemi kalmamıştı. Varenia'ya gidebilmek için korsemde sakladığım inci gerdanlığa ihtiyacım olacaktı.

Talin'e veda etmeden Ilara'dan ayrılma düşüncesi yaralarımın bile daha çok acı veriyordu. Ama onu bulsam bile büyük ihtimalle benden nefret edecekti.

Kardeşini öldürmüştüm.

Bana dair son anısının bu olacağını fark edince boğazımdan perişan hıçkırıklar yükseldi, bir gün beni affetmesi için Thalos'a dua ettim.

Eski Kale'nin ışıklarını gördüğümde botlarımdaki sıvı göl suyu muydu, yoksa kan mıydı anlayamaz haldeydim. Yavaşça ahıra yaklaştım. Ahırda lambalar vardı fakat arada sırada yere vuran toynak sesi dışında hiçbir ses yoktu. Sessizce kısırağımın kabinine doğru ilerledim. Benim geldiğimi duyunca kafasını kaldırıp sessizce kişnedi.

"Aferin kızım," diye fısıldadım boynunu okşarken. Etrafta eyer ve dizgin takımı aradım. Eyer odasına açıldığını düşün-

düğüm bir kapı gördüm. Tam ilerlemeye başlamıştım ki adımı duydum, *gerçek* adımı.

“Nor?”

Arkamı döndüm. “Talin!”

“Burada ne arıyorsun? Ne oldu?” Islak giysilerime, Ceren’in kanının tünemişimde bıraktığı pembe lekelere baktı. “Tanrılar adına, yaralandın mı?” Ben savrulunca tutmak için ileri atıldı.

Ceren’in sıcak kanını yüzümde hissettiğimi, karanlıkta yüzmenin yarattığı dehşeti ve buraya koşuşumu hatırlayınca yaptıklarımın tüm ağırlığı üstüme darbe gibi indi. “Ceren hücreme geldi,” diye fısıldadım göğsüne doğru. Korkudan, soğuktan ve yorgunluktan titriyordum. “Onunla evlenmem karşılığında bana taç teklif etti. Varenialıları serbest bırakacağını söyledi ama yapamazdım, Talin. Yapamazdım.”

Beni daha sıkı kavradı. “Ne yaptı sana?” diye sordu.

“Hayır dersem beni öldürecekti. Kaçmayı başarmama rağmen karanlıkta kayboldum ve kendimi mezarlıkta buldum. Ceren peşime takıldı. Yüzüne kemikle vurdum,” dedim ve dökülen kanları hatırlayınca yine ürperdim.

“Çok üzgünüm. Hepsi benim hatam,” dedi Talin boğuk bir sesle. “Senden kolay kolay vazgeçmeyeceğini bilmeliydim.”

Yüzüne baktım. “Kolay kolay mı? Benim için tahttan vazgeçtin, Talin.”

“Keşke daha erken gelebilseydim. Melina’yı da kurtarmaya çalıştım ama...” Sustu, sesi dökülmemiş gözyaşlarıyla kalınlaşmıştı. “Ya sen ya hiçti.”

Alnımı öptü ve sıcaklığının içime girip üşümemi yok ettiğini hissettim. Üstünde zırh yoktu, sadece kumaş tunik ve pantolon giyiyordu. Altında ise kaslı vücudu vardı, haftalardır ilk defa kendimi güvende hissetmişim. Başımı göğsüne yaslayıp kollarının rahatlığı içinde yatmak istiyordum ama ona doğruyu söylemeliydim.

Hafifçe geri çekildim. "Daha bitmedi, Talin. Ben... Ceren'ı bıçakladım, göğsünden. Bıçak kan mercanından yapılmıyordu," diye yutkundum. Doğru kelimeleri bulmaya çalışıyordum. "Kan mercanı hakkında söylediklerimi hatırlıyor musun? Minicik bir kesik beni neredeyse öldürüyordu hani?"

Talin'in kolları yavaşça bedenimden kaydı ve bir adım geri attı. "Ne demek istiyorsun? Ceren... öldü mü?"

"Çok üzgünüm," dedim çaresizce. "Kardeşin olduğunu biliyorum, babanı da yeni kaybettin." Ondan beni affetmesini istemeyecektim. Buna hakkım yoktu.

Saman balyalarından birinin üstüne oturup başını elleri arasına aldı. "Ceren öldü," dedi.

"Ben, öyle sanıyorum. Evet..." dedim, ona sarılmayı ve bana yaptığı gibi onu teselli etmeyi çok istiyordum ama mesafemi korudum. Birlikte olma ihtimalimizi yok etmiştim. Talin beni affetmeyi başarsa bile ben artık katildim. Muhtemelen yaptıklarım için ölüm cezasına çarptırılacaktım.

Sonunda kafasını kaldırdı. "Anlıyorum, Nor. Başka birinin canını ancak son çare olarak inciteceğini biliyorum. Ceren yaşamaya devam etse yapacaklarını da biliyordum."

Yanına oturup ellerinden birini tuttum. "Yani benden nefret etmiyor musun?" diye sordum, şaşırmıştım.

Beni kendine çekip yüzünü saçlarıma bastırdı, uzun bir süre derin nefesler aldı. Bu bilgiyi sindirmesi gerektiğini biliyordum. Ceren ölmüştü, hem de benim elimden. Evet, kardeşi Talin'in dünyada en çok sevdiği insanı, Talia'yı öldürmüştü. Ama ben kardeşler arasındaki kan bağının ne kadar güçlü olduğunu herkesten iyi biliyordum, birisi acı verici bir şey yapmış olsa bile. Talin durumun farklı sonuçlanamamasından dolayı pişmanlık duyuyor olmalıydı.

Sonunda, "Senden asla nefret edemem. Başka seçeneğin yoktu," dedi.

Birbirimize cesaret edebildiğim kadar uzun süre sarıldık. Bedenim vücudunun sıcaklığına özlem duyuyordu. Çok yorgundum ve artık kaçış fikri imkânsız gibi geliyordu.

“Gitmem lazım,” dedim, ellerimi omuzlarına koymuştum. “Muhafızlar beni arayacaktır.”

Kafasını kaldırdı, yüzünde kafası karışmış bir ifade vardı. “Artık güvendesin, Nor. Ceren gerçekten öldüyse ben kral nai-biyim demektir,” dedi ve bir saniye tereddüt ettikten sonra ekledi. “En azından annem gelene kadar.”

Somurttum, yanlış duyduğuma emindim. “Annen-”

“Annem, evet,” dedi. “Daha önce söylemediğim için özür dilerim. Kraliçe Talia hâlâ hayatta. Ve Ilara’ya dönüyor.”

Çok yorgundum ve söyledikleri hiç mantıklı gelmiyordu. “Anlamıyorum. Demiştin ki... Dediler ki...”

Talin iç geçirdi. “Ceren annemi öldürmeye çalıştı çünkü annem hamileydi, Nor. Ceren, annemin hamile olduğunu öğrenince tahta geçemeyeceğinden korkmaya başladı. Evet, en büyük oydu ama annem kız çocuk doğurursa...”

“Krallığın başına kraliçe geçecekti...” dedim nefes nefese. “Ve Varenia’nın Ilara ile olan sözleşmesi tamamlanacaktı.” Ayağa kalkıp volta atmaya başladım. “Ama Ceren neden kız olacağını düşünüyordu ki? Sonuçta yüz yıllardır prenses doğmadı.”

“Öyle deniyor,” dedi Talin ciddiyetle. “Ama hangisi daha olası? Nesillerdir hiçbir kralın kızı olmaması mı, yoksa Ilara’yı yöneten erkeklerin tahtlarını kadınlara bırakmak istememeleri mi?”

Önünde durdum, yumruklarımı sıkıyordum. “O ne demek, Talin? Beşikteyken öldürülmüş kız çocukları olabilir mi diyorsun?”

“Yaşasınlar diye köylere gönderildiğini düşünüyorum ama kesin olarak bilemeyiz,” dedi ellerini çaresizce açarak. “Ceren yine de risk almak istemedi. Annemi bıçaklayıp cesedini yeral-

tındaki göle attı, öldüğünü düşünmüştü. Cesedini de canavara yedirecekti. Annemin iyileşme becerisi hayatını kurtardı. Ağır yaralı olsa da yaralarına rağmen gölün diğer tarafına yüzmeyi başardı ve senin kaçtığın yoldan kaçtı.”

Ceren, Talia’nın bir çiçek kadar narin olduğunu söylemişti, oysaki hayal edebileceğimden bile güçlü bir kadındı. “Kaçış yolunu bana Leydi Melina söyledi. Yani Talia’nın hayatta olduğunu biliyor muydu?”

Talin kafasını evet anlamında salladı. “Annem, suikast girişiminden birkaç ay sonra benimle iletişim kurdu. Zorlu ilişkilerine rağmen Melina’nın bizim tarafımızda olmasını istediğini söyledi, dağda onun dışında kimseye güvenemeyeceğini biliyordu. Ceren hâlâ gençti ama iradesi babamdan çok daha güçlüydü. Ceren’in casusları annemin yaşadığını öğrenseydi annemi yakalayıp öldürürlerdi.”

“Yani Melina ‘kraliçe çok yaşasın’ dediğinde...”

“Annemden bahsediyordu, babam öldüğü için tahtın gerçek vârisi o.”

Tüm parçalar sonunda yerine oturuyordu. “Çünkü Ceren yirmi bir yaşında değil,” dedim.

Talin gülümsedi. “Bunca yıldır Güney’de yaşıyor, ordu topluyordu. Babamın ölümü ordunun harekete geçme sinyaliydi. Pazara giderken Lord Clifton ile buluşmuştuk ya? Ondan askerlerini Ilara’ya göndermesini istemedim. Annemle güç birliği yapıp Ceren’a karşı savaşmaya, kraliçeyi tahta getirip ülkemizi eski haline kavuşturmaya ikna ettim. Şu anda harekete geçtiler.”

“Ama Melina, Ceren’in beni öldürmeyeceğini biliyorsa neden kendini zindana attırdı?” diye sordum.

“Sana kaçış yolunu söylemek için. Çünkü benim ne zaman döneceğimi bilmiyordu. Ceren, babam ölürse diye beni Yeni Kale’den uzakta tutmak için elinden geleni yapıyordu. Pazardan dönerken bize saldıran adamları o yolladı. Beni öldürmek-

te başarısız olunca bunu beni uzaklara göndermek için bahane olarak kullandı. Hizmetkârın mesaj göndermese zamanında dönüp Ceren'a meydan okuyamazdım. Melina, zamanı geldiğinde annemin ordusuna katılmaları adına Varenia ve Galethlileri senin ikna edebileceğini düşünüyordu."

Melina, kendi halkımın bana ne kadar az güvendiğinin farkında değildi. Neyse ki artık bunun önemi yoktu. "Ceren öldüğüne göre taht için kavga yaşanmayacak," dedim. "Savaş olmayacak. Annen de kadın kral olacak."

"Tam olarak öyle değil," dedi gülümseyerek. "Annem kraliçe naibi. Kızı kadın kral. Daha doğrusu yirmi bir yaşına geldiğinde olacak." Yüzümdeki şoku görünce güldü. "Evet, Nor. Küçük bir kız kardeşim var, adı Zoi. Henüz hiç görmedim ama yakında buraya gelecek."

Talin'in gözlerine sahip küçük bir kız hayal edip gülümse dim. "İnanamıyorum."

Elime uzanıp beni kucağına çekti. "Ceren'ın canını almanın sana yük olduğunu biliyorum ama binlerce kişinin hayatını kurtardın," dedi sessizce. "Bu ülkenin sana büyük bir borcu var. Burada kalır mısın, Nor? Benimle?"

Bir süre ona baktım, gerçek olduğuna inanamıyordum. Yorgun ve yaralıydım, zindanda kapalı kalmaktan, kan vermekten ve korkumun ağırlığından zayıf düşmüştüm. Ama parmak uçlarıyla çeneme dokunduğu sırada yorgunluğum ve suçluluğum eriyip gitmeye başladı.

Bu sefer ben onu öptüm. Dudakları sıcak ve samimiydi, her nazik dokunuşu, geçen haftalar boyunca açılan her bir yarayı kapatıyordu sanki. Parmakları tuniğimin altındaki çıplak tenimi buldu, dokunduğu her yer alev almaya başlamıştı. Gömleğini pantolonun belinden çektim ve göğsündeki, sırtındaki sert kaslara dokununca iç geçirdim. Bacaklarımı beline sararak onu kendime daha da yaklaştırdım. Sert bir nefes aldı ve altdudağı mı dişleri arasına alıp hafifçe çekti.

“Nor,” dedi kısık bir sesle.

Gözlerimi açtığımda bana baktığını gördüm, elleriyle yüzümü tutuyordu. Başparmağıyla yanağımdaki hassas noktayı ovuyordu. Kapaticıyı odamda unuttuğumu fark ettim ve bir daha kullanamayacağımı anladım.

“Seninle olmak istiyorum, Talin. Fakat önce ailemin iyi olduğundan emin olmalıyım. Ben giderken durumlar kötüydü ve Sami’ye göre şartlar daha da zorlaşmış. Ayrıca gitmezsem onlara Ceren’in öldüğünü kim söyleyecek?”

Kafasını salladı. “Ben seni götürürüm. İskele pazarına iki gün var.”

Sami’yi gördüğümünden beri bu kadar zaman geçtiğine inanmıyordum. Gerçi ben o zindanda zayıf, değersiz bir şekilde yatarken zaman geçmiyor gibi gelmişti. Şüphesiz ailem bu süre boyunca acı çekmişti.

Talin’in yanımda olması, beni pazara güvenle götürmesi, belki de yolda geceyi birlikte geçirme fikri o kadar çekiciydi ki neredeyse evet diyordum. Ama prens de kral da ölmüştü ve kraliçe naibinin gelmesine birkaç gün vardı.

Şu anda halkın Talin’e ihtiyacı vardı, tıpkı benim halkımın bana ihtiyacı olduğu gibi.

“Teşekkür ederim,” dedim sessizce. “Şu anda Ilara’yı terk etme teklifin benim için çok değerli. Talin, senin yerin burası, en azından annen tahta oturana kadar,” dedim.

Beni kendine çekti. “Tek başına gitmene izin veremem, Nor. Yol çok tehlikeli.”

“Silah alırım. İhtiyacım olunca yeni bir at alacak kadar para verirsin. Zamanı geldiğinde beni almaya geleceğini biliyorum.”

Beni korumak istemesini ve ona hayır dediğimde tartışmamasını çok seviyordum. Yüzünü benimkine yaklaştırıp uzun ve yavaş, acelesiz bir öpücük verdi, en kısa zamanda beni almaya geleceğine, tekrar birlikte olacağımıza dair bir sözdü bu.

“Hemen gitmen gerektiğine emin misin?” diye sordu ayrıldığıımız zaman. “Muhafızlarım sana dokunmaz. Ceren’in ölü-mü için affedilmeni sağlayacağım. Gün doğana kadar beklesen de pazara yetişirsin. Dinlenip iyileşmek için zamana ihtiyacın var.”

“İyileştim bile,” dedim nazikçe. “Kollarında kalmak ne ka-dar çekici geliyor anlatamam. Ama kardeşimin beni çağırdığını duyuyorum sanki. Varenia’da muhtemelen her gün acı çekiyor, birbirimizden uzak geçirdiğimiz her gün bir daha asla geri ala-mayacağım bir gün, Talin.”

Kafasını sallayıp bana para dolu küçük, deri bir kese verdi. “Dikkatli olacağına söz ver.” .

“Söz veriyorum,” dedim ve kısırağımın kabinine doğru yü-rüdüğüm sırada eliyle bana durmamı işaret etti.

“O atla asla yetişemezsin,” dedi. “Xander’ı almanı istiyorum.”

“Talin, olmaz,” diye karşı çıktım. “O senin en sevdiğin at.”

“Aynı zaman en hızlı, en sadık atım. Benim yerime sana göz kulak olur. Varenia’ya güvenle vardığını bilmem lazım. Bir at daha bulurum ama senden bir tane daha bulamam, Nor.”

Hayatım boyunca benden bir tane daha *olduğu* söylenmişti. Onun önemli her konuda benden iyi olduğu söylenmişti. Ta-lin, beni valinin evinde sırlıklam, Sami ile tartışırken gördüğü andan beri sadece beni görmüştü. Zadié’nin ikizini değil, *beni* görmüştü. Fevri, inatçı, şapşal, rekabetçi, kusurlu, sadık, kararlı ve evet, güzel.

Onu bir kez daha öptüm kokusunu içime çektim, ezberleme-ye çalışıyordum. “Teşekkür ederim, Talin. Her şey için.”

Talin, erzak almak için Eski Kale kilerine giderken Xander’ı dizginledim. Talin döndüğünde eyerdeki çantanın içini ekmek, elma, sert peynir ve iki matara ile doldurdu.

Sonra bana bir parşömen uzattı. “Harita, yolu hatırlayamaz-san diye. Gecenin kalanı boyunca ve yarın tüm gün durmadan

gidersen, Xander seni kaldığımız ikinci hana ulaştırır. Geceyi orada geçirirsin. Hancıya seni benim gönderdiğimi söyle, böylece cuma günü öğlen saatlerinde pazara varmış olursun. Fırsat bulduğum anda haber yollayacağım.”

“Teşekkür ederim.” Dudaklarına ateşli, son bir öpücük kondurdum.

Talin, dizginleri son bir kez kontrol ettikten sonra beni Xander’ın sırtına oturttu. Talin’in koruyucu kolları etrafımda olmadan at daha da büyük geldi, bir an korkunun tekrar ruhuma girdiğini hissettim. Var gücümle onu dışarı attım. Artık korkuya zamanım yoktu, şüpheyi yerim kalmamıştı.

Eski Kale ile Varenia arasında kilometrelerce yol ve birçok olası tehlike vardı. Ancak sonunda Zadie vardı. Ona ulaşmak için ateşlerin içinden bile geçerdim.

Yoldan el salladım ve Xander’la dörtnala koşmaya başladık, altın bir dalga gibi bizi kovalayan gün doğumundan kaçıyoruz. Uzaklaştıkça kendimi daha özgür hissediyordum. Varenia’dan ayrıldığım için döndüğümde daha da güzel görüneceğini biliyordum.

Varenialıların ev hakkında bir deyişimi vardı, tıpkı hayatta önemli olan birçok şey hakkında olduğu gibi. Varenialılar denizde kaybolamaz çünkü tüm okyanus evidir. Yanılıyorlardı. Ev demek dört duvar, bir köy veya bir deniz demek değildi. Aile, sevgi ve ruhunun fırtınadan kaçan martı gibi dinlenebileceği bir yer demekti.

Kalçalarımı Xander’ın karnına bastırdım, terle kaplı boyunun sıcaklığını hissetmek için öne eğildim ve hızla ilerledik.

Perşembe akşamı geç saatlerde hana vardım, üstümde daha önce hiç hissetmediğim bir yorgunluk vardı. Sınırdaki askerler tarafından durdurulmuştum, Thalos’a şükürler olsun ki Riv etrafı yoktu ve onlara rüşvet verip geçmiştim. Nasılsa kimse

beni tanımıyordu; üstüm kirliydi ve çok zayıflamıştım. Elbiselerim yırtık pırtıktı. Saçım, Sami'nin yaptığı kaba pelerinin altında gizlendiği için bir zamanlar Ilara'nın müstakbel kraliçesi olan kızıdan çok, fakir bir çocuğa benziyordum.

Cuma sabahı ahıra girer girmez Xander'ın yolun kalanını gidemeyeceğini anladım. Önceki gün yorgunluktan titrediği halde koşmaya devam etmişti, onu daha fazla zorlamak istemiyordum. Hancıya geri dönene kadar ona bakması için para verdikten sonra pis, kahverengi bir midilli kiralamıştım. O kadar tembeldi ki eşkin gitmekte bile zorlanıyordu.

Saatler geçtikçe pazara kapanmadan varma fırsatımın azaldığını anladım. Sami'ye ulaşamasam bile Varenia'ya gidecek bir yol bulurdum. Yine de onu birkaç saat, belki de birkaç dakika kayla kaçırma fikri paniklememe neden oluyordu. Atın karnına bacaklarımla vuruyor, daha hızlı gitmesi için yalvarıyordum.

Sonunda, pazarın çadırlarını gördüğümde midillinin sırtından inip koşmaya başladım. Ayaklarım ıslak botların içinde kalmaktan mahvolmuştu. Her adımım la derimin soyulduğunu hissedebiliyordum. Koşmaya devam ettim ve pazarın kapısına ulaşana kadar durmadım.

“Üzgünüm çocuk,” dedi bir adam. Girişin yanındaki standını kapatıyordu. “Pazar kapanıyor.”

Kafamı salladım, konuşacak nefesim yoktu ve yanından geçip koşmaya devam ettim. Etrafım parçalanmış stantlarla doluydu, tüccarlar ellerinde kalan son malları satmaya çalışıyordu. Hasarlı elmalar ve lekeli lahanalar sabahki fiyatın onda birine satılıyordu. Hepsinin yanından geçtim, bakışlarım sürekli gökyüzüne ilişiyordu. Tentelerin üstünde savrulan bir uçurtma görmek için dua ediyordum. Hiçbir şey göremiyordum.

Pazarın merkezine ulaştığımda etraf boştu. Elleri kalan malları birbirleriyle takas eden birkaç tüccar dışında kimse yoktu. Uçurtma satıcısı ve Sami ortalıkta görünmüyordu. Onu

kaçırmıştım. Kırk kutularla dolu bir yığına oturup kafamı ellerimin arasına aldım. Bunca yol gelmişim ve Sami'yi kaçırılmış-
tım. Tek istediğim birinin hayatımda bir kez benimle ilgilenme-
si, beni eve götürmesiydi.

“Nor?”

Bu sesi her yerde tanırdım. Dünyadaki en tatlı sestti, artık çaresizlikten sesler duyuyordum. Kafamı kaldırmadım, ta ki küçük bir el çekinceyle sırtıma dokunana kadar.

“Nor, sen misin?”

Yavaşça, çok yavaşça kafamı kaldırdım. Kaba bir tunik ve pantolonla önümde duran ama yine de güzelliğiyle göz kamaştıran kardeşimi gördüm.

“Zadie?” dedim şaşkınlıkla.

Sudaki yansımamızın içine düşüyormuş gibi, çarpışan iki kopya gibi birleştik. Bunca yıldır farklılıklarımız hakkında endişelenerek ne büyük aptallık ettiğimi fark ettim, aynı olduğumuz yönlerin tadını çıkarmalıydım.

Ne kadar küçük, ne kadar narin olduğunu, üstündeki ev kokusunun ne kadar tanıdık olduğunu unutmuştum. “Burada ne arıyorsun?” diye sordum. Yanaklarına, dudaklarına, saçlarına dokunup gözyaşlarına rağmen gülümsüyordum. “Sami nerede?”

Bu sorum üstüne daha fazla ağladı. Korku dolu o saniyelerde neredeyse öldüğüne emindim. “Seninle konuştuktan sonra babasına karşı çıkmaya çalıştı. Büyüklerin çoğunu kendi tarafına çekmişti. Ama bir grup köylü isyan etti, katil zanlısıyla komplo kurmaktan sürgün edilmesini istediler.”

“Beni mi kastediyorlar?” diye sordum. “Hâlâ seni öldürmeye çalıştığımı mı düşünüyorlar?”

“Alys’in annesi yüzünden. Varenia’daki herkesi ailemize karşı bileylene kadar durmadı.”

Ben de kendi annemi acımasız sanıyordum. “Peki Kristos isteneni yaptı mı? Sami’yi sürdü mü? Kendi oğlunu?”

“Hayır, tabii ki hayır,” dedi Zadie. “Bir grup köylü gece geç saatte yaptı. Onu kaçırıp denize bıraktılar. Onu öylece terk ettiler, Nor,” diyerek omzumda ağladı. Onu kendime daha çok bastırdım, hayatımın büyük çoğunluğunda hissettiğim koruma duygusu içimde alev alev yanıyordu.

“Ona rağmen buraya mı geldin?” diye sordum, buraya tek başına gelerek gösterdiği güç ve cesarete hayran kalmıştım.

“Zorundaydım,” dedi titrek bir sesle. “Dönmenin bir anlamı yokken yolda hayatını riske atmaya izin veremezdim.”

“Merak etme,” dedim başını okşayarak. “Sami beceriklidir. Hayatta kalmanın bir yolunu bulmuştur. Varenia’ya döndüğümüzde valiye her şeyi açıklayım.”

Gözyaşlarını bastırmak için gözlerini kııptı. “Neyi açıklayacaksın?”

“Prens Ceren öldü, Zadie. Mücadelemiz bitti.”

Bir anlığına bana baktı, sözlerime anlam vermeye çalışırken yüzü ifadesiz kaldı. Sonra bir şey fark ettim. Bana sarıldığında bir çiçek düşürmüştü.

“Bu...”

“Gül,” dedi almak için eğilerek. Çiçek kan mercanı kadar kırmızıydı, başı yaprakların ağırlığıyla eğilmişti. Çiçeği bana uzattı. “Uçurtma satıcısı verdi.”

Burnuma götürüp narin kokusunu içime çektim. Bu sadece bir çiçek değildi. Uzun süredir hayalini kurduğum ve bu hayal için feda etmeye razı olduğum her şeyin sembolüydü.

Zadie’nin sıcak, kahverengi gözlerine baktım. “Biliyor musun, nilüfer kadar güzel değilmiş,” dedim.

Sonra ikimiz de aynı anda kahkahalara boğulduk, gözlerimizden yaşlar dökülene kadar güldük ve dünya bir kez daha mantıklı bir yer haline geldi.

Zadie’nin pazarın yakınlarında küçük bir koya sakladığı tekneye giderken ona her şeyi anlattım. Kıyıda birlikte durduk,

batan güneşin gri ve turuncuya boyadığı Aleth Denizi'ne baktık. Ufka bakarken dünyanın hiçbir zaman küçük olmadığını fark ettim. Zadie'ye olan sevgim kadar genişti, önümde göz alabildiğince uzanıyor, daha da ötesine gidiyordu.

Belki de her şeyin ne kadar değerli olduğunu öğrenmek için Varenia'yı terk etmem gerekiyordu.

Talin gelip beni alacaktı ve hep birlikte Sami'yi bulacaktık. Hayal ettiğim gibi sonunda dünyanın geri kalanını görebilecektim ama bir daha asla Varenia'nın değerini unutmayacaktım.

Dalgalar ayaklarımın altındaki kumu yalıyordu ve seslerinin altında başka bir şey daha vardı. Bir annenin çocuğuna mırıltısı gibiydi. Krala söylediğim ninninin çıkardığım dörtlüğünü hatırladım, yalnızca genç ve umut dolu insanlar tarafından söylenen, ne Thalos'un ne de uzak diyarların şımarık prenslerinin kaderimizi kontrol edebileceğine inananların söylediği dörtlük.

Sesimi yükseltip rüzgâra bağırdım ve beni eve taşıyacak ilahiye okumaya başladım.

Duyuyor musun okyanusun mırıltısını?

Görüyor musun akıp giden kanı?

Dalgaların çocuğu geliyor.

Halkımızı sonunda özgür kılmaya.

TEŞEKKÜR

Bu kitap basılan ilk romanım olsa da yazdığım ilk kitap olmaktan çok uzak. Kendi yüzer köyümün sevgisi ve desteği olmadan bunu başaramazdım.

Öncelikle yazdıklarımı her zaman savunan ve uçurumun kenarına geldiğimde beni her zaman sakinleştiren menajerim Uew Stender'a teşekkür etmek istiyorum. Her şey için teşekkür ederim, en çok ikinci fırsatlara inandığın için teşekkür ederim. Brent Taylor'a teşekkür ederim, sahip olabileceğim en iyi yabancı haklar sorumlusu. Yazdıklarımın yaşadığım ya da ziyaret ettiğim ülkelerin bazılarında var olacağını bilmek bu yolculuğun en iyi yanı. Team Triada'nın bir parçası olduğum için çok minnettarım.

Editörüm Lauren Smulski'ye bu hikâyedeki potansiyeli gördüğü için teşekkür ederim. Vizyonun, bu kitabı ulaşacağını umduğum noktaya getirdi. Inkyard Press'teki herkese hayallerimi gerçekleştirdikleri için teşekkür ederim.

Okur eleştirmenlerime ve beta okurlarıma teşekkür ederim, sayıları burada sayamayacağım kadar çok ama özellikle ilk gerçek okurlarım Elly Blake ve Nikki Roberti Miller'a teşekkür

ederim: İlk günden beri bu kitap hakkındaki hevesiniz, saatlerce yazı yazdığınız ve kalemi bu kadar ilhamlı olan, ilham veren yazarlar olduğunuz için teşekkür ederim. Joan He, gerçekten usta olan öğrencime, çok zekisin ve benim asla ulaşamayacağım bir olgunluğa sahipsin. Kristin Dwyer, espri anlayışın ve cömertliğin için teşekkür ederim.

Pitch Wars'taki herkese, özellikle Brenda Drake ve 2014 Table of Trust'a teşekkür ederim. Birkaç üyesi bu kitabın erken denemelerini okudu (içlerinde Ruht Anne Snow, K.A. Reynolds ve Rosalyn Eves de var) ve sizden, başka hiçbir yazarlık kaynağından öğrenmediğim kadar çok şey öğrendim. Hepinizi seviyorum. Jenn Leonhard, ihtiyacım olduğunu bilmediğim gotik okur olduğun için teşekkür ederim. Kim Mestre, en iyi arkadaşım, gerçek bir dost olduğun için teşekkür ederim. Lauren Bailey, en büyük destekçim, hikâyelerimi okuyup mesaj yoluyla heyecanını bağıra bağıra ilettiğin için teşekkür ederim. Kritik grubum Pronouns Matter, verdiğiniz bilgiler ve attırdığınız kahkahalar için teşekkür ederim. Novel Nineteens'e çok destekleyici bir çıkış grubu oldukları için teşekkür ederim. Bir numaralı kitabımdan on bir numaraya kadar herhangi birini okuyan herkese teşekkür ederim. Devam etmek imkânsız geldiğinde bile devam edebilmem için bana cesaret verdiniz.

Ebeveynlerime beni seyahat ve macera aşkıyla doldurdıkları için teşekkür ederim. Bizi kitaplar ve kahkahalarla dolu bir evde büyüttüğünüz için teşekkür ederim. Kardeşim Aaron, yani üçüncü silahşore uzaktan bile gösterdiği şefkat ve komedi için teşekkür ederim. Kız kardeşlerim Elizabeth, Amy ve Jenniger'a ilk denemeleri olmasına rağmen hâlâ da okumaya istekli oldukları için teşekkür ederim. Patti ve Hap'e ben kendime inanmıyorken bana inandıkları için teşekkür ederim.

Karen Kilgariff ve Georgia Hardstark'a teşekkür ederim. *My Favourite Murder* isimli kitabınız çeşitli gerginlikleri (kitapla ilgili olsun olmasın) unutmamı sağladı ve akıl sağlığı konusundaki açıklığınız ile dürüstlüğünüz beni harika terapistimi bulmak için yüreklendirdi.

Eşim John'a, hayat adını verdiğimiz bu macerada cesur yol arkadaşım olduğu için teşekkür ederim. Beni her durumda sevip destekledin, iyide, kötude ve çılgınlıkta, bu yolculuğu başkasıyla yaptığımı düşünemiyorum bile. Benimle fantastik romanlarda bile hayal edemeyeceğim kadar güzel bir hayat kurduğun için teşekkür ederim.

Oğlum Jack'e, okumaya başlamadan önce bile en büyük hayranım olduğu için, tüm yazı buluşmaları ve kapak tasarımları için (ve Salandrin!) teşekkür ederim. Eşsiz, yaratıcı zihnin bana her gün ilham veriyor. Tuhaf kalmaya devam et, oğlum. Oğlum Will'e, henüz bunu okuyamıyorsun ama gülümsemelelerin ve sarılmaların (gönülsüzce olanların da dahil) ve kahkahaların için teşekkür ederim. Süper güçlerin var ve bunları nasıl kullanacağını görmek için sabırsızlanıyorum. Küçük kırmızı kuklamız Mishka'ya, yazılarımda bana çok iyi eşlik ettiği için teşekkür ederim.

Son olarak ikiz kardeşim Sarah'a teşekkür ederim, o olmasa bu kitap da olmazdı. Georgia'ma Karen olduğun için, izlemek istediğim lider, kelimenin tam anlamıyla diğer yarım olduğun için teşekkür ederim. Yazı yazdığım on beş yıl boyunca hiçbir şeyi yanıma bırakmadın ama benden hiç vazgeçmedin ve gücüne, cömertliğine, kararlılığına hayranım. Hayatlarımız bizi hiç beklemediğimiz yerlere götürse de senden hiç uzakta hissetmiyorum çünkü seni kalbimde taşıyorum.

İlara prensleri, nesillerdir okyanusta kurulu bir köy olan Varenia'nın en güzel kızıyla evleniyorlardı. Her kız prenses olarak seçilmek istese de soylu olmanın bedeli hiçbirinin tahmin edemeyeceği kadar ağırdı...

Nor, köyleri kurulduğu zamanlardan beri onları yöneten İlara'nın göz kamaştırıcı zenginliğini ve güzelliğini görmeyi hayal ediyordu. Ne yazık ki, çocukluğunda geçirdiği bir kaza yüzünde kalıcı bir yara izi bıraktığı için veliaht prensle artık sadece tek yumurta ikizi Zadi'e evlenebilecekti.

Nor ise köyde kalacak, karaya asla ayak basamayacaktı. Zadi'e gitmesine sayılı günler kala ağır bir şekilde yaralanınca kardeşinin yerine İlara'ya gönderilen kişi Nor oldu. Fakat gelecekteki eşi Prens Ceren'in dağın içine oyulmuş güneş ışığından yoksun bir kalede yaşadığını, kısıtlayıcı ve en az evi kadar soğuk bir adam olduğunu görünce dehşete düştü. Müstakbel eşinin kardeşi Prens Talin'le yakınlaşmaya başladığında ise zayıflayan kraliyet soyunun, öldürülen kraliçenin ve terk etmeye can attığı köyünü yok etmek için yapılan planların sırları açığa çıkmaya başladı. Nor halkını kurtarmak için yalanlarla dolu saplantılı bir sarayın kurallarıyla başa çıkmayı öğrenmeliydi. Ancak kendi iradesinin gücünü keşfetmesi, sahip olduğu her şeyi kaybetmesine neden olabilirdi. Tahtı, Varenia'yı ve kız kardeşi Zadi'e'yi.

ISBN: 978-625-366-066-6

